

Nhất Vãng Khuynh Tâm

Contents

Nhất Vãng Khuynh Tâm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	73
25. Chương 25	76
26. Chương 26	79
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	94
32. Chương 32	98
33. Chương 33	101
34. Chương 34	104
35. Chương 35	107
36. Chương 36	110
37. Chương 37	113
38. Chương 38	116
39. Chương 39	119
40. Chương 40	122
41. Chương 41	125

42. Chương 42	129
43. Chương 43	132
44. Chương 44	136
45. Chương 45	140
46. Chương 46	143
47. Chương 47	147
48. Chương 48	150
49. Chương 49	153
50. Chương 50	157
51. Chương 51	160
52. Chương 52	164
53. Chương 53	167
54. Chương 54	170
55. Chương 55	174
56. Chương 56	178
57. Chương 57	182
58. Chương 58	185
59. Chương 59	188
60. Chương 60	192
61. Chương 61	195
62. Chương 62: Phiên Ngoại : Mối Tình Đầu (thượng)	198
63. Chương 63: Phiên Ngoại : Mối Tình Đầu (trung)	202
64. Chương 64: Phiên Ngoại : Mối Tình Đầu (hạ)	206
65. Chương 65: Phiên Ngoại : Nửa Đời Ước Hẹn:... (thượng)	212
66. Chương 66: Phiên Ngoại : nửa Đời Ước Hẹn:... (trung)	215
67. Chương 67: Phiên Ngoại : Nửa Đời Ước Hẹn:... (hạ)	219

Nhất Vãng Khuynh Tâm

Giới thiệu

Thể Loại: hiện đại đô thị, võng vương, nhất thụ nhất công. Tình Trạng: 61 chương + 6 PN (hoàn) Biên tập: Zhou Zhou

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-vong-khuynh-tam>

1. Chương 1

Fiez nghiêng đầu nhìn về phía cửa xe, mấy đoàn xe này dường như kéo dài đến vô tận... ai dà, cậu ản huyết Thái Dương, nhìn lên kính xe phía trên, quên đi, gặp phải tình huống này, nói không chừng tài xế lái xe còn bực bội hơn.

.

Trên chiếc TV hoành tráng ở trung tâm mua sắm cạnh đường đang truyền hình trực tiếp vòng tứ kết giải US Open, trong đó có một tay vợt đã loại bỏ cậu ở trận đấu trước đồng thời cũng chính là người bạn tốt nhất của cậu...Rafael.

Fiez nhú mòi, vể mặt cậu điểm đầy vể áy náy khi nhìn bóng Rafael trên TV: “Được rồi, tớ sẽ cố hết sức vượt qua đoạn đường chết tiệt này để đến cổ vũ cho cậu!”

Còn nhớ lúc lên sân đấu, cậu và Rafael mặt đối mặt trước lưới banh, lúc đó đối phương còn nói đùa với cậu rằng: “Lại gặp phải thảm kịch tuyển thủ người Mỹ tự giết nhau rồi.”

Thảm kịch giống như vậy trước đây đã từng xảy ra, trong một năm liên tiếp ba lần, Australian Open(giải quần vợt Úc mở rộng), Wimbledon (một trong bốn giải Grand Slam) và lần này là US Open (giải quần vợt Mỹ mở rộng). Không biết là vì Rafael quá quen thuộc các đường bóng của cậu, vì trong các tuyển thủ quần vợt nam chuyên nghiệp Rafael cũng không phải quá mạnh, làm cho cậu cảm thấy cái mình không bằng chính là...độ linh hoạt.

Vì thế sau khi trận đấu kết thúc, Fiez không hề cảm thấy chán nản, cậu không phải là loại người chỉ biết đắm chìm trong nỗi sợ hãi thất bại, cậu có thói quen gãi gãi đầu nhìn về phía Rafael nói: “Vào trận chung kết, cậu nhất định phải thay tớ đánh bại tên Julianio tự cao tự đại không coi ai ra gì đó nha!”

Với Fiez mà nói, cậu đã nỗ lực hết mình rồi, thậm chí mấy năm qua bản thân cậu vẫn đuổi theo bước chân của Rafael nhưng dường như vĩnh viễn đều chỉ kém một chút như vậy.

Thật là xui xẻo, lần áp tắc giao thông này rõ ràng là đã lỡ qua trận đấu rất nhiều, thế cho nên khi Fiez tới nơi thì chỉ nhìn thấy Rafael ở trong phòng nghỉ thở hổn hển, nở nụ cười miễn cưỡng: “Xin lỗi, Fiez, Tớ thua rồi!”

Fiez bước tới, vỗ vỗ bả vai Rafael: “Đừng buồn, dù sao đối phương cũng là Julian, xếp cao hơn cậu những 18 hạng, cho nên điểm số như vậy cũng không được tính là quá thảm.”

“Không, Fiez, cái này có phải là báo ứng cho việc tớ đã loại bỏ cậu không? Dường như mỗi lần vào các trận Grand Slam sau khi tớ loại bỏ cậu thì ngay sau đó loại bỏ tớ đều là Julianio...Á, á! Bây giờ tớ càng hận anh ta hơn cậu rất nhiều!”

“Này này, tớ nhất định phải đánh bại anh ta nhưng cũng chưa tới mức phải hận như thế!”

“Được rồi, coi như cậu không hận anh ta, anh ta nhất định rất yêu cậu, bằng không tại sao lại dùng những đường bóng tàn nhẫn như vậy báo thù việc tớ đã loại bỏ cậu...”

Fiez nhún vai bất đắc dĩ, người bạn tốt này của cậu chính là một hoa hoa công tử trong giới tennis, nếu cậu ta thắng, cậu ta sẽ đi tìm một cô gái xinh đẹp trải qua một đêm lãng mạn, nếu cậu ta thua, sẽ giống như bây giờ, ở bên cạnh cậu lăm nhăm không ngừng.

Trên đường trở về khách sạn, Rafael tựa lưng vào xe ngủ gà ngủ gật, xem ra trận đấu này thật sự đã tiêu hao hết thể lực rồi của cậu ấy rồi.

“Fiez...” Rafael nhắm mắt lại thì thào.

“Sao thế?”

“Tớ không sợ Juliano, vì anh ta là một thiên tài...”

“Ồ, ờ...Cậu cũng là một thiên tài.”

“Người tớ thật sự sợ chính là cậu.”

“Tớ? Mỗi lần tớ đều bị cậu đánh bại nha.” Fiez thật là muốn cười cũng không cười nổi mà, xem ra lần này hội chứng thua cầu của Rafael lại nghiêm trọng hơn rồi.

“Thế nhưng mỗi khi cậu đứng trước lưới banh, cậu hoàn toàn trở thành một người khác. Trong lòng tớ có một dự cảm, sau này cậu sẽ vượt xa tớ. Fiez, cậu cũng là thiên tài.”

“Được rồi, cậu thua, cậu nói sao cũng được.”

“Rõ ràng bảy tuổi mới bắt đầu học tennis...”

Đúng vậy, bảy tuổi mới bắt đầu học tennis thì quả thật là có hơi trễ. Khi đó cha của Fiez là phó giám đốc của công ty, ông thường xuyên đi cùng với giám đốc đến câu lạc bộ tennis. Trước bảy tuổi, Fiez chưa bao giờ bước vào câu lạc bộ tennis lần nào, thậm chí tennis cũng chưa từng đánh một lần. Chính là vào một ngày nào đó, vừa lúc mẹ cậu phải đi công tác, bảo mẫu lại xin nghỉ, cha cậu đành phải mang cậu đến câu lạc bộ này. Những người lớn chơi tennis thật là chán chết đi được, càng không cần bàn đến việc cha cậu cũng chỉ dùng tennis để bàn việc làm ăn. Vì thế cậu bắt đầu đi dạo, ít ra nếu có thể nhìn thấy mấy cô bé mặc váy thể thao ngắn thì cũng tốt.

Đáng tiếc, nguyện vọng của cậu chưa thành hiện thực thì lại tình cờ gặp được Rafael. Vào thời điểm đó Rafael đã lập chí trở thành một tuyển thủ tennis rồi. Bốn tuổi Rafael bắt đầu học tennis, tuy rằng cùng độ tuổi với Fiez, nhưng khi cậu ấy đánh tennis lại vô cùng tao nhã, cũng vì nguyên nhân này mà có nhiều fans nữ phong cậu ấy là “Võng đàn thân sĩ”.

Lúc đó Rafael trông rất cô đơn, cậu ấy đứng một bên vừa vui đùa vừa nhìn Fiez đánh bóng, Ngay từ đầu, Rafael cũng không có hi vọng gì với người mới biết đến tennis này, nhưng dần dần, cậu ta lại bắt đầu nhìn chăm chú vào.

Lúc cha của Fiez đến tìm, Rafael ở phần lưới bên kia lên tiếng: “Cậu nói đây là lần đầu tiên cậu đánh tennis là nói dối phải không?”

Fiez lắc đầu cười cười, cậu nói không thì sẽ là không, Fiez Khidr từ trước tới giờ đều rất thẳng thắn.

Một tháng sau, Rafael dẫn Fiez đến giới thiệu với huấn luyện viên trường tennis, từ thời điểm đó, Fiez bắt đầu đi trên con đường tennis của chính mình. Dòng tưởng niệm theo âm thanh của tài xế taxi mà bị cắt đứt, Fiez lắc lắc tay tên một mỗi đang ngủ gà ngủ gật, đối phương lẩm nhẩm vài tiếng rồi lại nghiêng đầu sang một bên, cậu đành phải nói với tài xế chờ thêm chốc nữa.

Màn đêm ở New York vẫn rực rỡ ánh đèn như trước, trung tâm mua sắm đối diện với khách sạn vừa mới đưa ra tấm poster to dùng quảng cáo các sản phẩm nước hoa dành cho phái nam.

Fiez vươn tay ra, gõ gõ vào lớp kính xe bằng thủy tinh, Julianio Lars, người phát ngôn cho nước hoa hiệu Pade, còn chưa đến hai mươi tuổi đã giành được thứ hạng cao hơn những người vào trước. Chúa trời chẳng những ban cho anh ta tay vợt tài hoa được mọi người xưng là “thiên tài” mà còn ban cho anh ta vẻ tuấn mỹ thần đứ quý tộc, dù vậy bất kể là trong lúc chiêu đãi kí giả hay ở trên sân đấu, mọi người đều chỉ nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của anh ta, tuy anh ta lạnh lùng nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự hâm mộ của các fans nữ như hải triều vây quanh người mình.

Quên đi, phụ nữ mà, họ luôn luôn là động vật không nói lý, giống như mẹ của cậu luôn trách cứ cha cậu về việc ông hay bóp kem đánh răng từ giữa văng ra ngoài...Được rồi, nam giới thỉnh thoảng cũng vậy, tỷ như nói Julianio, còn có tên sau khi thua cầu Rafael.

(Chú thích: Diễn viên Fiez Khidr, 18 tuổi, tuyển thủ tennis, xếp hạng thứ 78 trên thế giới.

Juliano, 19 tuổi, tuyển thủ tennis, xếp hạng 34, được giới tennis công nhận là thiên tài.

Phối hợp diễn: Rafael, 19 tuổi, tuyển thủ tennis, xếp hạng 52, là bạn tốt của diễn viên Fiez.

Sarkez, mọi người đều gọi là lão Kez, huấn luyện viên của Fiez)

2. Chương 2

Sarkez là huấn luyện viên của Fiez, mọi người thường gọi ông là lão Kez. Ông rất nghiêm khắc, sau cái ngày Fiez bị Rafael đánh bại thì ngay ngày hôm sau, ông đã bắt đầu không ngừng huấn luyện cậu, không cho cậu có một tẹo thời gian nào để thở hơi ra. Đường nhiên, trong tận đáy lòng của Fiez, cậu vẫn luôn cảm kích ông ấy, bởi vì nhờ có ông ấy mà cậu mới nằm trong Top 80 như hiện giờ. Hầu như hết phân nửa thời gian lão Kez đều nhắc nhở cậu, “Fiez à, tuy cậu còn trẻ và xếp hạng 78 trong Top 80 thì đúng là không tồi, nhưng cậu cũng nên nhớ kỹ, điều này có nghĩa là trước cậu vẫn còn 77 người khác, cậu còn chưa phải là người đứng ở vị trí đầu tiên.” Đúng vậy, mỗi khi ông ấy nói như thế, Fiez sẽ nhớ tới tên Julianio chết tiệt không coi ai ra gì đó, mà nói không chừng anh ta vốn cũng không nhớ Fiez là ai.

Hôm nay, cô con gái mang thai tám tháng của ông đột nhiên sinh non, ông phải trở về Los Angeles gấp,

tuy trước khi đi ông đã dặn đi dặn lại việc Fiez phải cố gắng luyện tập, không được lơ lửng nhưng Fiez nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng vẫn chọn ngủ một giấc cho thoải mái.

Đáng tiếc, mộng đẹp của cậu đã bị Rafael đập tan mất.

“Fiez, chiến hữu thân yêu của tớ, chúng ta đi xem trận đấu đi!” Fiez không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của tên Rafael kia hưng phấn đến mức nào, thậm chí còn có một kiểu hạnh phúc khi thấy người khác gặp họa, “Cậu biết đối thủ của Julianio hôm nay là ai không? Hạt giống số 2, Jack! Tớ cá với cậu, Jack nhất định có thể loại bỏ Julianio.”

“Ồ...Ồ...” Đờm phìền tớ...Tớ còn muốn ngủ...

“Cậu không thức dậy đi xem sao? Cậu nên hiểu rằng nếu cậu muốn đánh bại Julianio thì cậu phải xem người khác đánh bại anh ta như thế nào đã!”

Sau khi Rafael nói liên miên một hơi, cuối cùng Fiez cũng chịu không nổi “tra tấn” mà bò dậy đánh răng, rửa mặt, leo lên taxi.

Lúc nhìn thấy Julianio đứng trước lưới banh, Fiez biết mình đã tỉnh táo hẳn rồi.

Juliano, đối phương là Jack Maffei xếp số 6 trong bảng xếp hạng thế giới, anh sẽ làm thế nào để thắng cậu ấy, hãy đánh cho tôi xem đi! Fiez ngồi trên khán đài, bên cạnh là Rafael vẫn luôn ồn ào: “Loại anh ta đi, Jack!”

Khi trận đấu bắt đầu, Fiez cũng không phát hiện thì ra mình luôn nhìn theo bóng dáng của Julianio.

Cậu không thể không bội phục Julianio, trong hai lần phát bóng đầu anh ta đã dễ dàng ghi hai quả Ace (ăn điểm trực tiếp khi giao bóng), tốc độ mỗi quả đều trên 200, cho dù là danh tướng nổi tiếng thế giới như Jack khi đối mặt với cú phát bóng như vậy cũng không cách nào đỡ được, thậm chí với sở trường drop shot (cú đánh nhẹ nhàng chỉ vừa qua lưới để đối phương không thể đánh tới bóng) của Jack, Julianio cũng đánh trả lại rất hoàn hảo. Tuy nhiên khả năng phán đoán điểm rơi bóng của Jack chuẩn đến nỗi khiến người khác phải phục sát đất, lúc y đánh trả lại cũng không kém với tên tuổi, sau hai ván theo sát nhau, Jack dẫn đầu.

Rafael hưng phấn nói: “Ha ha! Đúng là như vậy, xử anh ta, Jack!”

Tuy rằng cũng giống như thế nhưng Fiez không có cách nào có tâm tình tốt như Rafael được. Chỉ mới hai ván mà cậu đã thấy được sự chênh lệch giữa bản thân và Julianio, thậm chí phải nói là sự chênh lệch với tất cả các tuyển thủ tennis cùng độ tuổi mới đúng.

Vào ván thứ ba, Julianio bắt đầu thích ứng dần với bước đi của Jack, thậm chí thỉnh thoảng còn dựa vào đó làm rối đối phương, mà với những pha gọt bóng đột phá của Julianio, Jack cũng bắt đầu trở nên lo lắng, điều này càng thuận lợi cho Julianio rút ngắn khoảng cách.

Từ đó về sau, khi đập bóng trả lại Juliano đều thực hiện rất hoàn mỹ, nhưng khả năng điều chỉnh tình huống trên sân đấu của Jack lại xuất sắc hơn nhiều. Không hề nghi ngờ, Jack có khả năng khống chế tiết tấu trận đấu và điều chỉnh trạng huống tốt hơn Juliano, cuối cùng Juliano vẫn phải dừng lại ở vòng Tứ kết.

Kết thúc trận đấu, Juliano bắt tay với Jack, trên mặt anh ta không hề có biểu hiện của thất bại, hoặc là có thể nói trên khuôn mặt kia vẫn chưa hề biểu lộ ra một biểu tình gì.

Rafael khoanh tay nói: “Chắc! Rõ ràng là đã thua mà còn trưng ra cái bộ dáng như vậy.”

“Đúng vậy!” Fiez nhú nhú mi, biểu hiện của người này lúc nào cũng làm cho người khác khó chịu, sao anh ta không thể ngẫu nhiên biểu hiện ra một mốt tí thần thái khổ sở để người khác cảm thấy anh ta còn có điểm đáng yêu chứ.

“Haha! Fiez, sao tớ lại cảm thấy dường như cậu không được vui khi Juliano thua?” Rafael ôm lấy bả vai Fiez hỏi.

Mọi người bắt đầu đi ra ngoài, Fiez nhìn về phía đằng xa nơi Juliano đang sửa soạn lại đồ đạc, lên tiếng, “Tớ chỉ đang nghĩ nếu đối thủ của tớ là Jack, liệu tớ có thể làm được giống như Juliano hay không? Anh ta quả nhiên là một đối thủ rất tuyệt! Cho dù thua, cũng có thể khiến cho người khác cảm thấy trận kế tiếp người thắng sẽ là anh ta!”

“Cái gì chứ, Fiez! Cậu quả nhiên vẫn giống y như trước.” Rafael nhú nhú mày.

“Hả? Trước kia tớ thế nào?” Fiez trưng ra một bộ dáng khó hiểu.

“Aizz, trước kia lúc ở tổ thiếu niên ấy, tất cả mọi người đều thích mang Juliano ra nói xấu, chỉ có cậu bên vực anh ta!”

“Đó là bởi vì tớ biết anh ta là một người rất chăm chỉ!” Fiez thở dài một hơi rồi nói. Cậu còn nhớ hơn mười giờ tối ngày hôm đó, cậu muốn ra ngoài mua chút đồ uống, lúc đi ngang qua sân bóng, cậu phát hiện người được gọi là “Thiên tài thiếu niên” Juliano đang ở trên sân bóng tập luyện cách gạt bóng. Một khắc đó, ánh đèn màu bạc phẳng phất soi vào khuôn mặt kia, Fiez nhìn thấy trong đôi mắt ấy ẩn chứa sự chuyên chú, tựa hồ như trên thế giới này ngoại trừ tennis ra cái gì cũng không có. Có lẽ người mà thế giới gọi là thiên tài này chỉ là một người cố gắng hơn người bình thường rất nhiều.

Trước khi đi tới lối ra. Rafael đột nhiên kéo Fiez lại.

“Chuyện gì vậy, Rafael?”

“”Khiến cho người khác cảm thấy trận kế tiếp người thắng sẽ là anh ta“, Fiez à! Cậu cũng vậy đó nha!”

“Đừng nói như vậy, tớ sẽ ngưng lắm á!” Fiez sờ sờ đầu.

“Ồ...Nếu sau này có người đánh bại Julian, người đó chỉ có thể là cậu thôi Fiez!”

“Không có huấn luyện viên hay tập chí tennis nào đánh giá cao tớ như cậu đâu Rafael!” Fiez cười nói, bạn bè trong lúc tán gẫu thoải phòng nhau lên cũng là một cách tốt để tăng thêm tự tin cho đối phương đó nha.

“Tuy nhiên, trước khi đến lúc đó, cậu vẫn phải đánh bại tớ trước đã!” Rafael vỗ vỗ bả vai Fiez, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Sau trận đấu, trong lúc được giới truyền thông phỏng vấn, khi hỏi về Julian, Jack cười nói một câu: “Ở trên người cậu ấy, tôi thấy được tiềm năng vô hạn.”

Mà khi Julian đối mặt với ánh đèn chớp loáng, chớp loáng của phóng viên, tất cả mọi câu hỏi hầu như đều do huấn luyện viên thay anh ta trả lời, còn anh ta giống như một tòa điêu khắc lẳng lặng đứng yên không nói một câu nào, rồi lại lộ ra một cảm giác vô cùng áp bách.

“Aiz...Aiz...Tên đó vẫn cứ như vậy, không thể làm cho người khác ưa nổi!” Rafael ôm đầu, Fiez ở một bên bắt đắc dĩ thu thập mấy lon bia.

Một gã phóng viên đột nhiên đặt câu hỏi: “Xin hỏi ngài Julian, đối thủ mà ngài mong muốn quyết đấu nhất là ai?”

Rafael bĩu môi, “Câu hỏi này thật nhàm chán! Không phải là Claude đứng đầu bảng xếp hạng thế giới thì chính là Toby.”

Quả nhiên, huấn luyện viên của Julian trả lời: “Đương nhiên là Claude và Toby. Quyết đấu với những cao thủ đứng đầu như vậy có thể giúp Julian tiến bộ nhanh hơn.”

“Xem đi! Câu trả lời thật nhàm chán.” Rafael nằm trên sofa nhún vai, nếu các fans nữ thấy “Võng đàn thân sĩ” của các cô có “đức hạnh” như vậy, nhất định các cô sẽ sụp đổ hình tượng mà chết mất.

“Người tôi mong muốn cùng quyết đấu nhất chính là Fiez Khidr.” Ngay giờ Julian vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng.

3. Chương 3

Tức khắc, mọi người ồ lên một trận.

Rafael đang đuổi người cũng vì vậy mà thiếu chút nữa rút gân.

Fiez vừa mới gom lại đồng lon bia trong phút chốc làm ngã lộn xộn hết.

“Chúng ta không có nghe lầm đấy chứ?” Rafael nhìn về phía Fiez.

Mà các phóng viên cũng càng thêm tích cực đưa ra nghi vấn của bọn họ. Tuy đều là đều là tuyển thủ U18 nhưng hai người hơn kém nhau những 36 hạng, hơn nữa trong các trận đấu từ trước tới giờ Fiez chưa từng thắng Juliano.

“Fiez, cậu từng thi đấu với Juliano mấy lần?” Rafael đánh con người một vòng ra chiều suy nghĩ.

“Nếu không tính trận đấu ở tổ thiếu niên thì cũng chỉ có hai lần thôi! Còn những trận khác, nếu không bị cậu thì cũng bị những người khác loại bỏ mất rồi!” Thành thật mà nói, Fiez cũng đang suy nghĩ xem mình có phải đang nghe lầm hay không. Lần quyết đấu gần đây nhất của bọn họ là ở vòng Tứ kết giải Roland-Garros (giải Quần vợt Pháp mở rộng), tuy rằng cậu miễn cưỡng thắng Juliano một ván nhưng rất nhanh đã bị anh ta đánh bại hoàn toàn.

Tuy nhiên, có thể trải qua một trận đấu cùng với Juliano đối với Fiez mà nói đúng là một trải nghiệm không thể tả được. Bởi sức mạnh cùng sự khéo léo của Juliano khiến cho Fiez lần đầu tiên hoàn toàn tập trung vào đối thủ của mình, cậu chẳng những không nghe thấy người xem đang hò hét bên ngoài mà thậm chí trong lòng cậu còn mong đợi, “Đánh cho tôi xem đi Juliano, anh sẽ làm như thế nào để đập lại bóng của tôi.” Cho dù trong trận đấu này cậu đã dùng hết toàn lực và kết quả vẫn là thua nhưng cậu lại cảm thấy rất thoải mái, cảm giác bản thân đã tiến đến gần điểm cao nhất thêm một bước. Đương nhiên, cậu cũng không xác định những người khác đấu cùng Juliano có cảm nhận giống cậu hay không.

“Chà, tuyển thủ hạt giống Fiez, bây giờ chúng ta đến sân tennis quyết đấu đi!” Rafael cầm điều khiển tắt TV, sau đó bật dậy.

“Nè! Đừng nói cậu không uống bia mà cũng say nha?”

“Fiez, đấu với cậu cảm giác rất đặc biệt. Mỗi lần đến thời điểm tớ nghĩ ”Cậu đạt đến trình độ này quả thật đã rất giỏi“, cậu đều có thể ngoài dự đoán của mọi người mà tỏa sáng. Mà mỗi một lần, tớ cũng chỉ có thể miễn cưỡng bản thân đuổi kịp tốc độ ngày càng nhanh của cậu. Nhưng mà, đến một ngày nào đó, rốt cuộc tớ cũng theo không kịp cậu nữa, sau đó cậu sẽ bỏ xa tớ và đuổi theo người khác.”

“Rafael, đừng khen người khác một cách kì lạ như thế chứ! Cảm giác giống như đang lập di chúc ấy.” Fiez bất đắc dĩ nói, chẳng lẽ hội chứng thua cầu của Rafael lại tái phát nữa sao?

“Đợi đến lúc đó, không biết làm một người bạn như tớ có cảm thấy cô đơn hay không nữa!” Rafael đứng

dậy cầm vợt của mình lên.

Trong phút chốc, Fiez bỗng có chút cảm động. Cậu và Rafael đã ở cùng rất nhiều năm, cậu hiểu rất rõ khi nào thì Rafael nói lẫy, khi nào thì nghiêm túc.

“Được rồi, Rafael. Nhưng mà có thua thì cũng đừng trách tớ nha!” Fiez cầm vợt của mình lên.

Bọn họ đấu với nhau đến khuya, sau đó nằm trên sân tennis ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen như một mảnh hắc ám kéo dài đến vô tận, trong màn đêm những ngôi sao đua nhau lấp lánh, tỏa sáng lại làm cho người ta cảm thấy đó như một ảo ảnh xa vời.

“Haizz, Fiez, đến một ngày nào đó, cậu sẽ giống như những ngôi sao chói sáng trên bầu trời đó. Nhưng nếu như trên bầu trời chỉ có một ngôi sao, sẽ rất tịch mịch, rất cô đơn, không thể cùng nhau tỏa sáng cũng là một bi ai...cho nên đó là lý do cần phải có đối thủ.”

“Rafael, đến lúc giải nghệ cậu có thể làm nhà thơ đó nha! Chúng ta sẽ xuất bản tập thơ của cậu, đến lúc đó nhất định sẽ buôn bán phát đạt.”

“Fiez...Tên gốc này...” Giọng Rafael nhỏ dần đi.

“Rafael! Rafael!” Fiez có chút bất đắc dĩ, người này chỉ cần một mồi, ở đâu cũng có thể ngủ được.

Một tuần sau, lão Kez trở về New York, lúc này việc tập luyện của Fiez lại đi vào quỹ đạo, mỗi ngày buổi tối mười một giờ phải ngủ, sáng tám giờ phải tới sân tập, không được thức đêm chơi game online, không được ăn những thực phẩm không lành mạnh, không được uống bia với Rafael quá nhiều. Và vào giải Madrid Master, lão Kez hi vọng Fiez ít nhất phải lọt được vào vòng thứ tám, nhưng đáng tiếc là Rafael cũng muốn tham gia thi đấu, Fiez tự nhủ với lòng rằng, không biết lần này cậu có thể đánh bại tên Rafael khắc tinh này hay không đây.

Nửa tháng sau, đó là sinh nhật năm mươi tuổi của lão Kez, Fiez nghĩ bất kể như thế nào cậu cũng phải mừng sinh nhật với ông ấy một chút, còn chưa kịp mở miệng, lão Kez đã mời cậu buổi tối đến một nhà hàng Pháp để ăn mừng sinh nhật của ông, ngoài con gái, con rể còn có cả huấn luyện viên Mochein - ông bạn già của ông ấy.

“Mochein? Dường như ông ấy là huấn luyện viên của Julian?” Fiez kinh ngạc, trước giờ sao không nghe ông ấy nhắc mình có người bạn già là Mochein.

“Hừ, lão già đó tám phần là sẽ mang Julian đến khoe!” lão Kez rít lên một tiếng đau đớn, “Tôi quyết định, Fiez...giải Madrid Master cậu nhất định phải tiến vào trận chung kết! Không thể để cho cái tên Mochein đó lúc nào cũng hếch cái mũi lên trời!”

“Ha ha...” Fiez cười ngây ngô, xem ra cậu đã nhầm to rồi, lão Kez và Mochein không phải là bạn già mà là

đối thủ cũ mới phải!

Đến tối, Fiez mặc tây trang đi vào nhà hàng Pháp, nói thật, xưa nay cậu quen mặc đồ thể thao rộng rãi thoải mái, giờ phải mặc tây trang hào hoa phong nhã quả thật có chút không được tự nhiên. Tuy nhiên, ngay sau đó cậu đã nhìn thấy Julianio, bộ tây trang màu đen đỏ càng làm ngũ quan của anh ta càng thêm anh tuấn, hoàn mỹ không chút tỳ vết, nhưng có lẽ vì thiếu đi biểu tình trên nét mặt nên giống như một ngọn lửa lạnh lẽo, sẵn sàng sát thương ánh mắt của người xem.

Fiez bị lão Kez bắt ngồi đối diện với Julianio, điều này khiến cậu cảm thấy không được thoải mái cho mấy. Cậu thích ngồi cùng với Rafael hơn, phải đối diện với một Julianio luôn trầm mặt khiến cho cậu không biết phải làm như thế nào cho phải. Qua cả buổi, Rafael mới lộ khuôn mặt thân sĩ, tươi cười bước vào nhà hàng.

Cuối cùng Fiez cũng có cảm giác giống như trút được gánh nặng, Rafael nói vài tiếng thật xin lỗi đã tới chậm linh tinh gì đó rồi vô cùng tự nhiên ngồi xuống cạnh Fiez, ở phía dưới bàn anh lén đưa đĩa CD cho cậu.

Thật tốt quá, gần đây cậu luôn muốn cài mấy trò chơi yêu thích vào máy, thứ này cũng không thể để lão Kez phát hiện được, bằng không cầm chắc là bị tịch thu mất, lại còn phải chịu đựng chương trình giáo dục “Không thể mê muội mất hết ý chí” nữa chứ. Fiez nhìn Rafael chớp mắt một cái, tỏ vẻ vô cùng biết ơn.

Nào ngờ cậu vừa ngước lên, bất chợt đối diện với ánh mắt của Julianio, tim của Fiez bỗng dưng đập rất nhanh, cậu đành phải cố tình dời chú ý quay sang nói chuyện với Rafael.

Trong buổi tiệc còn có hai nữ tuyển thủ từng được lão Kez chỉ dạy. Lúc đầu các cô còn có chút rụt rè, nhưng chỉ chốc lát đã bắt đầu tìm đề tài bắt chuyện với Julianio. Tuy nhiên, người nọ cũng chỉ bắt đắc dĩ trả lời “Phải” hoặc “không phải” để đáp lại sự ưu ái của hai người đẹp, cuối cùng hai cô không chịu nổi bộ mặt lạnh lùng của Julianio mà chuyển hướng sang phía Fiez và Rafael. Nhờ vào khả năng tám chuyện hài hước của mình, Rafael đã khiến hai cô nàng cười liên tục.

Đương lúc Fiez bật cười với những câu nói đùa của Rafael, cậu lại phát hiện dường như Julianio còn đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hai vị huấn luyện viên vẫn còn đang tiếp tục thổi phồng về nhau, rõ ràng trong mắt của hai người đều lộ ra vẻ không phục đối phương.

4. Chương 4

“Giải Madrid Master Julianio cũng có tham gia đó nha!” Trong mắt Mochein đầy vẻ kiêu ngạo.

.

“Thế à? Vậy chúc cậu ấy đạt được thành tích tốt nhất!” Lão Kez liếc Fiez một cái, giống như muốn nói cậu cũng phải giành khẩu khí cho tôi đó!

“Đúng rồi, Julianano có máy bay riêng, nếu được Fiez cũng đi cùng với Julianano tham gia Madrid Master đi!”

Nhắc tới máy bay riêng, Fiez thừa nhận mình thật hâm mộ Julianano ở điểm này, nhà anh ta là một đại tài phiệt, có máy bay riêng đi tới đi lui các thành phố thi đấu sẽ thoải mái hơn nhiều.

Fiez liếc qua Julianano, anh ta vẫn trầm tĩnh như trước, nhưng dù sao thì ánh mắt của anh ta vẫn là để trên mặt mình. Sao lại nhìn tôi như vậy, tôi chưa hề thắng anh lần nào nha! Lão Kez đá nhẹ Fiez một cái, khiến cậu kịp thời “thu gom” tinh thần về.

“Tôi thích đi máy bay với nhiều người hơn, đi máy bay riêng rất vắng vẻ, khiến tôi có cảm giác kỳ quái, giống như đang rời khỏi thế giới bên ngoài. Cũng hết cách rồi, tôi đúng là trẻ con như vậy á!” Fiez nhìn nhìn lão Kez, thế nào, tôi cho ông đủ mặt mũi chưa.

Lúc Fiez quay đầu đi, dường như cậu đã nhìn thấy trong ánh mắt Julianano chột lóe qua một tia thất vọng.

Ảo giác, đây đúng là ảo giác. Khi nào thì mình thu hút sự chú ý của Julianano chứ? Fiez buồn cười tự hỏi chính mình.

Bít-tết và điểm tâm đã được dọn lên nhanh chóng.

Rafael ngồi kế bên huých Fiez một cái, Fiez liền nuốt miếng thịt bò trong miệng xuống, sau đó lấy bình đựng bột pho mát đưa cho Rafael: “Cho cậu nè, hoàng tử pho mát!”

“Cũng chỉ có cậu hiểu tớ nhất.” Rafael cười cười vỗ bả vai Fiez.

Hai cô tuyển thủ nọ cũng bắt đầu bàn tán nào là đã sớm nghe nói Rafael và Fiez là bạn thân, không ngờ hai người lại hiểu nhau đến mức này rồi. Fiez cũng cười nói, bản thân đúng là rất rõ những tật xấu của Rafael. Đang lúc Rafael muốn ngăn cản Fiez gom hết tính cách bất thường của mình công bố thiên hạ thì Julianano lại mở miệng trước: “Xin đưa cho tôi bình muối.”

Ngữ điệu nhẹ nhàng, lạnh lẽo lại để lộ ra một loại khí chất thanh triệt thuần tịnh khiến Fiez không khỏi sửng sốt, giống như âm thanh trầm thấp mà tràn ngập từ tính đó là một giấc mơ.

“À, đây.” Fiez giơ tay đưa bình muối sang bên kia.

Lần đầu tiên Fiez chú ý đến ngón tay của Julianano, thon dài mà cốt cách rõ ràng, có cảm giác rất duy mỹ. Một bàn tay như vậy, thế nhưng lại nắm chặt lấy tay cậu, ít nhất có ba giây không chịu buông ra.

Hai vị huấn luyện viên vẫn đang ở trong tối tự tăng bốc bản thân, Rafael cùng hai cô nàng nọ nói chuyện miên man không dứt, con gái của lão Kez đang nói gì đó với ông xã, tất cả đều không phát hiện trên bàn ăn đang diễn ra một màn vô cùng quái dị.

Fiez rút tay trở về, nhưng sức từ ngón tay của Juliano truyền tới làm cậu đỡ cả người. Fiez nghĩ chủ nhân của bàn tay kia tuy có vẻ mặt lạnh như băng nhưng ngón tay anh ta lại nóng rực và nó làm cho tim cậu đập một trận kinh hoàng.

“Cám ơn.” Đối phương thân nhiên nhận lấy bình muối, giống như hết thảy những chuyện vừa rồi là chỉ là ảo giác.

Sau khi kết thúc bữa tối, lão Kez cũng đã ngà ngà, con rể ông quyết định đưa ông về nhà, lúc đó ông hỏi Fiez có muốn đi nhờ xe hay không, cậu chỉ cười cười nói chỗ mình ở đi bộ khoảng mười phút là tới. Rafael và một nữ tuyển thủ liếc mắt nhìn nhau, xem ra tối nay cậu ta sẽ trải qua một đêm vô cùng tuyệt vời rồi đây. Về phần Juliano đại khái anh ta sẽ cùng trở về với huấn luyện viên của mình.

Fiez thoải mái hưởng thụ gió đêm thổi tới, giống như thân thể của mình cũng trở nên nhẹ nhàng bay bổng. Cậu vừa huyết gió vừa nhìn xe cộ trên đường tấp nập nối đuôi nhau mà qua, ánh đèn công cộng phản chiếu trên đường bị đoàn xe đi qua giẫm nát thành từng mảnh.

Fiez cảm thấy có chút mệt mỏi, cậu đi trên thềm đá bên đường biên, hai cánh tay giang ra lắc lư, a~ a~ đã bao lâu rồi không làm chuyện trẻ con như thế nhỉ? Tuy nhiên, nếu có Rafael ở đây, cậu ấy nhất định sẽ nói: Fiez, mi khi nào thì không có tính trẻ con đâu? Ngoài thời gian dành cho tennis, còn lại đều là chơi game, ngủ nướng, ăn thức ăn vặt...

Bỗng nhiên phía sau có một chiếc xe máy lao tới, Fiez xoay người lại nhìn nhưng bị ánh đèn đó chiếu thẳng vào mắt khiến cậu không nhìn thấy gì.

“Cẩn thận!” Một bàn tay nắm lấy bả vai của Fiez, kéo cậu vào trong ngực đối phương, vất vả lắm Fiez mới có thể lấy lại được tầm nhìn thì lại phát giác chóp mũi của mình và môi của Juliano cách nhau không tới 1cm.

“Ju...Juliano?” Fiez kinh ngạc, không phải anh ta đã về với huấn luyện viên của mình rồi sao?

“Nhà trọ của tôi ở bên kia.” Juliano chỉ chỉ.

“Ồ...” Ngay sau đó Fiez phát hiện có gì đó không ổn, dù sao hai thiếu niên gần 1m90 ôm nhau như vậy quả là có chút buồn cười.

“Xin cẩn thận một chút, nếu không sự nghiệp tennis của cậu sẽ nhanh chóng kết thúc.”

Fiez trều trều môi! Haizz, tuy cậu rất muốn nói với bản thân là Juliano đang hảo tâm muốn nhắc nhở

mình nhưng sau khi bị ngữ điệu lạnh lẽo đó phủ lên, cho dù là ý tứ quan tâm cũng sẽ khiến người khác vô cùng khó chịu.

Vì thế, hai người một trước một sau đi trong bóng đêm, không khí trầm mặc tuy là có hơi xấu hổ nhưng đây cũng là lần đầu tiên Fiez có thể ở gần quan sát đối thủ trong lòng mình như vậy, càng cẩn thận quan sát, cậu càng hiểu rõ được nguyên do tại sao các fans nữ lại thích Julianano đến thế! Đơn giản là vì anh ta quả thật tuần mỹ đến mức khiến cho Fiez phải hâm mộ, thậm chí có thể nói là ghen tị.

Juliano dừng lại trước máy bán hàng tự động mua một tách cà phê hòa tan, nhưng anh ta lại không uống, thay vì cho chất lỏng màu đen kia vào miệng, anh ta lại chậm rãi hưởng thụ hương vị đang dần dần phiêu tán đi.

“Sao lại không uống?” Fiez quay đầu lại nhìn, xem như tìm cái gì đó để nói, “À, cà phê hòa tan này không hợp khẩu vị sao?”

“Tôi rất thích cà phê, nhưng uống quá nhiều lại không tốt cho dạ dày.” Bỗng dưng Julianano thay đổi hình tượng ít nói, giống như còn thật sự trả lời câu hỏi của Fiez, “Cho nên tôi đang muốn bỏ nó!”

“Hử? Vậy sau này anh thử dùng chocolate nóng đi, uống được lắm đó! Bột ca-cao cũng rất thơm, hơn nữa còn bổ sung nhiệt lượng, đối với dạ dày cũng không có ảnh hưởng gì cả.” Fiez ngẩng đầu lên nghĩ nghĩ.

“Uhm, lần sau tôi sẽ thử.”

Nghe câu nói của Julianano, Fiez bỗng cảm thấy vị thiên chi kiêu tử này bình thường cũng không đáng ghét như trong buổi chiều dài kí giả chút nào.

5. Chương 5

Một tháng sau, Fiez lên máy bay đi madrid.

.

Trước lúc máy bay cất cánh, cậu mới giật mình phát hiện thì ra người ngồi bên cạnh mình là Julianano. Fiez nhìn anh ta tháo kính râm xuống, cởi áo khoác, cả người toát ra phong phạm siêu sao, sau đó tao nhã ngồi xuống, nhìn mình gật gật đầu, xem như chào hỏi.

Fiez sờ sờ đầu, không phải Mochein từng nói đệ tử đặc ý của ông ấy sẽ đi máy bay riêng hay sao? Tuy nhiên, vì Julianano rất trầm tĩnh và Rafael lại đi chuyến bay tối, không có người tám chuyện, cậu đành phải ngủ cho bớt chán.

Lúc máy bay tới Madrid, Fiez bị Juliano lay thức dậy. Cậu xoa xoa mắt, đứng lên, “Phanh” một cái, đầu cậu đụng vào khung để hành lý sao bay tá lả, các tiếp viên hàng không đứng bên kia thấy cảnh này đều cười rộ cả lên, Juliano đi tới cửa cũng không quên quay đầu lại xem đã xảy ra chuyện gì. Ngượng quá Fiez đành phải dờ mắt ra làm bộ cười cười, lúc đi ra vô tình phát hiện trên tay Juliano đang cầm một tách gì đó, dường như là chocolate nóng.

Hai trận đầu tiên của giải đấu Madrid Master, Fiez và Rafael đều thuận lợi tiến vào vòng kế tiếp, đương nhiên theo như Rafael nói thì còn có tên không ai bì kịp Juliano đó nữa. Đến tối, Fiez và Rafael quyết định đi ra ngoài đổi gió một chút, hai người đi vào một quán bar nhỏ bên kia đường, còn chưa tới mười phút, tên Rafael đã ôm một cô nàng xinh đẹp, bắn cho Fiez một tia mờ ám rồi bỏ rơi cậu luôn.

Fiez nhấp một ngụm Martini, nhỏ giọng nói: “Rafael, tên chết tiệt thấy sắc quên bạn.”

Vừa mắng cậu vừa đưa mắt nhìn đôi nam nữ ngoài cửa sổ quán bar đi càng lúc càng xa, bỗng nhiên cậu phát hiện trong góc đằng kia có một bóng dáng quen thuộc vừa gần tai nghe nghe nhạc trong điện thoại vừa uống rượu.

Fiez đi tới, gõ nhẹ lên bàn, người kia ngẩng đầu lên nhìn cậu, Fiez bật cười nói: “Thật là anh, Juliano?” Đối phương vẫn cúi đầu nghe nhạc, giống như Fiez đang quấy rầy đến sự yên tĩnh của mình. Đang lúc Fiez cảm thấy vô vị muốn rời đi thì cổ tay cậu lại bị chụp lấy, cơ hồ còn mang theo ý tứ bắt buộc, “oanh” một cái Fiez bị Juliano kéo ngược lại.

“Ngồi đi.”

Fiez há hốc miệng, cảm thấy có chút không thoải mái. Đáng lẽ phải nói “Mời ngồi” chứ nhỉ?

Người trong quán bar bắt giác trở nên đông hơn, trong đó cũng có không ít người liên quan tới giải đấu Madrid Master.

“Ha ha, trận đấu kế tiếp rất đáng xem đó, Juliano đấu với Pals! Mấy cậu thấy ai sẽ thắng nào?”

“Cũng khó nói lắm, Pals xếp ở vị trí 11, kinh nghiệm phong phú, tuyệt đối là người nổi bật trong các tuyển thủ tham dự giải lần này!”

“Nhưng Juliano cũng rất lợi hại đó! Tuy rằng xếp hạng trên 30 nhưng nếu nói đến thực lực, tuyệt không kém Pals đâu! Xem ra trận đấu này ai thắng ai còn chưa chắc chắn được nha.”

Fiez ngược mặt lên nhìn Juliano, cho dù bị mọi người mang ra làm đối tượng bàn tán, anh ta vẫn có thể bảo trì được vẻ trầm tĩnh.

“Không phải còn trận gì đó nữa sao? Tớ rất muốn xem Fiez Khidr thi đấu, không phải thời gian trước Juliano từng tuyên bố muốn đấu với Fiez một trận sao?”

“Tên nhóc đó đánh quả thật không tồi nhưng ngặt nỗi mỗi lần gặp Rafael thì đều khựng lại, nói không chừng lần này cũng giống vậy thôi!”

“Nói cũng phải, thật đáng tiếc. Hai trận vừa rồi cậu ta đánh thật sự rất tốt!”

Fiez cười cười, bọn họ nói không sai, Rafael quả thật là khắc tinh của mình. Không giống với những tuyển thủ khác, mỗi lần như thế Fiez đều rất mong đợi cùng thi đấu với Rafael.

Bởi vì cậu biết, sau mỗi lần thất bại, từ trên người Rafael cậu lại có thể học được rất nhiều thứ quý giá. Rafael là chiếc lưới còn Fiez lại là người học cách giãy ra khỏi chiếc lưới ấy, đó là cả một quá trình hướng tới tự do.

“Fiez!” khuôn mặt Julianano nghiêng đi 15 độ, chân mày hơi nhướn lên tỏa ra thần thái tự tin cuồng vọng, “Pals nhất định sẽ bại trong tay tôi.”

“Hả?” Fiez ngẩn người.

“Nhưng cậu lại không thể thắng Rafael, không phải sao?”

Trong nháy mắt, Fiez thiếu chút nữa bật dậy, sau đó nắm lấy cổ áo Julianano, cảnh cáo anh ta đừng nên quá cuồng vọng. Julianano quả thật là thiên tài nhưng có đôi lúc lại không để người khác vào mắt. Bất kể là Pals hay Rafael cũng vậy, cũng không nên tùy tiện xem thường chức nghiệp tuyển thủ của họ.

Trong quán bar người người ồn ào, không ai trông thấy trong cái góc nhỏ đằng kia đang trình diễn một màn ba đào dậy sóng.

“Nếu thấy không cam tâm.” Julianano từ trên ghế đứng lên, “Thì chứng minh cho tôi xem.”

Fiez cắn cắn môi, mười ngón tay bấm mạnh vào cạnh bàn.

Một tuần sau, Fiez và Rafael đều bắt đầu bước vào vòng đấu bảng, điều này cũng có nghĩa là, ở trận tiếp theo, hai người lại tiếp tục trình diễn tiết mục “Tuyển thủ Mĩ tự giết lẫn nhau”.

Sau khi kết thúc trận đấu của mình, Fiez liền chạy đến nơi Julianano thi đấu. Nếu có thể, cậu muốn tận mắt thấy Julianano sẽ đánh thắng Pals như thế nào.

Khi đó, trận đấu chỉ còn một set nữa sẽ phân định thắng thua, trong mắt những người khác, việc Julianano có thể bức danh tướng Pals đến nông nổi như bây giờ thật đúng là không tẻ, nhưng Fiez biết, anh ta vẫn chưa thỏa mãn.

Bóng của Pals đánh tạt qua hai bên trái phải, chủ yếu làm tiêu hao thể lực của Juliano, nhưng khả năng phán đoán điểm rơi bóng của Juliano lại tương đối chuẩn, trên cơ bản trước khi Pals đập bóng trở lại, dường như Juliano đã đoán được đường bóng của đối phương. Dần dần, Juliano nắm được biên độ phản bóng và bắt đầu khiến Pals phải chạy tới chạy lui liên tục. Ngay khi Pals dùng cú đánh thuận tay tạt bóng qua cánh bên làm Juliano bất ngờ không kịp phòng bị, mọi người như ngừng hô hấp, Juliano lại dùng phản ứng nhạy cảm của mình chuyển nguy thành an. Khi thời gian sắp kết thúc, Juliano còn ăn được hai quả return Ace.

Fiez nhìn thấy mà đổ mồ hôi đầm đìa, tuy nhiên tầm mắt cậu lại chưa bao giờ rời khỏi bóng của Juliano, lúc đó cậu đột nhiên hiểu được thời điểm anh ta nói anh ta nhất định sẽ thắng đó có bao nhiêu kiên định.

Kết quả của trận đấu đúng là vượt ra ngoài dự liệu. Trong vòng đấu bảng, Juliano đã loại bỏ hạt giống số 2 Pals. Lúc rời khỏi sân bóng, thành linh Fiez quay đầu lại, bất ngờ cậu và Juliano cùng nhìn thẳng vào nhau.

Bỗng nhiên cậu cảm thấy toàn thân đều nóng lên, giống như tràn ngập dự vọng, mỗi một tế bào trong cơ thể tựa hồ đều rực rực. Thắng lợi của Juliano đối với Fiez mà nói là một kích thích mãnh liệt cùng cổ vũ không nói nên lời.

Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên trong đầu Fiez hiện lên ý tưởng: Tôi muốn thắng! Tôi nhất định phải thắng!

6. Chương 6

Trận đấu của Fiez và Rafael diễn ra vào buổi chiều nên có chút nóng bức.

Rafael là một mỹ nam đúng chuẩn hắc hoi, bất kể có phơi nắng như thế nào thì da cậu ta vẫn một màu ngà nhưng Fiez lại không giống như thế, bình thường sau khi đấu xong, Rafael thường hay giễu cậu: “Ngài mới đi nghỉ mát ở Hawaii về à?”

Hai người cùng nhau ngồi trên một chiếc xe đến sân đấu, thậm chí cùng khích lệ đối phương, hoàn toàn không nhìn ra bầu không khí lẽ ra phải có giữa hai đối thủ chút nào.

Sau khi trận đấu bắt đầu, giống như dự đoán của nhiều người, Rafael dựa vào độ linh hoạt của mình đã dẫn đầu ngay ở ván đầu tiên. Khả năng phán đoán vị trí rơi bóng của Rafael rất chuẩn hơn nữa khả năng đập bóng cũng tương đối tốt. Một khi đến phiên mình phát bóng, Rafael sẽ chớp lấy thời cơ dùng kỹ thuật phát bóng, chặn bóng, bỏ nhỏ của mình làm cho Fiez thua mất mấy ván.

Không cần phải lo lắng! Fiez, tập trung tinh thần...Fiez tự nhủ thầm.

Không thể nghi ngờ độ nhanh nhạy, khéo léo của Rafael nhưng Fiez cũng bắt đầu thử tập trung toàn bộ tinh thần tập vào động tác của Rafael, cẩn thận quan sát góc độ vợt và cổ tay, chỉ trong chớp mắt, Fiez đã

dựa vào khả năng quan sát thiên tài cùng phản xạ thần kinh của mình mà đập bóng ngược trở lại.

Không cần ép buộc bản thân thích ứng với tiết tấu của Rafael, chỉ cần động tác của mình nhanh hơn cậu ấy, quấy rầy tần suất của cậu ấy...Bình thường do khả năng đập bóng trả lại không thắng được cậu ấy nên trước lúc bóng tới phải phán đoán được vị trí bóng rơi thật chính xác. Cậu có thể làm được, Fiez, không thể bị trụ lại ở đây...không thể!

Lo lắng trong lòng Fiez dường như biến mất, đối mặt với đường bóng của Rafael, Fiez đánh ra một pha đập bóng thật đẹp mắt, khiến cả hội trường thi đấu không khỏi vang lên một tràng vỗ tay, tuy nhiên lúc này Fiez đã hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

Rafael lau mồ hôi, thở ra một hơi thật sâu, anh đúng là rất bất ngờ, bởi vì trước giờ anh chưa từng nghĩ tới chuyện sau khi bị mình công kích một mồi như thế mà Fiez vẫn có thể linh mẫn đáp lễ lại mình, quan trọng nhất chính là lực tay của Fiez còn mạnh hơn mình rất nhiều. Haizz, kết quả của việc phân tâm chính là sai lầm nhân đôi.

Ở phần lưới phía bên kia, Fiez hoàn toàn bình tĩnh đến không giống như tác phong của một thiếu niên 19 tuổi nên có, thậm chí cậu còn an ủi ngược lại Rafael: “Bình tĩnh, Rafael.”

Rafael bật cười, cuối cùng thì thời khắc này đã tới rồi sao? Cuối cùng tớ cũng theo không kịp bước chân của cậu rồi?

Sau khi bóng phát ra, trong nháy mắt Fiez đã nhanh chóng tiến đến vị trí bóng rơi, một chút cũng không giống như một người đã thi đấu nhiều giờ. Góc độ đập bóng trả lại vừa sắc bén lại vừa xảo quyết khiến Rafael cảm thấy đang đứng đối diện trước lưới banh với mình là một con báo đang vận sức chờ phát động và anh lại chính là con mồi. Đường bóng của Rafael bị Fiez phá được, việc này cơ hồ chưa từng xảy ra trong các trận đấu trước đây.

Kết quả của trận đấu khiến cho nhiều người bất ngờ, chiến thắng cuối cùng không như dự đoán mà thuộc về Fiez.

“Hiện tại đến phiên tớ đuổi theo bước chân của cậu...Fiez...” Sau khi trận đấu kết thúc, Rafael nắm lấy tay Fiez nói.

Trong thoáng chốc, Fiez tựa hồ nhìn thấy Julianio đang ngồi trên khán đài...Điều này sao có thể? Tên kiêu ngạo tự cao tự đại đó sao có thể đến xem trận đấu của mình.

Fiez lấy tay che ánh nắng đang chiếu xuống mặt cậu, nhìn về phía đằng xa, một khắc ấy, cậu hiểu được thứ mình muốn là một thứ cao hơn, xa hơn rất nhiều, một nơi không có điểm tận cùng.

Sau trận đấu, hội chứng thua cầu của Rafael lại phát tác. Fiez nhận mệnh khiêng cậu ta lên xe, nghe cậu ta lẩm rầm oán giận “Fiez, cậu trưởng thành quá nhanh! Làm hại người ta trở thành siêu cấp tịch mịch rồi!”

Bởi vì đánh bại Rafael, lão Kez đặc biệt “khoan dung” cho Fiez phóng túng một buổi tối.

Fiez bước vào quán bar nơi mà trước đó cậu đã ước định với Juliano, bản thân cậu vốn cũng không hy vọng có thể gặp anh ta, bởi vì biết đâu chừng tên Juliano đó đã quên sạch sẽ những gì hai người nói hôm đó rồi. Nhưng mà, Fiez không ngờ cùng một vị trí giống nhau, cậu lại thấy Juliano giống như ngày hôm ấy: gần tai nghe nghe nhạc. Trong nhất thời, Fiez không biết nên phản ứng như thế nào. Thế nhưng Juliano lại trưng ra một bộ dáng “đương nhiên phải gặp” rồi nhích sang một bên.

“Ồ...Chúc mừng anh thắng Pals...” Thói quen gãi đầu của Fiez lại nổi lên.

“Uhm, cũng chúc mừng cậu thắng Rafael.” Trên mặt Juliano nhìn không ra biểu tình gì, chỉ đơn thuần là gật gật đầu. Fiez đột nhiên cảm thấy hối hận đã bước vào quán bar này, dù sao lúc gặp Juliano cậu cũng không biết phải nên làm cái gì.

“Tuy nhiên, cậu sẽ không vì vậy mà thỏa mãn chứ,” mắt Juliano hơi nhếch lên, “Cậu còn kém tôi rất xa.”

Fiez trầm nghĩ, xem đi, ở chung với người này, cho dù là người độ lượng nhất chắc cũng sẽ phải nén giận lắm đây. Nói đi cũng phải nói lại, theo tính cách của Juliano dường như không cần phải nói nhiều với mình như vậy, càng không cần phải nhắc đến vụ khả năng đánh tennis của mình không tốt bằng anh ta. Fiez cười cười, kéo kéo tay áo Juliano nói: “Hi, anh cũng có chút đáng yêu nha.” Trong thoáng chốc, cậu thấy Juliano nghiêng sang một bên, một bộ không biết nên làm thế nào.

Tiếng chuông điểm 12h vang lên, trong quán bar truyền đến từng đợt tiếng vang khui sâm banh, trong tích tắc tất cả ngọn đèn đều tắt đi, trong bóng đêm vang lên ngữ điệu hưng phấn của ông chủ nơi đó: “Hỡi những người bạn thân yêu của tôi, hãy hôn môi người bên cạnh mình đi! Cuộc sống đúng là đẹp như thế đấy!”

Fiez nhìn ra ngọn đèn ngoài cửa sổ chiếu vào lớp kính thấy một đôi tình nhân đang ôm nhau hôn nồng nhiệt, không khỏi mở miệng nói: “Ồ, Rafael cũng ở đây thì tốt rồi!”

Vừa dứt lời, Fiez cảm giác cổ áo mình bị kéo mạnh về sau, đôi môi bị một đầu lưỡi nóng rực ép mở ra, sau đó tiến quân thần tốc đảo qua khoang miệng cậu, mãnh liệt mút vào, Fiez cơ hồ cảm thấy đối phương muốn hút hết toàn bộ dưỡng khí trong cơ thể mình. Cậu vốn là một vận động viên thể thao, sao có thể chịu lép vế như thế, ngay tức thì cậu đẩy mạnh đối phương ra, nhưng ngay sau đó, đối phương lại càng bá đạo, nắm chặt cằm cậu, ép cậu hé miệng ra, đầu lưỡi ẩm ướt, trơn trượt kia nhẹ nhàng liếm qua môi dưới rồi lại một lần nữa tiến vào, Fiez định tung ra một quyền nhưng lại bị đối phương giữ lấy, không chỉ thế đôi môi cậu còn bị gặm cắn đến thiếu điều muốn chảy máu.

Chỉ trong một phút đồng hồ ngắn ngủi, Fiez dường như đã phải trải qua một cơn vật lộn đặc biệt nhất trong cuộc đời. Mỗi lần cậu cố gắng đẩy đối phương ra một chút, đối phương lại càng ôm chặt lấy cậu, đến cuối cùng thì biến thành sau gáy bị kim chặt không cách nào nhúc nhích được, môi hai người cũng không bởi vì Fiez phản kháng mà tách ra.

Giây phút đèn sáng lên, Fiez nhìn thấy Juliano đang nhắm hai mắt lại, chân mày tao nhã mà anh tuấn

cùng với lông mi mang sắc thái thần bí càng lộ ra vẻ quý phái. Lúc Juliano chậm rãi lấy đầu lưỡi ra khỏi khoang miệng mình, mang theo một tia màu bạc ám muội, Fiez chỉ biết ngơ ngác nhìn đối phương khôi phục thần sắc như không có gì xảy ra kia.

Một lúc sau, Fiez mới mở miệng nói: “Juliano...Anh đang làm cái gì...”

“Tại sao Rafael có thể ở đây? Còn tôi thì không?” Trên mặt Juliano không có biểu tình gì nhưng Fiez lại nhìn thấy trong mắt anh ta chứa đầy lửa giận.

“Rafael đương nhiên có thể danh chính ngôn thuận ở trong này tìm một cô gái hôn môi rồi!” Fiez không hiểu việc Juliano trở nên khác thường và câu nói kia của mình thì có liên quan gì nhau, “Sao anh lại tùy tiện hôn bậy chứ, không nhìn thấy tôi là nam à?”

7. Chương 7

Juliano nâng ly Martini trên bàn lên uống một ngụm, “Không phải ông chủ quán bar bảo chúng ta làm như vậy sao?”

“Tôi xin anh...” Fiez cảm thấy hơi khó thở, “Đó rõ ràng là bảo một đôi nam nữ tình nhân làm mà!”

“Nhưng không phải ông chủ đã bảo chúng ta hôn người bên cạnh mình sao?” Juliano lơ đãng trả lời.

“Gì?” Fiez chỉ biết lắc đầu, “Anh quả nhiên là thiên tài nha!” Kỹ thuật hôn môi của anh đã man như vậy thử hỏi có cô nàng nào chịu nổi anh chứ?

Không khí đêm nay cũng thật là quỷ dị rồi!

Trong các trận đấu sau, so với dự định ban đầu chỉ lọt vào vòng tứ kết của lão Kez, Fiez quả thật đã làm tốt hơn rất nhiều, cậu cứ như thế mà đánh thẳng vào vòng bán kết, và lúc này đối thủ của cậu chính là Karl Murdoch xếp vị trí thứ 16 trong bảng xếp hạng thế giới.

Lão Kez và Fiez cùng xem lại đoạn camera ghi lại những trận đấu trước của Karl, kỳ thật không cần ông ấy lên tiếng cậu cũng hiểu được có lẽ mình sẽ dừng lại ở đây, nhưng đối mặt với một đối thủ mạnh hơn mình rất nhiều, không hiểu sao trong lòng Fiez vẫn luôn tràn ngập chờ mong.

Lão Kez vỗ vỗ bả vai Fiez nói: “Cậu cứ đánh hết mình đi! Cậu rất mạnh, tuy nhiên cậu vẫn còn rất trẻ, cũng bởi vì còn trẻ nên cậu cần phải học những người trên đỉnh cao đó nhiều hơn nữa.”

Đến khuya, Fiez cảm thấy có chút khó ngủ. Nhìn Karl thi đấu, trong đầu cậu không ngừng lặp đi lặp lại

các động tác phát bóng, đập bóng, chặn bóng của đối phương, vì thế Fiez cầm vợt ra khỏi khách sạn, dự định đến sân tennis tập luyện một chút.

Vừa bước tới cửa, nhìn thấy trong bóng đêm, Juliano đang cầm vợt đứng trên khu đất trống trước cửa khách sạn, đầu anh ta hơi ngược lên nhìn bầu trời đầy sao.

“Ồ...xin chào...” Mặc dù không biết tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây nhưng nhớ tới chuyện xảy ra trong quán bar lần trước, Fiez vẫn cảm thấy ngại ngại.

“Đi thôi.” Juliano liếc nhìn Fiez một cái, sau đó quay đầu đi.

“Hử?” Fiez có chút mờ mịt không hiểu.

“Đối thủ tiếp theo của cậu là Karl Murdoch,” Juliano hơi quay đầu lại, “Tôi tập luyện với cậu một chút không phải sẽ tốt hơn sao?”

Fiez ngẩn người, sau đó cậu cố nhin cười. Không lẽ Juliano đứng ở bên ngoài là đang chờ mình? Chẳng lẽ anh ta đã sớm đoán được mình sẽ vì trận đấu với Karl mà không ngủ được?

Ánh đèn từ trong khách sạn chiếu vào sân tennis tuy rằng không đủ nhưng thêm vào ánh trăng có lẽ cũng tạm ổn.

Fiez có chút hưng phấn, ngoài lần tranh giải Roland Garros (Giải Pháp mở rộng), cơ hội cùng thi đấu với Juliano hầu như không có, cũng đừng nhắc đến chuyện có thể ở cùng một chỗ luyện tập như vậy.

Juliano tung ra một pha phát bóng mạnh mẽ khiến cho Fiez phản ứng không kịp, tốc độ của cú kia tuyệt đối hơn 200.

Đứng đối diện với lưới banh, Juliano cầm vợt bóng chỉ chỉ Fiez, “Với phản ứng chậm chạp của cậu, muốn tiếp được bóng của ai chứ?”

Fiez nhú nhú mày, nhắm mắt lại, tự nói với bản thân phải tập trung...Fiez, tập trung tinh thần lại...Sau đó cậu mở mắt ra, nhìn Juliano nói: “Làm lại!”

Ở mấy hiệp sau, lúc Juliano dùng cú đập smash, Fiez mới ngạc nhiên phát hiện dường như Juliano đang bắt chước phương thức tấn công cùng tuyệt chiêu của Karl.

“Juliano, anh sẽ không vì giúp tôi luyện tập mà...đặc biệt bắt chước Karl?”

“Đừng hiểu lầm, bắt chước tuyệt chiêu của người khác cũng là cách nâng cao khả năng của mình.” Juliano

xoay xoay bóng, chuẩn bị tiếp tục công kích, “Cẩn thận anh ta bỏ nhỏ, còn nữa, khi anh ta phát bóng xoáy lên lực tay cũng khá lớn!”

Vừa dứt lời, một pha phát bóng xoáy lên siêu nhanh đánh tới.

Cám ơn anh, Julianio. Fiez tập trung lực quan sát của mình, trong nháy mắt cậu đã đập bóng trở về, lúc này Julianio cũng đã sớm đi tới điểm bóng rơi.

“Trả bóng lại không tồi.” Julianio tiếp tục đánh bóng thật mạnh qua phía Fiez.

Tuy mới chỉ một ván mà dường như Fiez đã cảm thấy có một lực kéo quen thuộc nào đó không ngừng kéo mình về phía trước, không ngừng ngừng tụ tâm trí cùng sức mạnh của mình.

Sau một loạt, cuối cùng Julianio cũng triệt để đánh bại Fiez, Fiez nằm trên sân bóng thở phì phò, nhìn qua khuôn mặt Julianio bên kia lưới đang toát ra vẻ tuần mỹ vừa trang trọng lại vừa thuần khiết.

Nếu không phải do cố ý bắt chước Karl, Fiez biết có lẽ Julianio sẽ càng dễ dàng đánh thắng mình hơn.

“Cám ơn,” Fiez hơi nâng cánh tay lên, “Anh là một đối thủ tốt, nếu có thể có một chút biểu tình, cũng sẽ là một người bạn tốt.”

Juliano đi tới, Fiez nghĩ chắc anh ta muốn kéo mình lên hoặc là nằm xuống bên cạnh mình, không ngờ anh ta lại gặp người xuống, túm hai cổ tay Fiez đặt trên mặt đất.

Fiez bỗng có một dự cảm nguy hiểm, nhìn thấy khuôn mặt Julianio cách mình ngày càng gần, cho đến khi chóp mũi anh ta chạm vào mũi cậu.

“Tôi không cần bạn tốt, tôi chỉ cần một đối thủ giống như tôi cùng tôi đứng trên đỉnh.”

Trong nháy mắt, cảm giác áp bách cũng theo Julianio đứng dậy mà biến mất, Fiez đứng lên nhìn theo bóng Julianio đang dần rời đi.

“Fiez, nếu cậu thua Karl, tôi sẽ lấy vợt đánh gãy chân cậu.”

Fiez đứng chết chân tại chỗ thật lâu không nhúc nhích.

Anh nói anh cần đối thủ giống anh cùng anh đứng trên đỉnh...Nhưng, tôi có thể trở thành người đó sao?

...Có lẽ, tôi sẽ.

Vào ngày thi đấu với Karl, Rafael cũng đến góp vui, thậm chí còn trêu ghẹo: “Ha ha, Fiez, tớ và lão Kez đã đánh cược cậu nhất định thắng, nếu cậu thua, tôi sẽ phải chung 1 Mĩ kim đó!”

“Tớ chỉ đáng giá một Mĩ kim sao?” Fiez cũng cười cười, cậu biết Rafael thật hi vọng cậu có thể thắng.

Khi trận đấu bắt đầu, Karl cũng không vì Fiez xếp thấp hơn mình gần 50 hạng mà lơ đãng, ngay ván đầu tiên y đã mở đầu bằng một màn phát bóng xoáy trên, Fiez cũng không kém, cậu lập tức đưa ra phán đoán chính xác rồi đánh trả lại một cú return Ace, Karl nhìn nhìn Fiez, nở nụ cười tán dương.

Từ thời điểm đó trở về sau, Fiez không ngừng dùng những đường bóng thuận tay đánh về phía Karl, lúc cậu đập lại đường bóng của Karl từ đường biên trở ra ngoài, Karl theo thói quen định đánh trả lại biên, cũng giống như lúc tập luyện với Julian, đường bóng kia sẽ rơi vào thế thuận tay của Fiez. Nên khi Karl dùng pha đánh ngắn đánh trả lại, Fiez đã dùng cú đánh thuận tay đánh bóng đi thẳng về phía lưới ban, sau đó đến vị trí mà cậu dự đoán bóng rơi chờ Karl đánh bóng lại. Karl cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước sự hiểu biết của Fiez về mình, người từng kinh qua trăm trận như Karl đương nhiên biết mình cần phải thay đổi một ít chiến thuật, nếu không tiết tấu và những cú đánh trả sẽ bị Fiez nắm được hết. Ngay ván đầu tiên đã xuất hiện tie break (Sau 6 ván mà vẫn đều nhau thì đánh tiếp ván thứ bảy – ván hòa để quyết định người thắng trong hiệp đó), lúc đầu khán giả cũng không có hi vọng gì lớn với trận đấu này, bấy giờ cũng bắt đầu trở nên hào hứng.

Rafael ở trên khán đài cười cười, xem đi, đây chính là thiên tài Fiez đó nha, bạn vĩnh viễn cũng không thể biết được cậu ấy có thể đi đến bao xa.

8. Chương 8

Trận này đấu thắng một hơi đến set thứ năm.

.

Thể lực của hai người cũng bắt đầu giảm xuống, Fiez nuốt nuốt nước bọt, tự nói với chính mình: tập trung vào Fiez, phải phán đoán chính xác, cậu còn có thể động, còn có thể di chuyển thật linh hoạt.

Karl đứng ở đối diện phát bóng chợt nhìn thấy ánh mắt chuyên chú của Fiez, đột nhiên y cảm nhận được một luồng áp lực cường đại, đồng thời cũng là một loại kích lệ không nói nên lời, chuyên tâm chính là tôn trọng đối thủ, như vậy chính mình cũng phải thật tập trung, thậm chí so với đối phương lại phải càng tập trung hơn nữa.

Quá trình trao đổi ánh mắt qua lại giữa hai người trong lúc đó làm cho “tâm hồn bé bỏng” của các khán giả càng thêm căng thẳng.

Cuối cùng, lúc Karl dùng toàn lực tung ra cú đánh smash, Fiez đã phi thân đuổi theo, trong tích tắc cậu

ngã trên mặt đất và tạt bóng ra ngoài, bóng vượt qua khỏi lưới, rơi lăn lốc trên mặt đất.

Lúc này, Fiez vẫn chưa nhận ra chính mình đã đánh bại Karl.

Sau một hồi yên tĩnh, trên khán đài không ngừng vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Karl vươn tay ra, thở hổn hển: “Cậu nhóc...lâu rồi tôi không được đấu một trận lớn như thế này...”

Rafael điên cuồng nhìn Fiez phát tay, “Ha ha...Fiez...Tớ hẳn là nên mang theo máy quay!”

Fiez thở ra một hơi, thói quen gãi gãi đầu lại bắt đầu phát tác, cậu thắng...Cậu thật sự thắng...

Đôi mắt cú smash với sức bật mười phần của Karl, Fiez tựa hồ thấy lại cảnh Julianano nhảy lên không trung tràn ngập vẻ lừng lệ tuần mĩ vào đêm hôm ấy.

“Đánh bại anh ta, sau đó vượt qua anh ta. Đây là việc duy nhất cậu cần làm.” Julianano đã từng nói với Fiez như vậy. Và trong lúc đấu với Karl, Fiez cũng đồng thời nhận thấy được thiên phú của Julianano, tại nơi ấy, đêm ấy, anh ta đã tái hiện lại kỹ thuật của Karl sống động như thế nào.

Fiez nhìn về phía khán đài nhưng lại không thấy bóng dáng lãnh ngạo kia ở đâu cả.

Haiz! Đồ ngốc! Cậu đang chờ mong gì vậy Fiez?

Lão Kez vỗ vỗ bả vai Fiez, vui mừng nói tới nói lui còn Rafael thì hưng phấn mà không ngừng lăm ba lăm bầm.

Lúc cùng mọi người đi tới cửa sân bóng, Fiez nhìn thấy một thân ảnh cao lớn, lẳng lẳng dựa vào trong góc, sau đó dường như lơ đãng đi tới, một tay đưa đến trước mặt cậu, và bên trên là một ly chocolate đậm đặc.

“Dừng ở đây Fiez, trận chung kết đối thủ của cậu là tôi.” Nói xong, Julianano lập tức xoay người rời đi.

Rafael đứng một bên nổi trận lôi đình: “Á! Á! Người này là nhân loại hay sao chứ!”

Fiez cười cười trấn an cơn kích động của Rafael, “Được rồi, Rafael. Tính anh ta như vậy mà, hơn nữa lần này tớ thắng Karl còn phải cảm ơn anh ta đã giúp tớ bắt chước các kỹ thuật thi đấu.”

“Bắt chước kỹ thuật thi đấu? Khi nào vậy?” Quả nhiên Rafael lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Vào một đêm mất ngủ trước trận đấu.” Fiez cười cười, “Có lẽ anh ta cũng không đáng ghét như chúng ta tưởng tượng.”

“Ồ, cậu xác định anh ta không có bị dị ứng đậu phộng hay sữa bò,...mà thần kinh bị hỗn loạn chứ?”

Trận đấu này đã tiêu hao hết thể lực của Fiez, lão Kez hi vọng trước khi bước vào trận chung kết cậu có thể nghỉ ngơi nhiều hơn, điều chỉnh lại thể năng.

Đến tối, Fiez vốn định tìm Rafael cùng đi ăn cơm, không ngờ tên kia lại không có trong phòng! Aizz, khó được một buổi tối lãng mạn như ở Madrid, tên Rafael kia thế nào lại bỏ qua! Dừng xong cơm chiều, Fiez từ từ lê bước trở về khách sạn, lúc đi ngang qua sân tennis, cậu lại bất ngờ phát hiện Rafael đang đứng đối diện với vách tường tập luyện.

“Ha! Rafael! Cậu không ở cùng một chỗ với các nàng thật là hiếm thấy nha!” Fiez giờ giờ cánh tay lên.

“Hi, Fiez” Rafael xoay người, nở nụ cười sáng lạn, “Cậu có muốn làm vài ván không?”

“Hả? Hiện tại tớ đang trong thời gian khôi phục thể lực nha!”

“Cậu vì trận đấu ban sáng mà mệt mỏi, mà tớ cũng tập luyện từ trưa đến giờ vả lại còn chưa có ăn cơm chiều, như vậy thì công bằng rồi còn gì?”

Fiez nở nụ cười đi vào sân bóng, hai người đấu một ván định thắng bại, kết quả Fiez thắng.

Rafael khoác vai Fiez đi trở về khách sạn, rầu rĩ nói: “Trận đấu giữa tớ và cậu lần đó mới kết thúc cách đây nửa tháng mà cậu đã có thể thoải mái đánh bại tớ như vậy, Fiez, cậu tiến bộ quá nhanh.”

“Đó là bởi vì cậu chưa có ăn cơm chiều, mà tớ thì đã cơm no rượu say rồi!”

Rafael đột nhiên bước nhanh đến trước mặt Fiez, lấy tay điểm điểm trước ngực của cậu: “Fiez, có thể sinh cùng thời đại với một tuyển thủ như cậu là bất hạnh đồng thời cũng là may mắn lớn nhất của tớ.”

“Ồ, Rafael, trận vừa rồi chỉ là đấu vui thôi, hội chứng thua cầu của cậu sao lại tái phát nữa thế?” Fiez bắt đầu nói.

Ngày hôm sau, Fiez ngủ một giấc thẳng đến khi mặt trời đã lên cao. Cậu ăn trưa với một miếng bít-tết mang hương vị đặc trưng của xứ Madrid, sau đó làm thêm một ly nước chanh, xem TV phát lại trận đấu giữa mình và Karl. Đến cuối cùng, Karl dùng toàn lực tung ra cú smash, video quay chậm lại, Fiez tựa hồ nhìn thấy Julianos từ trên khán đài đứng lên và khẩu hình miệng dường như còn phát âm từ “Fiez”.

Đáng tiếc, màn kia chỉ ngắn ngủn có một giây, ngoài mình ra có lẽ cũng không ai thấy được.

Fiez cảm thấy mình thật buồn cười, sao mình lại vì một người có thể là Julianos mà có phản ứng lớn như

vậy? Fiez uống một ngụm nước chanh, thật không may là cậu lại bị sặc! Lúc Fiez rút khăn tay ra lau miệng, cậu bất chợt nhớ tới nụ hôn của Juliano.

Tại sao tên kia lại vói đầu lười vào trong? Mình không phải đã phản kháng rất rõ ràng rồi sao? Sao anh ta còn muốn tiếp tục?

Fiez lắc lắc đầu, quyết định đến bể bơi thả lỏng một chút.

Khi Fiez tiến vào bể bơi vô tình cũng thu hút không ít người chú ý, hết cách rồi, đấu với Karl một trận, Fiez cũng vô tình gom về không ít fans hâm mộ. Fiez sờ sờ mũi mình, cậu biết cậu không phong độ như Rafael, không anh tuấn như Juliano, càng không có nụ cười thành thực như Claude, cái cậu có chính là ngũ quan đoan chính một chút, mái tóc ngắn màu nâu thuần nhiên, nghe Rafael nói trong lúc thi đấu tóc mình giống như sóng biển khiến người mê muội. Tuy nhiên, khi đó vừa lúc Rafael đấu thua, hội chứng thua cầu của cậu ta lại phát tác càng lợi hại hơn.

Fiez chậm rãi bơi hai cái qua lại, sau đó thả mình nổi bồng bồng trên mặt nước. Được một hồi, cậu cảm thấy mình nên đến trung tâm mua sắm dạo một chút, sẵn tiện mua vài thứ về dỗ ngọt mẹ cậu đang giận dỗi vì cha cậu vẫn chưa sửa chữa nhà vệ sinh!

Fiez bơi tới cạnh bờ, từ trong nước đi lên, sau đó lấy tay chà chà tóc mình, bất thành linh cậu nghe được ở phía sau truyền đến tiếng hút khí, vì thế cậu quay đầu lại, thấy một cô bé khoảng mười bốn, mười lăm tuổi đang tỏ ra kinh ngạc, Fiez nhìn cô nàng nở một nụ cười đầy thiện ý, tuy nhiên cậu lại không phát hiện được một màn đó có hiệu quả đến cỡ nào.

Fiez đi vào phòng thay đồ, chuẩn bị đổi một bộ thật sạch sẽ, nhưng khi cậu vừa định khóa cửa lại thì bỗng nhiên có người đè lại cửa, “Thật xin lỗi, nơi này đã có người dùng.” Fiez lễ phép nhắc nhở đối phương, tuy nhiên đối phương vẫn ngoan cố mở cửa ra.

9. Chương 9

“Juliano?” Khi Fiez nhìn thấy người đang đứng trước mặt cũng không khỏi kinh ngạc, “Anh muốn dùng phòng tắm thì có thể sang phòng trống kế bên.”

.

Juliano giống như không nghe thấy lời cậu nói, anh ta chen vào trong phòng tắm nhỏ hẹp, sẵn tiện khóa luôn cửa.

“Sao...sao vậy?” Fiez nhìn thấy khuôn mặt lãnh ngạo của Juliano không khỏi có cảm giác áp bách.

“Cậu đang câu dẫn cô ta phải không?” Ngón tay thon dài của anh ta khéo léo nâng lên khuôn mặt cậu.

“Hả? Ai?” Fiez cảm thấy mơ hồ, không khí hiện tại cũng vô cùng quỷ dị.

“Cô gái kia.” Trong ngữ điệu của Julianio có một tia trách cứ.

“Tôi cười với ai là chuyện của tôi! Hiện tại tôi muốn tắm, mời anh đi ra ngoài.” Fiez trừng ra khuôn mặt lạnh như băng, cậu bức thật rồi đó.

Ngay sau đó, Julianio kéo mạnh Fiez vào vòng tay mình, ôm cậu sát vào ngực, Fiez vừa định la lên lập tức bị Julianio dùng miệng chặn lại, Fiez giãy dụa muốn thoát khỏi tay Julianio nhưng đối phương dường như đã sớm hiểu rõ cậu, anh ta giữ chặt cậu, điên cuồng thô bạo mót vào, buộc đầu lưỡi Fiez dây dưa cùng mình không rời, trong phòng tắm nhỏ hẹp Fiez không thể phản kháng được gì, với lại hôm qua cậu vừa mới thi đấu nên vẫn chưa hoàn toàn khôi phục thể lực, trên căn bản cậu không phải là đối thủ của Julianio.

Dần dần, Fiez cảm thấy choáng váng mắt hết hơi sức, Julianio thuận thế theo sông lưng cậu vuốt dọc xuống, trượt thẳng vào khe giữa mông cậu, anh ta cũng tiện tay kéo phăng luôn chiếc khăn tắm quấn quanh hông cậu ra, tay đặt trên mông cậu không ngừng vuốt ve lên xuống, độ ẩm của bàn tay kia trong nháy mắt làm cho Fiez bừng tỉnh.

“Anh muốn làm gì!” Fiez nghiêng rằng, cố gắng dùng sức đẩy Julianio ra, cả hai đều là vận động viên nên Julianio hoàn toàn hiểu rõ tình trạng cơ thể của Fiez, một bàn tay để trên cơ thể một mối quá độ của Fiez sờ sờ, tức thì tước đi toàn bộ sức lực của cậu.

Lúc này có không ít người lục ta lục tục kéo đến phòng tắm, không gian trầm tĩnh ban nãy thoáng chốc náo nhiệt hẳn lên.

“Tôi không muốn làm cậu bị thương, nhưng nếu cậu vẫn tiếp tục phản kháng, tôi không dám chắc chắn là sẽ có phóng viên đến thăm hỏi hay không.” Ngữ khí của Julianio thật bình tĩnh ngược lại làm cho Fiez càng trở nên kích động, ngay tức khắc đình chỉ các động tác phản kháng.

“Như vậy không phải rất tốt sao!” Julianio cúi người xuống, hôn lên cằm của Fiez, sau đó dọc theo đường cong của chiếc cổ mảnh khảnh từ từ hôn xuống, kéo dài đến tận xương quai xanh của Fiez.

“Đừng!” Khi Fiez cảm giác được tay Julianio đang dần dần mở ra khe mông của mình, và ngay sau đó là một thứ gì đó nóng rực chĩa thẳng lên đùi, tức khắc cả người cậu đông cứng lại.

“Suýt” Giọng Julianio vang lên bên tai Fiez giống như một cơn gió khẽ lướt vào khe cửa giữa mùa đông lạnh giá.

Fiez nhỏ giọng cầu xin: “Đừng trêu chọc tôi nữa...một chút cũng không giống tác phong của anh!”

Chuyện Fiez lo lắng nhất cũng không có phát sinh, Juliano chỉ lấy phân thân mình ma xát giữa hai chân cậu, hai bên sườn phía trong đùi là nơi da thịt non mềm nhất, đồng thời cũng là nơi mẫn cảm nhất, vì thế thứ nóng rực kia của Juliano cũng vô tình kích thích đến cậu, dù sao bởi vì chuẩn bị cho trận đấu nên lâu rồi cậu cũng chưa giải quyết nhu cầu sinh lý của mình.

Juliano cắn cắn lên vành tai Fiez, từng nụ hôn nhỏ vun không ngừng rơi trên hai má, mí mắt cậu, ngón tay dần dà đi vào hạ thể, nhẹ nhàng trêu đùa khiến Fiez thở dốc một trận, cậu ngửa cổ ra phía sau gác lên vai Juliano, một lát sau, Juliano ma xát ngày càng nhanh hơn, Fiez cơ hồ cảm thấy giữa hai chân mình sắp cháy lên.

“Để tôi xuất ra...” Fiez bị ngón tay Juliano kích thích muốn phóng ra nhưng đối phương lại cố tình chặn lại.

“Chờ thêm một lát nữa...” Juliano nỉ non bên tai Fiez.

Không biết sao bao lâu, Fiez cảm giác Juliano đang đưa mạnh vài cái, một cổ chất lỏng nóng rực phun lên đùi cậu, đồng thời Juliano cũng thả lỏng vòng tay đang giam cầm Fiez.

Chất lỏng màu trắng ngà theo đường cong bên chân Fiez không ngừng uốn lượn chảy xuống dưới, trong căn phòng nhỏ hẹp đầy tiếng thở dốc của hai người.

Nửa phút sau, Fiez quay đầu lại tung một quyền đâm ngay vào mặt Juliano, “Khốn nạn! Sao anh phải làm như vậy?”

Juliano chậm rãi nâng tay lên, sờ sờ khóe môi bị Fiez đánh trúng, không nói tiếng nào.

Fiez thấy thế càng thêm tức giận lại tung thêm một quyền nhưng bị Juliano nắm lại.

“Sao không trả lời tôi? Đùa như vậy vui lắm phải không? Hay anh cảm thấy mình là thiên tài nên muốn làm gì thì làm!” Fiez cảm thấy hai mắt mình cũng dần dần nóng lên.

“Tại sao tôi phải làm như vậy” Juliano cúi người lấy khăn tắm choàng lại bên hông, sau đó nở một nụ cười tao nhã, mở cửa ra, “Nếu như thứ năm này cậu có thể thắng tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết. Nếu cậu thua, chuyện vừa rồi nói không chừng tôi sẽ làm thật.”

“Chết tiệt! Tôi nhất định sẽ thắng anh!” Fiez tức giận đóng cửa lại. Bên ngoài là một trận xi xô bàn tán.

Đêm đó báo chí cho ra một tin tức, hai tuyển thủ sắp giao tranh tại trận chung kết Madrid Master vì giành phòng tắm mà động tay động chân.

Tối đó, Rafael cầm tờ báo cười cười đẩy cửa phòng Fiez ra, lập tức thấy nam diễn viên chính trong bản tin đang nằm trên sofa xem lại đoạn băng ghi hình các trận đấu với vẻ mặt đầy phần hận.

“Hơ, sao vậy, Fiez? Cho dù không giành được phòng tắm cũng không cần nổi giận như thế chứ! Đúng là trẻ con!” Rafael cười cười đặt tay lên người Fiez.

“Rafael” Fiez quay đầu lại, vẻ mặt đầy nghiêm túc: “Nếu cậu bị quấy nhiễu tình dục, cậu sẽ làm thế nào?”

“Gi?” Rafael thật sự kinh ngạc, không ngờ Fiez lại đưa ra vấn đề như vậy, “Cái đó còn phải xem người quấy rầy tôi có phải là mỹ nữ hay không, nếu là mỹ nữ thì tôi cũng sẵn sàng!”

“Nếu là nam giới thì sao?”

“Fiez, cậu không sao chứ?” Rafael bỗng cảm thấy Fiez có chút không bình thường.

“Cậu mau trả lời tớ !”

“Cái...Cái này...Đại khái tớ sẽ giết tên chết tiệt đó! Khoan đã, nhìn cậu tức giận như vậy, đừng nói là cậu ở trong phòng tắm bể bơi bị nam giới quấy nhiễu tình dục nha?”

Fiez không trả lời, chỉ hừ một tiếng.

Rafael nhìn nhìn tờ báo trên tay, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra: “Fiez, không lẽ cậu bị tên chết dẫm Julianano đó quấy nhiễu tình dục? Mau! Đưa tớ coi!”

“Cậu mới bị anh ta quấy nhiễu tình dục á!” Fiez đẩy Rafael sang một bên, mặt chín như táo, “Tớ sẽ đánh bại anh ta! Để tên chết tiệt đó biết mùi vị thất bại là như thế nào!”

“Này, tớ nói thật nha Fiez, tớ hi vọng cậu không cần phải liều mạng như vậy,” Rafael đột nhiên từ trên sofa đứng lên, lui về phía sau mấy bước, “Bởi vì tớ và lão Kez cá cược, cậu sẽ thua cho Julianano...Tớ cá là Mĩ kim đó nha...”

“Cái gì!” Fiez cũng từ trên sofa nhảy dựng lên, “Cậu rút ra ngoài cho tớ!”

10. Chương 10

Vài ngày sau, Fiez cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình, hơn nữa cậu còn không ngừng lập đi lập lại những động tác thi đấu của Julianano trong đầu.

.

Cậu muốn đánh bại tên tự cao tự đại đó! Quan trọng nhất là, anh ta dám chui vào phòng tắm làm ra hành vi thương tổn nghiêm trọng đến lòng tự tôn nam nhân của cậu.

Sao cậu lại giống phụ nữ được chứ, tên Juliano kia xem chút xem cậu là phụ nữ ôm luôn!

Cuối cùng, sáng ngày thứ năm cũng đã đến.

Trên hội trường trận đấu chật ních người, đặc biệt là rôm rả các tiếng hô của nhóm fans nữ hâm mộ Juliano, điều này làm cho Fiez bất mãn vô cùng, cậu thật muốn hét lên, mấy người còn chưa biết tên có đáng về đạo mạo đó chỉ là một tên khốn nạn quấy nhiễu tình dục thôi à!

Khi chuẩn bị bước vào sân thi đấu, Rafael vỗ vỗ lên vai Fiez, “À, tuy rằng tỷ cược mười Mĩ kim là cậu thua nhưng khi mua vé cược thể thao, tỷ mua cậu thắng...cho nên, cố lên!”

Cổ vũ của Rafael quả thật làm cho Fiez thư thái rất nhiều.

Set đầu tiên của trận đấu bắt đầu và người đầu tiên phát bóng là Fiez.

Do Fiez quá mức nôn nóng muốn phát một cú bóng đến đập vào vẻ bề vế của Juliano mà sai lầm làm thua mất hai ván. Vất vả lắm mới phát được bóng lần thứ hai thì trong nháy mắt lại bị Juliano cho ngay một quả return Ace, khiến cho phía khán đài vỗ tay ầm lên.

Juliano bình tĩnh trở lại đường biên ngang chờ Fiez phát bóng.

Đồ khốn kiếp! Quả tiếp theo này anh sẽ không được may mắn như thế nữa đâu!

Qua năm, sáu lần đập bóng qua lại, cuối cùng Fiez cũng tìm được cơ hội ăn điểm, tuy nhiên phán đoán của Juliano vô cùng chính xác ngược lại lúc bóng đập trở qua cậu chưa kịp phản ứng nên lại thua thêm một ván. Đến phiên Juliano phát bóng, kỹ thuật phát bóng của người này nổi tiếng về độ nhanh và chính xác, Fiez không khỏi tập trung cao độ nghênh đón kẻ thù. Tuy mỗi lần Fiez đều muốn đập bóng trở lại nhưng cậu lại phán đoán điểm rơi không chính xác thành ra nhịp độ của trận đấu hoàn toàn bị Juliano dẫn dắt, còn Fiez thì chỉ có thể bị động phòng ngự. Juliano cũng nắm chắc cơ hội này hạ Fiez ngay set đầu tiên.

Set này Juliano thắng khi còn chưa đến mười phút.

Bắt đầu vào set thứ hai, Juliano cầm vợt chỉ chỉ Fiez, giọng điệu lạnh lùng không chút tình cảm, “Nếu cậu còn không tập trung tinh thần thì lập tức rút ra ngoài đi!”

Vừa dứt lời, trên khán đài lập tức ồ lên, Rafael phẫn nộ, “Tên này đang nói gì vậy, đúng là không coi ai ra gì!”

Trọng tài đến cảnh cáo Juliano, Fiez cũng nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của anh ta, trước mắt cậu bỗng nhiên hiện lên cảnh nhiều năm trước lúc mình đi ngang qua sân tennis, nhớ đến khuôn mặt hoàn mỹ của Juliano khi đang tập luyện đập bóng.

Bất kể là Juliano đã làm gì với mình thì khi vào trận đấu anh ta cũng sẽ tuyệt đối tập trung.

Tập trung tinh thần, Fiez, vứt tất cả những chuyện không liên quan đến trận đấu sang một bên hết đi! Giờ phút này, trước mắt của cậu chỉ có đối thủ và kỹ thuật của anh ta. Nếu kỹ thuật của Juliano thật hoàn hảo như vậy thì Fiez, hãy khiến anh ta lộ ra sơ hở đi!

Lúc Fiez mở to mắt ra, cậu nhìn về phía Juliano, không chút nào sợ hãi.

Trận đấu trong set thứ hai vô cùng hưng phấn, quyết liệt, sau khi tập trung tinh thần, Fiez đã có thể phán đoán chính xác vị trí đập bóng trở lại của Juliano và nhanh chóng phản đòn rất tốt. Và lúc này chiến thuật cùng kỹ thuật của Juliano phối hợp cũng hoàn hảo hơn, anh tiến lên phía trước gây áp lực tương đối lớn cho Fiez rồi lại lùi về đường biên ngang tấn công, đến lúc Fiez thích ứng tiến độ của mình, Juliano lại nhanh chóng tiến lên phía trên công kích, lúc này điểm số của hai người luân phiên nhau, cuối cùng thì Fiez cũng dùng ưu thế mỏng manh của mình mà thắng set thứ hai.

Vào set thứ ba, Juliano khống chế độ mạnh yếu của bóng càng thêm tinh tế, thậm chí còn dùng đến kỹ thuật bỏ nhỏ, trước tình huống như thế, trong tích tắc Fiez cũng điều chỉnh phương thức chặn bóng để đối phó với phương thức công kích liên tục thay đổi của Juliano, thỉnh thoảng cậu còn tung ra những pha đập bóng trở về thật ngoạn mục. Tuy nhiên, nhịp độ thi đấu của Juliano vô cùng biến hóa, các kỹ thuật vận dụng cũng vô cùng đa dạng, khiến cho Fiez dần dần gặp khó khăn trong lúc phản bóng, cuối cùng Juliano lại thắng thêm một set.

Đến set thứ tư, Fiez vỗ vỗ mặt mình. Cậu vẫn còn khả năng, Fiez! Nếu đối thủ hay thay đổi như thế thì cậu cũng có thể đập bóng đến những chỗ anh ta phản ứng không kịp. Fiez bắt đầu tăng tốc độ di chuyển, trong bất tri bất giác bắt đầu khống chế biên độ trả bóng của Juliano, ngay khi Fiez bắt đầu ghi điểm, Juliano vượt vượt tốc mình, dùng kỹ thuật phát bóng tay trái, điều này làm cho Fiez càng thêm cố sức đánh trả. Set đấu này sau khi trải qua ván tie-break đầy khấn trương với cú đập bóng vô cùng đẹp mắt chưa từng có trên sân tennis của Fiez mà thắng Juliano thêm một set.

Ở Set đấu thứ năm, Fiez vốn nghĩ sau mấy chục ván tiêu hao thể lực, Juliano không thể có tiết tấu nhanh hơn được nữa thì hoàn toàn ngược lại, sức bật cũng như sức chịu đựng của y đúng thật là kinh người, trong nhất thời Fiez không theo kịp nhịp độ của trận đấu mà thua mất hai ván.

Fiez, điều chỉnh hô hấp của cậu. Tập trung, chỉ có tập trung thì cậu mới có thể quên đi mệt mỏi...Cậu phải cố gắng lên...đuổi kịp anh ta sau đó tiến xa hơn anh ta! Ván thứ ba, Fiez lấy lại tinh thần tạt bóng qua hai bên góc gây uy hiếp không nhỏ cho Juliano. Fiez không hề ngốc, cho dù lúc mình bị đập bóng trở lại cũng sẽ gặp khó khăn nhưng ít ra trước lúc Juliano phản đòn cậu đã chuẩn bị kịp. Tuy nhiên, Juliano cũng không phải tay vừa, anh không ngừng dùng các kỹ thuật đập bóng của mình làm Fiez phải lui ra phía sau đỡ.

Kết quả của trận đấu là Fiez bị Juliano và những cú smash đẹp mắt đánh về phía sau mà chấm dứt.

Fiez thở hổn hển nghe tiếng trọng tài tuyên bố Juliano chiến thắng.

Lúc hai người bắt tay, Juliano ở bên kia nói: “Bắt đầu từ set thứ hai, biểu hiện của cậu cũng không tệ lắm!”

Fiez lau lau mồ hôi trên trán: “Anh cũng rất lợi hại!”

“Fiez, cậu tiến bộ rất nhanh. Nhưng tôi sẽ nhanh hơn cậu.” Juliano buông tay ra rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Một khắc đó, Fiez có chút hoài nghi, trong tennis người này thật là cố chấp, đây rốt cuộc có phải là tên chết tiệt ở phòng tắm hôm đó không nhỉ?

Fiez đang đứng đợi ra thì bị Rafael lay tỉnh, vẻ mặt của cậu ta vô cùng phấn chấn kêu to, “Fiez, tuy cậu đã thua, nhưng biểu hiện của cậu thật sự rất tuyệt vời! Đúng là khác với giải Roland Garros năm ngoái rất lớn!”

Lão Kez cũng gật gật đầu, lộ ra vẻ mặt vui mừng cùng tán thưởng.

Fiez nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Cậu biết biểu hiện của mình rất tốt, ở trong mắt của nhiều người có lẽ thực lực của cậu và Juliano là ngang nhau nhưng bản thân cậu hiểu được, giữa cậu và Juliano vẫn còn một khoảng cách và cậu vẫn chưa thể vượt qua khoảng cách đó.

Nhưng, tennis của Juliano giống như một sức mạnh vô hình không ngừng lôi kéo cậu hướng về điểm đến xa vời kia, và cậu cũng đang từng bước nhích lại gần.

11. Chương 11

Buổi tối chiều dài kí giả, Juliano trở thành “con cưng” của giới truyền thông, quán quân trẻ tuổi của giải đấu Madrid Master.

Rafael và Fiez ngồi xem TV, ăn pizza, uống bia.

“Nhìn anh ta kìa, đã trở thành quán quân mà còn làm ra bộ dáng lạnh lùng!” Rafael bắt măn.

“Có lẽ trong giải đấu này Claude và Toby đều không tham gia nên cho dù anh ta có giành được giải quán quân cũng không cảm thấy hài lòng lắm.”

“Vậy sao?” Rafael nhướn mi lên, “Không ngờ cậu lại hiểu anh ta như vậy!”

Fiez ngây ra...Mình thật hiểu Julianio như vậy sao? Hiểu về cái người không hề biết suy nghĩ đó?

Đến mười giờ tối Rafael về phòng ngủ, Fiez lặn qua lộn lại trên giường, thỉnh thoảng trước mắt cậu lại hiện lên hình ảnh trận đấu của mình cùng Julianio, xem ra tối nay cậu mất ngủ rồi.

Vào lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, Fiez lồm bồm bước ra, “Gì vậy Rafael, cậu lại quên gì nữa?” Lúc mở cửa ra, Fiez mới giật mình phát hiện, người đứng trước mặt mình lại là Julianio.

“Có...chuyện gì sao?” Lưỡi Fiez bắt đầu cứng lại, thân thể cũng căng lên, người này tới đây làm gì?

Juliano rất tự nhiên đẩy cửa ra, nghiêng người bước vào phòng, ngồi xuống sô pha. Fiez cẩn thận đóng cửa lại, đến sô pha ngồi đối diện với tên vô cùng tự nhiên đó, trước mặt hai người lúc này là một bàn trà nhỏ.

“Cậu có nghĩ tới chuyện tại sao lại thua tôi không?” Julianio đột nhiên mở miệng.

“Hử?...” Fiez gãi gãi đầu, “Cũng có nghĩ tới...”

“Cậu cố đuổi theo bóng rất nhiều nhưng lại đuổi không kịp, càng đuổi thì càng tiêu hao thể lực, như vậy sẽ làm giảm khả năng phán đoán.”

“Nhưng, nếu không cố đuổi, làm sao biết mình đuổi không kịp? Để đối thủ nghĩ mình sẽ đuổi không kịp, không phải là mấu chốt dẫn đến thắng lợi sao?” Nếu như chỉ thảo luận về tennis thì Fiez cũng bắt đầu buông lỏng ra.

“Cậu vẫn chuyên tâm như vậy, tôi cảm thấy trong lúc thi đấu cậu tập trung hơn tôi rất nhiều.”

“Ha ha,” Fiez có chút ngượng ngùng, “nếu không tập trung như thế thì sẽ nhanh chóng bị ”Băng đao” (lưỡi trượt gấn ở đế giày trượt băng) chém tan tành rồi!”

“Băng đao?” Julianio nghiêng nghiêng đầu, chân mày nhăn lại, lộ ra vẻ mặt khó hiểu nhưng lại vô cùng đáng yêu.

“Băng đao chính là anh á! Ở sau lưng anh mọi người đều gọi như thế”, Fiez đứng dậy, lấy cho Julianio một ly nước chanh, “Không phải anh không biết chứ!”

Juliano lắc lắc đầu, “Tại sao lại là băng đao?”

“Vì anh giống như tảng băng lúc nào cũng lạnh nhạt, lại giống như một lưỡi dao bén nhọn vô tình...” Fiez đặt ly nước chanh trước mặt Juliano, cậu vừa định thu tay lại thì trong nháy mắt cổ tay đã bị Juliano nắm lại.

“Nhưng tôi yêu cậu, tại sao lại nói tôi vô tình?”

“Gi?” Fiez ngậy người ra, “Anh...nói cái gì?”

“Tôi yêu cậu!” Cổ tay của Fiez bị Juliano nắm chặt, đau đến sắp trào nước mắt.

“Juliano! Anh nói gì vậy! Anh không thấy tôi là nam sao?” Fiez giãy tay ra, cậu vốn nghĩ Juliano đã bình thường lại, tại sao giờ lại bất ngờ nói ra những câu khiêu chiến thần kinh cậu như vậy chứ!

“Cậu là nam thì tôi không thể yêu cậu sao?” Juliano đứng lên, áp lực vô tình lan tràn ra.

“Không phải vấn đề này...Rốt cuộc...Rốt cuộc tại sao anh lại cảm thấy là anh yêu tôi?” Tay chân Fiez cũng bắt đầu luống cuống lên.

“Thi đấu với cậu khiến tôi rất nhập tâm, còn có thể hưởng thụ khoái cảm lúc bị cậu ép vào đường cùng có thể giãi tỏ ra, có thể tập trung hơn bất kì lúc nào...”

“Juliano! Cái này là nói cả hai chúng ta là đối thủ cùng cạ sát để cùng nhau tiến bộ! Anh không có lầm chứ? Thi đấu với anh tôi cũng sẽ rất...rất nhập tâm, rất chuyên chú, hơn nữa còn cảm giác mình từng bước lại gần...Tôi thừa nhận cảm giác đó rất tuyệt...Nhưng cái này...Không phải là tình yêu...” Fiez thử cố gắng kéo cái bánh xe đang trật đường ray Juliano này lại.

“Như vậy, tôi muốn ngự trị cậu, chinh phục cậu, giữ lấy cậu, khát vọng có cậu, muốn cậu vĩnh viễn đuổi theo bước chân của tôi thì sao đây?” Juliano từng bước tiến lại gần, mà Fiez chỉ có thể lui về phía sau, “Chẳng lẽ không phải là tôi yêu cậu sao?”

Fiez dựa sát vào TV phía sau, cuối cùng thì cậu hết đường lui rồi.

“Juliano, trên đời này còn có rất nhiều người đáng để anh yêu...”

“Nhưng tôi chỉ yêu một mình cậu.” Ngữ điệu của Juliano rất cứng rắn, Fiez có thể nhìn thấy điều này từ trong mắt anh.

Giống như cái buổi tối của nhiều năm trước, lúc Fiez nhìn thấy bộ dáng của Juliano tập luyện các động tác phát bóng, giống như cả đời này sẽ không thay đổi.

“Juliano...Anh điên rồi...” Fiez bắt đầu hoảng hốt lên, hơi thở mạnh mẽ của đối phương làm cho cậu choáng váng.

“Vậy thì cùng điên với tôi đi!” Juliano tiến lên ôm chặt Fiez.

Đêm hôm đó, Fiez nằm trên giường, bên tai là âm thanh ma mị của Juliano không ngừng nỉ non, “Tôi yêu cậu, Fiez...Tôi yêu cậu...” Cậu cũng không nhớ rõ tại sao mình lại cho phép tên này ngủ bên cạnh mình, còn để anh ta kéo lưng mình sát vào ngực anh ta, cánh tay anh ta ôm chặt cậu giống như đang giữ một khối tuyệt thế trên bảo. Có lẽ trận đấu ban sáng đã tiêu hao hết toàn bộ trí nhớ và thể lực của cậu nên cậu mới không có chút sức lực dư thừa nào giãy khỏi tay anh ta.

“Juliano...Tôi...” Fiez biết mình có chút sợ hãi với tình cảm mãnh liệt của Juliano nhưng cũng không khỏi cảm động, Juliano khiến cho cậu có một loại ảo giác, giống như với anh ta mà nói cậu giống như tennis...Không! Còn quan trọng hơn cả tennis.

“Fiez, chỉ cần cậu không cự tuyệt tôi, tôi sẽ không làm gì cậu cả! Tôi có thể chờ, nhưng tôi dám khẳng định, cậu là của tôi, của một mình tôi.” Giọng của Juliano rất êm ái nhưng cũng vô cùng lạnh lùng, nhẹ nhàng dẫn Fiez đi vào mộng đẹp.

Sáng sớm tỉnh lại, Fiez nhìn thấy bên cạnh trống không, cậu thậm chí còn hoài nghi có phải tối qua mình đã nằm mơ hay không, nếu không thì tại sao mình lại có thể nằm trong lòng của Juliano mà ngủ ngon lành như thế?

Lên máy bay trở về New York, Fiez cũng không gặp lại Juliano. Cậu có chút buồn rầu vì không hiểu tại sao không nhìn thấy người kia, mình lại cảm thấy thất vọng.

Giải đấu mới sắp bắt đầu, Lão Kez cũng nhắm vào Australian Open (giải quần vợt Úc mở rộng) và chuẩn bị kế hoạch tập luyện cho Fiez, xem ra những ngày tháng sau này của cậu sẽ không thoải mái chút nào. Fiez trầm nghĩ, như vậy cũng tốt, đỡ phải suy nghĩ nhiều.

12. Chương 12

Hưởng thụ ngày nghỉ cuối tuần đầu tiên khi trở lại New York, Fiez đứng trước quầy hàng trong siêu thị chọn quần lót.

.

“Ai nha, tôi còn đang nghĩ có phải là Fiez Khidr hay không, xem ra đúng là thật rồi.” Một giọng nói sang sảng từ phía sau vang lên. Fiez quay đầu lại, thấy trước mắt mình là một người nam mặc đồ thể thao.

“Ồ, Seedorf tiên sinh!” Fiez có chút kinh hỉ, không ngờ hôm nay mình lại ở nơi này gặp được tuyển thủ xếp vị trí thứ tư trong bảng xếp hạng thể giới Mathilde Seedorf.

“Đúng rồi, đừng gọi tôi tiên sinh này tiên sinh nọ, gọi Mathilde là được rồi, không ngờ một tuyển thủ trẻ tuổi đầy hứa hẹn như cậu lại tự mình vào siêu thị chọn nội y như thế!”

Fiez có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu, “Kì thật mua ở đâu cũng vậy mà!”

“À, quên khen cậu, biểu hiện của cậu ở Madrid thật sự quá tuyệt vời, tên Karl đó khen cậu không ngớt miệng. Tôi thật không ngờ cậu có thể đá văng thằng nhóc đó ra ngoài.” Mathilde hùng hồn tán thưởng.

“Đó là bởi vì trong trận đấu với Karl anh đã bị thương ở mắt cá chân, cho nên không thể tham gia thi đấu. Không biết chân của anh đã khỏi hẳn chưa?”

“Ồ, đã đỡ nhiều rồi! Cho nên đến lúc gặp ở sân Australian có bị tôi đào thải, cậu cũng không được khóc nha!” Mathilde trêu ghẹo.

“Nếu thật sự bại dưới tay của Mathilde anh, cũng là vinh hạnh của Fiez này đi!” Fiez cười cười. Danh tiếng của Mathilde trong giới tennis rất tốt, kĩ thuật xuất sắc, vững vàng, không ra vẻ ta đây, quan trọng nhất là thái độ đối nhân xử thế của y rất ôn hòa, thường xuyên chỉ dạy nhiều kinh nghiệm cho đàn em, là một tuyển thủ rất được mọi người kính trọng.

“À, ngoài chúc mừng cậu đạt thành tích tốt ở Madrid,” Mathilde nhăn mi lại, giống như đang suy nghĩ về cách dùng từ, “tôi còn phải chúc mừng cậu đã quang vinh đăng cai ở vị trí thứ ba trong số các tuyển thủ tennis gọi cảm nhất trên tạp chí ”Hồi Kích“ (Tạp chí tennis nổi tiếng thể giới) nữa!”

“Hử? Tôi?” Fiez cảm thấy mình thích ứng không kịp, “Khi nào? Sao tôi không biết?”

“Gi? Cậu không biết? Ngay vào cái hôm chiều đái kí giả ấy, lúc đó tên Karl cũng nói lúc Fiez Khidr tập trung nhìn về đối thủ, cho dù đều là nam nhưng cậu ta vẫn cảm thấy cậu thật gọi cảm.”

“Vây...sao...” Fiez cúi đầu thấp xuống, mặt cậu hồng tới cổ rồi nha.

“Ồ, đừng làm bộ đáng đáng yêu như vậy chứ, ” Mathilde khoát tay lên vai Fiez, “Chúng ta đến sân tennis làm vài ván đi, hãy cho tôi xem ánh mắt mà Karl cho rằng rất gọi cảm ấy!”

“Seedorf! Xin đừng trêu chọc tôi!”

Fiez và Mathilde đấu với nhau cũng không gay cấn cho lắm, nhưng trong những ván này Fiez học được rất nhiều thứ, chẳng hạn như kĩ thuật tấn công và phòng thủ quá mức khéo léo của Mathilde, cùng với cách điều chỉnh nhịp độ trận đấu sao cho có lợi với mình. Sau khi kết thúc, Mathilde còn đưa ra cho Fiez những

phương pháp tập luyện vô cùng hường thụ.

“Haizz, lúc Mathilde anh giải nghiệp nhất định phải tới làm huấn luyện viên cho tôi...”

“Thằng nhóc chết tiệt, còn lâu lắm tôi mới giải nghiệp! Nhìn tôi trông già lắm sao?”

“Không, đương nhiên không già...Tôi chỉ nói anh thật biết cách hướng dẫn thôi...”

“Tuy nhiên, đến lúc đó còn có Claude, Toby, khi đó thiên hạ đúng là của mấy tên nhóc các cậu rồi!”

“Gọi tôi là nhóc, Mathilde anh thật già như vậy sao?”

“Ôa! Thằng nhóc này, cậu dám trả đũa tôi! Đợi đến lúc lên sân Australian, tôi nhất định sẽ đập cậu xuống ngựa!”

Không biết có phải bị tạp chí tennis nọ ảnh hưởng hay không mà có một công ty chuyên sản xuất nội y nổi tiếng đến mời Fiez làm người đại diện cho sản phẩm của họ. Lão Kez đương nhiên không phản đối, bởi vì phí đại diện cũng không thấp, ngay cả Rafael nghe thấy cũng hâm mộ không thôi.

“Aiz...Fiez, cậu thật sự rất hạnh phúc, chẳng những cậu có phí đại diện cao chót vót mà còn được cung cấp quần lót hàng hiệu dùng trong một năm!”

Fiez đành phải bất đắc dĩ lấy gối che mặt lại cố gắng ngủ, hi vọng có thể ít nghe Rafael nói nhảm một chút.

Không lâu sau, vụ đại diện nội y chìm vào quên lãng, ngược lại người của công ty chuyên sản xuất các thương hiệu thể thao lại đến tìm Fiez quay quảng cáo. Lúc Fiez nhìn thấy hợp đồng mới giật mình, thì ra quảng cáo này là muốn cậu chụp chung với Julianio.

Chủ đề của quảng cáo là “Đối thủ”, vừa qua ở trước mặt các phóng viên Julianio bảo mong được quyết đấu với Fiez, trên sân đấu tại Madrid Master, Fiez và Julianio lại làm một trận ra trò, từ những việc này đương nhiên có thể suy ra được.

Nghĩ đến lúc chụp ảnh mình phải gặp mặt Julianio, không hiểu tại sao mặt Fiez lại đỏ lên, những hình ảnh Julianio cường thế cường hôn, ôm chặt không buông, vốn đã bị Fiez quảng ra khỏi đầu, giờ lại lần lượt hiện lên.

“A! A! Tại sao lại không tìm Claude và Toby! Bọn họ mới là đối thủ trời định, hầu hết những lần tranh giải quán quân tại các trận trung kết đều là thiên hạ của hai người họ đó!”Fiez chui đầu vào gối.

Rafael đang uống bia kế bên, nhàn nhã nói: “Mời hai vị hoàng đế trong giới tennis ra chụp ảnh quảng cáo,

không biết khoản thu được có bằng phí quảng cáo không ta!”

Vài ngày sau, lúc Fiez đi vào phòng chụp quảng cáo, nhân viên làm việc ở đó vô cùng nhiệt tình dẫn cậu đến trước mặt Juliano, quả thật lúc bắt tay chào hỏi cậu xấu hổ chết đi được. Kì thật cũng không phải nhân viên công tác ở đó quá nhiệt tình, mà bọn họ đã chịu đựng đủ mọi tàn phá từ khối không khí lạnh trên người Juliano phát ra, không ngờ đến lúc Fiez xuất hiện lại vô tình mang đến một tia ấm áp.

Ngay khi Fiez muốn thu tay lại thì Juliano lại giữ chặt lấy, Fiez cố giãy ra, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi lòng bàn tay của Juliano, lúc này Fiez bắt đầu lo lắng, làm sao bây giờ, mong rằng tên Juliano này đừng nói bậy bạ gì!

“Đã bao lâu rồi chúng ta không gặp mặt?” Juliano thản nhiên thăm hỏi.

“Ồ,...Cũng không bao lâu...đi...” Chúng ta cũng không phải thân lắm, cần phải thường xuyên gặp mặt sao?

“Gần một tháng, cậu không biết là rất lâu sao?”

“Hử? Có một tháng sao? Ha ha...” Fiez không thể rút tay về, cậu nhìn những người xung quanh, cười đơ cả mặt.

“Ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho tôi!” Giọng của Juliano vô cùng lạnh lẽo.

“Ồ, ờ, tôi không có số điện thoại của anh mà...” Tại sao chứ? tại sao tôi lại phải gọi điện thoại cho anh? Bất kể là ai cũng được, mau tới cứu tôi đi!

“Lúc ra khỏi phòng, rõ ràng tôi đã đặt số điện thoại ở bên giường của cậu mà!” Juliano mặt không đỏ, tim không đập loạn, từng lời nói ra rõ ràng, Fiez lại cảm thấy mình sắp điên rồi, các nhân viên ở cạnh bên cũng bắt đầu lộ ra ánh mắt nghi hoặc cùng tò mò tìm hiểu.

“Thì ra hai vị đã là bạn tốt như vậy, tôi còn lo lắng vì hai vị là đối thủ trên sân đấu mà không hợp nhau!” Một người đàn ông trung niên đi tới, “Hai vị vừa là bạn tốt lại vừa là đối thủ, xem ra rất phù hợp với ý nghĩa của quảng cáo lần này!”

Ông chú vừa tới này có một cái bụng bia thật to, ắt hẳn là đạo diễn Steven của màn quảng cáo này rồi.

Cuối cùng Juliano cũng chịu buông tay, lúc này lòng bàn tay của Fiez đã ra đầy mồ hôi, xem ra lần chụp ảnh này Fiez sẽ không thoải mái chút nào rồi.

13. Chương 13

Kì thật, lúc chụp ảnh và quay quảng cáo còn đơn giản hơn so với Fiez tưởng tượng, cậu chỉ cần quay cận cảnh mấy tư thế chạy bộ thêm mấy lời đối thoại, còn những đoạn khác đều lấy từ trong trận đấu của cậu và Julianο ra.

.

Hôm nay sau khi quay xong, Fiez vào phòng hóa trang thay quần áo, cậu vừa mới cúi đầu cởi bỏ quần thì nhìn thấy phía trước có một đôi giày thể thao, còn có đôi chân thon dài hữu lực, Fiez giật mình ngẩng đầu lên, “Juliano, sao anh vào được!”

“Cậu không có khóa cửa,” Julianο tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, sau đó thưởng thức tư thế Fiez đang cởi quần được một nửa, “Dáng cậu lúc mặc quần lót quả nhiên chỉ nên để tôi nhìn là được rồi.”

“Hả?” Fiez lập tức kéo quần lên.

“Cũng may là tôi đã đề nghị với đạo diễn để cậu và tôi cùng quay quảng cáo này, nếu để cậu đi làm người đại diện cho cái nội y gì gì đó, sau đó để cho cả thế giới nhìn thấy bộ dáng cậu lúc mặc quần lót...Đến lúc đó, nhất định tôi sẽ điên mất!”

“Hả? Tôi quay quảng cáo này là do anh đề nghị?” Fiez dựa vào ghế, lúc này cậu không thể thay quần áo được rồi.

“Đương nhiên, chỉ như vậy tôi mới có thể nhìn thấy cậu. Tôi yêu cậu, Fiez.” Julianο vậy mà có thể thản nhiên nói ra những lời khiến người khác buồn nôn như thế, Fiez cảm thấy đầu mình bắt đầu choáng váng lên rồi.

“À...Rất cuộc khi nào thì anh lại có cái cảm giác kì cục này?” Fiez ngửa mặt lên trời thở dài, thế giới này còn chưa đủ hỗn loạn sao.

“Từ lúc còn ở tổ Thiếu niên.”

“Tổ Thiếu niên? Mới mười bốn, mười lăm tuổi? Vậy thì có cái gì rung động? Tôi có phải nên đi mua pháo hoa bắn chúc mừng không?” Fiez gầm lên điên cuồng...

“Khi đó, mấy tuyển thủ trong tổ thiếu niên nói tôi ngạo mạn vô lễ không xem ai ra gì, không chịu hòa đồng.”

“Đúng vậy, rất nhiều người đều ghét anh ở điểm này, nhưng họ cũng chỉ nhìn thấy bề ngoài mà thôi!” Fiez ôm đầu, bình tĩnh, bình tĩnh, có lẽ tên Julianο này chỉ muốn nhìn thấy bộ dáng nổi điên của mình thôi.

“Nhưng cậu lại nói có lẽ là do tôi quá chuyên tâm theo đuổi đích đến của mình!”

Fiez kinh ngạc nâng mắt lên nhìn, cậu chưa bao giờ nghĩ tới Juliano lại nhớ rõ câu nói vô ý của mình vào ba, bốn năm trước, “Đừng...Đừng nói với tôi, bắt đầu từ lúc đó anh liền yêu tôi...Thật vớ vẩn...Lúc đó chúng ta vẫn còn nhỏ...”

“Nhưng, từ lúc đó tôi đã bắt đầu chú ý cậu, lúc thi đấu với cậu, ánh mắt của cậu rất chăm chú, tôi cơ hồ bị cậu hấp dẫn đến không thể nhúc nhích...còn có mái tóc quăn màu nâu của cậu, nó giống như sóng biển không ngừng tuôn ra làm cho tôi không thể không chìm đắm trong đó. Đó là lần đầu tiên tôi phân tâm trong lúc thi đấu, cho nên tôi rất buồn bực, bắt buộc chính mình mỗi lần đánh cầu trả lại cậu đều phải thật mạnh mẽ, phải chống lại mị lực của cậu, tôi nhất định phải tập trung tinh thần nhiều hơn bình thường.”

Fiez nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Juliano, nhất thời đầu óc trống rỗng cả lên, “Chả trách lúc ở tổ Thiếu niên...Tôi đều bị anh đánh cho thật thê thảm...”

“Nhưng sau này, cậu luôn bại bởi Rafael. Mỗi lần cậu chạm mặt với cậu ta trên sân đấu, tôi đều lập đi lập lại trong lòng: đánh bại cậu ta đi, Fiez, hãy để cho chúng ta gặp nhau.”

Ánh mắt Juliano giống như thủy triều màu lam lạnh giá, mang đến từng cơn gió lạnh, thổi từng đợt dững mãnh vào lòng Fiez, trong phút chốc khiến cậu trở nên mềm yếu đi. Juliano đưa tay đặt lên má Fiez, ngón cái của anh nhẹ nhàng di chuyển, Fiez nghĩ hẳn là mình nên đứng dậy nhưng không hiểu sao cậu lại không động đậy gì cả, cho đến khi khuôn mặt khiến người khác mê say của Juliano gần trong gang tấc, lưới anh lướt qua đôi môi mê người, cẩn thận tiến vào dò xét, liếm lộng, cẩn thận âu yếm mình.

Nụ hôn đó trải qua bao lâu Fiez cũng không biết nữa, có lẽ rất lâu cũng có lẽ chỉ vài giây, nhưng sau nụ hôn đó, Fiez cảm thấy bên tai mình thường vang lên giọng nỉ non của Juliano, “Fiez, tôi yêu cậu...”

Đối với chuyện bản thân không hề chống cự Juliano như thế, khiến Fiez cảm thấy ảo não vô cùng.

Một tuần sau, Fiez đến Boston tham gia giải đấu ở đó, tuy đây không phải là giải đấu quan trọng gì, các tuyển thủ nổi tiếng tham gia cũng không nhiều, nhưng ý của lão Kez là muốn Fiez có thể từ giải đấu này điều chỉnh thật tốt trạng thái của mình. Lúc này, Juliano cũng phải bay sang Thụy Điển tham gia một giải đấu ở đó, cho nên theo tính toán thì cậu và Juliano sẽ không chạm mặt nhau, nghĩ đến đó, không khỏi có vài phần thoải mái. Nhưng lúc ngồi trên máy bay, cậu bỗng cảm thấy khoảng cách giữa mình và Juliano ngày càng trở nên xa xôi, lúc này lòng cậu lại thấy xót xa.

Cậu đang nghĩ cái gì vậy Fiez...Các tuyển thủ tennis tham gia những giải đấu ở những địa phương khác nhau là chuyện thường tình mà!

Đương nhiên, thứ Fiez có thể kêu ngạo về mình chính là sự tập trung, lúc cậu tới Boston đã có thể chuẩn bị tinh thần sẵn sàng rồi. Trước trận đấu ba ngày, biểu hiện của Fiez vô cùng dững mãnh, lúc này các đối thủ của cậu đều là những hạt giống danh tiếng, nhưng Fiez cơ hồ đều đạt số điểm rất cao trong mỗi set đấu. Sau khi đấu xong, Fiez cảm thấy có chút buồn chán, Rafael không có ở đây, mà ngay cả tên luôn làm cho mình phiền lòng Juliano cũng không có...Tóm lại là luôn cảm thấy cô đơn!

Cũng may là còn có Mathilde mời cậu uống cà phê, vừa lúc cậu có thể hỏi y một số vấn đề, hai người đi cùng rất vui, Mathilde còn cười bảo Fiez và mình nếu có thể thì không nên ở cùng như vậy vì đến lúc gặp nhau trong trận chung kết đỡ phải ngại ra tay. Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì phục vụ mang đến một cái bánh chocolate, Fiez ngẩng đầu lên hỏi xem có phải đã đặt nhầm bàn rồi không thì phục vụ cười bảo là vị khách ở bàn kế bên tặng.

Fiez quay đầu lại thấy một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, tóc vàng, mang kính mát.

“À, cảm ơn, xin hỏi cậu là...” Fiez lễ phép hỏi.

“Là đối thủ trong trận tiếp theo của anh, Teetor Elegant Langton!” Đối phương nở một nụ cười sáng lạn, trên gương mặt còn có đôi má lúm đồng tiền làm nên vẻ trẻ con, “Hồi lộ anh trước một chút, phải hạ thủ lưu tình đó nha!” Sau đó đối phương vỗ vỗ lên vai Fiez, đi mất.

Fiez mỉm cười ăn một ngụm bánh, “Cậu bé đó thật lễ phép!”

“Sao thế, bị vẻ bề ngoài đáng yêu của cậu ta lừa gạt rồi à!” Mathilde cười thâm ý, “Cậu vẫn chưa đấu với cậu nhóc đó trong trận ở ATP phải không?”

“Nhìn tuổi tác của nhóc đó có lẽ là vừa mới gia nhập giới tennis chưa bao lâu!” Fiez nhìn vẻ mặt của Mathilde, cảm giác có lẽ cậu nhóc đó không hề đơn giản.

“Quả return Ace của Julianio được liệt vào hàng nhất lưu trong nhất lưu, tuyệt không thua kém Claude và Toby nhưng tốc độ phát bóng của cậu nhóc đó cũng không thua Julianio, hơn nữa còn khá ổn định.”

“Xem ra tôi đã gặp phiền toái rồi, nhưng, tennis phải có đối thủ thật mạnh thì lúc thi đấu mới thú vị chứ!”

“Tâm lý rất tốt,” Mathilde cười cười, “Trước trận chung kết đừng để bị loại...Nếu cậu muốn đánh bại Claude hay Toby thì phải đánh bại tôi trước đó nha...”

Fiez nhìn bóng Mathilde rời đi, không khỏi cảm thán, “Tự tin như vậy, xem ra lúc đối mặt bị anh chính cũng thật thảm rồi.”

14. Chương 14

Hôm nay thi đấu với Teetor thời tiết cũng không nóng lắm, ngược lại còn rất ẩm áp.

.

Fiez phát hiện dường như người đến xem trận đấu này tăng lên rất nhiều, xem ra cậu nhóc này được rất nhiều người yêu thích, dù sao vừa có khuôn mặt đáng yêu, lại vừa là người Boston mà.

Ngay từ những ván đầu của trận đấu, Teetor liền tung ra kĩ thuật phát bóng cực nhanh của mình, Fiez nhanh chóng di chuyển lên phía trước đánh trả lại, lúc này cậu mới phát hiện tốc độ của quả bóng này không những nhanh mà lực phát ra cũng khá lớn. Mấy ván sau, Fiez không thể không thừa nhận, tuy Teetor có khuôn mặt trẻ con nhưng tuyệt đối là một tuyển thủ rất có thực lực, hơn nữa kĩ thuật cũng không tệ. Nhưng nếu nói về sức lực, Julian mạnh như vậy, Fiez cũng có thể đối chiến với anh hết chín mươi phút. Nếu nói về độ linh hoạt như Rafael, lão luyện như Karl thì đều bị Fiez đánh bại, cho nên Fiez có thể thuận lợi nắm bắt trận đấu này.

Kết thúc trận đấu, Fiez thấy Teetor cổ nén nước mắt không cho chảy khỏi khóe mi, nghĩ thầm, có phải mình đã ra tay quá ác liệt hay không, cậu đến bắt tay Teetor nhiệt tình nói, “Cố lên, hẹn gặp lại trên sân Australian!”

Đi ra sân đấu, Fiez thấy Mathilde đang đứng đợi, xem ra người này cũng đã xem trận đấu của mình rồi.

“Thế nào, biểu hiện của tôi cũng không tệ lắm chứ!” Fiez cười nói.

“Uhm, đủ làm đối thủ của tôi trong trận chung kết, nhưng nhóc à, cậu vẫn còn kém tôi một chút đó!”

“Hi vọng lúc vào trận chung kết, anh có thể chỉ dạy tôi thật nhiều!” Fiez khiêm tốn nói, cậu biết Mathilde không phải là người kiêu ngạo, nếu y nói mình còn kém một chút, đó nhất định là ý tốt muốn nhắc nhở!

Đêm đó lúc Teetor được phía truyền thông phỏng vấn, Fiez còn tưởng cậu nhóc này sẽ không cam tâm, không ngờ cậu lại vô cùng hào hứng kể lại trận đấu của Fiez và Julian trên sân Madrid, sau đó còn nói, “Thật sự rất phấn khích! Tôi hi vọng mình có thể đấu với Fiez một trận như vậy!”

Lúc vào thang máy khách sạn, Fiez gặp Teetor, cậu nhóc thấy cậu liền nở một nụ cười đáng yêu, kết hợp với mái tóc vàng tỏa sáng làm Fiez cảm thấy lóa mắt.

“Khidr tiên sinh,” Teetor giở tính trẻ con dựa vào thang máy, “Rốt cuộc tôi cũng hiểu được tại sao ”Hồi Kịch” lại xếp anh vào một trong những tuyển thủ tennis gợi cảm nhất.”

“Hả?” Fiez vừa nghiêng mặt qua, Teetor nhanh chóng tiến lại hôn lên môi cậu.

Cửa thang máy vừa lúc mở ra, ở ngoài cửa là Mathilde với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Teetor tươi cười chạy ra thang máy, lúc đi còn xoay người lại phát tay, “Gặp lại trên sân Australian nha, Fiez...”

Fiez ở trong thang máy ngây ngốc ra, mấy giờ sau đó, cậu đều tự hỏi mình một vấn đề, tại sao cậu đều bị nam giới hôn môi như thế?

Mathilde nhún nhún mi, đi vào thang máy, nói sang sảng, “Tôi đang nghĩ có nên kể chuyện này với Juliano đang thi đấu ở Thụy Điển hay không!”

“Gi?” Fiez quay đầu lại, nhìn về mặt trêu chọc của Mathilde.

“Trước lúc tôi đến Boston, tên đó đã đến gặp tôi, cậu ta nói không muốn trong lúc cậu thi đấu bởi vì có người ái mộ tuyển thủ đầy nữ tính như cậu mà phân tâm, cậu ta hi vọng cậu có thể tích lũy kinh nghiệm đấu với cậu ta một trận thật hào hứng ở giải đấu Astralian, tuy rằng lý do này có chút buồn cười, nhưng ”Băng đao” Juliano lại rất chân thành thỉnh cầu tôi, cho nên tự nhiên tôi cũng không từ chối. Tuy nói Teertor chỉ là một đứa nhóc...nhưng...hắn là tôi nên thông báo cho Juliano biết một tiếng, có phải không?”

“Xin anh...không cần...” Fiez cảm thấy mình đang run lên.

“Cậu quên ấn thang máy xuống tầng trệt rồi.” Mathilde nhún nhún vai.

Cuối cùng, Fiez cũng loại bỏ danh tướng người Nga Rall Dofe, chạm mặt với Mathilde tại trận chung kết. Hiếm khi khán đài chật cứng người, Fiez cười trêu chọc Mathilde, “Xem ra sức hấp dẫn của danh tướng xếp ở vị trí thứ tư trong bảng xếp hạng quả nhiên không nhỏ nha!”

Đối phương cũng nở một nụ cười thâm trầm, “Nhóc à, xem ra cậu còn chưa hoàn toàn ý thức được mị lực của mình.”

Ở set đầu tiên, Fiez phát bóng trước, cậu trấn định lại tinh thần, nâng công suất lên, tung ra một cú phát bóng thật mạnh mẽ, Mathilde cũng nhanh chóng di chuyển đến vị trí bóng tới đánh trả về phía cuối đường biên, Fiez không cam yếu thế, giằng co quyết liệt với Mathilde ngay tại đường biên ngang, ngay ván đầu tiên mà đã gay cấn quyết liệt như vậy khiến người xem ngay cả chớp mắt cũng cảm thấy tiếc. Mathilde liên tiếp công kích Fiez bằng những pha bóng trái tay, ngay lúc Fiez vất vả lắm mới thích ứng được thì Mathilde lại thay đổi phương pháp tấn công, lúc này Fiez chỉ có thể không ngừng thích ứng. Trận đấu này đã minh chứng rất rõ ràng Mathilde là một tuyển thủ có kỹ thuật biến hình toàn năng, hai set trước đó mặc dù Fiez đã phòng ngự rất đúng chỗ nhưng vẫn bị Mathilde thành công kiểm soát lại, đến set thứ ba, lúc đối sân, Fiez giật mình khi nhìn thấy Juliano đang ở trên khán đài.

Sao lại có chuyện này? Anh ta hẳn là nên ở Thụy Điển thi đấu chứ!

Fiez xác nhận lại thêm một lần nữa, người đó đúng thật là Juliano, anh ta vẫn không có biểu tình gì, vẫn như trước nhìn thẳng vào Fiez.

“Đánh bại anh ta, sau đó tiến xa hơn anh ta!” Bên tai Fiez dường như vang lên câu nói của Juliano.

Tập trung lại, Fiez...Cẩn thận quan sát Mathilde, cậu nhất định có thể tùy cơ xoay chuyển tình thế trong trận đấu đến mức cao nhất.

Fiez bắt đầu quan sát cẩn thận hướng bóng quay về, dĩ nhiên, những điều cậu phán đoán trong nháy mắt đã làm được. Lúc Mathilde đánh trả lại pha bóng xảo quyệt của Fiez thì y phát hiện Fiez đã đoán được hướng bóng đến và đánh trả lại mình. Mathilde bắt đầu trở nên luống cuống, thậm chí phải thường xuyên thay đổi vị trí tấn công. Nhờ vào sự phán đoán chuẩn xác cùng khả năng khống chế tiết tấu của trận đấu, cuối cùng Fiez cũng gian nan nắm trong tay hai set.

Đến set thứ năm, hai người bắt đầu giằng co, một lượt phát bóng có thể kéo dài đến hai, ba chục cú đập. Cuối cùng, Mathilde cũng giành chiến thắng ở ván tie-break.

“Đánh rất hay! Dám học cách đánh bóng trái tay của tôi, sau đó lại bỏ nhỏ. Khả năng tiếp thu của cậu quá nhanh!” Mathilde nhiệt tình khen ngợi.

“Cám ơn, nhưng giống như anh nói, tôi quả thật còn kém một chút!” Fiez gãi gãi đầu.

“Chú ý điểm rơi bóng khi dùng kĩ thuật trái tay của cậu, nó sẽ giúp cậu công thủ nhiều mặt.” Mathilde vỗ vỗ bả vai Fiez.

“Cám ơn!” Quả nhiên đấu với Mathilde, cậu có thể học hỏi rất nhiều.

“À! Đúng rồi!” Mathilde cười hì hì, “Ngày hôm qua tôi nhện không được nên đã nói chuyện cậu bị Teetor hôn cho Juliano biết rồi! Thật ngại quá!”

“Cái gì?” Fiez bỗng cảm thấy cả người phát lạnh.

Fiez cấp tốc thu dọn đồ đạc, cúi đầu ra khỏi sân đấu, trong lòng tự an ủi, “Anh ta không nhìn thấy mình...anh ta không nhìn thấy mình...” Cho đến lúc cậu mở cửa taxi ngồi xuống thì cửa bên kia cũng mở ra, người nọ ngồi xuống ngay bên cạnh cậu, cậu biết những lời tự an ủi của mình đã không có tác dụng rồi.

Đột nhiên một cái khăn mặt vắt lên đầu Fiez, “Đổ nhiều mồ hôi như vậy, cậu nên cố mà lau đi!” Ngữ điệu trầm lắng của Juliano vang lên.

15. Chương 15

“Anh...Anh đến rồi...không phải anh đang ở Thụy Điển sao...” Fiez nhìn thấy Juliano liền nói lắp ngay.

“Tôi rất nhớ cậu, cho nên đã đến đây!” Giọng điệu bình tĩnh nhưng ẩn bên trong lại là những đợt sóng cuộn.

“Ồ...À...Khiến anh thất vọng rồi, tôi bị Mathilde đánh bại!”

“Nhưng cậu đánh không tệ, dù sao thì Mathilde cũng ngang hàng với Claude, Toby!” Giọng của Juliano không có chút biểu cảm.

Sau đó, hai người vẫn trầm mặc trở về phòng của Fiez ở khách sạn.

“Tôi đi tắm...Anh xem TV đi...” Fiez gãi gãi đầu nhìn Juliano đang ngồi trên sofa. Nhưng lúc Fiez bước vào phòng tắm, vừa định khóa cửa lại thì Juliano đến đẩy cửa ra, tiêu sái tiến vào.

“Juliano? Tôi muốn tắm rửa, hay là anh muốn đi WC trước?” Fiez nhú nhú mày, đột nhiên trong đầu lóe qua hình ảnh Juliano “tấn công” mình trong phòng tắm ngày hôm đó, cảm giác nguy hiểm từ dây thần kinh nào lập tức tràn khắp người, điều đáng mừng nhất là lúc này cậu vẫn chưa cởi quần áo.

“Tôi không thể nhìn cậu tắm sao!” Juliano tiến lên từng bước, Fiez không khỏi cả kinh lui về phía sau.

“Đương nhiên không được, như vậy kì lắm, bị anh nhìn như thế thì tôi làm sao tắm?” Fiez tự nhủ với lòng rằng, người vô lý là Juliano, tại sao mình lại phải sợ anh ta chứ?

“Cậu có thể để Teetor hôn, tại sao tôi lại không thể nhìn cậu tắm?”

“Ồ! Teetor chỉ là một cậu nhóc, cậu ấy chỉ tỏ ý ngưỡng mộ mà thôi!” Lúc này Fiez cơ hồ muốn ôm chặt lấy đầu mình, cậu thật sự căm hận tên Mathilde nhiều chuyện đó chết đi được.

“Ngưỡng mộ? Fiez, cậu không biết mình có thể làm cho biết bao nhiêu người khuynh đảo sao?” Juliano lại bắt đầu kéo áo Fiez.

“Khuynh đảo...Thượng đế ơi! Juliano, không phải ai cũng đều giống anh, có năng lực thiên tài nhưng mắt thẩm mĩ thì gần như ngu xuẩn!” Lửa giận trong lòng Fiez bắt đầu dâng lên, cậu sống chết giữ chặt áo mình, thế nhưng tên Juliano kia lại bắt đầu quay qua kéo quần cậu.

“Tôi sẽ tắm với cậu!”

“Tôi không muốn!”

Hai người tranh đấu quyết liệt trong phòng tắm, Fiez đẩy Juliano ra, đối phương lại thừa cơ hội giữ chặt tay cậu, Fiez tức giận đánh mạnh lên mặt Juliano một đấm, đối phương lui về phía sau vài bước rồi lại tập tức nhào tới.

“Cậu là của tôi, tôi không thích người khác đụng vào người của mình!” Ngữ điệu lạnh lùng trầm tĩnh của

Juliano đột ngột vang lên dự báo cho cơn thịnh nộ sắp đến.

“Tôi chỉ thuộc về chính mình!” Fiez tức giận đến mắt đỏ cả lên.

Không biết là ai đụng phải vòi sen làm nước phun ồ ồ xuống dưới, đột nhiên Fiez trượt chân ngã về phía sau, cậu nhắm chặt hai mắt chờ giây phút đầu mình “giao lưu tình cảm” với nền đá nhưng kì lạ là người phát ra tiếng rên đau đớn lại không phải là mình.

“Juliano!” Fiez xoay người lại thấy Juliano đang ôm lấy cánh tay trái nằm trên mặt đất. Cậu thật không dám tưởng tượng, nếu lúc ấy Juliano không lấy tay đỡ mình lại, kết quả của việc đầu bị ngã đập vào nền đá sẽ là như thế nào.

Fiez nâng Juliano lên, “Tôi đưa anh đi bệnh viện!”

Trời ạ, tên ngốc này! Không hiểu sau lúc này lòng cậu lại nhói lên.

Nhưng vừa quay người qua, lại bị người kia túm lấy góc áo, “Tôi không muốn đi bệnh viện, tôi chỉ cần cậu!”

“Juliano!” Fiez tức giận xoay người, “Đừng hồ đồ! Đó là cánh tay của anh!”

“Chỉ là cánh tay trái mà thôi...” Trong nháy mắt khuôn mặt Juliano đã áp sát mặt Fiez, hôn cậu.

“Ju...” Fiez đứng đờ tại chỗ không dám nhúc nhích.

Juliano giống như một con dã thú trong cơn đói khát, không ngừng cắn lên đôi môi, cằm, cổ của Fiez, khẽ nỉ non, “Cậu là của tôi...Cậu là của tôi...”

Fiez đứng ngây ngốc mặc kệ cho Juliano ôm, cậu không biết có phải vì nghe một câu nói lặp đi lặp lại nhiều lần sẽ khiến cho người ta bị ảo giác hay không, nhưng lúc đó giống như bị thôi miên, Fiez tựa hồ đã nghĩ mình thật sự thuộc về Juliano.

Đến tối, Fiez nhìn Juliano đang đọc tạp chí, vẻ mặt vô cùng áy náy. Tay trái của Juliano bị gãy xương, tuy là không nghiêm trọng lắm nhưng ít nhất phải tĩnh dưỡng một tháng.

“Cậu không cần cảm thấy áy náy.” Juliano nâng mắt lên nhìn Fiez đang ngồi bên kia đống gối liên tục.

“Nhưng anh phải rời khỏi trận thi đấu ở Thụy Điển...”

“Tôi vẫn chưa nói cho cậu biết sao? Tôi đã bị Toby Warren Will đánh bại.” Juliano lạnh nhạt trả lời.

“Cái gì? Anh nói là Warren Toby? Oa, anh thua như thế nào? Mau nói cho tôi biết! Trời ạ, anh có thể được thi đấu nhiều lần với Toby như thế, mà đến bây giờ tôi vẫn chưa có cơ hội đó!”

“Không có gì để nói, anh ta chỉ mạnh hơn tôi mà thôi!” Juliano lật tạp chí sang một trang khác.

“Không được, trở về tôi phải tìm đoạn băng ghi lại cảnh ”Băng đao” Juliano đấu với Warren Toby, chỉ cần nghĩ đến là thấy phấn khích ngay. Oa, sớm biết như vậy, tôi cũng sẽ đến Thụy Điển tham gia thi đấu!” Fiez vô cùng hưng phấn.

“Tôi sẽ đánh bại anh ta, đến lúc đó cậu chỉ cần nhìn tôi là được!” Juliano nhìn Fiez, buông tạp chí xuống, “Chúng ta ngủ đi!”

Nhìn thấy Juliano đi đến trước giường giở chăn lên. Fiez gãi gãi đầu, “Anh xác định không cần lấy thêm một phòng sao?”

“Không cần!” Juliano chỉ chỉ vị trí bên cạnh, “Cậu cũng mau ngủ đi!”

Fiez lê lét từng bước lại, cậu vốn định chờ Juliano ngủ rồi ra ngoài bảo lễ tân lấy thêm một phòng không ngờ Juliano lại nói, “Cậu còn chần chờ cái gì? Tôi nói rồi, chỉ cần cậu không cự tuyệt tôi, tôi sẽ không đối xử với cậu như vậy!”

Fiez nuốt nuốt nước bọt, kéo chăn lên.

Quả nhiên Juliano không làm gì Fiez cả, ngoài ôm cậu cả đêm.

Trở về New York, mới vừa xuống máy bay chưa bao lâu, đã thấy Mochein nổi giận đùng đùng chạy lại, trách cứ Juliano không biết bảo vệ tốt thân thể của mình, Fiez đứng kế bên nghe thấy chỉ biết cúi thấp đầu.

Đột nhiên, tay cậu bị Juliano nắm chặt, nghe anh bình tĩnh nói, “Bị thương như vậy cũng không ảnh hưởng đến chuyện tôi phát huy trên sân Australian.”

Đến tối, Fiez đang ở siêu thị chọn khăn mặt thì tình cờ đụng phải Mathilde.

Người nọ cười đến vô cùng đắc ý, “Hai người các cậu không phải đang ở cùng sao? Aiz, có vài động tác vận động không cần làm nhiều quá, sẽ rất ảnh hưởng đến trận đấu!”

“Seedorf tiên sinh, ”Fiez nhướn mi lên, “Nguyện vọng lớn nhất của tôi lúc này là nhìn thấy bộ mặt thảm bại của anh trên sân Australian.”

Mathilde tươi cười, “Aiz, vốn định cho cậu đoạn băng thu hình trận đấu của Juliano và Toby, đáng tiếc thật!”

16. Chương 16

Đương nhiên Fiez vẫn lấy được đoạn thu hình từ chỗ Mathilde về.

.

Xem xong trận thi đấu, Fiez thở dài một hơi.

Biểu hiện của Julianano khá hoàn mỹ, hơn nữa khả năng thích ứng tiết tấu trận đấu cũng rất cao. Nhưng mà, mỗi khi anh ta tấn công mãnh liệt vào một hướng nào đó đều bị Toby chặn lại, sau đó còn đánh trả lại bằng những đòn thật hiểm hóc.

Đúng vậy, bất kể là Julianano hay là chính mình, vẫn còn một đoạn đường rất dài cần phải đi.

Kiều ngạo như Julianano, sau khi thất bại lại đến xem trận đấu của mình cùng Mathilde, khi đó tâm trạng của anh ta là như thế nào đây? Fiez mỉm cười.

Cuối tuần này, thật hiếm khi Rafael lại mời Fiez đến nhà cậu ta, dù sao từ trước đến giờ cậu ta thích nhất là đến phòng khách nhà Fiez uống bia...Bởi vì như vậy cậu ta mới không cần phải đi dọn phòng.

Ngay khi Fiez đi vào phòng khách của Rafael, thấy một cô nàng ngồi trên sofa tươi cười, lúc này Fiez mới hiểu thì ra Rafael đang yêu đương nha! Nếu là trước đây, Rafael sẽ không để ý chuyện Fiez có biết mặt bạn gái mình hay không.

“O...Fiez...Đây là bạn gái của tớ Kamille Pulls White...” Rafael đặc biệt nhấn mạnh từ “bạn gái”.

Fiez cười thâm trong bụng, nhìn vẻ mặt cậu ta thật để ý đến cảm nhận của Kamille Pulls như vậy, đột nhiên cậu lại muốn kể hết những chuyện “trăng hoa” trước kia của Rafael ra, không biết lúc đó sẽ như thế nào nhỉ? Ha ha, chắc Rafael sẽ giết mình mất.

Kamille và Rafael biết nhau trong giải đấu Johannesburg, theo như Rafael nói, cậu ta không ngờ mình lại rơi vào trong vực sâu tình ái, hơn nữa cho dù có kéo dài đến bao lâu đi nữa cũng sẽ không bao giờ hối hận.

Fiez vỗ vỗ lên bả vai người bạn thân, “Đã tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng cậu cũng tìm được chiếc xương sườn của mình rồi.” (Eva là do Chúa lấy chiếc xương sườn của Adam tạo ra.)

“Vậy còn cậu? Fiez?” Rafael cười cười, “Tớ cũng hy vọng cậu có thể tìm được hướng đi đến một nửa linh hồn còn lại của mình.”

“Hương đi à?” Trước mắt Fiez bỗng nhiên hiện ra bóng dáng Julian, “Tớ lại cảm thấy mình bắt đầu lạc lối...”

Rafel đang chìm đắm trong hạnh phúc, không tập trung vào việc tập luyện làm huấn luyện viên mắng tới tấp.

Tập luyện xong, hai người xuống quán cà phê dưới nhà tán gẫu, Fiez nhìn Rafael cười nhạo, “Vất vả lắm mới tìm được cái xương sườn, xem ra khi lắp vào còn có chút đau ha!”

“Fiez yêu dấu của tớ, cậu không cần phải lo lắng, cho dù đau đến máu chảy đầm đìa tớ cũng vui vẻ chấp nhận!” Thấy bộ dáng chấp nhất của Rafael, Fiez nhin không nổi chọc, “Rafael yêu dấu của tôi ơi, cậu phải cẩn thận coi chừng chết chìm trong tình yêu ngọt ngào đó!”

Fiez vừa nói xong, bỗng nhiên cảm giác có ai đó từ phía sau tiến lên ôm eo mình, Fiez theo bản năng quay đầu lại, không ngờ lại nghe thấy một cái hôn rõ kêu ngay bên má.

“Tee...Teetor?” Fiez kinh ngạc, cậu nhóc này sao lại ở đây.

Teetor giống như kẹo cao su bám vào Fiez, bất kể Fiez vặn vẹo cơ thể thế nào Teetor cũng đều nhanh chóng dán sát vào, cuối cùng Fiez đành phải đạp lên chân Rafael cạnh bên, với hiểu biết mấy năm nay giữa hai người họ, Rafael đương nhiên biết Fiez muốn mình tìm một cơ gì đó để cậu ta rời khỏi khối cao su này.

Rafael cười đến tím cả mặt, sau đó còn làm ra vẻ đồ kị, “Hức, Fiez yêu dấu của tớ, cậu đã có cậu trai này làm bạn, mới đó mà cậu đã chán ghét tớ rồi sao?” Sau khi nói xong còn làm vẻ mặt ai oán dựa vào vai Fiez.

“Rafael,” Fiez nghiêng răng, “Tớ cảm thấy nếu kể một ít sự thật về cậu cho Kamille Pulls biết thật thì là hay lắm đó!”

Tức thì, mặt Rafael biến xanh như tàu lá chuối, điều này làm Fiez không khỏi có chút đắc ý.

Nói tới nói lui một lát sau, Teetor mới đi vào vấn đề chính.

“Nghe nói anh rất thích ở quán cà phê gần nhà mình thư giãn cho nên tôi mới đến đây xem thử!” Teetor vuốt vuốt mái tóc vàng làm cho Fiez cảm thấy lóa mắt.

“Xin hỏi cậu tìm tôi có chuyện gì?” Fiez hỏi, Rafael ở một bên cũng khó hiểu nghiêng đầu qua.

“Chính là cái này!” Teetor lấy một quyển tạp chí trong ba lô ra, “Tên nước Pháp đáng ghét này nè!”

Fiez nhìn thấy bộ dáng tức giận của Teetor, mở tạp chí ra, thì ra trong đó có một trang viết về cuộc phỏng

vấn của tuyển thủ mười sáu tuổi Horsel Doucet, trong này nói cậu bé này công khai nói trong giới tennis ở Mỹ ngoại trừ Claude và Mathilde thì không còn người nào lợi hại nữa.

“Ồ, thằng nhóc này đáng ghét thật!” Rafael nhú mày, “Tớ cũng là người Mỹ nha!”

“Có phải là lúc chuyển ngữ đã có hiểu lầm gì không?” Fiez nhún vai, “Cậu ấy là người Pháp mà!”

“Aizz, Fiez yêu dấu, mẹ của tôi là người Pháp, lúc Horsel nói câu này tôi có mặt ở đó!”

“Cậu ấy còn trẻ, có chút bộp chộp cũng là chuyện khó tránh khỏi!”

“Nhưng mà, Fiez, tên đó dám nói anh không đáng nhắc tới, trời ạ, anh chính là thần tượng của tôi!” Cho dù là lúc tức giận, trên đôi má Teetor vẫn hiện lên lúm đồng tiền rất rõ ràng.

“Vậy còn Julian? Cậu ta nhận xét tên đó như thế nào?” Mắt Rafael tỏa sáng lên.

“Trừ bề ngoài, không có gì là tài giỏi.” Teetor trả lời.

“Ồ, tớ thích nhất là câu này, tớ tha thứ cậu ta, ít ra cậu ta không mang Claude ra bốn cột không đáng một đồng.” Rafael cảm thấy vui sướng khi người gặp họa.

“Lúc lên sân Australian, anh phải giáo huấn cậu ta một trận đó!” Teetor xúi giục.

“Teetor bé nhỏ của tôi, ” Fiez chống đầu, mỉm cười nhìn Teetor, “Đừng nói là cậu hận cậu ta đã đánh bại mình nên mới mượn tay tôi báo thù nha?”

Mặt của Teetor thoáng cái đỏ hồng lên, cầm lấy tạp chí đi ra ngoài, “Fiez! Tôi thật muốn đánh lên đầu anh một cái!”

Phía sau là tiếng cười của Fiez và Rafael vọng theo.

Vài ngày sau, ở câu lạc bộ tennis, Fiez nhìn thấy phóng viên ở đằng xa đang phỏng vấn Horsel. Bộ dáng của chú nhóc này cũng khá cao lớn, mang đậm hơi thở thẳng thắn của người Pháp, cùng cặp kính râm, khóe miệng nở một nụ cười đầy kiêu ngạo. Dường như các phóng viên đang hỏi các câu hỏi giống như trên tạp chí lần đó, nội dung đại khái chính là, “Cậu cảm thấy giới tennis ở Mỹ đang trên đà tuột dốc sao?”, “Cậu thật sự không để Julian Lars vào mắt sao?”

Và dường như Horsel cũng bức bối với đám phóng viên này, cậu ta không ngừng chen ra ngoài, sau đó để lại một câu, “Đợi Julian thắng tôi, lúc đó tôi sẽ xem trọng anh ta!”

Ngay khi phiên dịch chuyển ngữ những lời nói đó ra, trong lòng Fiez đột nhiên dâng lên một cảm giác khó thở.

Fiez cảm thấy mình đã lĩnh hội được sức mạnh của Juliano, anh ta trời sinh là để người đuổi theo, để những bậc vương giả phải đứng ngồi không yên, đồng thời anh ta cũng là vương giả trong tương lai, đưa ánh mắt đầy kiêu ngạo nhìn xuống những người đang đuổi theo dấu chân mình.

17. Chương 17

Lúc này, phóng viên phát hiện bóng dáng của Fiez đang chuẩn bị rời khỏi câu lạc bộ liền “đổi mục tiêu” xông tới.

.

“Fiez Khidr tiên sinh, đối với việc Horsel Doucet nhận định về giới tennis ở Mĩ anh có suy nghĩ gì?”

Fiez còn chưa kịp nói gì thì một phóng viên khác chen vào, “Trên tạp chí Cuối tuần Horsel cho rằng anh vốn không đáng nhắc tới, xin hỏi anh có gì muốn nói không?”

“Horsel nói sẽ đánh bại Juliano Lars, về việc này anh có ý kiến gì không?”

Đánh bại Juliano? Fiez cau mày, nếu Horsel nói anh có thể đánh bại hoàng đế Claude hay Warren Toby có lẽ mình chỉ cười trừ cho qua chuyện, nhưng là đánh bại Juliano? Có bao nhiêu tuyển thủ trẻ hơn nữa, có đủ thiên phú và thực lực hơn nữa muốn vượt qua ranh giới này, cuối cùng vẫn đều thất bại. Bởi vì trong lúc bọn họ cố gắng, Juliano cũng sẽ không ngừng cố gắng vươn tới vị trí cường giả.

“Hay là Khidr tiên sinh đấu với Horsel một trận đi! Anh được Juliano xưng là đối thủ, anh nhất định có thể cho tên nhóc cuồng vọng này một bài học!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

“Tỉ thí với cậu ta! Để cho cậu ta thấy lợi hại của người Mĩ!”

Ngón tay Fiez bắt đầu nóng dần lên, cậu cũng không hiểu cơn giận của mình từ đâu mà đến, trước giờ cậu luôn khoan dung với những thiếu niên bỗng nhỏ hơn mình.

“Được, nếu tôi đánh bại anh ta, mấy phóng viên các người đừng tiếp tục quây quanh tôi nữa!” Horsel rõ ràng nói bằng tiếng Anh, khiến cho những phóng viên ở xung quanh càng thêm phẫn nộ, rõ ràng biết tiếng Anh vậy mà còn làm ra vẻ như không biết, đáng giận.

Fiez nhướn nhướn mi, xoay người đi vào sân bóng, Horsel cũng đi theo vào.

“Nhóc à, chúng ta đánh một set phân thắng bại, cậu phải dùng hết sức mình ứng phó, bởi vì cậu sẽ không có cơ hội thắng ván nào!” Fiez nhìn Horsel ở đối diện, mỉm cười.

“Tôi sẽ cho anh khóc trở về!” Horsel giống như bị nụ cười của Fiez chọc giận rồi.

Ván thứ nhất, Fiez phát bóng. Fiez gãi gãi đầu, bắt đầu tập trung tinh thần, sau đó ném cầu lên không trung, tung ra một cú đập bóng vừa tuyệt đẹp vừa mạnh mẽ, đó là một cú phát bóng cực đỉnh, từ trên sân bóng bật mạnh lên nhìn giống như nhảy vào trong vầng hào quang của ánh mặt trời.

Và Horsel chỉ mở to hai mắt, không thể nhúc nhích.

Phóng viên ngoài sân bóng la ó ầm lên, tốc độ cú phát bóng vừa nãy tuyệt đối hơn 200.

Mấy lần phát bóng sau, Horsel cố gắng đuổi theo nhưng cuối cùng vẫn chỉ kém một chút, vất vả lắm mới đánh được cầu trở về, lại bị khả năng phán đoán điểm bóng quay về của Fiez đi trước, chiếm hết tiên cơ.

Đột nhiên một phóng viên sợ hãi lên tiếng, “Nhìn vào giống y như cú phát bóng ăn điểm trực tiếp của Juliano!”

Fiez ngoảnh đầu lại nhìn người kia mỉm cười. Nhóm phóng viên liền phát ra tiếng cảm thán “Quả nhiên là như thế”.

Horsel “Hừ!” một tiếng, ngay sau đó cũng phát một cú return Ace, nhưng đến ván thứ hai, Fiez chẳng những đánh cầu ngược trở về mà còn khiến cho Horsel phải dốc hết toàn lực mới có thể đập trở về.

Fiez lại cười cười, Horsel, nếu ngay cả cậu phát bóng mà tôi còn không tiếp được thì tôi làm sao dám đứng trước mặt Juliano nữa.

Fiez hồi tưởng lại hình ảnh thi đấu cùng Juliano, sau đó đánh ra một cú tấn công trực diện, góc đường bên bên trái và bên phải. Tiết tấu của trận đấu không ngừng biến hóa, cuối cùng là cú smash khiến Horsel muốn chạy cũng không khỏi.

“Tôi thật hoài nghi người đánh bại Horsel chính là ”Băng đao” Juliano...” Một phóng viên thở dài cảm khái.

Horsel không cam lòng nhìn Fiez, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được rồi, tôi thu lại những lời đã bình luận về anh, trong giới tennis ở Mĩ, tôi chỉ xem trọng Claude, Mathilde và anh!”

Fiez nhìn Horsel mỉm cười, “Nhóc à, cậu nghĩ về tôi thế nào không quan trọng. Tôi chỉ muốn nói cho cậu

biết, trước giờ tôi chưa từng thắng Julianو Lars lần nào. Cậu còn kém anh ta rất xa!”

Horsel đứng trên sân bóng ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Fiez đang rời đi.

Fiez vừa mới ra khỏi câu lạc bộ chợt nghe tiếng người gọi mình, quay đầu lại, thấy một cô gái đang tựa vào chiếc xe màu đen.

“À, cô là...” Fiez bắt đầu gãi gãi đầu, “Cô là quán quân của giải quần vợt nữ Madrid Master năm ngoái Lilith Banner!”

“Rất vinh hạnh vì Khidr tiên sinh vẫn còn nhớ rõ tên tôi,” Lilith mỉm cười vuốt vuốt đuôi tóc, đi đến trước mặt Fiez, “Nếu anh không ra mặt giáo huấn tên nhóc đó, tôi nghĩ người đó có thể chính là tôi.”

“Ồ, cậu nhóc đó nói chuyện có hơi cao ngạo chút,” Fiez mỉm cười, “Có lẽ có không ít tuyển thủ Mỹ đang chờ giáo huấn cậu ta đâu!”

“Uhm, thật ra tôi muốn dạy cậu ta một bài học cũng không phải vì chuyện này.” Lilith kéo cánh tay Fiez, “Mà là vì tên nhóc đó dám xem thường nam tuyển thủ mà tôi ngưỡng mộ!”

“Hả? Không biết ai vinh hạnh được Banner tiểu thư ngưỡng mộ vậy? Đừng nói với tôi là Julianو nha, ngoài tennis ra anh ta không xem gì vào mắt đâu!” Fiez cười cười, cũng không ý thức được lúc này mình và Lilith đang dựa sát vào nhau.

“Anh thật là không hiểu chuyện tình cảm gì hết,” Lilith nhón chân lên, hôn lên má Fiez một cái, “Tôi nghĩ hiện giờ anh đã biết người đó là ai rồi phải không?”

Fiez kinh ngạc nhìn Lilith xoay người vào xe, chạy ngang qua người mình.

Trở về nhà trọ, Fiez lại nhận được một bó hoa hồng đỏ, lúc kí nhận Fiez xấu hổ đến muốn chui xuống đất.

Sau đó, cậu nhận được điện thoại của lão Kez, đại khái là khen ngợi Fiez đã giáo huấn tên nhóc Horsel kia rất tốt, lúc Fiez hỏi có phải lão Kez đã tặng hoa hồng cho cậu hay không, lão Kez kinh ngạc nói, “Fiez, thì ra cậu thích hoa hồng, vậy cậu nên nói sớm một chút, bây giờ tôi gọi tới cho cậu còn kịp nha!”

Fiez ần ần Thái dương, từ trong bó hoa tìm được một tấm thiệp, nếu nói ai sẽ làm những chuyện vớ vẩn thế này, Fiez chỉ có thể nghĩ đến Julianو nhưng hoa hồng này dường như không phải của Julianو tặng.

Đến tối, Rafael xách theo tờ báo, vô cùng kích động chạy đến gõ cửa nhà Fiez, “Fiez! Fiez! Cậu và Lilith có hảo cảm từ khi nào thế?”

Fiez ngơ ngác mở cửa ra, sao Rafael lại biết chuyện của mình và Lilith? Kì thật hôm nay là lần đầu tiên cậu và Lilith nói chuyện với nhau mà. Rafael nghe Fiez giải thích lộ ra khuôn mặt nghi ngờ, “Fiez, cậu không tìm có chổ được đâu!” Sau đó đưa tờ báo lên trước mặt Fiez.

Ôa, một phần tư trang báo là ảnh Lilith hôn lên má mình, thật sự đủ chấn động rồi nha.

“À à! Còn có hoa hồng nữa! Là cậu chuẩn bị tặng cho Lilith hay là Lilith tặng cậu?” Rafael nhảy ra khỏi sofa, lao thẳng đến bó hoa hồng.

“Hoa hồng đó là của người khác tặng cho tớ, có cả thiệp nhưng trên đó lại ghi bằng tiếng Pháp...” Fiez cầm tờ báo lên xem, không biết mình và Lilith đã bị đồn đến cỡ nào rồi nữa.

18. Chương 18

“Ha ha, Fiez, chúc mừng cậu lại có thêm một người hâm mộ...” Rafael cầm tấm thiệp xoay người lại, vẻ mặt có chút buồn cười.

.

“Sao vậy? Tớ quên là cậu hiểu tiếng Pháp, thiệp này là ai viết?” Fiez ngẩng đầu lên.

“Là tên nhóc lúc chiều bị cậu giáo huấn Horsel, hoa này là cậu ta tặng cho Fiez Khidr, người mà cậu ta sẽ theo đuổi trong tương lai!”

“Hà?” Fiez hoảng hồn, “Cậu chắc chắn không phải đuổi theo mà là theo đuổi?”

“Ồ, tớ chắc chắn. Bởi vì phía trên còn có một câu là: Tôi đã bị mị lực của anh trên sân bóng hấp dẫn thật sâu sắc.”

“Trời, không!” Fiez vò vò đầu, “Thế giới này bị làm sao vậy!”

“Fiez, năm nay cậu phải cẩn thận...” Rafael vỗ vỗ đầu Fiez, “Hiện giờ bọn họ đều càng ngày càng đáng sợ! Nhưng nếu là Lilith thì tớ sẽ giơ hai tay tán thành!”

Thật vất vả mới tiến được Rafael đi, Fiez ngồi xuống sofa thở dài một hơi...Cuộc sống của cậu dường như càng ngày càng hỗn loạn...Teetor...Horsel...Lilith...hiện giờ chỉ còn thiếu Julian là chưa tìm tới mình gây phiền toái...

Thượng đế phù hộ!

Lúc này chuông cửa lại vang lên, Fiez bực bội đứng dậy mở cửa ra, “Rafael chết tiệt! cậu còn muốn nói gì nữa...”

Nhưng người đứng ngoài cửa chính là người mà một giây trước Fiez vừa mới khấn cầu Thượng Đế phù hộ ngàn vạn lần đừng gặp.

“Juliano!” Fiez âm thầm tiếc hận cho số phận mình, lần này chết chắc rồi.

Fiez nhìn thấy Juliano hiên ngang đi vào phòng mình, xấu hổ hỏi: “Ồ, tay anh đỡ nhiều chưa?”

“Cậu nên giải thích với tôi không phải là vấn đề này!” Juliano cầm tấm hình rất lớn trên tờ báo nọ, mở ra trước mặt Fiez.

“Ồ thì...thì...Lilith thấy tôi cho Horsel một bài học...Cảm thấy có chút hưng phấn...mà thôi...”

“Phải không,” Juliano tao nhã ngồi xuống, giống như tảng băng trôi nổi trên mặt biển khiến người khác không thể đoán được dưới mặt biển là đang phẳng lặng hay đang gợn sóng, “Tôi còn nhớ lúc cậu thi đấu với Karl, cô ta đã ở đó.”

“Cô ấy...chỉ là đến xem trận đấu thôi!” Sớm biết như vậy cậu sẽ không đuổi Rafael về sớm rồi.

“Tối bây giờ tôi cũng không biết cậu thích hoa hồng,” Juliano cầm bó hoa lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua những đóa hoa đỏ rực, ngắt một cánh hoa xuống, nhẹ nhàng buông rơi giống như bức họa đại thiên sứ cầu phúc trong giáo đường, nhưng tiếc là lúc này Fiez lại không cảm thấy có chút cảm giác hạnh phúc nào, “À, có một tấm thiệp.”

“Dừng!” Nếu để Juliano thấy những dòng Horsel ghi trên đó, cậu nhất định phải chết! Tức khắc Fiez chạy đến đê Juliano xuống số pha, định với tay ra giật tấm thiệp lại nhưng tiếc là chưa kịp làm gì đã bị Juliano giữ chặt tay.

“Tôi đã bị mị lực của anh ở sân bóng hấp dẫn thật sâu sắc, Horsel.” Juliano đọc câu văn bằng một giọng điệu không chút tình cảm, “Đáng tiếc, Fiez, tôi hiểu tiếng Pháp.”

Lúc này Fiez phát hiện mình đang nằm trên người Juliano mà cánh tay Juliano lại đang choàng qua eo mình, đè người Fiez xuống, khiến cơ thể hai người dính chặt vào nhau.

Fiez vừa ngược đầu lên, chớp mũi vừa lúc chạm vào môi Juliano, Juliano vò nát tấm thiệp lại rồi quăng trên mặt đất. Cũng lâu rồi Fiez không tiếp cận khuôn mặt làm cho vô số nữ nhân khuynh đảo này gần như vậy. Choáng váng một cái, Fiez bị Juliano đặt ngay dưới thân.

Juliano gục đầu xuống, nhẹ nhàng liếm lên cằm Fiez, Fiez cố nâng bả vai Juliano lên một chút, định đẩy Juliano ra ngoài thì hai chặn cậu lại bị đầu gối của Juliano mở ra.

“Juliano! Anh muốn làm gì?” Fiez kinh hãi.

Đối phương cũng không trả lời, Fiez nhìn thấy trong đôi mắt ấy hiện lên tia lạnh lùng, tức thì, Juliano nâng hai tay Fiez đang đẩy mình ra, kéo về phía trước, khóa trên đỉnh đầu.

“Giống như đập và phản đập, hiện giờ tôi là đập mà cậu là phản đập.” Juliano cúi đầu, cách lớp vải áo sơ mi cắn mạnh lên vật nhỏ nổi lên trước ngực Fiez.

“A!” Fiez la toáng lên, “Anh điên rồi!”

“Là cậu chọc tôi điên!” Đầu gối Juliano không ngừng ma sát lớp da non mềm trên đùi Fiez.

Nếu tiếp tục đi xuống nữa sẽ bốc hỏa mất, Fiez nghẹn đỏ mặt, cắn răng một cái nâng Juliano lên, quăng xuống sô pha.

“Có lỗi quá, bởi vì Mathilde đã nhắc nhở cho nên tôi đã tập cách phản đập một thời gian dài rồi.” Lửa giận của Fiez bốc lên ngùn ngụt, tại sao mình phải chịu đối đãi như vậy.

Juliano đứng lên, nhìn chăm chăm Fiez.

“Tôi thật hối hận đã vì tên ngu ngốc như anh mà đi đấu với Horsel!” Fiez cầm bó hoa hồng rơi dưới đất lên ném thẳng vào mặt Juliano.

“Tại sao lại vì tôi?” Juliano nghiêng đầu.

“Bởi vì Horsel nói anh không đáng gì, chỉ có cái mặt là dễ nhìn thôi.” Fiez cố gắng áp chế cơn tức của mình.

“Cho nên thế nào?”

“Cho nên?” Trong lòng Fiez thầm mắng tên Juliano này quả nhiên là một tên thiên tài ngu ngốc, “Cho nên tôi đã đấu với cậu ta, cho cậu ta hiểu anh rất mạnh! Chính là như vậy! Căn bản tôi và Horsel không có chuyện gì nữa!”

“Nếu Horsel xem thường tôi, tại sao cậu lại tức giận?”

“Bởi vì...bởi vì...” Fiez không nói nên lời, đúng vậy, trước đây có rất nhiều người nói xấu Juliano và mình

cũng chưa từng tức giận như vậy, “Bởi vì anh thắng tôi! Cậu ta xem thường anh cũng chính là xem thường tôi!”

“Có thật như vậy không?” Juliano từng bước tiến tới cạnh Fiez, chậm rãi nói, “Không phải là bởi vì cậu đã yêu tôi sao?”

“Tôi...yêu anh?” Fiez chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ Juliano, đầu óc cậu bỗng nhiên trở nên trống rỗng.

“Dù sao tôi cũng nhất định đánh bại Horsel, tại sao cậu phải giận?” Juliano lấy tay nâng mặt Fiez lên, nhẹ nhàng hỏi.

“Tôi...Tôi...” Fiez nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Juliano ngày càng đến gần mình, dần dần mất đi khả năng tự hỏi.

Hai người trong lúc đó giống như một trận đấu tennis, Juliano luôn ở thời cơ thích hợp nhất đoạt đi quyền chủ động trận đấu trong tay của Fiez.

Ngay khi Juliano bắt đầu mút vào nước bọt trong miệng Fiez, cậu mới ý thức được, nhưng lúc này có cự tuyệt cũng đã muộn.

Tối hôm đó, Juliano ôm Fiez nằm trên giường, Juliano ngủ rất ngon còn Fiez thì luôn tìm cách đẩy cánh tay Juliano ra, nhưng cũng vô ích.

Fiez nghiêng đầu lại nhìn bộ dáng Juliano khi ngủ, bỗng nhiên cậu phát hiện sự chuyên chế cùng bá đạo của người này chỉ là tính trẻ con hay chấp nhất nhiều hơn người bình thường một chút thôi.

19. Chương 19

Sáng sớm thức dậy, Fiez nhìn thấy Juliano còn đang ngủ say bèn ngồi khẽ dậy đi đánh răng rửa mặt chuẩn bị tập luyện.

.

Lúc này, chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Fiez mở cửa ra thì thấy có nhân viên giao hoa hồng đến, Fiez đành thở dài, thằng nhóc Horsel này sao lại cứ khăng khăng không buông như vậy chứ. Nhưng khi mở thiệp ra thì mới thấy cái này là do Juliano viết. Fiez có chút buồn cười, quả nhiên y như mình đã nghĩ, Juliano quả thật rất ngây thơ.

Mở rộng cánh cửa ra, nhân viên giao hoa rinh hết bó này tới bó khác đến, Fiez nhú nhú mày hỏi: “Xin

hỏi còn nhiều lắm không?”

“Ồ, đúng vậy, còn cả một xe tải nữa!”

“Cái gì?” Cầm Fiez thiếu chút nữa rút ra, “Juliano! Anh thức dậy cho tôi!”

“Sao vậy?” Người nọ tao nhả ngời trên giường.

“Anh mua nhiều hoa hồng như vậy làm gì!” Fiez cả giận nói.

“Tôi yêu cậu, Fiez. Cho nên tôi tặng hoa hồng cho cậu cũng không có gì là kì quái cả.”

“Ôi! Thượng Đế ơi!” Fiez ôm lấy đầu mình, xung quanh khu nhà không ngừng vang lên tiếng kêu gào thống khổ của cậu.

Rất nhanh, giải đấu Australian Open cũng đã đến đánh dấu cho mùa giải Grand Slam đầu tiên của năm. Fiez và lão Kez đến Melbourne, lúc xuống phi cơ, lão Kez cầm tay Fiez lên nói: “Năm nay cậu đã mười chín tuổi, vào tuổi này hoàng đế Claude đã giành được quán quân trên sân Australian và Pháp, còn Toby Warren Will cũng vào năm mười chín tuổi giành quán quân ở giải đấu Wimbledon và US Open. Tôi không yêu cầu cậu nhất định phải giành được vị trí quán quân, tôi chỉ muốn nói hiện giờ cậu đã bước vào thời kì hoàng kim, cho nên cậu phải dốc hết toàn lực...Nếu không, cậu sẽ hối hận!”

“Tôi biết, lão Kez. Thời gian qua đi sẽ không lấy lại được.” Fiez bước ra cửa cabin, nhìn vị huấn luyện viên đã đào tạo mình nhiều năm, mỉm cười.

Melbourne tỏa sáng ánh mặt trời, trông như một bức tranh tuyệt đẹp, Fiez theo bản năng gãi gãi đầu mình.

Vào đến khách sạn, Fiez nhận được điện thoại của Rafael, hai người cùng cổ vũ nhau một phen, xong Fiez liền đi tắm rửa cho thoải mái.

Tối đến, điện thoại trong phòng Fiez vang lên.

“Alo?”

“Fiez!” Ngữ điệu không chút gợn sóng đó vừa nghe là biết ngay của Juliano.

“Uhm?” Không hiểu sao tim Fiez lại đập lên loạn xạ.

“Trận chung kết gặp!”

“Đương nhiên!”

“Fiez...Tôi yêu cậu...”

“...Ngủ ngon.”

Buông điện thoại xuống, Fiez thở dài một hơi. Thời gian trôi đi sẽ không lấy lại được, đối với những người đứng trên đỉnh cao như Claude hay Toby cũng thế mà đối với mình cùng Julianio cũng vậy.

Ở vòng thứ nhất của giải đấu Australian Open, đối thủ của Fiez là lão tướng người Anh Chuck Prince, khi còn trẻ từng xếp ở vị trí thứ năm nhưng hiện tại lại có cảm giác như một vị anh hùng đang đi những bước cuối của con đường. Hồi Fiez mới bắt đầu học tennis từng vô cùng sùng bái y, thậm chí còn từng bắt chước cách phát bóng và gọt bóng giống như thế, Fiez chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình có thể thi đấu cùng thần tượng, lại càng không ngờ mình có thể đánh bại y mà tiến lên.

Sau khi đấu xong, hai người đi đến bắt tay nhau, Chuck nắm tay Fiez nói: “Nhóc à, trong trận đấu cuối cùng có thể gặp được cậu làm tôi vừa cảm thấy buồn nhưng lại cảm thấy rất vui. Cậu loại bỏ tôi nhưng lại khiến tôi có được một trận thi đấu thật hào hứng.”

Fiez cảm nhận được sức mạnh từ tay Chuck truyền qua người mình, mỗi một tuyển thủ trẻ đều sẽ hấp thu chất dinh dưỡng từ những thế hệ đi trước, sau đó tiến xa hơn họ, trở thành đối tượng cho những thế hệ sau nữa đuổi theo. Cho nên, mình hẳn là rất may mắn vì có những bậc tiền bối như Claude cùng Toby, đồng thời cũng cảm thấy đầy đủ khi có một đối thủ cạnh tranh như Julianio.

Đến tối, Fiez vừa ngồi uống nước chanh vừa xem truyền hình phát lại trận đấu của Julianio, sau đó là nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Rafael.

“Sao vậy?” Fiez nhìn Rafael, cười nói: “Sao thế? Hiếm khi đấu xong một trận mà cậu không đi tìm Kamille Pulls, ngược lại chạy tới tìm tớ, thật là có vấn đề nha!”

“Fiez...” Rafael ngã xuống sofa, “Tớ tiêu rồi...”

“Gi? Không phải cậu đã thuận lợi tiến vào vòng kế tiếp rồi sao?”

“Đối thủ ở vòng kế tiếp của tớ là anh của Kamille Pulls - Kevin...”

“Cho nên cậu mềm lòng?”

“Không...Tớ phải thắng y, y nói nếu tớ không thắng được y, y sẽ không đồng ý cho tớ và Kamille Pulls ở bên nhau. Nhưng mà...Tớ không thắng được Kevin đâu...”

“Kevin...Ồ, hình như xếp cao hơn Pals một hạng phải không?” Fiez nhú nhú mày, “Tuy rằng giữa hai người chênh lệch đến hai mươi hạng...Nhưng cũng không phải là không thể vượt qua! Cố lên, Rafael!”

“Không, Fiez...Tớ không phải Julian, cũng không phải cậu...Ồi, Kamille Pulls của tớ...Cô ấy rất tôn trọng anh mình, cô ấy còn hi vọng từ trận đấu này có thể lấy được hảo cảm của y.”

“Còn mấy ngày nữa hai người sẽ thi đấu?” Fiez âm thầm tính toán.

“Vòng thứ nhất còn mấy ngày nữa mới xong, nói như vậy...Có lẽ là hơn một tuần nữa. Một tuần, một tuần thì có ích lợi gì?” Lần này đến phiên Rafael ôm đầu buồn rầu.

“Như vậy đi, ban ngày cậu cố gắng ngủ dưỡng sức, khôi phục thể năng, đến tối tớ sẽ tập luyện với cậu.”

“Vô dụng thôi Fiez...Đối phương là Kevin White...”

“Vô dụng cũng phải thử, hãy nghĩ tới Kamille Pulls!”

Lúc ấy, Rafael cũng không hiểu đến tối tập luyện là có ý gì, nhưng nửa giờ sau, y đã hiểu được.

Đầu tiên, Fiez bắt chước các thế phát bóng và công kích, đợi Rafael từ từ thích ứng, lại nhanh chóng lui về đường biên ngang, bắt đầu phòng ngự...

Sau khi cuộc tập luyện kết thúc, Rafael dựa vào Fiez nói: “Cậu thật sự rất có nghĩa khí...Cậu bảo tớ tối tập luyện là bởi vì ban ngày cậu phải bắt chước cách đánh tennis của Kevin phải không...Fiez, cậu cũng phải thi đấu...Tớ sợ cậu...”

“Yên tâm, tớ biết giữ chừng mực mà, hơn nữa tớ bắt chước cũng không giống lắm!” Fiez cười cười vỗ bả vai Rafael, “Tối mai tiếp tục, chúng ta làm như vậy cũng chỉ là làm trận mới mài gươm. Nhớ phải xem thật kĩ những trận đấu của Kevin được thu lại, tớ cũng không thể chuẩn bị hết mọi thứ giúp cậu.”

Cứ như vậy, Fiez giúp Rafael tập luyện mấy trận rồi hai người cùng nhau xem băng thu hình trận đấu của Kevin, nghiên cứu đối sách.

Vòng thứ hai của giải đấu Australian Open, đối thủ của Fiez dĩ nhiên là Teetor.

Teetor nhìn Fiez đứng đối diện, nhún vai, nói: “Có lẽ anh cũng không mong đợi sẽ đấu với tôi.”

“Không,” Fiez nhướn mi, “Cảm giác bị người khác liên tục áp bách cũng có thể kích phát tiềm năng của con người.”

“Cám ơn lời khen ngợi của anh.”

Sau khi trận đấu bắt đầu, Fiez không thể không thừa nhận, mới mấy tháng mà Teetor đã tiến bộ nhanh chóng khiến Fiez có chút trở tay không kịp.

Fiez cười cười, hít sâu một hơi, bắt đầu phương pháp tập trung tinh thần của mình.

Cho dù Teetor có nhỏ hơn mình ba tuổi đi nữa, Fiez cũng không hề nường tay, bỏ lỡ ở ván đầu tiên, sau khi tìm lại tần suất của mình, những ván kế tiếp đều liên tục ghi điểm.

20. Chương 20

“Teetor, cậu tiến bộ rất nhiều.” Fiez sờ sờ mái tóc vàng của cậu nhóc.

.

“Nhưng đối với tôi mà nói, Fiez, anh vẫn mạnh như trước.” Teetor cười, lộ ra đôi má lúm đồng tiền, “Óa! Chuyện mà tôi chờ mong nhất chính là tên Horsel đó bị tên Julianio kia loại bỏ...Không, nhất định sẽ bị loại bỏ!”

Fiez lắc lắc đầu, cười, nhìn thấy Teetor đi được một đoạn quay lại nhìn mình phát phát tay, “Hô hô, trước khi đánh bại anh, xem ra tôi chỉ có thể chịu ủy khuất tiếp tục thích anh rồi!”

Fiez bắt đầu đi giày giày đầu, đột nhiên nhớ tới trận đấu của Rafael và Kevin cũng đang tiến hành, cậu lập tức chạy ngay đến sân thi đấu của Rafael.

Khi cậu tiến vào đấu trường thì trận đấu đang hòa nhau và cũng đang bước vào set cuối cùng.

Tên Rafael đó đánh thật không tồi, phát huy hết lợi thế linh hoạt của mình hơn nữa còn dựa vào những đêm tập luyện đó mà ngăn chặn Kevin, nhưng sức đập bóng của Kevin rất lớn làm Rafael tiêu hao rất nhiều thể lực. Trận đấu kéo dài đến ván tie - break, Fiez nhìn thấy Rafael thở hổn hển, tóc tai tán loạn, chật vật đến không còn dáng vẻ “Võng đàn thân sĩ” nữa, đồng thời cũng thắng được sự tôn trọng của đối thủ và người xem. Ngay cả Fiez cũng hồi hộp nắm chặt tay lại, trong lòng âm thầm la hét: Cố gắng lên Rafael! Cậu có thể làm được! Cậu rất mạnh!

Lượt bóng cuối cùng của trận đấu, Kevin bị Rafael bức đến phát ra một cú bả nhỏ thất bại, Rafael lập tức bật lên phía trước đập ngược trở lại, ngã ngay trên mặt đất, bóng bay ngang qua Kevin dừng lại ở phía sau biên.

Rafael chậm rãi đứng lên, trên mặt dính đầy đất cát, một khắc đó, Fiez mới cảm thấy được, tại sao Rafael lại được nhiều fans nữ hâm mộ như vậy.

Chúng ta đều bước trên một con đường đầy chông gai và không có bất kì một đối thủ nào có thể nhẹ nhàng tiến lên phía trước.

Lúc Rafael nghe thấy trọng tài tuyên bố kết quả trận đấu, anh quỳ ngay xuống mặt đất làm một tư thế cảm tạ thượng đế.

Lên taxi, Fiez và Rafael trở về khách sạn, Rafael bắt đầu buồn ngủ, Fiez cười cười đổi cho y một bộ quần áo.

“Fiez...không có cậu...tớ sẽ không thắng được...”

“Khờ quá, đó là bởi vì cậu đã cố gắng hết mình.”

“Tớ chưa từng nghĩ tới...cậu lại có thể đứng trên phương diện một tuyển thủ khác mà chơi tennis...giống như...cậu là độc nhất vô nhị...”

“Không, còn có Juliano. Anh ta đã dùng cách này giúp tớ thắng Karl.”

“Cậu và Juliano...càng ngày càng giống...”

“VẬY...nếu tớ và anh ta...ở cùng nhau thì thế nào? Cậu hiểu ý nghĩa của việc ở cùng nhau là gì không?” Fiez cẩn thận quan sát biểu tình của Rafael.

“Ồ...cũng không có gì kì lạ...ánh mắt của cậu không phải luôn dõi theo anh ta hay sao...từ kĩ thuật đến tâm hồn...”

Fiez ngậy người...Sau đó nở nụ cười.

Thì ra mình mới là đồ ngốc, Rafael sớm đã phát hiện ra mọi chuyện, chỉ có mình là không nhận ra.

“Rafael...cám ơn cậu.”

Người được cảm ơn đã bắt đầu ngáy khò khò.

Đến giờ ăn trưa, Fiez gặp Teetor, hai người cùng nhau ăn cơm cà ri, Teetor mặt mày hớn hở kể lại cảnh Horsel bị Juliano đánh bại như thế nào.

“Ha ha, nghe cậu kể giống y như cậu đã có mặt ở đó vậy.” Fiez cười cười nhìn bộ dáng vung tay múa chân của Teetor khi đang ăn cà ri.

“Đương nhiên rồi, đoạn thu hình đó tôi đã xem đi xem lại không dưới trăm lần, ha ha! Lúc đó nhìn vẻ mặt của tên nhóc Horsel kia thật làm cho người ta sảng khoái nha!” Teetor dừng một chút, ra vẻ như có tin tức vô cùng quan trọng gì muốn thông báo, “Anh có biết lúc Julianano đánh bại Horsel đã nói gì với cậu ta không?”

“Sao? Nói gì?” Fiez đang suy nghĩ xem có nên gọi thêm một phần súp cho Teetor hay không.

“Fiez là của tôi, cậu còn chưa đủ tư cách!” Teetor giở tính trẻ con bắt chước biểu tình lạnh lùng của Julianano, trông rất buồn cười, “Thật sự là hết hồn đó nha!”

“Tôi nghĩ ý của Julianano là muốn làm đối thủ của tôi, Horsel còn phải cố gắng nhiều hơn.” Fiez nén giận, tên Julianano này sao lại ở trước mặt mọi người nói ra những lời khiến người khác dễ suy nghĩ lung tung như thế?

“Nhưng tôi lại không nghĩ như vậy đâu!” Một giọng nói hòa nhã từ phía sau truyền tới mang theo vẻ tự tin cùng ung dung.

“Claude!” Fiez mở to hai mắt, đây là lần đầu tiên cậu có thể tiếp xúc với vị hoàng đế tennis này gần như vậy.

“Fiez, lúc tôi còn trẻ cùng từng nói một câu giống như vậy!” Lúc Claude mỉm cười tràn ngập phong thái mê người.

“Với ai?” Fiez ngây ngốc hỏi.

“Hy vọng có thể đấu với cậu ở trận chung kết, một tuyển thủ trẻ đầy tài năng,” Claude vỗ vỗ lên bả vai Fiez, “Nhưng tôi vẫn tin, đến lúc đó vẫn tiếp tục là thiên hạ của tôi và cậu ấy!”

Nhìn thấy Claude nhàn nhã rời đi, Teetor gõ xuống bàn trước mặt Fiez, “Ngu ngốc, người anh ta nói tức nhiên là Warren Toby rồi, nếu không anh nghĩ còn ai có khả năng là đối thủ của Claude?”

Đến chiều, Rafael vẫn mê ngủ như trước, Fiez xem lại băng ghi hình trận đấu của đối thủ kế tiếp, sau đó đi ra ngoài, sẵn tiện ăn cơm chiều luôn. Mới vừa đi tới đại sảnh khách sạn lại gặp ngay Lilith, đối phương nhìn Fiez mỉm cười rồi đi tới, vô cùng thân thiện hỏi cậu có muốn cùng nhau ăn cơm chiều hay không. Thành thật mà nói, với những cô gái thẳng thắn không kiêu ngạo như Lilith Fiez rất có hảo cảm, cho nên với lời mời của cô, Fiez cũng không cần phải cự tuyệt, phải không nào?

Hai người vào nhà hàng gọi món sườn nướng mật ong nổi tiếng ở đây, gọi hoa quả và một vài món tráng miệng, thuận tiện gọi luôn chai rượu vang, Fiez nhìn Lilith nâng chén lên, mỉm cười, “Chúng ta nhìn cứ như đang hẹn hò!”

Lilith cười khẽ nhìn Fiez, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lúc đầu hai người nói chuyện về tennis, nhưng giữa nam và nữ có những cách chơi khác nhau nên dần dần đề tài này cũng trở nên lạc lõng, một lúc sau lại nói về chuyện thời thơ ấu, về cha mẹ của mình.

Fiez và Lilith có một điểm rất giống nhau, đó là cha mẹ của hai người đều không hiểu tí gì về tennis. Lilith vô cùng hài hước, thường chọc Fiez cười đến chảy nước mắt. Bữa tối này kéo dài đến hơn ba giờ, cho đến lúc nhà hàng không còn người nào, hai người mới chịu trở về.

Fiez vui vẻ trở về phòng mình, vừa mở cửa phòng ra lại giật mình phát hiện Julianano đang nằm trên giường cậu xem tạp chí.

“Anh...Anh...sao lại ở trong này?” Fiez hỏi.

“Đây không phải phòng hai người sao? Cho nên tôi nói với quản lí ở cùng phòng với cậu, như vậy sẽ tiện cho cho chúng ta nghiên cứu tennis.” Về mặt Julianano rất thần nhiên.

“Cái gì? Sao quản lí không nói với tôi?” Fiez tức giận.

“Tôi nói chúng ta là bạn thân.” Julianano lật báo chí sang một trang mới, “Và cậu đã đồng ý!”

“Juliano!” Fiez gãi đầu điên cuồng, “Tôi cần không gian riêng tư! Tôi muốn trước khi thi đấu, một mình điều chỉnh lại trạng thái tâm lí, có anh ở đây tôi sẽ phân tâm!”

“Ba giờ hai mươi phút!” Julianano đột nhiên nói.

“Gì?”

21. Chương 21

“Từ lúc cậu và Lilith ăn tối đến lúc cậu trở về phòng!”

“Hà?” Trong lòng Fiez bỗng dâng lên một cảm giác xấu hổ, nhưng nghĩ lại, Fiez cậu lại không có làm chuyện gì có lỗi với Julianano, cậu muốn ăn cơm với ai là quyền của cậu, “Vậy thì thế nào?”

“Cho nên, thứ cậu gọi là không gian riêng tư mới là sai lầm.” Juliano chậm rãi bước xuống giường, “Mà chúng ta ở cùng một chỗ, mới là phương pháp tốt nhất để tập trung tinh thần.”

“Cái gì?”

“Đối thủ kế tiếp là của cậu là Pals, cậu xác định mình có thể nắm chắc phần thắng hay không?” Juliano cầm danh sách thi đấu đưa tới trước mặt Fiez.

“Tôi biết là Pals mà!” Fiez nhìn nhìn, mỉm cười, “Anh ta rất mạnh, trận đấu này chắc chắn rất thú vị, tuy rằng tôi cũng không chắc chắn sẽ thắng được anh ta!”

“Cậu sẽ thắng,” Juliano đến bên tủ cạnh giường lấy ra một cuộn băng ghi hình, “Bởi vì có tôi!”

“À, thiếu chút nữa tôi quên anh từng đánh bại anh ta ở sân Madrid!” Fiez vẫn như trước, nhắc tới tennis là lập tức bỏ mọi chuyện qua một bên.

“Cho nên, bắt đầu xem đi!” Juliano bỏ băng ghi hình vào đầu đĩa, mắt chăm chú nhìn vào màn hình.

Nhìn thấy Juliano tập trung, Fiez cũng không tự chủ được mà dán mắt vào màn hình.

“Từ trận đấu này, cậu có nhìn ra cái gì không?” Sau khi xem xong, Juliano vừa chuẩn bị chiếu lại lần nữa vừa hỏi Fiez.

“Cách gọt bóng và tạt bóng của anh ta rất giống nhau, muốn đoán được vị trí bóng đến cần tốn thời gian một chút!”

“Không tồi!” Juliano nhìn Fiez bằng ánh mắt thưởng thức, “Vậy cậu định làm thế nào? Nếu đợi đến lúc thi đấu mới thích ứng được nhịp độ của Pals, cậu sẽ rất vất vả!”

“Uhm...” Fiez lấy điều khiển trên tay Juliano qua, chiếu đi chiếu lại hình ảnh Pals gọt bóng và tạt bóng, rồi nói, “Những người bình thường đều gọt bóng ở chính diện, tạt bóng từ cánh bên, nhưng động tác của anh ta thật bí mật!”

Juliano lấy điều khiển lại, đến những điểm chủ chốt anh đều chiếu đi chiếu lại mấy lần cho Fiez xem, “Hiện giờ cảm thấy thế nào?”

Fiez nhíu nhíu mày, có chút dăm chiêu, “Nếu như nhìn thấy anh ta đập bóng...miễn cưỡng có thể chấp nhận...”

“Cậu cảm thấy trong lúc thi đấu trên sân có thể dùng từ ”miễn cưỡng” này sao?” Juliano quay đầu lại nhìn.

“Phán đoán chậm nữa giây, đều sẽ thua bóng.”

“Hơn nữa cậu còn phải chịu áp lực tinh thần!” Juliano bình tĩnh nói.

“Vậy còn anh? Anh làm như thế nào?” Fiez nhìn Juliano, “Sao có thể phán đoán nhanh như thế?”

“Cảm giác!” Juliano chỉ nói hai từ này.

“Cảm giác...” Fiez bất đắc dĩ cười cười, “Juliano, không phải tuyển thủ nào cũng có cảm giác thiên tài như anh!”

“Đương nhiên không phải ai cũng có, nhưng cậu có. Bởi vì chúng ta giống nhau!” Juliano nói xong liền đi đến bên giường, chuẩn bị đi ngủ, “Nếu như cậu có cách gạt và gạt bóng giống như Pals thì tự nhiên cậu sẽ hiểu được sự khác biệt trong đó!”

Nháy mắt Fiez lập tức hiểu được những gì Juliano đang ám chỉ, cậu không đi ngủ mà tiếp tục xem đi xem lại đoạn băng ghi hình, cho đến nửa đêm.

Chiều hôm sau, Fiez đến sân bóng bắt chước cách gạt bóng cùng gạt bóng của Pals, nhưng mãi vẫn không nắm được trọng điểm. Cậu nhắm mắt lại, ở trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại các động tác đánh bóng của Pals, mỗi một động tác rất nhỏ, sau đó tự nhủ với mình, “Fiez, hiện tại cậu không phải là chính mình, cậu phải biến thành Pals, hiện tại cậu là Pals!”

Khi cậu tung cầu lên thì thấy đối diện có một người cầm túi tennis.

“Cậu chắc chắn không cần có một người cùng tập luyện với cậu sao?” Juliano vừa nói vừa kéo khóa kéo lấy vợt ra.

Fiez cười cười, có lẽ Juliano nói rất đúng, hai người bọn họ ở cùng một chỗ mới là phương pháp tập trung tinh thần tốt nhất. Ít nhất với cậu mà nói, quả thật là như thế.

Hai người tập luyện tới lui trên sân bóng, cho đến khi Fiez đánh một quả gạt bóng giống như gạt bóng của Juliano thì đối phương mới dừng lại, từ từ xoay người lại thu xếp đồ đạc của mình, “Sao thế? Sao không đánh tiếp?” Fiez kì quái nhìn bộ dáng chuẩn bị rời đi của Juliano.

“Không phải cậu đã nắm được rồi sao?” Khuôn mặt Juliano nghiêng đi mười lăm độ, tao nhã mà không kém phần thần bí, sau đó nhàn nhã rời đi, để lại một mình Fiez đứng ngơ ngác trên sân bóng.

Thật lâu sau, Fiez mới cúi đầu cười cười, cảm ơn anh, Juliano, rõ ràng anh đã đi cao như vậy, xa như vậy, lại còn một mực đứng yên đợi tôi, đây là phương thức dịu dàng độc nhất chỉ mình anh mới có thôi!

Đến tối, Fiez và Juliano không cùng nhau dùng cơm. Fiez vừa chờ cơm đến vừa thuận tay cầm một cuốn tạp chí tennis lên đọc, lật lật, lại lật lật, bên trong giới thiệu về một tuyển thủ trẻ mười sáu tuổi, Flavor Montgomery, dường như cậu ta đã đập ba vị tuyển thủ hơn mình những năm mươi hạng xuống ngựa, diện mạo thanh tú, ôn nhuận, một chút cũng không giống như vẻ sắc bén của các tuyển thủ trên sân bóng, lúc cậu ta cười lộ lên lại có cảm giác như một thiên sứ trong giáo đường.

“Aiz, bọn nhóc bây giờ ngày càng lợi hại nha!” Fiez sờ sờ đầu mình.

“Ồ trong mắt của nhiều người, Khidr tiên sinh cũng là cậu nhóc phải không?” Giọng điệu trêu chọc vang lên từ phía sau Fiez.

Fiez theo giọng nói ngẩng đầu lên, thấy một khuôn mặt thiếu niên tươi cười, độ cung của nụ cười ấy vừa đủ, rõ ràng thật bình thường nhưng không kiểu sao lại hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Fiez nhìn nhìn cậu ta lại cúi đầu nhìn nhìn tạp chí, “Á.....Flavor Montgomery?”

“Xem ra hình của tôi trên tạp chí đăng cũng khá rõ ràng nha!” Flavor nghiêng người qua xem tạp chí trong tay Fiez.

“Ồ, đúng vậy...” Nếu đối phương đã thân thiện như vậy, mình hẳn là không nên đề phòng với cậu nhóc nhỏ tuổi hơn mình này làm gì. Cho nên Fiez cũng rất tự nhiên trò chuyện với Flavor.

Ngay khi Fiez biết đối thủ kế tiếp của Flavor là Juliano cũng không khỏi giật mình.

“Aizz, uy lực của ”Băng đao” tôi đã được lĩnh giáo trong giải đấu ở Thụy điển rồi, hoàn toàn không có biện pháp!” Lúc Flavor nhắc đến Juliano thì trưng ra bộ dáng “Tôi tiêu rồi”.

“Đừng nghĩ như vậy, Flavor! Thi đấu với Juliano là một cơ hội tốt để học tập, đặc biệt là cậu lại còn trẻ như vậy, không cần phải chấp nhất thắng thua, quan trọng nhất là phải biết tích lũy kinh nghiệm. Khi cậu đứng trên sân đối diện với Juliano, cậu sẽ phát hiện tinh thần của mình rất tập trung, đây là một thể nghiệm rất khó có được!” Fiez mỉm cười nói.

“Quả nhiên giống như mọi người đồn đãi...Cho dù tất cả mọi người trên thế giới này đều vì tính cao ngạo của Juliano mà chỉ trích anh ta, thì anh, Fiez Khidr luôn có thể bình tĩnh phán đoán như trước, thậm chí trong tận đáy lòng anh còn không ngừng khen ngợi anh ta.”

“Có thể là do tôi hiểu anh ta hơn những người khác một chút mà thôi!”

22. Chương 22

“Như vậy, có góp ý gì không? Đừng để tôi thua thảm như trận ở Thụy Điển!” Flavor trưng ra biểu tình cầu cứu.

.

“Góp ý gì à? Cậu cũng biết kỹ thuật của Julianio rất chuẩn, không có nhược điểm gì đặc biệt cả. Nhưng cậu phải đặc biệt tin tưởng vào chính mình, lúc phát bóng phải thật chuẩn, nếu như không được, cho dù lần thứ hai cậu có thành công thì cũng sẽ bị Julianio chặt đứt sĩ khí chiến đấu ngay. Còn nữa, khi nhịp độ trận đấu bị anh ta dẫn dắt, nếu cậu muốn lấy lại nhịp độ của mình và vượt qua anh ta thì sẽ là một chuyện rất vất vả, bởi vì anh ta sẽ nhanh chóng thay đổi phương thức tấn công, nếu đã như vậy, chỉ bằng cậu cố gắng bảo trì trạng thái của mình, khiến anh ta phải giảm tốc độ lại. Về phương diện kỹ thuật, cho dù cậu có đánh bóng đến một nơi mà cậu nghĩ anh ta không thể đập trả lại được, cậu cũng phải làm tốt công tác chuẩn bị chờ bóng quay về, anh ta là Julianio, đừng nghĩ chỉ trong một cú đập mà có thể dồn anh ta vào góc chết!” Fiez sờ sờ tóc.

“Ha ha!” Flavor cười khê, “Juliano cũng từng nói về anh như vậy, ”đừng nghĩ chỉ trong một cú đập liền có thể đánh bại Fiez, phải luôn trong tư thế chuẩn bị đón bóng quay trở về“. Thật không biết hai người là giống nhau hay là hiểu nhau đây!”

“Cũng có người nói chúng tôi giống nhau, nhưng tôi lại cảm thấy thật là vớ vẩn. Nếu nói hiểu nhau, đại khái anh ta hiểu tôi nhiều hơn một chút đi, bằng không tại sao ngay cả một lần tôi cũng chưa hề thắng anh ta?” Fiez nghe Flavor nói có chút ngượng ngùng.

“Nhưng quan trọng nhất là tôi vẫn phải cảm ơn anh nha!” Flavor nhìn Fiez nở một nụ cười thiên sứ.

Đến tối, Fiez trở về phòng mình, vừa mở cửa ra đã thấy Julianio ngồi trên sofa xem tạp chí.

“Hi Hi, đoán xem lúc ăn cơm tôi đã gặp ai?” Fiez cười, vỗ vỗ bả vai Julianio, nói thật, chỉ cần Julianio không làm những hành động khiến người khác không biết đường đỡ đó, Fiez vẫn có thể tự nhiên đối mặt với anh.

Juliano lật tạp chí sang trang khác, “Cậu nói chuyện với cậu ta rất vui vẻ!”

“Ồ, đúng vậy...” Không biết tại sao, giọng điệu của Julianio làm Fiez cảm thấy áp bách, “Flavor Montgomery, nghe nói lúc ở Thụy Điển cậu ta đã bị anh đánh bại, nhìn dáng vẻ của cậu ta giống như thua vô cùng thảm hại...”

“Cậu ta bị tôi đánh bại!”

“Cho nên cậu nhóc đó mới rất lo lắng đến tìm tôi thỉnh giáo, bộ dáng thật khiêm tốn, khi nào Julianio anh có bộ dáng như thế chắc trái đất này cũng sẽ quay ngược trở lại!”

“Đừng bị nụ cười của cậu ta lừa gạt,” Julianano buông tạp chí xuống, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi tắm, “Nên biết rằng trước lúc Lucifer bị đày xuống cũng từng là thiên sứ.”

“Gi?” Đầu Fiez theo Julianano xoay một vòng, cậu vẫn không hiểu được ý anh ta muốn nói là gì.

“Trận đấu đó có đến ba ván phải dùng đến ván tie - break để phân thắng bại!” Julianano nói xong thì bước vào phòng tắm, khóa cửa.

Phía trước Fiez có rất nhiều trận đấu và trận đấu của cậu và Pals cũng đang bắt đầu tiến đến gần.

Fiez ngồi dậy, uốn éo eo một chút, nhìn tên Julianano nằm bên kia giường vẫn còn ngủ say, mặc dù đang ngủ nhưng vẫn túm lấy một góc chăn ôm chặt, không biết có khi nào trước đây trên giường anh ta có đặt một con gấu winnei không nhỉ?

Ngón tay Fiez nhẹ nhàng lướt qua lông mi Julianano, người này nha, chỉ có những lúc ngủ mới có thể thu hồi lại khí thế bức người, nhìn y như một đứa nhỏ.

“Hành vi này của cậu và khiêu khích không có gì khác nhau!” Đôi mắt lẽ ra đang ngủ đó bỗng nhiên mở ra, giống như mũi tên xuyên thủng tất cả mọi thứ, làm cho Fiez từ trên giường nhảy dựng lên, giống như muốn trốn thật nhanh.

Cổ tay Fiez bị Julianano túm được, buộc phải xoay người lại, “Tôi xin anh, tôi phải thi đấu...Á! Ngay cả quần lót anh cũng không mặc mà đi ngủ?”

“Thì thế nào?” Julianano nghiêng đầu hỏi, từ khe hở ở góc chăn Fiez nhìn thấy vật cự đại đó của anh ta đang phần chần bồng bồng, ngẩng đầu lên, khiến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ cần nghĩ đến cái thứ to đùng đó xém chút nữa đã xử mình...Không được, sau này nhất định phải cách xa Julianano một chút! Nếu không cẩn thận bị anh ta...chắc chắn một điều là cả một giải đấu mình cũng không thể tham gia!

“Anh! Anh không biết là đang có bạn ở cùng phòng sao? Anh không biết ngược à?” Fiez thử giỡn khỏi tay Julianano, cũng may thể trạng của cậu ổn định nên ngay lập tức thoát khỏi tay anh ta.

“Mọi người đều là nam giới, tại sao tôi lại phải xấu hổ?” Julianano quay đầu lại nhìn, ngũ quan sắc bén cùng chiếc gối mềm mại đã tạo thành hai mảnh đối lập, tạo ra một loại áp bách cự tuyệt kẻ khác bước chân vào lãnh thổ của mình, mặt khác lại giống như không ngừng mời gọi, khuôn mặt Fiez nháy mắt đỏ bừng lên.

“À, cậu có phản ứng với tôi!” Julianano chống đầu, giọng điệu rất chắc chắn.

“Anh nói bậy bạ gì đó! Đừng nhiễu loạn tâm trạng thi đấu của tôi!” Fiez đóng mạnh cửa phòng tắm lại, mở vòi nước, liều mạng rửa mặt.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Tên đó vốn là một tên chết dẫm!”

“Có lẽ tôi thật sự là một tên chết dẫm!” Giọng Julianio bỗng nhiên vang lên bên tai, Fiez hoảng vía xoay người lại, thấy Julianio đang trong tư thế trần như nhộng đứng trước mặt mình.

“Sao anh lại vào được?” Fiez buộc lực chú ý của mình phải dừng ngay trên khuôn mặt, nhưng cũng không cách nào ngăn được tầm mắt mình đi dọc từ cổ, xương quai xanh đến chiếc bụng hữu lực cùng với...

“Cậu không có khóa cửa.” Julianio xem như không có gì, chen lại gần Fiez, mở vòi nước, súc miệng, sau đó rời khỏi phòng tắm, “Nếu cậu muốn nhìn tôi, tôi cũng không ngại!”

“Trời...ời...” Fiez dùng hết sức lực cào cấu đầu tóc, “A...Hôm nay mình có trận đấu nữa...mới sáng sớm đã hồng bết rồi!”

Fiez ra khỏi phòng tắm thấy Julianio đang nằm trên giường, “Nếu hôm nay cậu không thắng Pals, tôi cũng không ngại tối nay tranh thủ đi thăm thân thể của cậu!”

“Ai muốn bị anh đi thăm thân thể chứ!” Fiez đóng cửa lại, cúi đầu chạy ra khách sạn.

Lúc đi vào sân đấu tình cờ gặp phải Rafael, tên kia vỗ vỗ bả vai Fiez nói: “Người anh em, mong cậu giúp giới tennis Mỹ chúng ta sáng tạo kì tích!”

“Kì tích không phải không thể!” Fiez cười cười đi vào phòng thay đồ, so với Julianio, Rafael mới đúng là nhân loại bình thường chứ.

Trận đấu cùng Pals, Fiez thi đấu khá vất vả. Bắt đầu ở set thứ hai, khán giả và các nhà bình luận đều cho rằng Fiez tuyệt đối có ưu thế, bởi vì Fiez không ngừng tung ra các hướng công kích ác liệt, đánh ra những pha bóng khiến người khác không đoán được hướng đi, đối lập với tiết tấu trận đấu tốt đẹp đó chính là phải nằm trong tay khả năng thích ứng, thậm chí ở trong tình thế bất ngờ mà không mất đi sự tập trung cao độ, nhưng Pals cũng là một mãnh tướng rong ruổi sa trường nhiều năm, hơn nữa lại chưa được xếp vào hàng “lão tướng” (ý là chưa già, sức lực dồi dào đó =.=), thường xuyên vào những lúc tưởng chừng như Fiez sắp thắng lợi mà xoay chuyển tình thế, trận đấu này đánh hơn năm set, Fiez mới thu được kết quả thắng lợi hoàn toàn.

“Tôi không ngờ cậu lại có thể phán đoán chính xác hướng đi của bóng như vậy,” Pals vỗ vỗ vai Fiez, “Ngoài Julianio, chưa có tuyển thủ trẻ nào có thể làm tôi cảm thấy áp bách như thế.”

Fiez ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Hiện giờ xem ra không chỉ có Claude và Mathilde, mà ngay cả tôi cũng thật xem trọng cậu.” Pals vừa cười nói vừa xoay người đi.

“Claude?” Fiez thấy hoài nghi, không biết có phải mình đang nghe lầm hay không, “Người được xưng là hoàng đế Claude từng khen mình sao?”

23. Chương 23

Fiez dùng cơm trưa xong rồi trở về khách sạn, vừa lúc gặp Juliano đang thu xếp vật phẩm thi đấu.

.

Tưởng tượng đến chuyện Claude từng khen ngợi mình, không hiểu sao Fiez cảm thấy hưng phấn lên, mà điều cậu không ngờ nhất là người mình muốn chia sẻ điều này đầu tiên lại chính là Juliano.

“Ha ha, anh biết không? Claude từng nói là thật xem trọng tôi! Oa! Có thể được y khẳng định như vậy thật là vui nha!” Fiez thấy Juliano vẫn không chút phản ứng như trước, vốn đang bùng bùng hưng phấn như bị dội vào chậu nước lạnh, “Tôi biết tôi không có lợi hại như anh, nhưng đương nhiên tôi cũng muốn có người khen ngợi mình, thái độ làm người của anh như vậy thật là đáng ghét nha!”

Juliano bước lên phía trước, lấy khăn mặt nhét vào túi, sau đó đưa tay kéo Fiez lại.

“Anh làm gì vậy? Rất nguy hiểm đó!” Nghĩ đến việc xương sống mình thiếu chút nữa đã đập vào cạnh bàn, Fiez nổi cáu lên.

Mà đối phương lại đưa tay vòng qua eo Fiez, tay kia đỡ gáy Fiez lên, Fiez theo bản năng lui về phía sau đụng vào bàn, Juliano hôn xuống, cắn lên môi Fiez, Fiez chịu đau há mồm sợ hãi, đầu lưỡi Juliano liền nhanh chóng tiến vào, hung hăng quấn lấy đầu lưỡi Fiez, giống như một loại bạo lực không thể nói thành lời. Fiez tức giận túm lấy tóc Juliano kéo về phía sau, đối phương cũng ấn đầu Fiez thấp xuống, Fiez tức giận định há miệng định cắn vào lưỡi Juliano, đối phương lại thu tay lại bóp chặt miệng Fiez, ép cậu há to miệng ra, vì không thể nuốt, nước bọt dọc theo khóe miệng chảy xuống, và Juliano cũng liên tục mút vào, chẳng những không có dấu hiệu ngừng lại mà ngược lại còn tàn sát bừa bãi, cuối cùng Fiez thở không nổi cầm chén trà trên bàn lên định đập lên đầu Juliano, nhưng nghĩ đến chuyện tên chết tiệt này sắp phải thi đấu, Fiez đành phải quẳng chén trà xuống đất cái “Rầm”, âm thanh vang dội.

Juliano dường như hiểu được Fiez đang tức giận bèn rút chiếc lưỡi vẫn chưa thỏa mãn ra, nhìn chằm chằm vào Fiez đang điều chỉnh hô hấp hung hăng nhìn mình, chậm rãi nói, “Claude cũng được, Lilith cũng thế, trong mắt cậu chỉ cần có mình tôi là được rồi!”

Fiez nhìn bộ dáng Juliano vác túi đựng vợt trên lưng, thản nhiên như không có việc gì rời đi, rống lên, “Anh đừng tự cho mình là đúng có được không!” Anh đừng có cái kiểu ngây thơ như con nít đó được không, hể vừa ý cái gì là sống chết phải lấy cho bằng được.

Fiez vốn định đi xem trận đấu của Juliano nhưng lại bị tên chết tiệt này chọc cho một trận, tâm tình lúc

này cũng bay đi đâu hết.

Fiez uống nước chanh, xem tạp chí, kì thật tâm trí cậu vẫn còn đang quanh quẩn ở câu hỏi “Xem hay không xem”, nếu đi xem, tên đó lúc nào cũng làm cho người ta phải phát khùng lên, còn nếu không đi, thật khó có dịp có thể nhìn thấy kĩ thuật của tên chết tiệt đó...Fiez bực bội gãi gãi đầu, lúc này cậu mới giật mình phát hiện thì ra mình đang xem ngược...

Kết quả của quá trình đau khổ giãy giụa đó chính là Fiez lật đật chạy đến sân thi đấu, hết cách rồi, cho dù không đi xem Julianano cũng phải đến nhìn Flavor chứ, cậu nhóc này phải lẻ loi một mình chịu đựng khí thế ác liệt của Julianano, người luôn luôn bảo vệ kẻ yếu như Fiez đương nhiên là muốn đi theo cổ vũ cho cậu bé đó rồi.

Vì Fiez do dự hết nửa ngày nên lúc đi vào đấu trường thì trận đấu đã tiến hành đến set thứ ba, lúc Fiez nhìn thấy điểm số, cậu không khỏi há hốc mồm vì kinh ngạc, sao lại có thể như thế, người dẫn hai set trước cơ nhiên lại là Flavor, nếu Julianano không thắng được set này, xem như bại trận...

Fiez không khỏi nhăn mặt lại, nhìn hai người đang di chuyển tới lui trên sân đấu.

Những pha bóng sắc bén của Julianano dường như đều bị Flavor chặn lại, đôi mày anh ta nhíu chặt chứng tỏ vị thiên chi kiêu tử này đang lâm vào khổ chiến. Kĩ thuật của Flavor vững vàng, thật sự không giống như một tay vợt trẻ còn non nớt, hoàn toàn khác hẳn với những tuyến thủ cùng độ tuổi khác như Teetor hay Horsel, thậm chí còn bày ra bấy rập, dù dĩ Julianano mắc sai lầm, xác suất thành công lại rất cao. Flavor trong giới tennis, có thể ngẫm cảm giác được một loại dục vọng trầm trọng khó thoát khỏi nào đó...

Fiez hít một hơi thật sâu, oán hận với Julianano cũng đã sớm bay đâu hết, hướng chi Fiez còn là một người rất “Dễ quên”, giờ phút này hi vọng lớn nhất của cậu là Julianano có thể một lần nữa đoạt lại ưu thế.

Cuối cùng, trận đấu này cũng đi tới thời điểm quyết định, thành thật mà nói, với số điểm của Flavor, chỉ cần thắng luôn ván này thì xem như Julianano lần đầu tiên bị hạ trên sân Australian.

Không thể, Julianano! Tôi còn đang tiến lên phía trước, anh quyết không thể dừng lại ở đây được!

Ngay khi Flavor phát bóng ra, Fiez cơ hồ có thể cảm nhận được vận tốc đó tuyệt đối hơn 200, cũng ngay khi tất cả mọi người cảm thấy trận đấu này đã đến lúc chấm dứt, Julianano lại thắng được ván này. Flavor cười cười, vẫn như trước là cậu ta phát bóng, cũng như trước là cậu ta dẫn điểm, bóng phát ra mạnh mẽ nhưng không bay qua lưới, hai phát đó rõ ràng là muốn giữ lại khí thế của mình nhưng lại bị Julianano đánh trả lại quấy rầy trận tuyến ban đầu, rồi đến ván kế tiếp, Julianano dựa vào khả năng gọt bóng tinh xảo của mình chiếm lấy phần thắng.

Flavor vẫn cười cười như trước, vẫn là cậu ta dẫn đầu, dốc toàn lực phát bóng về phía trước, Julianano đập bóng của Flavor trở ngược lại hậu trường, Flavor cũng nhanh chóng di chuyển đến, đánh bóng qua phía bên trái Julianano, Julianano chạy đến điểm rơi bóng, lại đánh bóng ngược trở lại phía sau Flavor, dần dần Flavor bị cố định ở đường biên ngang, Julianano đột nhiên tung ra một cú bả nhỏ, thắng luôn set này.

Fiez thở ra một hơi, chính là như vậy Julianio...Anh đã bắt đầu khống chế cậu ta...

Tuy rằng Rafael và Mathilde đều từng khen ngợi Fiez có năng lực giữ bình tĩnh, phân tích, khống chế tiết tấu trận đấu, nhưng rõ ràng, lúc này Julianio tuyệt đối càng có thiên phú hơn mình nhiều.

Ngay khi Julianio bắt chước khả năng phát bóng đánh lừa của Flavor, Fiez thấy khuôn mặt thiên sứ đó bắt đầu thu hồi nụ cười lại. Một lúc sau, Julianio hoàn toàn giữ trận đấu này ở thế hòa và rõ ràng cũng bức Flavor đến tuyệt cảnh, Flavor tăng tốc lên, tiếng đập bóng hòa lẫn với tiếng hô nhưng Fiez vẫn có thể cảm nhận ra được độ mạnh yếu, Julianio đánh trả lại có chút chật vật, nhưng dần dần Julianio cũng buộc Flavor phải giảm tốc độ lại, dẫn dụ Flavor đến đường biên ngang công kích, Flavor cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, cùng một bầy rập không thể nào tiếp tục dùng trên người thiếu niên này lần nữa, cậu ta tiến lên phía trước chặn đánh, nhưng Flavor lại không ngờ, ý đồ của Julianio chính là muốn dụ mình tiến lên phía trước, tung ra một cú smash, đẩy trận đấu vào ván tie - break.

24. Chương 24

Không hiểu tại sao Fiez lại cảm thấy khẩn trương, rõ ràng lúc mình thi đấu với anh ta cũng không khẩn trương như thế, Julianio hơi nâng cằm lên, dưới phản quang của ánh sáng mặt trời làm cho khuôn mặt ấy lộ ra một loại khiêu khích đồng thời cũng là cảm giác áp bách tuyệt đối ưu thế, anh lần lượt đập và gọt bóng khiến Flavor đánh trả cực lực, đồng thời cũng làm cho tâm tình của Fiez nổi lỏng đi, Julianio đánh bóng rất tinh tế, tỉ mỉ, bởi vì chỉ cần một chút sai sót cũng có thể dẫn đến thất bại.

.

Nhưng từ đầu đến cuối, Julianio vẫn bình tĩnh giống như một chiếc máy tính phân tích hướng đi của đối thủ, Flavor đánh bóng bay ra ngoài biên, Julianio giành thắng lợi ở trận này.

Trong nháy mắt Fiez như muốn từ trên ghế nhảy dựng lên, đồng thời vẻ mặt hưng phấn đó cũng đã rơi hết vào mắt Julianio. Có lẽ vì trận đấu này thắng được quả thật không dễ dàng, Fiez cao hứng giống như một đứa trẻ, chạy đến phòng nghỉ ngơi thấy Julianio trùm khăn kín mặt, ngửa đầu uống nước khoáng.

Fiez chạy đến, vỗ mạnh lên lưng Julianio một cái, khiến đối phương phải phun ra một ngụm nước, “Làm tốt lắm nha!...Ai nha, thật xin lỗi, anh có sao không?”

Đợi đến khi khăn mặt được lấy xuống, chậm rãi xoay người lại, Fiez không khỏi kêu lên, “Flavor!”

“Đúng vậy, là tôi!” Flavor đứng lên, khăn mặt từ đỉnh đầu của cậu ta tuột xuống bả vai sau đó dừng lại trên mặt đất.

“Sao cậu không nói sớm!” Fiez có chút ngờ ngẩn.

“Tại sao phải nói? Như vậy không phải rất thú vị hay sao?” Flavor nghiêng đầu, khoe miệng câu lên nụ cười ác ý, bởi vì ngũ quan nhu hòa nên ngược lại lại sinh ra một cảm giác trẻ con, “Nhìn dáng dấp của tôi rất giống Juliano sao?”

Fiez vừa muốn nói gì đó, đột nhiên cổ áo bị người phía sau túm lại, Fiez quay đầu lại thấy khuôn mặt Juliano, “Á? Anh ở phía sau sao không lên tiếng!”

“Tôi và cậu một chút cũng không giống.” Nói xong, Fiez lập tức bị cưỡng chế lùi đi khỏi phòng nghỉ.

“Juliano,” Flavor cố ý nói lớn lên, “Phải cẩn thận, anh vĩnh viễn cũng không biết được ngày mai, nói không chừng sau này anh ta không chỉ nhìn mình anh nữa!”

“Ít nhất cậu không thể làm được chuyện đó!” Juliano quay đầu, ngữ khí đầy bi thương.

Fiez còn chưa kịp quay đầu lại nói câu tạm biệt với Flavor, đã bị Juliano cưỡng chế lùi ra ngoài. Lôi lôi kéo kéo, Fiez có chút tức giận, tại sao mình lại bị anh ta lôi đi như lôi chó cưng? Nếu luận về sức lực, Fiez tuyệt đối không kém hơn Juliano! Fiez giãy mạnh ra, thoát khỏi kiềm chế của Juliano.

“Anh kéo tôi làm gì!” Fiez xoay người chờ đối phương, thở gấp cũng sẽ cắn người nha, “Chỉ như vậy đã lôi tôi đi, anh thật không cho người khác mặt mũi gì hết!”

Juliano sắp tiến vào trạng thái phẫn nộ, lạnh nhạt nhìn Fiez, nắm chặt tay nói, “Cho ai mặt mũi? Cậu? Hay là Flavor?”

“Đương nhiên là chúng ta!” Trời ạ! Người này không phải là “Thiên tài”! Anh ta là người ngoài hành tinh!

Juliano vươn tay ra, Fiez theo bản năng lui lại, “Cậu chỉ cần nhìn tôi là được!”

“Á?” Fiez bị Juliano kéo mạnh qua, lộ bộp một cái đặt ở trên tường, đụng đến cột sống đều run rẩy cả lên, tay Juliano bóp mạnh vào hông Fiez, ép Fiez dựa sát vào người mình, Fiez cơ hồ có thể ngửi được mùi mồ hôi trộn lẫn với mùi nước hoa nam tính, khí tức mạnh mẽ mà tao nhã không ngừng phát ra, hơi thở của Juliano từ từ phủ lên mặt Fiez, lúc này mỗi lỗ chân lông trên người cậu cơ hồ đều miễn cưỡng mở ra, Fiez chậm rãi nuốt nước miếng, đối với chuyện Juliano đột nhiên áp bách mình, cậu không biết nên ứng đối thế nào (Tức nhiên, đến mười mấy hai mươi năm sau, đây vẫn là vấn đề mà cậu đau đầu nhất) mặt Juliano hơi hơi nghiêng đến, ngay tức khắc Fiez hiểu được mục đích của Juliano là gì, mẹ nó! Người này phát điên cũng không xem rõ trường hợp, nếu để phóng viên phát hiện, tối nay hai người bọn họ nhất định sẽ lên trang đầu! Fiez nghiêng đầu qua một bên né tránh, mà Juliano cũng theo động tác của Fiez không buông tha, môi của Juliano mấy lần chạm vào chóp mũi cùng hai má của Fiez, cuối cùng đầu lưỡi Juliano mang theo một cổ không kiên nhẫn cùng mạnh mẽ xâm nhập vào trong miệng Fiez, Fiez cả kinh theo bản năng lùi về sau, tiếc là sau lưng lại là vách tường không đường lui...

Cuối cùng, đầu lưỡi Juliano như ý nguyện chạm vào lưỡi Fiez, nhanh chóng quấn quanh mút vào, như là muốn khẳng định một điều gì đó, tay Fiez nắm thành quyền hướng về phía Juliano, tuy rằng cậu tin tưởng

lực của một quyền này không nhỏ nhưng lại bị đối phương lấy tay trái ngăn lại, Fiez định nhân cơ hội từ phía bên trái này chạy đi, thân thể vừa mới giãy dụa, Julianano đã ép mạnh về phía trước, lúc này đầu lưỡi lại càng tiếp xúc với Fiez chặt chẽ thêm, giống như bàn thạch vững chắc cố định đầu Fiez lên vách tường.

Fiez đẩy mạnh Julianano ra, nhưng đối phương lại quyết không buông tha, lại còn đưa đầu gối xâm nhập vào giữa hai chân Fiez, nhẹ nhàng đỉnh lên trên, thẳng gốc đùi chạm vào tiểu huynh đệ của cậu, ra sức ma sát, Fiez cảm thấy nhiệt lượng toàn thân của mình đang dần dần chuyển xuống phía dưới, dục vọng sắp sửa ngẩng đầu, mà không khí dự trữ trong ngực cũng sắp tiêu hao hết, nếu còn tiếp tục kéo dài, Fiez còn chưa kịp tiến vào trận đấu kế tiếp thì đã ngộp thở mà chết...

“Chắc! Chắc! Loại chuyện này về phòng làm có phải tốt hơn không?” Ngữ điệu chín chắn không mang theo âm thanh của thiếu niên thời kì biến thanh vang lên.

Đầu lưỡi Julianano không cam lòng rời khỏi, Fiez lập tức xô Julianano qua một bên, há miệng thở phì phò...Cuối cùng cũng được cứu!

Fiez quay qua, phản ứng đầu tiên là há miệng, phản ứng thứ hai là hắt cậu nên giết tên khốn kiếp Julianano này.

Người đứng trước mặt bọn họ có một mái tóc ngắn nhu hòa màu hạt dẻ, làn da trắng như bạch ngọc, nhẹ nhàng thu lại khóe môi, mặc dù không có biểu tình gì nhưng cũng khiến cho người ta có cảm giác như đang mỉm cười, cứ như vậy đứng lặng yên không tiếng động như dung hòa vào trong ánh nắng, cũng khiến cho người ta không thể xem nhẹ sự tồn tại.

...Warren Toby...

“Chờ mong biểu hiện của hai người, tuy nhiên đến trận chung kết vẫn sẽ là thiên hạ của tôi và anh ta...” Toby cầm túi vợt nghiêng người đi, rõ ràng là người này đã hai mươi bảy tuổi nhưng lại xoay người giống y như trẻ con, rồi bỗng dưng quay đầu lại như muốn bổ sung gì đó, “Hai người các cậu rất xứng đôi, nhưng lại càng thích hợp hơn khi ở nơi không có người xem nha!”

Fiez đứng thẳng lưng, nhìn theo chiếc bóng trải qua trăm trận, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi kia.

Claude và Toby, thần thoại của giới tennis, trong năm năm này, mỗi lần đến trận chung kết mỗi giải đấu, đều là trận chung kết của bọn họ. Cũng bởi vì như thế, ngoài bọn họ ra không ai lấy được giải quán quân.

“Tuy nhiên, đến trận chung kết vẫn sẽ là thiên hạ của tôi và anh ta...” Fiez ngây ngốc lặp lại câu này, “Claude cũng đã từng nói như vậy...Thật là khiến cho người ta hâm mộ nha, có thể có được một đối thủ của cuộc đời.”

Ánh nắng trước mắt bỗng nhiên bị Julianano che lại, “Không có gì phải hâm mộ cả, chúng ta cũng vậy!”

“Cũng vậy cái gì?” Fiez nghiêng đầu, đột nhiên bưng tĩnh, “Á! Anh đừng lãng sang chuyện khác! Tên chết tiệt này! Chẳng những khiến tôi mất hết mặt mũi trước Flavor, hiện tại hình tượng của tôi trước Toby cũng đã tan tành rồi còn gì!”

“Vậy có muốn tôi phụ trách với cậu hay không?” Juliano đi về phía trước không thèm quay đầu lại, để một mình Fiez đứng tại chỗ tức giận muốn phát điên.

25. Chương 25

Fiez dùng xong cơm chiều, tám với Rafael mấy câu rồi trở về phòng mình.

Nhìn thấy bộ đồ thể thao của Juliano đang nằm trên giường, nhất thời cơn tức của Fiez lại nổi lên, đối mặt với tên chết tiệt này, cậu luôn có cảm giác như bị người quản chế, mà cái tên đầu sỏ gây nên chuyện này lại đang ở trong phòng tắm.

Nhớ đến chuyện hôm nay thiếu chút nữa Juliano đã hôn mình đến “Trở về vòng tay ôm ấp của Thượng Đế” (sắp chết áh >”<), hơn nữa hồi sáng cậu còn không cẩn thận nhìn thấy con quái vật lớn làm cho người ta sồn tóc gáy nọ, lỗ như Juliano thật sự...Fiez rùng mình một cái, không có việc gì...cho dù tên chết dẫm đó có thật sự ép buộc mình thì mình cũng sẽ cho anh ta một đấm, đến lúc đó hai người nhất định sẽ biến thành đánh nhau...

Fiez nghĩ đến cảnh mình dẫm vào bụng tên chết tiệt Juliano, nhất định anh ta sẽ kêu rên một chút, sau đó lại bẻ mạnh tay mình ngược ra phía sau...A...A...Cho dù có thể loại bỏ nguy hiểm mặt sau, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là ngay cả vệt bóng bàn cũng sẽ cảm không nổi! Không cần! Cậu vất vả lắm mới tiến vào vòng tứ kết nha! Fiez trộm thu xếp hành lý của mình, cầm lấy di động lặng lẽ đóng cửa lại. Fiez đến quầy lễ tân khách sạn hỏi họ xem có còn phòng trống hay không, đối phương bất đắc dĩ lễ phép nói với cậu là bởi vì hiện tại đang có giải đấu Australian Open, thêm vào đó là chính phủ lại đang tổ chức tuần lễ du lịch gì đó, cho nên khách sạn đã không còn phòng trống, cho dù là đến khách sạn khác e là tình huống cũng không có gì khác biệt.

Fiez vô cùng thất vọng, mà khoan đã, không phải còn có Rafael hay sao! Cậu đã giúp cậu ta thắng Kevin, đây chính là lúc cậu ta nên báo đáp cho cậu! Fiez vỗ vỗ đầu, cảm thán cho đầu óc thông minh của mình!

Rafael đang ngủ mơ màng mở cửa phòng ra, thấy Fiez đeo túi hành lý trên lưng, tựa hồ còn chưa phục hồi tinh thần lại, khẽ lẩm bẩm, “Fiez...Cậu phải về New York sao...”

“Đương nhiên không phải!” Fiez chen vào phòng bắt đầu chỉnh chỉnh lại một phần giường bị Rafael đạp cho lộn xộn, “Tớ muốn tới chỗ cậu tị nạn, cho đến khi trận tứ kết kết thúc!”

“Ồ...” Rafael lắc lắc chui vào ổ chăn của mình, đột nhiên cậu bật mạnh dậy la to, “Hả? Tị nạn? Ai muốn giết cậu?”

“Juliano!” Fiez quăng túi hành lý của mình lên giường, Rafael ở một bên thấy bộ dáng nghiêng rãng nghiêng lợi của Fiez, biết thức thối nên cái gì cũng không dám hỏi, anh đương nhiên cũng rất tò mò, nhưng muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ cũng phải đợi cho mình ngủ một giấc no nê có đủ khí lực rồi mới bắt Fiez khai ra chứ...

Chiều hôm sau, Rafael thấy Fiez đang ngồi xem trận đấu trên TV, liền hỏi: “Nè, ra ngoài ăn cơm không? Đã rúc trong phòng một ngày rồi!”

Fiez tựa hồ giật giật, thân mình cứng ngắc quay đầu lại, “Nếu không cậu đi đi, mua giúp tớ một phần pizza luôn nha!”

Rafael biết là Fiez đang sợ ra ngoài gặp phải lão oan gia của mình nên cũng nhận mệnh ra ngoài một mình.

Fiez ngồi trong phòng một mình đến gần tám giờ mới nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra thì thấy tên Rafael đó lộ ra vẻ mặt xin lỗi cùng hộp pizza.

“Haizz! Về rồi à! Tám phần là cậu đã cùng Kamille Pulls hôn đến chết đi sống lại!” Fiez đưa tay ra cầm lấy hộp pizza.

“...Fiez, cậu phải tin tớ, tớ không phải cố ý...” Fiez nhìn thấy Rafael thần sắc thăm đạm nhích người qua một bên, phía sau là Juliano với khuôn mặt như sắp đóng băng.

Nếu nơi này không phải lầu tám, Fiez thề là có thể cậu đã xoay người mở cửa sổ nhảy ra ngoài rồi, nhưng mà...Thượng Đế rõ ràng đang ngó lơ với những lời mà cậu cầu nguyện.

Juliano mím môi khiến cho người đang đứng đó không khỏi run sợ, ngón tay thon dài đưa qua giật lấy hộp pizza, tay kia đẩy cửa phòng ra, nhắc túi hành lý trên giường lên, “Đi thôi!”

Fiez ai oán trừng Rafael một cái, sau đó cúi đầu đi theo phía sau Juliano.

Cho đến lúc về tới cửa phòng, Juliano đột nhiên ngừng lại, làm thiếu chút nữa Fiez đã đâm sầm vào sau lưng anh ta.

Fiez vừa muốn nổi cáu lên thì Juliano xoay người lại, nhìn thẳng vào cậu, “Có lẽ cậu không thích tôi, nhưng tôi biết tôi yêu cậu!”

Chuyện này anh đã nói rất nhiều lần...Fiez vừa suy nghĩ vừa nhìn sang chỗ khác.

“Bởi vì yêu cậu cho nên rất muốn chạm vào cậu, cho nên sẽ có dự vọng giữ lấy.”

...Sự thẳng thắn của Juliano làm Fiez không thể nói thành lời.

“Cho nên dù cậu có phản kháng, cậu vẫn là của tôi.” Juliano xoay người mở cửa ra, để lại Fiez như đứa ngốc đứng ở cửa. Fiez vốn nghĩ ít ra Juliano sẽ nói cái gì “Thật xin lỗi, tôi không thể khống chế được...”, “Thật có lỗi, đã khiến cậu không vui” hay gì gì đó, không ngờ lại...

Fiez vào nhà, phanh cái đóng cửa lại, phiền thật! Cậu kéo khóa hành lý ra, rõ ràng năm tiếng trước cậu vừa mới sắp xếp xong. Cảm giác giống như mình vĩnh viễn chỉ có thể bị Juliano nắm mũi kéo đi, bất kể là tennis...hay là...

“Nghe nói đối thủ của cậu là Mathilde.” Juliano chậm rãi ngồi xuống giường, lạnh lùng nhìn dáng vẻ cậu thu xếp đồ đạc, còn Fiez thì cả người đều căng thẳng.

“À, thì như thế nào? Anh nghĩ rằng tôi đánh không lại anh ta? Anh nên cẩn thận một chút đi, đối thủ kế tiếp của anh là Jack Maffei! Anh đã từng bị anh ta đánh bay ra khỏi trận đấu ở Mỹ đó!”

“Uhm! Tôi sẽ thắng Jack Maffei, cậu cũng sẽ thắng được Mathilde.” Juliano lạnh lùng nói.

Fiez cúi đầu xuống, thấy Juliano đang ngồi nhìn lên mình. Cậu chưa bao giờ nghĩ Juliano lại có thể ngược nhìn lên người khác như thế, bất kể là Claude hay Toby.

Về mặt của anh ta lúc này thật nhu hòa, đưa cánh tay lên, ngón tay chui vào trong mái tóc ngắn mềm mại của Fiez, Fiez không biết khi nào thì phát giác Juliano không phải chỉ anh tuấn mà thôi, anh ta có một vẻ đẹp rất khác, luôn luôn nhắc nhở người khác “Coi chừng bị tôi làm mù mắt”, lại vô tình nở rộ ngay trước mặt Fiez.

Không biết ma xui quỷ khiến gì mà Fiez lại cúi đầu, khoảnh khắc hai người tiếp xúc, Fiez cảm giác như có một thứ gì đó mềm mại ngọt ngào đang vuốt ve mình, thậm chí khi đầu lưỡi Juliano vói vào, cậu lại không xem nó như là xâm phạm mà nhắm hai mắt thuận theo. (Đến rất nhiều năm sau, Juliano nằm trên đùi cậu bình tĩnh kể lại rằng: Bởi vì tôi phát hiện cậu là người ăn mềm không ăn cứng)

Lúc nụ hôn này chấm dứt, Fiez cũng không hề hoảng sợ kêu to, mà chạy vào phòng tắm, nhìn vào gương thiếu chút nữa kéo rụng sạch tóc.

Vừa rồi tuyệt đối là câu dẫn! Là câu dẫn! Bằng không sao mình lại có thể để cho anh ta hôn!

26. Chương 26

Trận đấu của Fiez và Mathilde diễn ra vào hai giờ rưỡi chiều.

.

Nếu nói không khấn trương đó là nói dối. Nhưng so với khấn trương, Fiez lại càng thấy hưng phấn hơn, trận này cách trận đấu với Mathilde lần trước mấy tháng, Fiez thật sự rất muốn biết mình có phải đã mạnh hơn trước hay không, khoảng cách với Julianano có phải đã được rút ngắn hơn không?

Trước khi trận đấu bắt đầu, Mathilde ở trên sân bóng nhân nhả nhai kẹo cao su, nhìn Fiez phất phất tay, “Ê, lại gặp nhau nha!”

Fiez vốn có chút khấn trương nhưng khi nhìn thấy biểu tình của ông bạn già Mathilde này, trong thoáng chốc đều tan biến hết.

Khi trận đấu bắt đầu, Fiez nắm chặt vợt tập trung tinh thần, Mathilde đứng ở phần lưới đối diện thấy biểu tình của Fiez, hiểu ngay là cậu bắt đầu tiến vào trạng thái ứng chiến rồi, y mỉm cười một chút, sau đó lập tức phát bóng qua lưới.

Fiez biết tốc độ của pha bóng này không phải rất nhanh, cho nên Mathilde đã chuẩn bị sẵn sàng để đánh trả lại rồi, quả nhiên, ngay khi Fiez cố ý đánh bóng về phía hậu trường, Mathilde đã ở nơi đó chờ cậu, bóng bị đánh trở về, góc độ còn có chút xảo quyệt, nếu nói đến tuyển thủ vừa am hiểu đánh lệch sang trước sau, phải trái thì Fiez là ứng viên tốt nhất, nhưng ngay khi bóng bay đến, Fiez đã muốn tiến lên đập trở lại, đáng tiếc Mathilde lại tung qua một cú gọt bóng, Fiez chạy ra phía sau nhưng vẫn không kịp cứu bóng lên.

Bên tai vang lên tiếng trọng tài “15-0”, Fiez thở ra một hơi, không hổ là Mathilde, trận đấu vừa mới bắt đầu mà đã đánh ra những pha bóng chất lượng như vậy.

Một lúc sau, Fiez tái hiện lại cách gọt bóng cùng tạt bóng của Pals lần nữa, Mathilde nhất thời không kịp quan sát, liên tiếp mất bóng, Fiez ở trước lưới không ngừng tấn công khiến Mathilde không thể không tung bóng ra phía sau hậu trường ý đồ cản Fiez tiến lên phía trước, nhưng ngay khi bóng chuẩn bị tiếp đất Fiez lại móc ngược trở lên, thắng set đầu tiên.

Vào set thứ hai, sức tấn công của Mathilde nhanh hơn set trước một nửa, tạo nên áp lực tương đối lớn cho Fiez, tuy nhiên ưu điểm lớn nhất của Fiez chính là đối mặt với áp lực, cũng không hoảng hốt rối loạn làm mất khả năng tập trung phán đoán. Mathilde cũng rất kiên nhẫn, mỗi lần phản bóng đều rất tinh tế, tính toán kĩ càng, tuy Fiez đều muốn đập bóng trở lại nhưng rõ ràng lại bị vây vào thế bị động, Fiez cũng từng có ý đồ không chế tiết tấu trận đấu nhưng Mathilde lại không cho cậu một chút cơ hội, ở set này, Fiez thua có chút thê thảm.

Đừng nản lòng...Đừng nản lòng...Fiez tự nhủ với mình, bình tĩnh trở lại, qua set mới sẽ có tiết tấu mới.

Vì từng cùng Julian tập luyện và cùng Pals thi đấu, kỹ thuật gạt bóng của Fiez đã cao hơn rất nhiều, chẳng hạn như lúc cậu gạt bóng, bóng xoay tròn mãnh liệt, khiến Mathilde chịu không ít vất vả. Còn về phía Mathilde, y chú trọng ở điểm bóng rơi, tính toán nắm chắc vị trí lệch của Fiez, không ngừng khiến Fiez phải chạy tới chạy lui, tiêu hao không ít thể lực, thường xuyên bất ngờ điều tiết lại nhịp độ trận đấu. Nếu nói Fiez có ưu điểm là khả năng tập trung thì đối với Mathilde lại là một người có thiên phú về khả năng nắm bắt tần suất trận đấu. Một khi Mathilde nắm quyền chủ động, Fiez sẽ nhanh chóng đoán được mà thay đổi cách tấn công.

Hai người đánh tới đánh lui đến set thứ năm, set quyết định. Mathilde không ngừng công kích khả năng phản đáp của Fiez nhằm khiến Fiez dễ lộ nhiều sơ hở hơn, nhưng đáng tiếc trong mấy tháng gần đây, kỹ thuật mà Fiez luyện tập nhiều nhất chính là phản đáp, tuy rằng phản đáp gạt bóng thuộc loại hình phòng thủ nhưng lại bị cậu lợi dụng thành thủ đoạn tấn công vô cùng tinh xảo. Ngay khi Mathilde tiến lên phía trước, Fiez đã gạt bóng chuẩn xác đưa bóng đến chân y, khiến cho y không thể đập bóng trở lại được. Ngay sau đó là Fiez liên tục tấn công mạnh mẽ như sóng lớn ập tới, khiến Mathilde chỉ biết dồn sức phòng ngự. Tuy nhiên Mathilde cũng thường xuyên tiến lên phía trước bỏ nhỏ chống lại thế tiến công của Fiez.

Set thứ năm kéo dài hơn mấy set trước rất nhiều, thể năng của hai người cũng bắt đầu giảm xuống, thậm chí ở Fiez còn xuất hiện hai lần mất bóng không nên có, khiến điểm số của trận đấu nghiêng về phía Mathilde.

Không được ngừng lại, cậu vẫn chưa thua...Cậu vẫn chưa thua!

Tập trung tinh thần, chỉ cần đập bóng trở lại, bắt nó ngừng ở vị trí mình muốn nó tới, cậu có thể quên mệt mỏi, cậu có thể quên mệt mỏi!

Đối với những pha bóng của Mathilde, Fiez đều đập trở lại rất tốt, nhưng về phía Mathilde lại không ngờ đến ở những phút cuối cùng của trận đấu thể lực của Fiez lại đột nhiên tăng lên mà chính mình lại dần dần bị Fiez chủ động, rút lại điểm số.

Mathilde muốn đánh bóng qua bên chân Fiez, ngăn cả Fiez tiến lên phía trước, nhưng ngay khi bóng vừa đi tới đầu gối Fiez đã móc trở về phía sau hậu trường Mathilde, ép y phải quay về phòng ngự. Ngay sau đó là đập bóng cùng những cú smash, Mathilde chật vật đánh trả lại, rốt cuộc cũng không thoát khỏi tay Fiez, với cú đập bóng cao chưa từng có, điểm số của trận đấu lại nghiêng về phía Fiez.

Mồ hôi từ trên trán Fiez chảy vào trong mắt, đau rát đến muốn chết đi được. Trong朦胧 lung, Fiez tựa hồ nhìn thấy Julian đang đứng trên khán đài, lạnh như băng mà cao ngạo, ánh mắt nặng nề trầm trọng.

“Chiến thắng anh ta, sau đó tiến xa hơn anh ta!”

“Bất kể là bao lâu, tôi cũng sẽ ở phía trước chờ cậu, đứng ở vị trí trung tâm đợi cậu.”

Fiez cười cười, tôi làm sao có thể để cho anh chờ lâu như thế?

Trận đấu này cuối cùng cũng đã đến thời khắc quyết định, Fiez dùng động tác nhanh như gió đập bóng bay về phía bả vai Mathilde đi thẳng vào đường biên ngang và đối phương cũng giống như quay đầu lại muốn đỡ bóng, sau đó dừng lại, đứng thẳng trước lưới banh.

Fiez thở phì phò, cầm vợt đứng đợi Mathilde đập bóng trở lại.

“Fiez...Cậu thắng...” Mathilde dựa vào lưới banh nói với cậu như thế.

Mình thắng? Mình thắng rồi sao? Fiez ngây ngốc nhìn về phía trước.

Mathilde giống như biết cậu đang nghĩ gì, nhìn cậu dang hai tay ra, “Tiểu tử thôi! Cậu đã thắng tuyển thủ xếp vị trí thứ tư...đã sáng tạo kì tích cho giới tennis ở Mỹ...An ủi tôi đi...ôm tôi một cái có được không...”

Vì thế cho nên hai tuyển thủ sức cùng lực kiệt cùng ôm nhau, cùng đỡ lấy thân thể lung lay sắp ngã của đối phương.

Sau khi trận đấu kết thúc, Fiez ngồi trong phòng nghỉ, cúi đầu uống nước, sau đó nghe thấy có người đi đến phía sau mình, cậu vốn đã nghĩ mình ngoài tennis ra sẽ không tiếp tục chú ý đến những chuyện của người nọ nữa, nhưng cậu lại không ngờ, đến ngay cả bước chân của anh ta mà mình cũng có thể phân biệt rõ ràng như vậy.

“Juliano...”

“Uhm!”

“Tôi thật sự đã thắng Mathilde...”

“Tôi vẫn cho là cậu sẽ thắng anh ta!”

“Lúc này tôi đánh như thế nào...sẽ không để anh chờ lâu lắm đi...”

“Uhm...Cũng làm cho tôi cảm thấy càng yêu cậu hơn...”

Fiez muốn quay đầu lại, nhưng gáy lại rơi vào trong một lồng ngực, bả vai bị vây quanh.

“Tôi sẽ thắng Jack Maffei...Tôi sẽ để cậu vẫn nhìn theo tôi, chỉ nhìn tôi...”

27. Chương 27

Fiez nghe Julianano thắp giọng nỉ non ở bên tai mình một lần lại một lần, lúc này không hiểu tại sao cậu lại cảm thấy an tâm, hô hấp dần dần vững vàng, giống như vừa trải qua một chuyến lữ hành đầy sóng to gió lớn, đến khi bước lên được đất liền, cả người cũng thả lỏng đi.

.

Cảm giác đó khiến Fiez ngủ rất ngon, cậu cảm thấy dường như mình đang trở lại lúc còn nhỏ.

Lúc Fiez giật mình trở về với thực tại cảm thấy có chút mờ mịt. Nhìn qua tia nắng len lỏi vào trong khe hở bức rèm chói mắt đằng kia, Fiez tiện tay quơ quơ, túm lấy chiếc đồng hồ trên đầu giường...Đã gần mười giờ!

Nhưng rõ ràng lúc trận đấu kết thúc là năm giờ rưỡi chiều mà, chẳng lẽ...Chẳng lẽ mình đã ngủ một giấc đến tận hôm sau mới thức dậy? Fiez lấy tay nâng người dậy, khởi động thân thể mình, nhìn qua phía bên kia giường lại không nhìn thấy người muốn nhìn.

Lúc này chuông điện thoại lại vang lên, Fiez tiện tay cầm lấy, bên đầu dây bên kia là giọng của lão Kez hưng phấn đến nỗi không thể hưng phấn hơn nữa, “Haha, Fiez! Cậu thật sự quá tuyệt vời! Cậu đã tiến vào vòng bán kết giải đấu Australian Open! Trời ạ, cậu chưa từng đánh tốt như vậy! Không! Trước kia cậu cũng rất tuyệt! Nhưng năm nay cậu đã tiến bộ nhanh đến mức tôi phải há to miệng ngạc nhiên! Cậu là kiêu ngạo của tôi...”

Fiez không ngừng gật đầu, đúng là việc này ngoài sức tưởng tượng của lão Kez, mà nói thật Fiez cũng không ý thức được mình đã tiến lên một độ cao mới, ở trong lòng Fiez, cậu vẫn đang đuổi theo mọi người, chẳng hạn như Claude, Toby và cả Julianano.

Nói chuyện với lão Kez xong, Fiez nhìn thấy trên đầu giường có mảnh giấy, quả nhiên là của Julianano để lại: Tôi cùng huấn luyện viên Mochein luyện tập chuẩn bị cho trận đấu với Jack, cậu tự dùng cơm trưa đi.

Fiez vỗ vỗ đầu, trận đấu của mình đã xong nhưng trận đấu của Julianano ngày mai mới bắt đầu, bỏ tờ giấy xuống, Fiez cười khê, mình có thể thắng Mathilde, như vậy nhất định Julianano cũng sẽ thắng được Jack.

Vào phòng tắm, Fiez vừa đánh răng vừa mỉm cười nhìn mình trong gương, quả nhiên sau khi ăn ngủ no nê sẽ cảm thấy sức sống dồi dào hơn.

Mà khoan đã, trên cổ mình có gì vậy?

Fiez nhéo nhéo cổ, phát hiện có dấu vết màu đỏ, ngậm bàn chải đánh răng trong miệng, đưa tay mở cổ áo ngủ ra, trời ạ, trên ngực, bụng, lưng đều có dấu vết như vậy, sờ sờ thử, đầu vú còn có cảm giác đau đau, giống y như bị ai đó cắn. Không phải là bệnh ngoài da chứ? Hay là bị dị ứng? Fiez cởi cả quần xuống luôn, ai nha, trên đùi, cẳng chân đều bị như vậy, đặc biệt là phía đùi trong càng nghiêm trọng hơn, phát xanh cả lên.

Má ơi, Fiez nhanh chóng súc miệng, chuẩn bị đi tìm bác sĩ xem thử. Cậu thật không muốn vác cả người đầy dấu vết kì quái này tham gia vòng bán kết, lỡ như thứ này còn lây bệnh, khiến Julianο cũng bị nhiễm phải thì không hay lắm!

Vì thế Fiez lập tức khoác áo vào rồi mở cửa phòng chuẩn bị đi bệnh viện, vừa mới bước vào thang máy gặp ngay Mathilde.

“Nè, Fiez, giờ đi ăn cơm trưa không phải hơi sớm một chút chứ?” Mathilde trưng ra bộ dáng lười biếng.

“Không phải, hình như tôi bị bệnh ngoài da,” Fiez giở cổ áo ra cho Mathilde xem, “Tôi phải nhanh đến bác sĩ khám thử!”

Cửa thang máy mở ra, Fiez quay đầu lại nói một câu, “Tôi đi trước, tạm biệt nha!” Đi ngay tới cửa thang máy, không ngờ chưa đi được mấy bước đã bị Mathilde níu áo kéo lại.

“Nè, anh làm gì vậy? Tôi nhớ rõ anh không phải loại người sau khi bị người khác đánh bại sẽ trả thù mà!” Fiez bị Mathilde kéo đến thiếu chút nữa sốc hông mà chết.

“Tôi chính là có ý tốt sợ cậu đến bệnh viện bị cười cho chết đó!” Về mặt của Mathilde giống như đang liều mạng nhẫn nại ém lại chuyện siêu cấp buồn cười, “Chúng ta vào quán cà phê từ từ nói chuyện!”

Ba mươi phút sau, trong quán cà phê yên tĩnh vang lên âm thanh không thể tin được của Fiez.

“Cái gì? Dấu hôn?” Mắt Fiez trừng to ra, trông mắt như sắp rơi xuống đất.

Mathilde nhún nhún vai, “Cậu có thể la lớn thêm chút nữa, tôi nghĩ có rất nhiều người đang tò mò muốn biết chúng ta đang nói chuyện gì...”

“Cái này sao có thể là dấu hôn...” Fiez tận lực giảm âm thanh lại, mở cổ áo ra xem xem, “Tuy là...Nhìn kĩ có chút giống, nhưng làm gì có người hôn mà dùng sức như vậy, khắp nơi đều là...”

“Vậy tôi muốn hỏi cậu...Bạn cùng phòng...” Mathilde từ từ uống một ngụm cà phê.

Là Julianο? Trời ạ, vào lúc mình ngủ say như lợn chết anh ta đã làm cái gì?

“Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, người lưu lại nhiều dấu hôn với số lượng khổng lồ, chất lượng kinh người như thế, nhất định là mê luyện cậu đến chết đi sống lại, hơn nữa còn muốn tìm bất mãn, độc chiếm dục siêu cường...” Mathilde liếc Fiez một cái, nói: “Phía sau cậu không có vấn đề gì chứ...Nếu cậu ta mà thật sự làm, cậu hẳn là phải đến mấy ngày không xuống giường được mới đúng...”

Fiez cũng không phải thiếu niên ngây ngô gì, đương nhiên là hiểu Mathilde đang muốn nói cái gì, trong phút chốc mặt đỏ cả lên, không tự nhiên mà xê dịch móng mình trên ghế một chút.

Động tác rất nhỏ này lại tránh không được pháp nhãn của Mathilde, y lập tức cúi xuống bàn cười ầm lên.

“...Dừng cười...Buồn cười lắm hay sao...”

“Tôi là cười...cười...đã lâu như vậy...tên đó sao còn chưa chịu ra tay chứ...cẩn thận bị nội thương nha...”

“Mathilde!”

Fiez đập mạnh xuống phía dưới bàn tên đang cười đến sắp tắt thở nọ một cước.

Qua một lúc sau, Mathilde rút cuộc cũng bình phục lại “cảm xúc” của mình, bắt đầu tiếp tục thưởng thức tách cà phê đang sắp nguội.

“Ày, Fiez, kì thật như vậy cũng không có gì là không tốt.” Mathilde chống đầu nhìn Fiez, “Hiện tại là thời đại của Claude cùng Toby, nhưng đến một ngày nào đó sẽ đến thời đại của cậu và cậu ta, có lẽ trên thế giới này các cậu là những người hiểu về nhau nhất.”

Fiez nhìn nhìn cà phê trong tách, nghĩ nghĩ, “Ánh mắt và tâm linh của tôi đều đang đuổi theo anh ta, cường hãn sắc bén của anh ta, thiên phú của anh ta, lúc ở trên sân tennis anh ta khiến tôi nhìn thấy khoảng cách giữa tôi và anh ta, tôi đang nghi ngờ không biết rốt cuộc mình có phải đã yêu anh ta hay không, nhưng khát vọng đuổi theo và tình yêu lại không giống nhau. Nếu lúc này tôi chấp nhận anh ta, sau này lại phát hiện người mình yêu lại là người khác...Mathilde, có đôi lúc có những người thoát nhìn càng cao ngạo càng kiên định lại càng rất yếu ớt.”

Mathilde sờ sờ trán, chậm rãi nói: “Theo mỗi góc độ mà nói, cậu lí trí hơn Juliano rất nhiều. Nhưng cuối cùng thì lí trí và tình cảm thứ nào sẽ thắng đây? Nên biết rằng người giống như Juliano một khi đã quyết định chuyện gì hay muốn thứ gì, trừ phi cậu ta chiếm được, nếu không tuyệt đối sẽ không thu tay lại. Đối với tennis là như thế...mà đối với cậu cũng vậy...”

Fiez nhìn thấy Mathilde đứng lên, đi ra khỏi quán cà phê. Được một chút, bỗng nhiên quay đầu lại bổ sung, “Đúng rồi, Fiez, cậu rất mạnh, về mặt kĩ thuật thì tôi không thể nói cậu có khuyết điểm gì. Nhưng khi thi đấu không phải chỉ có kĩ thuật là đủ, vào lúc cậu đối mặt với Calude hay Toby, bất kể là cảm thấy bất lực như thế nào cũng đều phải kiên trì đến cuối cùng. Thi đấu với bọn họ, sẽ khiến cậu cảm thấy mình đột phá được một lĩnh vực khác.”

“Uhm, cảm ơn!”

28. Chương 28

Lúc Juliano trở về đã là chín giờ tối.

.

Anh mở cửa phòng ra, TV đang lẽ ra luôn ồn ào hôm nay thật yên tĩnh, phòng cũng không bật đèn, chỉ có một ngọn đèn ngủ mở ở đầu giường của Fiez, và chủ nhân của chiếc giường, mặc dù tai đang đeo tai nghe nhưng vẫn có thể nghe được tiếng động ở bên ngoài.

Juliano lẳng lặng đứng trước giường Fiez, nhìn chăm chăm vào mái tóc màu nâu như sóng cuộn mềm mại đang dừng lại ở trên trán.

Fiez biết anh ta đang nhìn mình, vì thế cậu tháo tai nghe xuống, nhìn anh ta, chậm rãi gỡ áo ngủ của mình ra, trong phòng bỗng nhiên tràn ngập tiếng Fiez rống giận, “Tên chết tiệt này! Mau giải thích cho tôi biết rốt cuộc những thứ này là gì!”

Juliano nhìn chăm chăm vào xương quai xanh đang phơi bày lóa lờ trước mặt, đi đến trước mặt Fiez, ngón tay nhàng vuốt ve lên những dấu vết màu hồng, chậm rãi nói, “Dấu hôn, của tôi!”

Khớp hàm Fiez run lên, tên chết dẫm này lúc nào cũng bày ra biểu tình đó là chuyện nên làm cả, “Sao anh có thể thừa dịp tôi ngủ đến gần như bất tỉnh nhân sự mà làm như vậy chứ!”

“Như vậy lúc cậu tỉnh thì có thể làm phải không?” Juliano bắt đầu cởi bỏ mấy cúc áo còn lại của Fiez.

Fiez giờ máy nghe nhạc lên, đập vào đầu Juliano một cái, “Vừa phải thôi! Chết tiệt!”

Juliano ôm thái dương bị đánh phát đau lên, nhìn vẻ mặt giận dữ của Fiez, anh vẫn duy trì ngữ điệu chậm rãi như trước, “Tôi yêu cậu, muốn có được cậu, cho nên muốn hôn lên mỗi một bộ phận trên cơ thể cậu thì có gì đâu mà lạ!”

“Trời ơi!” Fiez cau mày hung hăng túm lấy tóc mình, nhìn lại tên Juliano đang đứng trước mặt một cái, chui tuốt vào chăn trùm kín người lại làm đà điệu.

Còn có người giống như vậy sao! Nơi nơi đều hôn, ngay cả nơi...nơi...riêng tư nhất cũng hôn thành như vậy! Có trời mới biết được anh ta đã lật qua lật lại cậu làm cái gì! Mà quan trọng nhất là xem chút nữa cậu đã đến bệnh viện xem bệnh ngoài da!

Fiez rút trong chăn không ngừng mắng Juliano.

Nhưng dần dần, cậu cảm thấy thân thể mình bắt đầu nóng lên, cậu vuốt ve những dấu hôn của Juliano

bên gáy, bắt đầu hồi tưởng đến những nụ hôn của mình cùng Juliano, đôi môi ấm áp của Juliano, chiếc lưỡi mềm mại cùng bá đạo, đôi tay cường tráng ôm lấy chính mình, Fiez bỗng nhiên cảm thấy tim đập ngày càng nhanh hơn...Á, chẳng lẽ nước bọt của Juliano có độc sao!

Nếu là người khác làm chuyện như vậy với mình chắc chắn mình đã cảm thấy ghê tởm thấp hèn...nhưng tại sao khi đối thành Juliano mình chỉ cảm thấy hơi giận một chút...thậm chí còn có chút...có chút đáng tiếc...tại sao lúc Juliano hôn mình không phải là lúc mình tỉnh?

Rốt cuộc đây xuất phát từ dục vọng của con người hay là bởi vì mình đã yêu anh ta?

Fiez nhô đầu ra khỏi chăn, thấy Juliano đang đứng đối diện cởi đồ thể thao, lộ ra đường cong duyên dáng rắn chắc, Fiez bỗng cảm thấy cổ họng mình nóng lên, hạ thân thể nhưng lại có xúc động.

Quả nhiên...là bởi vì dục vọng...

Fiez khê thở dài một hơi.

Sáng sớm hôm sau, Fiez vẫn như cũ đắm chìm trong mộng đẹp, trong lúc mơ màng cậu cảm thấy dường như có ai đó mút vào môi mình, đầu lưỡi quấn quanh vừa ép buột nhưng lại không mất đi nét ôn nhu, sau đó là một giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo vang lên bên tai, “Tôi đi đây!”

Hai tiếng sau, Fiez mơ mơ hồ hồ giật mình thức dậy, nhìn lên đồng hồ trên đầu giường, chấn động mạnh, ai nha! Mười giờ rưỡi, trận đấu của Juliano và Jack sắp tiến hành được một nửa thời gian rồi nha!

Fiez vội vàng chạy vào toilet, nhanh chóng đánh răng, rửa mặt, sau đó ngậm miếng bánh mì tối qua còn sót lại rồi vội vàng chạy ra ngoài. Gấp rút chen vào thang máy, trong lòng không ngừng cầu nguyện lúc mình tới nơi thì còn có thể nhìn thấy được nửa trận sau.

“A, đã lâu không gặp, Khidr tiên sinh.”

Lúc này Fiez mới phát hiện trong thang máy còn có người khác, quay đầu lại, thì ra là Flavor Montgomery, Fiez cũng rất muốn chào hỏi cậu ta nhưng miệng đang ngậm bánh mì nên đành phải “Ồ, Ồ” hai tiếng.

“Tôi cứ nghĩ là anh đang xem trận đấu của Juliano Lars.” Flavor nghiêng nghiêng đầu, ở góc độ này khiến cho ánh đèn trong thang máy chiếu xạ vào khuôn mặt ánh lên vẻ mỹ cảm.

Vắt vả lăm mới nuốt xuống hết mớ bánh mì, Fiez vội vàng trả lời, “Tôi dậy trễ, hiện giờ đang đi đến đó.”

Vừa dứt lời, thang máy dừng lại ở lầu hai.

“Ồ, sao cửa còn chưa mở?” Fiez nhìn nhìn dãy số, thấy nút ở tầng hai rõ ràng không có ai ấn vào và nút ở tầng một cũng tối sầm.

Flavor cũng bước gần lại, bấm nút tầng một nửa ngày nhưng thang máy vẫn không có phản ứng, “Liên hệ với phòng điều khiển đi!” Vừa nói, Flavor vừa lấy điện thoại ra gọi.

Fiez ngơ ngác nhìn, mọi khi thang máy không có vấn đề gì, sao giờ lại bị thế chứ?

Flavor ở một bên kể lại tình huống hiện tại, người ở bộ phận điều khiển nói sẽ lập tức cho người đến, bảo bọn họ không cần hoảng, trong vòng một giờ nhất định sẽ mang hai người bình an ra ngoài.

“Một giờ?” Mặt Fiez lập tức ủ rũ xuống, “Vậy ngay cả ván cuối cùng của Julianio tôi cũng không thể đến xem được rồi...”

Flavor buông điện thoại xuống, thấy Fiez mặt mày ủ rũ dựa vào tường, buồn cười nói, “Sao vậy, nếu anh không đến xem Julianio thi đấu, anh ta sẽ trừng phạt anh như thế nào đây?”

Fiez khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn Flavor, “Trừng phạt? Sao anh ta lại trừng phạt tôi?”

“Ha ha...” Flavor cười đến bả vai run lên, “Fiez, anh thật đáng yêu!”

“Hả?” Fiez gãi gãi đầu, sao mình lại bị hình dung bằng từ “đáng yêu” này chứ.

Flavor đi đến gần Fiez, ngón tay đẩy nhẹ cổ áo Fiez ra, mắt liếc liếc vào bên trong, “Hôn mạnh như vậy, buổi tối chắc phải kịch liệt lắm phải không?”

“Kịch...liệt...” Fiez theo phản ứng lui ngược về sau, mặt đỏ bừng cả lên, “Không có đâu! Giữa chúng tôi không có phát sinh chuyện gì hết.....”

“Không có sao? Thật không giống tác phong của Julianio nha.” Flavor dựa vào bên cạnh Fiez, ngẩng đầu nhìn lên bóng mình in ngược trên nóc thang máy, “Tôi từng nghe huấn luyện viên Mochein nói anh ta có một sở thích, chính là thu thập hết những đoạn thu hình trận đấu của Fiez Khidr, bất kể là thắng hay thua. Cho nên lúc Julianio nói bản thân hi vọng nhất là được thi đấu với anh, tôi cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Tuy nhiên, hiện tại tôi phát hiện mọi chuyện cũng không phải chỉ đơn giản như vậy, bởi vì ánh mắt mà anh ta nhìn anh không phải là ánh mắt khi nhìn đối thủ.”

Fiez quay đầu qua, vừa lúc nhìn thấy nụ cười của Flavor, tuy giống như nụ cười hiền hòa của thiên sứ nhưng lại ẩn chứa biết bao quỷ dị, Fiez chợt nhớ tới Julianio đã từng nói với mình một câu, “Trước lúc Lucifer bị đày xuống đã từng là thiên sứ.” Trong nháy mắt, trái tim Fiez bỗng run mạnh lên, không tự chủ được mà nhích sang phía bên kia.

“Đánh bại Juliano trên sân đấu cũng không phải là phương pháp tốt nhất khiến anh ta phải khổ sở, nhưng nếu có thể mang sự chú ý của anh rời khỏi người anh ta, anh ta sẽ bất an thậm chí là sợ hãi...” Flavor bước từng bước đến gần Fiez, mà Fiez lại bị dồn đến mép tường không còn đường để lui nữa.

Khuôn mặt của Flavor tiến tới gần Fiez, cho đến khi hoàn toàn chiếm lĩnh tầm mắt của cậu, mới đưa tay nắm lấy cằm Fiez, ngón trỏ khẽ nâng lên, “Còn một giờ...không biết tôi có nên từ từ thưởng thức một chút khối thân thể đã làm cho Juliano Lars phải điên cuồng hay không đây?”

29. Chương 29

Fiez theo bản năng vươn hai tay ra chống đỡ trước ngực Flavor, đối phương lại nhìn Fiez nở một nụ cười trên choker, vì đèn thang máy bị khuất ở phía sau nên nhìn cậu ta giống như một loài ma quái đang cười nhạo trong bóng đêm. Trong đầu Fiez bắt đầu nổi lên cảnh báo vù vù, cậu đẩy bả vai Flavor ra, sau đó đỉnh đầu gối từ dưới lên trên, Flavor không ngờ Fiez lại đột nhiên công kích mình, đành phải lùi về sau, ngã ngồi dưới sàn thang máy, ngược đầu lên nhìn thấy vẻ mặt đầy giận dữ của Fiez.

“Montgomery tiên sinh, tôi không hề cảm thấy trò đùa này của cậu thú vị tí nào!”

“Trò đùa của tôi đương nhiên không có gì thú vị, nhưng người thật sự làm cho người ta cảm thấy thú vị chính là Khidr anh đó!” Flavor từ từ đứng lên, chỉnh chỉnh lại quần áo, “Bởi vì trước giờ tôi chưa hề thấy tên Juliano đó lại lộ ra biểu tình ngây thơ như vậy!”

“Cậu muốn làm gì?” Trực giác nói cho Fiez biết, Flavor hoàn toàn không giống với Teetor hay Horsel. Teetor và Horsel vẫn là những đứa nhỏ, nhưng Flavor lại biết lợi dụng ưu thế của đứa nhỏ để giải trừ sự đề phòng của người khác với mình.

“A, xem vẻ mặt của anh kìa,” Flavor chỉnh chỉnh quần áo xong có chút hỗn độn nhào nát, nhìn Fiez chăm chăm, toàn thân cậu ta tỏa ra hơi thở nguy hiểm, “Anh ta hình dung tôi như thế nào? Ác ma có nụ cười thiên sứ?”

“Tôi ghét nhất những lời nói vô nghĩa!” Fiez nhúu mày.

“Vậy hiện giờ chúng ta sẽ tiến vào vấn đề chính.” Flavor bẻ bẻ ngón tay, thoáng một cái, Fiez cảm thấy mình đã bị Flavor tóm được, thân thể bị xoay ba trăm sáu mươi độ, mặt ép lên tường, hai tay bị bẻ ngược ra sau lưng, đau đến muốn chảy nước mắt.

“Đừng lo lắng, cánh tay của anh không sao cả, còn có thể tham gia thi đấu,” hơi thở của Flavor phun vào tai Fiez, mang theo vẻ trên choker như vô tình như hữu ý, Fiez cố sức vận vẹo, nhưng hai tay lại bị Flavor giữ chặt không thể nhúc nhích, cơ thể vẫn như cũ bị đặt trên vách thang máy.

“Buông tôi ra! Flavor!” Fiez cố quay đầu qua nhưng lại không thể nhìn thấy khuôn mặt của Flavor. Flavor bỏ một tay ra, ôm lấy eo Fiez, ngón tay chạm nhẹ vào, dây lưng lạch cạch mấy tiếng văng ra khiến cho tim Fiez đập càng căng thẳng hơn, sau đó cậu lại cảm giác được tiếng dây lưng bên hông bị rút ra. Ngay sau đó, cổ tay Fiez bị dây lưng trói lại, trong thời khắc đó Fiez càng giãy dụa mãnh liệt hơn, cố gắng đẩy Flavor ra thật xa mình, Flavor buông tay ra, lại siết chặt dây lưng một chút, khiến hai cổ tay Fiez bị trói chặt vào nhau.

“Thế nào? Thủ pháp của tôi rất giống Julianio phải không? Tôi và anh ta học Karate cùng một thầy đó!” Flavor lại kéo Fiez đặt sát vào tường, lúc này cánh tay Fiez bị cố định phía sau, tất cả giãy dụa đều trở nên vô ích, “Fiez, khí lực của anh rất lớn, sức lực và kỹ xảo ở trong giới tennis đều đứng hạng ưu. Nhưng tiếc là ngay từ lúc nhỏ, Julianio đã dạy tôi nên đối phó đối thủ có khí lực mạnh hơn mình như thế nào rồi. Cho nên nếu như lúc này anh muốn nổi giận, vậy thì hãy giận Julianio đi!” Flavor nở nụ cười hoàn mỹ, nhìn về mặt nghiêng răng nghiêng lợi của Fiez.

“Flavor...cậu đừng quá đáng...” Ánh mắt của Fiez như sắp phun ra lửa.

“Sao? Như vậy là quá đáng? Vậy thế này thì sao?” Flavor vươn tay về phía Fiez, kéo khóa quần Fiez xuống, cách lớp vải quần lót bắt đầu vuốt ve thứ tượng trưng cho nam tính của Fiez.

Ngay tức khắc mặt Fiez nóng lên, đỏ hồng từ mặt đến cổ. Mà đầu của Flavor lại dán chặt vào cổ Fiez, nhẹ nhàng ma xát, ngón tay cũng không an phận trượt vào trong quần lót, Fiez kinh hãi, vừa định giãy dụa lại bị Flavor dùng thân thể ngăn lại, âm thanh quỷ mị lại vang lên bên tai Fiez, “Đừng lộn xộn nha, nếu tôi không cẩn thận bóp mạnh một chút, anh sẽ phải vào bệnh viện.”

“Buông tay! Tôi bảo cậu buông tay!” Lúc này Fiez chỉ muốn đập vào khuôn mặt có nụ cười thuần khiết nhưng giả dối đến vô hạn đó một cái thật mạnh.

“Không buông!” Ngực khí đầy tính ngang bướng trẻ con, ngón tay của Flavor lại càng thêm kiêu ngạo hoạt động ngay tại hạ thể của Fiez, đầu ngón tay thường xoẹt qua linh khẩu, khiến toàn thân Fiez run rẩy, sau đó lại nhẹ nhàng ấn ấn vào, vuốt ve hai viên cầu bên cạnh, “A, cuối cùng cũng cương lên rồi, vậy mà tôi còn tưởng kỹ thuật của mình quá kém!”

Lúc này Fiez thật muốn chết quách cho rồi, mình vậy mà lại ở trong tay tên tiểu quỷ đó sinh phản ứng, chỉ có thể ghen đỏ mặt thở hổn hển.

“Fiez...” Giọng của Flavor có chút khàn khàn, “Anh thật sự rất mê người...Tôi có chút hối hận đã chạm phải anh trong này...”

Fiez thở hổn hển, áp chế âm thanh trong cổ họng mình truyền ra, mà Flavor lại càng ôm chặt Fiez, hai tay Fiez bị trói chặt ở phía sau chạm vào phía dưới bụng Flavor, dường như cậu còn cảm giác được có thứ cứng rắn gì đó đang ma xát vào cổ tay mình.

Fiez rùn mình một cái tiết ra ngoài, Flavor chậm rãi rút tay ra khỏi quần lót của Fiez, nắm ngón tay ma xát, chất dịch màu trắng ngà bám vào bàn tay, dưới chiết xạ của ngọn đèn phát ra ánh sáng mê người.

“Cậu đã nhìn thấy tôi xấu mặt! Mau thả tôi ra!” Fiez cảm thấy có thứ ngày càng cứng rắn gì đó đang đỉnh ở phía sau mình, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác sợ hãi.

“Không thả!” Lúc này không còn giọng điệu trẻ con nữa mà là trầm thấp khẳng định.

Fiez cảm giác được quần của mình bị kéo tới đầu gối, liền hiểu được Flavor muốn làm gì, trong lòng thầm đếm: một, hai, ba!

Flavor thấy Fiez nghiêng người hất mình ra ngoài, tốc độ nhanh đến nỗi khiến cậu ta không kịp tránh né, cả người bị đánh ngã sang một bên.

Thang máy vang lên âm thanh va chạm, Fiez cắn răng thở phì phò, liều mạng vịn vịn cổ tay, nhìn về phía Flavor còn chưa kịp trấn định lại đang ngồi ở góc bên kia, lúc này bên ngoài thang máy lại vang lên tiếng của nhân viên bảo trì.

“Hai vị đừng lo lắng! Thang máy sẽ lập tức được sửa lại ngay! Đợi thêm một lát nữa là ổn rồi!”

“Mẹ nó! Sao đến giờ mấy người mới tới!” Lần đầu tiên Fiez nổi cáu chửi người thiếu văn nhả như thế, cuối cùng dây lưng trên cổ tay cậu cũng bong ra, rơi xuống đất, Fiez cúi đầu, thấy Flavor đang ngồi dưới đất ngược đầu lên, khóe môi còn lộ ra ý cười tìm tòi dò xét, liền lập tức kéo quần mình lên.

“Thật là không ngờ nha, nơi đó rất được...nếu có thể tiến vào bên trong, hẳn là thật thích đi? Thật hâm mộ Julianio nha!” Flavor lộ ra bộ dáng một đứa nhỏ thêm thuồng đồ chơi của người khác.

“Cậu đúng là biến thái!” Fiez nổi điên lên, đánh một quyền vào khuôn mặt đối trá đáng ghét đó, trong tích tắc, cái mũi của Flavor bị đánh tới chảy máu và đối phương cũng chỉ lơ đãng xoa xoa.

“Thật sự là không công bằng nha! Cùng một sự tình mà Julianio làm cùng lắm chỉ bị mắng là chết tiệt...còn tôi làm thì lại là biến thái! Thật là, từ nhỏ đến lớn hề thứ gì tốt đều bị anh ta chiếm hết!”

“Có ý gì?” Từ nhỏ đến lớn? Chẳng lẽ Flavor và Julianio đã quen biết từ rất lâu rồi?

“Ý nghĩa ở trên mặt chữ!” Flavor vỗ vỗ mông đứng lên.

Lúc này, thang máy bắt đầu khởi động lại, ở bên ngoài truyền đến tiếng của nhân viên bảo trì, “Đã khôi phục bình thường! Hiện giờ hai vị có thể ra ngoài!”

Cửa thang máy rầm một tiếng từ từ mở ra, không khí trong lành cũng xông vào, Fiez nhìn thấy vẻ mặt đầy xin lỗi của nhân viên bảo trì, quay đầu lại nhìn Flavor, “Tôi mong là sau này không cần phải nhìn thấy cậu nữa!”

Đáng tiếc, người còn chưa kịp bước ra khỏi cửa thang máy đã bị người phía sau nín lại kéo trở về, phía sau lại nhẹ nhàng vang lên âm của thanh Flavor, “Thật có lỗi nha, còn có chút việc phải thương lượng lại!” Sau đó tiện tay ấn cửa thang máy đóng lại.

30. Chương 30

“Cậu còn muốn làm gì!” Tính nhẫn nại của Fiez đã muốn dùng hết, cùng lúc này Flavor lại đặt môi lên phía sau tai Fiez, mút vào thật mạnh, Fiez cảm giác mình giống như đã trở thành con mồi của quỷ hút máu.

“Để lại kí hiệu của tôi đã!” Flavor buông Fiez ra, đi đến trước mặt cậu, nở một nụ cười mê người, “Đánh cuộc đi, nếu Julianio thắng Jack Maffei, như vậy khi còn tham gia giải đấu Australian Open tôi sẽ không “nhắm nháp” anh giống hôm nay, nhưng nếu Julianio thua, tôi sẽ từ từ “yêu thương” anh nha...”

Cửa thang máy lại mở ra, Flavor bước nhẹ ra ngoài, còn nhìn Fiez phát phát tay, trông vô cùng kiêu ngạo.

Fiez không nói gì bước ra cửa thang máy, hít một hơi thật sâu, xem ra ngoài tennis, mình còn phải đi học thêm một chút karate phòng thân nữa.

Nhưng, trận đấu của Julianio thế nào rồi? Nếu đúng như lời của Flavor, lỡ như Julianio thua, không phải mình sẽ còn bị Flavor quấy rầy đến đau cả đầu hay sao?

Nhìn nhìn đồng hồ, lúc này trở về phòng hẳn là có thể biết được kết quả đi! Fiez xoay người lại ấn thang máy, aizz, lại là thang máy...rồi đi trở vào. Vừa về tới phòng, cậu gấp rút mở TV lên, vừa lúc nhìn thấy hình ảnh Julianio bắt tay với Jack...lúc nhìn thấy điểm số bên góc, Fiez cơ hồ muốn nhào lên ôm TV.

Ha ha! Julianio thắng rồi! Thật tốt quá!

Fiez thở ra một hơi, ngồi xuống đất. Sau đó ngẫm nghĩ lại, việc gì cậu lại phải sợ tên Flavor đó chứ, nếu cậu ta thật dám đến quấy rầy cậu, cậu sẽ đánh cậu ta đến không cầm nổi vợt cả một mùa thi đấu.

Tức thì, Fiez cười lên, thật tốt quá, Julianio đã thắng Jack, như vậy cậu và anh ta đều tiến vào vòng bán kết, nói không chừng bọn họ sẽ chạm mặt ngay tại trận tiếp theo, sau lần thi đấu ở Madrid, bọn họ cũng chưa thi đấu với nhau lần nào nữa, không biết Julianio đã mạnh đến độ nào rồi, thật rất muốn tự mình thể nghiệm nha.

Cho dù đối thủ ở trận kế tiếp của mình không phải Julianio thì cũng có thể là Claude hay Toby, càng nghĩ càng thấy hưng phấn! Chúa ơi!

Hai giờ sau, Juliano về tới, cúi đầu, trên cổ còn vắt chiếc khăn mặt. Fiez hưng phấn chạy tới, cầm lấy túi vợt to đùng, vỗ mạnh lên vai anh ta một cái, “Ha ha! Juliano! Anh quá tuyệt vời! Jack Maffei cũng bị anh đánh bại rồi!”

“Cậu có thể đánh bại Mathilde, tôi đương nhiên có thể đánh bại Jack.” Juliano không hề nhìn Fiez, anh ngồi xuống giường của mình, thuận tay mở một chai nước khoáng.

Fiez bỏ túi to xuống, xoay người lại, cảm thấy quanh người Juliano tràn ngập khí lạnh, không khỏi hỏi, “Sao vậy? Đã thắng Jack rồi, anh còn không vui sao?”

Juliano quay đầu sang chỗ khác không nói lời nào.

Fiez bỗng ý thức được, lúc mình đấu với Mathilde, Juliano vẫn ở một bên xem trận đấu, nhưng khi anh ta thi đấu với Jack, mình chẳng những ngủ hết một nửa thời gian, mà ngay cả ván cuối cùng cũng không...người này không phải là đang giận mình chứ! Thật đúng là trẻ con mà!

Nghĩ đến đó, khóe miệng Fiez lại câu lên một nụ cười, đây là Juliano nha, người có khuôn mặt trưởng thành nhưng lại có tâm tính trẻ con, chỉ cần ở cùng một lát là có thể hiểu hết tính tình của anh ta, trái với Flavor có vẻ mặt thanh thuần nhưng trong lòng nghĩ gì lại khiến cho người ta không nắm bắt được, thậm chí còn có chút đáng sợ, cứ như vậy, xem ra Juliano lại càng ngày càng trở nên vô cùng “đáng yêu” hơn!

Fiez cố tình không để ý đến Juliano đang nổi giận, cậu cầm khăn mặt đi vào phòng tắm, vừa rửa tay vừa nói, “Hôm nay tôi bị nhốt trong thang máy gần một giờ! Cho đến khi thang máy được chỉnh lại tốt, tôi liền chạy về xem kết quả trận đấu trên TV!”

“Cậu không sao chứ?” Juliano nâng đầu lên.

Fiez cười thâm, xem đi, mới hai giây mà đã bắt đầu quan tâm tới tôi, “Không có gì! Anh không thấy tôi đang rất tốt hay sao? Chỉ tiếc là không tận mắt xem được trận đấu của anh và Jack rồi!”

“Không có gì phải tiếc cả, dù sao tôi nhất định sẽ thắng anh ta.”Juliano bình thản nói.

Fiez bỗng nhớ tới Flavor đã từng nói với mình, một khi mình bắt đầu chú ý tới người khác, Juliano sẽ cảm thấy bất an.

“Tắm rửa rồi ngủ một lát đi, đến giờ ăn chiều tôi sẽ gọi anh.”

“...Cậu và tôi cùng nhau ăn!” Juliano bắt đầu cởi bộ đồ thể thao đầy mồ hôi ra, Fiez nhớ tới đường cong làm cho người ta mê muội, không khỏi quay đầu đi.

“Đương nhiên rồi, bằng không tôi gọi anh làm gì.”

Juliano ngủ rất sâu, Fiez hoàn toàn có thể hiểu được là do anh rất mệt, bản thân cậu sau khi đấu xong với Mathilde cũng đã ngủ hết một ngày đó còn gì. Fiez tựa đầu vào gối, vừa nghe nhạc vừa lật cuốn tạp chí kì mới nhất ra xem, lúc lơ đãng lại liếc qua bộ dáng khi ngủ của Juliano, mái tóc hỗn độn tăn ra dưới lớp nệm, khuôn mặt tao nhã, sắc sảo lại sinh ra một vẻ đẹp hấp dẫn người khác cùng sự gợi cảm khiến người nhìn vào phải hô hấp thật nhanh.

Lúc Fiez trấn định lại, mới phát hiện môi của mình đã dán chặt vào môi Juliano.

Không còn lực độ cường bách như trước nữa, Fiez lần đầu tiên cảm giác được đôi môi Juliano vừa mềm mại lại vừa tinh tế như vậy, hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt Fiez, trong lúc vô tình Fiez đưa đầu lưỡi dò xét tiến vào trong, cho đến khi chạm phải răng của Juliano mới giống như bị điện giật kéo ra.

Mình đang làm gì vậy! A! A! A!

Fiez lui về phần giường của mình, nhìn vào máy nghe nhạc sáng bóng, trời ạ, tại sao mình lại có hành động như vậy! Thật là đáng sợ! Chẳng lẽ...Chẳng lẽ mình đã thật sự thích tên lãnh khốc, tự đại, kiêu ngạo, ở chung không tốt, bốc đồng đó rồi sao?

Fiez lại trộm nhìn Juliano một cái, trong lòng lại run mạnh lên.

Lúc này chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, Fiez hoảng vía từ trên giường nhảy dựng lên.

“Alo?”

“Ha ha! Fiez, là tôi, Teetor.”

“Teetor à, có chuyện gì sao?” Fiez vừa dứt lời, lập tức thấy Juliano ở đối diện đã mở mắt, giống như thủ thế chờ phát động, nhìn chằm chằm vào mình, Fiez nhìn người nọ cười gượng gạo, lại lập tức khẩn trương lên, hành vi của mình khi này không phải đã bị anh ta phát hiện rồi chứ?

“À, tôi phải về Mĩ, tôi vốn rất muốn ở lại xem anh bước vào trận chung kết! Nhưng xem ra là không được rồi! Phải cố lên nha, tôi sẽ vĩnh viễn yêu anh!” Trong điện thoại vang lên âm thanh nhẹ nhàng của Teetor.

“Cám ơn...” Còn chưa nói xong, điện thoại đã bị ngắt, Fiez vừa ngược mặt lên liền nhìn thấy Juliano với tay qua ngắt điện thoại, Fiez bất đắc dĩ nhìn về phía anh ta, “Anh cũng quá khoa trương rồi, Teetor chỉ muốn tạm biệt tôi mà thôi.”

“Cậu ta nói cậu ta sẽ vĩnh viễn yêu cậu.” Juliano ngồi dậy, chui ra khỏi chăn.

“Cậu ta chỉ là một đứa nhỏ thôi!” Fiez bắt đầu nổi điên lên.

“Không phải những người thoát nhìn giống như đứa nhỏ đều sẽ khờ dại như đứa nhỏ.”Juliano cúi người xuống mang giày vào.

Fiez bỗng ngây ngẩn cả người, đúng vậy, mình quả thật vừa mới chứng kiến sự “lợi hại” của Flavor!

“Mấy giờ rồi?” Juliano đột nhiên hỏi.

Fiez ngẩn ngơ, nâng cổ tay lên nhìn nhìn, “Chín giờ rưỡi!”

“Sao cậu không gọi tôi thức dậy ăn cơm sớm một chút? Cậu không đói bụng sao?” Juliano mặc áo khoác vào, động tác lưu loát, không chút dư thừa.

“Anh ngủ rất ngon, dù sao tôi cũng không đói lắm!”

“Đi thôi, đến nhà ăn!” Juliano kéo Fiez bước ra cửa.

Hai người đến nhà ăn gọi món bít-tết và súp đậm đặc. Bầu không khí lúc ăn cơm quả nhiên giống như Fiez dự đoán, im lặng đến mức khiến người ta chịu không nổi, aizz, thật sự thấy nhớ tên ồn ào Rafael quá, đáng tiếc là cậu ta đã bị Claude loại, lúc này e là đã trở về New York chui vào vòng tay ấm áp của Kamille Pulls tìm chút an ủi rồi.

31. Chương 31

Fiez cười thầm, nhìn về phía Juliano, thấy anh ta ăn hết mì ống nhưng lại bỏ cà rốt qua một bên, haha, đúng là trẻ con, kén ăn như thế! Fiez cố ý nghiêng đầu qua nói: “Sao anh không ăn cà rốt chứ, hàm lượng vitamin trong cà rốt rất nhiều, tốt cho sức khỏe lắm! Tôi còn tưởng chỉ có Teetor mới kén ăn như trẻ con, không ngờ anh cũng giống vậy nha!”

.

Vừa dứt lời, đã thấy Juliano nhét toàn bộ cà rốt vào miệng, hai má phình to lên, sau đó dùng toàn bộ sức lực nuốt xuống, cũng không quên nói một câu, “Tôi mới không giống tên tiểu quỷ đó!”

“Ha ha, phải nha!” Fiez cho miếng thịt bò vào miệng, vừa nhai vừa chậm rãi nói, “Lần sau anh mang nước ép cà rốt đi thi đấu đi, có thể tùy lúc giúp bổ sung chất dinh dưỡng đó!” Sau đó đúng như ý nguyện của Fiez, thân thể Juliano run rẩy một chút.

Nhìn thấy vẻ mặt của Juliano, Fiez cười khế, người trước mắt này giống như một quyển sách, lúc đầu cảm thấy quyển sách này quá dày quá sâu, bản thân đọc không hiểu, chỉ có thể lưu luyến về tình mỹ của lớp bìa

bên ngoài, nhưng kì thật chỉ cần giở một tờ lên xem, càng xem càng nhiều, nội dung hấp dẫn mình cũng càng nhiều, sau đó cũng tự nhiên hiểu được chiều sâu mà người khác không thể hiểu tới.

“Hai vị thật có hứng nha, đã trễ thế này mới ra ngoài dùng cơm!”

Fiez ngẩng đầu, trong lòng run lên, đúng là “không chịu buông tha” mà, đến giờ này mà còn có thể gặp Flavor ở nhà ăn, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của cậu ta, Fiez đã thấy miễn dịch, miễn cưỡng trưng ra một nụ cười xã giao, “Cậu cũng thật có hứng, đã trễ thế này mà còn có thể gặp ở nhà ăn.”

“Đúng vậy, có lẽ là do Thượng Đế an bày, khiến cho chúng ta vui vẻ trải qua một giờ trong thang máy, sau lại để cho chúng ta gặp lại ở đây!” Flavor bước tới bên cạnh Fiez, ngón trỏ trượt theo vành tai Fiez, nếu không phải có Juliano ngồi cạnh bên, Fiez thật hoài nghi có khi nào mình lấy dao cắt thịt bò đâm lên người tên này mấy lỗ hay không.

“Đúng rồi,” Fiez né tránh quấy rầy của Flavor, “Không biết cậu có xem trực tiếp hay không, Juliano thắng Jack.”

“Vậy sao, thật đáng tiếc. Tôi sẽ tuân thủ ước định, như vậy nha, tạm biệt.” Flavor nho nhã ngả một cái lễ thân sĩ, chân thành đi ra khỏi nhà ăn.

Fiez thở ra một hơi, nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

“Cậu và Flavor đã xảy ra chuyện gì trong thang máy?” Giọng Juliano thật nhẹ nhàng, nhưng so với bình thường còn trầm thấp hơn, đây chính là dấu hiệu báo trước anh ta sắp tức giận.

Fiez nuốt nuốt nước bọt, trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Không có gì, chỉ là nói về những chuyện trước kia của anh thôi, tôi cũng không ngờ hai người lại quen biết nhau lâu như vậy nha!” Lúc này, điều quan trọng nhất chính là phải nói sang chuyện khác trước.

“Hai người nói cái gì?”

“Ồ...Anh thu thập mấy đoạn thu hình trận đấu của tôi, còn có chuyện hai người học cùng một thầy dạy karate...” Fiez bắt đầu kéo kéo tóc, cố gắng nói thêm một số chuyện nữa, nhưng đáng tiếc cậu lại không nhớ được gì.

“Cậu đang nói dối.” Juliano nhìn thẳng về phía Fiez, thấy Fiez đang chột dạ ngồi đó.

“Tôi...cần gì phải nói dối...”

“Nhất định đã xảy ra chuyện gì không vui!”

“Không có, anh nghĩ nhiều quá rồi!”

“Thái độ của cậu với Flavor rất khác, cậu không muốn nhìn thấy cậu ta.” Juliano vẫn một mực dùng câu khẳng định với Fiez.

“Bởi vì không phải anh đã nói với tôi là cậu ta...cậu ta...” Lúc này Fiez đột nhiên ý thức được dường như Juliano cũng chưa nói Flavor có chỗ nào không tốt cả.

“Trước kia cậu ta rất thích kề cận tôi, tôi thích cái gì cậu ta cũng nhất định phải có một cái giống y như vậy. Cậu ta không phải đã làm cái gì trong thang máy chứ?”

Nhìn thấy ánh mắt như xuyên thấu của Juliano, Fiez do dự, nếu không nói thật, Juliano nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng nếu nói hết sự thật ra, không biết lúc đó người gặp nạn là mình hay là Flavor đây.

“À...Chuyện đó...Cậu ta ở phía sau ôm lấy eo tôi...” Sau đó giữ chặt hai tay tôi, lấy dây lưng trói tôi lại, còn lấy tay đùa giỡn tiểu huynh đệ của tôi...Nhưng những chuyện này đương nhiên tôi sẽ không nói cho anh biết, Fiez khốn quẫn nhìn Juliano.

“Còn gì nữa?”

“Cậu ta còn...hôn tôi một cái...” Khai báo đến đây hẳn là đủ rồi đi, Fiez tự an ủi mình.

“Sau đó thế nào?” Juliano lại không có ý ngừng hỏi.

“Còn...còn có thể có cái gì chứ...” Lúc này tự dưng Fiez có ảo giác, Flavor sẽ không nói gì với Juliano chứ.

Juliano vẫn tiếp tục nhìn Fiez, nhìn cho đến toàn thân cậu cứng ngắt cả lên. Juliano kéo cổ tay Fiez lên, chỉ vào vết đỏ trên tay, “Đây là cái gì?”

“Dấu...đồng hồ đeo tay...” Fiez cả kinh, á, dấu dây lưng, khi nào thì Juliano phát hiện?

“Cả hai tay đều có, cậu mang đồng hồ tình nhân à?” Cánh tay đang nắm Fiez càng ngày càng chặt, ánh mắt cũng như thanh kiếm sắc bén muốn xuyên thủng qua Fiez, “Nếu cậu không giãy giụa quyết liệt thì sao có thể in sâu như thế?”

Bên tai Fiez như vang đến tiếng chuông báo tử, xem ra muốn nói dối Juliano căn bản là không có khả năng, “Bị dây lưng...”

“Flavor còn làm gì cậu nữa?” Ngữ điệu của Juliano tăng lên, khiến Fiez cảm thấy kinh hãi.

Trong đầu Fiez bỗng xoẹt qua hình ảnh giây dũa kịch liệt trong thang máy, một cổ tức giận từ đầu bốc lên, cậu hất tay Julianano ra, rống lên, “Cậu ta còn có thể làm gì tôi! Anh cảm thấy cậu ta muốn làm chuyện gì thì cậu ta sẽ làm chuyện đó! Chẳng qua cậu ta không có thành công! Tôi thật sự phát điên mới cảm thấy anh...”

Thật mê người, tôi nghĩ cứ như vậy mà nhìn anh.

Những lời này Fiez cũng không có nói ra, cậu xoay người đi, thấy cách đó không xa có một đôi tình nhân trẻ tuổi bị tiếng hét của cậu dọa đến xám cả mặt, sau đó bước ra khỏi bàn ăn, đi ra ngoài.

Đi đến trước cửa thang máy, Julianano cũng đang đuổi theo phía sau, Fiez không thèm để ý tới anh ta, cậu chỉ nhìn lên đèn hiển thị, cho đến khi “Đỉnh” một tiếng cửa mở ra, cậu lập tức bước vào, vừa định đóng cửa thang máy lại, Julianano liền đưa tay ngăn lại, bước vào.

Fiez không nhìn anh ta, bấm thang máy đi lên, Julianano đứng một bên cũng im lặng đến khác thường.

Cửa mở, Fiez bước nhanh về phòng, vừa mới quẹt thẻ xong, đã bị Julianano đẩy mạnh vào phòng.

“Anh làm gì!” Fiez rống giận.

“Vừa rồi cậu nói cảm thấy mình phát điên, câu phía sau là gì?” Đường như Julianano đã bình tĩnh lại, nhưng lúc này Fiez vẫn còn đang phẫn nộ.

“Không có gì hết!” Fiez ngồi xuống giường, mở TV lên.

“Có!”

“Không có!” Fiez nhanh chóng chuyển kênh.

“Có!”

“Đúng, có...” Fiez quát, “Tôi cảm thấy anh là đồ ngu ngốc, ấu trĩ...Ừm...”

Còn chưa nói xong, Julianano đã tiến lên phía trước, Fiez vừa mới ngẩng đầu lên đã bị áp ngã vào trong chăn, môi bị Julianano chặn lại, đầu lưỡi anh ta không ngừng khiêu khích cuồng loạn, nhắm nháp khoang miệng Fiez, Fiez đưa tay đẩy Julianano ra, “Anh lại phát điên gì nữa!”

“Bởi vì cậu nói dối! Cậu mà cậu muốn nói không phải là ngu ngốc, ấu trĩ.” Julianano đặt tay lên hai bên hông Fiez, từng sợi tóc nhỏ vụn chạm vào mặt Fiez, khiến cậu cảm thấy ngứa ngáy.

Fiez không nói lời nào, ngơ ngác nhìn Julianano, lúc này khí thế của cậu đã hoàn toàn bị Julianano áp chế đi. Chẳng lẽ bất kể là lúc thi đấu hay trong cuộc sống thường ngày, cậu đều không có cơ hội nắm quyền chủ động hay sao? Fiez nghiêng mặt qua một bên, bày ra biểu tình “Anh muốn sao tùy anh!”

Môi Julianano chạm vào tai Fiez, mút lên chỗ đã bị Flavor hôn trong thang máy, sau đó nhẹ nhàng nỉ non bên tai Fiez, “Kì thật cậu muốn nói ”Tôi phát điên mới cảm thấy anh thật mê người” phải không?”

Fiez kinh ngạc quay sang nhìn Julianano, “Sao anh biết...” Ý thức được câu nói của mình, Fiez liền ngậm miệng lại.

32. Chương 32

Juliano ghé vào người Fiez, thản nhiên nói, “Nếu có một ngày, cậu thật sự nói như vậy, người điên mất nhất định là tôi.”

.

Fiez nhìn trần nhà, nghiêng đầu lại nhưng nhìn không thấy biểu tình của Julianano, cười khổ, tôi có nên may mắn vì lúc này đã không nói câu đó ra không? Nếu anh thật sự nổi điên, tôi làm sao chống đỡ nổi?

“Tôi không lo lắng về Teetor hay Horsel, bởi vì bọn họ vĩnh viễn cũng không đuổi theo kịp chúng ta.” Julianano lấy ngón tay trỏ đùa tóc của Fiez, “Nhưng mà, Flavor...lại không giống như thế!”

“Sao lại không giống?” Fiez có chút kinh ngạc, Julianano luôn kiêu ngạo, tự phụ, rõ ràng anh ta đã thắng được Flavor, thế nhưng vẫn còn cảm thấy bất an về người này là sao.

“Cậu ta là em họ của tôi, mẹ cậu ta là em gái cùng cha khác mẹ với mẹ tôi. Dì của tôi là một người không có trách nhiệm, sau khi sinh Flavor liền tìm đàn ông hên hò...uống rượu...phụ nữ như vậy căn bản không thích hợp mang theo đứa nhỏ. Mà gia cảnh của tôi cũng khá tốt, cậu biết đó...”

“Không phải khá tốt mà là vô cùng tốt...” Fiez cười nhạo một tiếng, nhị công tử của đại tài phiệt, nhưng Flavor lại là em họ của Julianano, điều này đúng là làm cho người ta phải bất ngờ.

“Cho nên mẹ tôi đã mang Flavor về, lúc đó cậu ta mới sáu tuổi. Khi đó cậu ta cũng giống như bây giờ, có nụ cười thiên sứ, hơn nữa cũng rất yếu đuối, cần có người bảo hộ. Còn nhớ có một năm, cậu ta trèo lên cây quýt trong vườn, không cẩn thận ngã xuống, để đón được cậu ta tôi đã gãy một cánh tay, từ đó về sau, cậu ta bắt đầu bám theo tôi...” Julianano nhích sang bên phải Fiez, vươn tay vuốt ve cằm Fiez, “Học cùng một trường với tôi, ăn đồ ăn giống tôi, dùng vợt tennis cùng một nhãn hiệu với tôi, à, quên nói cho cậu biết, cậu ta đánh tennis tốt lắm, tuy rằng cậu ta nhỏ hơn tôi ba tuổi...Lúc đó tôi tình nguyện tập tennis với cậu ta, cũng không chịu đánh cùng với đứa nhỏ mà huấn luyện viên sắp xếp.”

Fiez cười cười, “Tôi có thể hiểu được...Anh rất cường đại, những người hướng tới cường đại đều không tự giác mà bắt chước anh.”

“Có một lần cậu ta ở trường bị đứa nhỏ cùng tuổi khác ăn hiếp, về đến nhà, chuyện đầu tiên mà cậu ta làm là trốn vào phòng tôi, cúi đầu, túm góc áo tôi, khiến cho người ta cảm thấy mềm lòng. Vì thế, tôi đã nhờ thầy dạy Karate của tôi dạy cho cậu ta...Cậu có biết hai tuần sau mọi chuyện như thế nào không, cậu ta đánh ba đứa nhỏ đó đến nằm viện, cha tôi đã dùng tiền xin bãi kiện. Lúc đó mọi người trong nhà đều cho rằng Flavor vì bị áp bức lâu ngày mới bạo phát...Nhưng tôi cảm thấy không phải như thế, cậu ta nhìn trông như vô hại, đáng yêu khiến người ta phải thương tiếc, nhưng chỉ hai tuần mà cậu ta có thể đánh ba đứa nhỏ đó thành như vậy...Nhất định cậu ta đã có ý định trả thù từ trước.”

“Tôi có thể hiểu!” Fiez nhớ đến tư thế của Flavor trong thang máy, trong lòng vẫn còn đang sợ hãi.

“Sau này, đến năm cậu ta mười tuổi, lúc bấy giờ cha cậu ta ly hôn với vợ, muốn mang cậu ta về, cũng vào lúc đó, mẹ tôi bị ung thư buồng trứng, cha tôi vừa phải lo việc làm ăn vừa phải chăm sóc cho mẹ tôi, không có thời gian ra tòa tranh quyền nuôi dưỡng cậu ta, vì thế ông đã đồng ý với cha cậu ta cho phép mang cậu ta đi. Hôm đó, Flavor bị cha mình lôi ra khỏi chiếc giường của tôi, cậu ta gọi điện thoại bảo tôi mau trở về, nhưng lúc đó tôi lại đang tham gia thi đấu ở tổ thiếu niên...Cậu ta để lại lời nhắn, cậu ta hận tôi, một ngày nào đó, cậu ta sẽ khiến tôi mất đi thứ mình yêu quý nhất...” Julianο cuộn mình lại, cầm tựa vào người Fiez, hai tay ôm chặt cậu.

Fiez vẫn nhìn lên trần nhà như trước, thật lâu sau mới nói, “Anh sẽ không mất đâu!”

Sáng sớm hôm sau, Fiez bị Julianο đánh thức.

“Đi thôi, thức dậy tập luyện!”

Hai người mặc đồ thể thao cùng nhãn hiệu, mà ngay cả giày thể thao, khăn mặt cũng y như đúc.

Fiez bĩu môi nhìn Julianο đang chạy phía trước mình, bất mãn nói, “Haizz, anh đổi nhãn hiệu khi nào thế, bằng không người ta còn tưởng tôi bắt chước theo sở thích của anh...mà khoan đã, Flavor cũng thích dùng nhãn hiệu giống như anh, á, tôi chẳng những bắt chước anh mà còn bắt chước Flavor...”

Julianο nghiêng người về phía sau, ném cái khăn mặt trên cổ lên mặt Fiez, “Ngu ngốc!”

“Gi?” Fiez không hiểu tại sao Julianο lại mắng mình ngốc, nhiều năm sau này, khi đó, Julianο vừa nhàn nhã xem tạp chí thể thao vừa nói: Lúc đó tôi xem tạp chí phát hiện cậu thích dùng nhãn hàng đó, cho nên tôi mới mua giống y như vậy.

Ngay khi hai người đứng trước lưới banh tập luyện, lão Kez và Mochein ở một bên kinh ngạc không thôi.

“Hai người bọn họ khi nào thì thân cận như thế?”

“Không biết, tôi cũng đang bực nè!”

Chiều hôm đó, hai người đều biết được đối thủ trong trận bán kết của mình là ai.

Fiez đấu với Toby, đồng thời đối thủ của Juliano chính là Claude. Fiez hưng phấn phát tay lão Kez, kêu to, “Oa, là Toby, Warren Toby, thật tốt quá! Tôi thế nhưng...thế nhưng có thể thi đấu với anh ta...”

Ngược lại, lão Kez lại bất đắc dĩ cười cười, “Tôi tình nguyện đối thủ của cậu là Juliano, như vậy cơ hội thắng sẽ nhiều hơn.”

Vừa dứt lời, lập tức bị Mochein nhảy vào, sau đó hai người giống như hai đứa nhỏ tranh cãi không ngừng.

Fiez ần ần thái dương, nghĩ thầm, trở về phải cố gắng nghiên cứu các trận đấu của Toby mới được.

Đến bữa tối, Fiez ăn rất vui vẻ, trong lòng cậu luôn nghĩ tới trận đấu với Toby, nhưng Juliano ở đối diện lại không nói tiếng nào, tay cầm tờ báo, mà đĩa bít-tết trên bàn cũng chưa động đến.

Bữa tối sắp ăn xong, Fiez mới giật mình nhìn lại, mình luôn miệng nhắc tới Toby, Juliano tám phần là đang nổi giận...Aizz, mình đúng thật là không cẩn thận mà...Fiez đưa tay cắt miếng bít-tết trên bàn ăn thành nhiều miếng nhỏ, sau đó lấy nĩa cắm một miếng vào đưa lên miệng Juliano, Juliano mím chặt môi lại, cho đến khi nước trong miếng bít-tết nhiều xuống tờ báo, mới chậm rãi mở miệng nói, “Thi đấu với tôi cũng không thấy cậu hưng phấn như vậy.”

Fiez thở dài một hơi, nhỏ giọng nói, “Cậu không phải tôi làm sao biết tôi không hưng phấn...”

Juliano lật tờ báo sang một trang khác, Fiez liếc mắt nhìn: Chuyên mục mua sắm của phụ nữ, trong lòng có chút buồn cười, cao giọng nói, “Aiz, ngay cả bít-tết anh cũng không ăn, hay là tôi kêu nhân viên phục vụ đem đến một ly cà rốt để anh bổ sung dinh dưỡng nha.”

Vừa dứt lời đã thấy Juliano buông tờ báo xuống, bắt đầu ăn mớ bít-tết mà Fiez đã cắt.

Trên đường trở về phòng, Fiez nhớ tới chuyện Juliano đã từng thi đấu với Toby, lập tức quay qua, “Anh từng thi đấu với Toby, có kinh nghiệm gì có thể truyền thụ lại không nào!”

Juliano mở cửa phòng ra, “Cậu xem trận đấu của Toby cùng Claude có cảm giác gì?”

“Rất mạnh...Tôi không biết phải hình dung thế nào nữa...”

“Cho nên tôi cũng không biết phải hình dung với cậu thế nào, nhưng mà Fiez, cậu có thể làm được, Fiez Khidr luôn là tuyển thủ khiến người ta cảm thấy lo lắng, luôn vượt ra ngoài dự đoán của người khác.”

Fiez nhìn theo bóng lưng của Julianio, nở nụ cười.

Anh luôn bình tĩnh như vậy, bất kể đối thủ là ai.

Đến tối, Fiez nằm trên giường lăn qua lộn lại, cậu vẫn không thể tin là mình có thể bước vào vòng bán kết, cảm giác giống như đang nằm mơ.

“Ngủ không được sao?” Giọng Julianio vang lên trong bóng đêm.

“Uhm, tôi làm ồn đến anh phải không?” Fiez đang nghĩ có phải mình đã xoay người quá lớn tiếng hay không.

“Không có! Đến bây giờ cậu còn hoài nghi thực lực của mình sao?” Julianio ngồi dậy, “Những người mà cậu đánh bại tự đáy lòng của họ đều dâng lên cảm giác vui sướng...bởi vì cậu rất mạnh, bại bởi cậu cũng không cảm thấy đáng tiếc, trong lúc thi đấu với cậu, cậu sẽ đưa họ tới một nơi cao hơn, xa hơn.”

“Julanio...” Fiez cảm khái, tại sao Julianio lại có thể nói được những lời khiến cho mình an tâm như thế?

33. Chương 33

Ngay khi Fiez lo suy nghĩ đến thất thần thì hai phiến môi mềm mại đã chạm vào cậu, ngón tay của Julianio len lỏi vào trong tóc Fiez, đầu lưỡi liếm lên môi Fiez, nhẹ nhàng đẩy nó ra, “Đêm nay tôi sẽ để cậu ngủ ngon...”

.

Fiez vừa định mở miệng bảo Julianio đừng làm xằng bậy, đối phương đã thì thào, “Tôi biết trận đấu ngày mai quan trọng thế nào!” Sau đó lập tức đưa chiếc lưỡi ẩm ướt xâm nhập vào trong khoang miệng của Fiez, đảo qua từng chiếc răng, quấn quanh đầu lưỡi, ngón tay Julianio chạm rãi lướt xuống phía dưới, xoẹt qua vành tai, xuống cổ Fiez, kéo vạt áo cậu ra, Fiez khấn trương bắt lấy ngón tay Julianio, Julianio rút đầu lưỡi ra khỏi miệng Fiez, kéo lấy ngón tay đang ngăn cản mình, ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi ướt át lướt qua ngón trỏ của Fiez, liếm lộng khe hở giữa hai ngón tay, nhẹ nhàng cắn lên làn da nộn nộn kia, Fiez có chút thẹn thùng, vội vàng rút tay về.

Lúc này, Fiez cảm giác được quần ngữ của mình bị kéo tới đầu gối, quần lót bị kéo ra. Fiez nuốt nuốt nước bọt, bắt lấy tay Julianio, “Như vậy được rồi...hiện giờ tôi không cảm thấy khẩn trương...”

Fiez biết, Julianio không phải không để ý đến trận đấu ngày mai mà làm ra chuyện xấu gì, nhưng quả thật cậu thấy thẹn thùng, tim đập nhanh đến nỗi giống như không còn là của mình nữa, điều cậu muốn duy nhất hiện giờ chính là điều chỉnh lại cảm giác kì quái lúc này.

“Á...” Thiếu chút nữa Fiez từ trên giường nhảy dựng lên, phân thân cậu bỗng rơi vào một nơi ẩm áp, đầu lưỡi mềm mại khẽ lướt tới lui, chạy dọc đến tận linh khẩu, thăm dò cái lỗ nhỏ phía trên.

Fiez run rẩy cả lên, hai tay cậu nắm chặt đầu Julianio đang cúi vào trong hạ thể của mình, cắn răng kiềm chế âm thanh tràn ra khỏi cổ họng.

Juliano ngược lại càng thêm làm càn mút vào, giống như cố ý trả thù Fiez không chịu phát ra âm thanh khiến cho người ta tâm thần nhộn nhạo kia, hai chân Fiez không tự chủ được mà đẩy ra, nhưng cũng không cách nào gãy dựa.

“Đứng lên...tôi sắp...” Fiez liều mạng trụ lại xúc động muốn phóng thích, nhưng Julianio cũng không chịu nhả ra, đầu lưỡi không ngừng lướt tới lui, Fiez nhịn không nổi mà phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Juliano mút mạnh vào, trong không khí vang lên âm thanh giống như tiếng hôn môi, Fiez hít mạnh, hai tay muốn nâng đầu Julianio lên, nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi phóng ra ngay trong miệng Julianio.

Lúc này, đầu óc Fiez trống rỗng, bên tai là giọng nói thanh lãnh nhưng cũng không mất đi vẻ ôn nhu của Julianio, “Thoải mái không?”

Fiez không trả lời mà chỉ ngây ngốc gật gật đầu, nhưng lúc này Julianio ở trong bóng tối đã thấy rất rõ ràng biểu tình đáng yêu của cậu. Ngón tay anh vuốt nhẹ lên trán Fiez, vuốt ve mấy sợi tóc ướt đầm mồ hôi bám vào mặt, nhẹ giọng nói: “Giờ nhanh ngủ đi!”

Fiez vẫn chưa tỉnh táo hẳn, cơn buồn ngủ cũng không buông tha mà kéo tới, cậu chậm rãi nằm gọn trong vòng tay Julianio chìm sâu vào giấc ngủ.

Hai ngày sau, tinh thần của Fiez tươi tỉnh hơn một chút, sáng sớm hai người thức dậy tập luyện, ngẫu nhiên cũng sẽ có loáng thoáng mấy ánh đèn phóng viên xoẹt qua, dù sao hai tuyển thủ sắp bước vào vòng bán kết mà lại cùng nhau tập luyện thì đúng là có chút mới mẻ.

Luyện tập xong, hai người vào một quán cà phê, uống cà phê, dùng điểm tâm. Sáng sớm thật nhu hòa, xuyên qua cánh cửa sổ lẳng lẳng chiếu lên gương mặt Julianio, Fiez chống đầu, có chút buồn ngủ, mơ mơ màng màng nhìn thấy ngón tay thon dài của Julianio đang cầm dao quệt bơ lên bánh mì, bỗng nhiên Fiez cảm thấy...

“Thật đẹp...”

Juliano ngẩng đầu lên, “Cái gì?”

Fiez giật mình ngồi đằng hoàng lại, bưng tách cà phê lên uống một ngụm, “Tôi nói mặt trời hôm nay...A, đáng quá!”

“Đã chạy hơn một giờ rồi mà cậu vẫn còn chưa tỉnh ngủ à, cậu quên thêm sữa và đường rồi!”

“Ồ...” Còn không phải tại anh! Tất cả mọi người đều chơi tennis như nhau, tại sao tay của anh lại đẹp hơn tay tôi như thế!

“Ngày mai...cậu sẽ thi đấu với Toby!” Julianano đưa bánh mì đã quết đầy bơ qua, Fiez nuốt nuốt nước miếng, Ha ha, cậu thích nhất là ăn nhiều bơ nha.

“Đúng vậy...” Giọng của Fiez như trộm lẩn vào trong lớp bơ, “Anh cứ yên tâm, hiện tại tôi không thấy khẩn trương...Tôi sẽ làm tốt Fiez Khidr!”

“Uhm, tôi biết cậu sẽ làm tốt!” Julianano cúi đầu xuống, thu liễm góc cạnh sắc sảo, tạo nên một vẻ đẹp ôn hòa, Fiez nhìn chăm chăm ngón tay đang khuấy cà phê của Julianano, càng nhìn càng ghen tị, nhưng khi nhớ đến ngón tay xinh đẹp đó đã từng vuốt ve mình, Fiez bỗng cảm thấy tim đập nhanh hơn.

“Fiez...”

“Hả?” Fiez nuốt bánh mì xuống, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện.

“Trận chung kết gặp!” Julianano nói khẽ.

Toàn thân Fiez như cảm thấy nóng lên, ngơ ngác nhìn Julianano đang ở trước mặt mình, “Trận chung kết gặp!”

Không ai nhìn thấy, dưới bàn ăn, tay nắm chặt bàn tay.

Ngày hôm sau dường như đến nhanh hơn mọi khi, Fiez bị Julianano túm ra khỏi giường, “Fiez, thức dậy đi, trận đấu của cậu bắt đầu vào lúc chín giờ rưỡi!”

“Ồ...Ồ...”

“Là trận đấu với Toby!”

“Á! Trận đấu với Toby!” Fiez nhảy từ trên giường xuống, vọt vào phòng tắm, vừa đánh răng vừa nhìn thấy Julianano đã ăn mặc chỉnh tề, đang giúp mình kiểm tra vật phẩm đem theo lại lần cuối.

Lên taxi, chân Fiez run lên, tâm trạng vốn đã bình tĩnh giờ vì trận đấu đang tới gần mà lại khẩn trương lên, Julianano nhìn Fiez, lấy máy nghe nhạc ra, đeo tai nghe vào tai Fiez.

“Nghe thử đi, đây là giai điệu mà tôi thích nhất!”

Fiez nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Juliano, bỗng cảm thấy có chút buồn cười, trận đấu của Juliano và Claude diễn ra vào ngày mai, vậy mà anh ta còn đến trấn an mình.

Mathilde, có lẽ anh nói không sai, cứ cùng người này ở một chỗ như vậy, cũng không có gì là không tốt.

Khán đài không còn chỗ nào trống, Fiez nhìn lưới banh cách đó không xa, cởi áo khoác ra, quay lại nhìn Juliano mỉm cười, “Tôi đi nha!”

“Uhm!”

Fiez ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh, cao chót vót.

Trận đấu bắt đầu, Fiez là người phát bóng đầu tiên.

Toby đứng ở đối diện cầu khốe môi lên, giống như nở một nụ cười tự tin, cường đại mà chân thật.

Fiez tung bóng lên không trung, mạnh mẽ đánh qua lưới, bóng lao tới với tốc độ tương đối lớn, nhưng chỉ trong chớp mắt bóng đã quay ngược trở về, tốc độ đánh bóng của Toby luôn rất kinh người, Fiez cảm giác được như có một cơn gió xoáy tới, ngay khi mọi người nghĩ ván đầu tiên của trận đấu sẽ là một cú return Ace thì Fiez đã đuối tới, đưa tay lên, hạ cánh tay xuống, xoay người đập bóng trở lại, phát bóng này đi chệch sang bên trái, rơi xuống đất, trong chớp mắt Toby đã chạy tới hất bóng lên, bóng vừa qua khỏi lưới, đã bị Fiez đánh trở lại bay ngang qua bả vai Toby, rơi xuống đường biên ngang.

“15-0” Trọng tài hô lớn, Fiez đã giành chiến thắng ở ván đầu tiên.

Toby bắt đầu giơ vợt lên, cúi người, ánh mắt tràn đầy áp bách khiến Fiez nuốt nuốt nước bọt, cậu hít sâu một hơi, phát bóng qua lưới, Toby trực tiếp đập bóng về đường biên ngang phía Fiez, sau lại không ngừng đập bóng đến cùng một vị trí đó, điều này làm cho Fiez không khỏi khâm phục y về khả năng khống chế bóng, bất kể mình tấn công ở góc độ nào bằng bất kì kĩ thuật gì thì Toby vẫn duy trì điểm rơi ở đường biên ngang. Bất kể là bóng có biến hóa như thế nào, Toby vẫn chuẩn xác giống như máy móc, Fiez cảm giác mình giống như con côn trùng nhỏ rơi vào mạng nhện, bị kiểm chế đến không thể động đậy. Rất nhanh, Fiez vung tay đánh phát bóng tiếp theo của mình.

34. Chương 34

Đến lượt Toby phát bóng, tình thế lại càng bất lợi cho Fiez hơn. Bắt đầu từ năm hai mươi tuổi, Toby vẫn luôn duy trì kỉ lục phát bóng nhanh nhất, vận tốc của bóng hơn 220, qua nhiều lần thống kê, chỉ có hoàng đế Claude là có 78% đón được bóng, hướng chi, lúc thi đấu với các tuyển thủ khác, Toby cũng rất ít khi

làm mất lượt phát bóng của mình.

.

Bất kể là lúc xem lại đoạn thu hình hay ở tại hiện trường quan sát, Fiez vẫn không thể hiểu được kỹ thuật tạo nên vận tốc cực nhanh của Toby. Mặc dù Fiez có khả năng quan sát rất tốt, nhưng cảm giác quả bóng đó giống như hóa tiễn, xé gió rơi thẳng xuống đất, lúc từ mặt đất nhảy lên đánh, Fiez chỉ có thể ngửa đầu đưa mắt nhìn theo. Cứ như vậy, Fiez thua mất ba ván.

So với cú phát bóng ăn điểm trực tiếp mạnh mẽ của Julianano, Toby lại càng tinh xảo hơn, y không dùng hết sức lực trên cơ thể để đánh ra, mà chỉ tập trung chúng trên vợt, lưng, eo cùng với khuỷu tay phối hợp đến kinh ngạc, nếu chỉ xét về mặt tốc độ, có lẽ mình sẽ phản ứng không kịp, nhưng nếu mình có thể phản ứng kịp thì sao? Hai mắt Fiez nhìn chăm chăm vào cổ tay Toby, dựa vào ba ván khi nãy, phỏng chừng mình có thể đoán được điểm rơi cầu của y, hiện tại nếu bóng đánh ra, cậu sẽ lập tức chạy đến ngay! Trong khoảnh khắc bóng rời khỏi vợt, Fiez liền chạy nhanh ra ngoài, ngay khi bóng bay tới ngang bả vai Fiez, Fiez đập bóng ngược lại, đáng tiếc là bóng lại rơi vào lưới. Fiez điều chỉnh hô hấp, không cần gấp, mình vẫn còn cơ hội. Vì thế ngay đợt bóng sau, Fiez đã đập bóng ngược trở lại trong tiếng kinh hô của mọi người, lần này cậu chọn thời điểm rất tốt, bóng đánh sát bên lưới nhưng vẫn không chạm vào. Lúc sau, Fiez dựa vào khả năng gọt bóng cùng phán đoán của mình nhanh chóng đập bóng trở lại, cùng với Toby nắm được bốn ván, mà điểm rơi bóng của Toby rất chuẩn, thêm vào đó là độ linh hoạt rất cao thường tung ra những pha bóng bất ngờ khiến Fiez thua mất set này.

Đến set thứ hai, Toby phát bóng, tốc độ vẫn như trước không giảm, thậm chí còn có xu thế tăng lên, dù sao tốc độ của Toby vẫn có thể đạt tới 240, nhưng chỉ trong tích tắc, mọi người cơ hồ còn không thấy rõ động tác phản đập của Fiez, quả bóng đã bị đánh trở về, Toby vội vàng chạy về phía bên phải, định đánh ngược trở lại nhưng vẫn không kịp. Khắp hội trường đều sợ hãi kêu lên, và Toby lại lộ ra biểu tình “Quả nhiên là như vậy”, bởi vì ngay từ set đầu tới giờ, Toby phát giác Fiez đã thích ứng với cách phát bóng của mình. Tuy rằng, Fiez đã hạn chế tối đa việc mất điểm do bị ăn điểm trực tiếp, nhưng cách đánh bóng tạt qua đường biên khiến Fiez phải mệt mỏi, Fiez thật không dám tưởng tượng, thế nhưng lại có thể có tuyến thủ lợi hại như vậy, các tuyến thủ bình thường đều đánh bóng rơi vào vị trí hai bên đường biên ngang, nhưng Toby thì lại có thể đánh rơi vào hai bên đường kẻ, thậm chí còn bỏ bóng vào ngay sát bên đường biên trên. Dần dần, Fiez bắt đầu thích ứng, nếu như y đánh vào hai bên đường biên ngang, Fiez sẽ đánh trả lại ở một góc độ y như thế, như vậy có thể khiến Toby di chuyển sang một bên, nếu y đánh ở đường biên trên vậy thì Fiez sẽ bỏ nhỏ. Chiến thuật cũng Fiez cũng không sai, vì thế mà cậu thắng Toby hai ván, tuy nhiên điểm rơi bóng của cậu cũng không chuẩn như Toby, cho nên số lượt mất bóng cũng không ít. Fiez cẩn thận quan sát Toby, nếu xét về khả năng chuẩn xác khi cho bóng rơi thì Rafael cũng là cao thủ, nhưng nếu so sánh độ linh hoạt ở cổ tay giữa Toby và Rafael thì khi Toby đánh bóng ra càng chú trọng mối tương quan với cánh tay cùng khuỷu tay, thêm vào đó là góc độ biến hóa của vợt, cho nên so với Rafael thì lại càng chuẩn xác hơn. Ngay khi Toby biết Fiez đã thích ứng với đường đi nước bước của mình lập tức thay đổi đường bóng, cơ hồ làm cho Fiez có chút trở tay không kịp, tiết tấu của cậu hoàn toàn bị Toby dẫn đi, Fiez muốn lấy lại nhịp độ của mình nhưng cũng chỉ tạo ra nhiều sai lầm. Fiez vẫn như trước bị dẫn 6:4 thua thêm một set.

Nếu lại thua thêm một set nữa thì coi như xong. Fiez ngửa đầu lên, thở dài một hơi, cơ hồ trong lúc hô hấp, cậu lại nhìn thấy Julianano lẳng lặng ngồi trên khán đài, bên cạnh còn có hoàng đế Claude. Tuy lúc này cậu không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng Fiez lại thầm nghĩ, có phải một người luôn có biểu tình không quan tâm thắng thua như Julianano cũng đang vì mình mà khẩn trương đến độ tim cũng sắp nhảy ra ngoài?

Sao có thể dễ dàng chấm dứt như vậy! Fiez cười cười, bắt đầu sờ sờ tóc mình.

Đến lượt Fiez phát bóng, cậu nhìn nhìn Toby đang đứng đối diện, cảm ơn anh đã đứng trước mặt tôi, khiến tôi có thể hấp thu được nhiều tinh hoa hơn! Lúc bóng bay qua khiến mọi người hít mạnh, mãnh liệt lao tới, Toby chạy nhanh đến, lúc vợt chạm vào bóng thì “ba” lên một tiếng, thiếu chút nữa Toby đã không đỡ được. Fiez lau đi mồ hôi trên trán, cậu quan sát cách Toby đập bóng trở lại, chiều theo động tác phối hợp giữa cả vai cùng cánh tay, chỉ là mới thử lần đầu thôi, không ngờ lại có hiệu quả đến thế. Toby xoay người lại, nhìn Fiez nở một nụ cười sâu xa. Đến ván thứ hai, tốc độ bóng vẫn không giảm, nhưng lại bị Toby đánh trở về, Fiez giống như đã đoán trước, thuận thế tiến lên phía trước, nếu như bỏ nhỏ Toby sẽ đập lại ở góc hiểm, cho nên Fiez chọn cách đánh bóng qua đường biên phía bên phải, Toby lại chạy đến đỡ, nhưng trong khoảng thời gian này Fiez đã lại chuẩn bị sẵn sàng, tiếp tục đập bóng trở lại. Ở ván này, Fiez nắm quyền chủ động. Nhưng Toby cũng không phải đèn cạn dầu, gọt bóng trả lại Fiez rồi tức khắc cũng chuẩn bị tốt bước kế tiếp, lúc Fiez thiết lập bẫy rập y cũng dễ dàng lướt qua. Toby đang dần lấy lại tiết tấu của trận đấu, Fiez hiểu một khi nhịp độ rơi vào tay Toby sẽ rất khó giữ lại.

“Không sao cả, chỉ cần làm chính cậu là được rồi!” Câu nói của Julianio bỗng nhiên vang lên bên tai Fiez. Đúng vậy, không cần phải bắt buộc bản thân phải thích ứng Toby, cậu cũng có thể có tiết tấu riêng của mình. Tuy rằng có nhiều người cho rằng ý nghĩ này rất khó thực hiện nhưng Fiez lại làm được. Lúc đuổi theo bóng, Fiez sẽ thích ứng với Toby, nhưng một khi bóng chạm vào vợt của mình, vài giây đó chính là của mình, Toby ngược lại cũng thế. Hai người vô cùng kiên nhẫn, đập bóng một nhanh một chậm. Khi bản thân không có bất kì suy nghĩ gì thì tốc độ bóng sẽ không thay đổi, Fiez không ngừng thay đổi tốc độ bóng, rốt cuộc làm cho Toby mất bình tĩnh, tiến lên phía trước đánh lại nhưng vợt của Toby lại không thể chạm vào bóng. Fiez nghe âm thanh của trọng tài, không ngờ là mình lại có thể thắng Toby được một set. Fiez nhìn về phía Julianio, vẫn như trước không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, nhưng cũng không sao cả, ở trên sân bóng này, anh ta có thể nhìn thấy cậu rất rõ ràng.

Set tiếp theo càng kịch liệt hơn, tất cả cơ hồ đều ngưng tụ vào trong những kĩ thuật đập bóng, smash, volley, thuận tay, trái tay,.....Fiez cảm thấy mình chưa bao giờ chuyên chú như hôm nay, mỗi một lần phản đập đều hao tổn nhiều tâm lực. Liều mạng đuổi theo, đoán trước, đánh trả...Fiez chưa từng nghĩ tới đầu óc mình lại có thể trong vòng một giây đưa ra phán đoán quyết định như thế. Mathilde nói rất đúng, Toby và Claude sẽ đưa đối thủ mình lên một góc độ cao hơn, đạt tới một cảnh giới không thể tưởng. Rốt cuộc cũng đến thời điểm Toby dẫn trước, nhưng Fiez vẫn ngẩng cao đầu duy trì ý chí cùng tinh lực chiến đấu, luôn không ngừng rút lại khoảng cách, cuối cùng cả hai phải bước vào ván tie-break để phân thắng bại.

Đến thời điểm quyết định, Fiez dẫn dụ Toby tiến lên phía trước, sau đó đập bóng ra phía sau hậu trường, Toby lập tức lùi về phía sau, ngay khi bóng còn chưa đạt tới điểm cao nhất đã dùng vợt đập bay qua lưới, lúc này Fiez vừa từ cú smash mới chạm tới đất. Cả khán đài tĩnh lặng, hai ba giây sau, trọng tài tuyên bố Toby thắng lợi.

“Fiez, cậu rất tuyệt! Nhưng tôi đã hứa với anh ta phải gặp nhau trong trận chung kết, cho nên tôi nhất định phải làm được!” Bên phần lưới bên kia Toby nở nụ cười nhẹ nhàng, trong suốt mà thuần túy.

Fiez cũng không buồn vì mình đã bị Toby đánh bại, bởi vì bản thân cậu đã làm rất tốt...Trước giờ chưa từng tốt như vậy, nhưng một câu “Trận chung kết gặp” lại khiến cho Fiez cúi thấp đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

35. Chương 35

Trong phòng nghỉ, Fiez ngơ ngác nhìn hai chân mình cho đến khi thấy một bóng dáng thon dài đi tới trước mặt, cậu biết người đó là ai nhưng cậu không cách nào quay đầu lại được, cậu nên dùng biểu tình gì để đối mặt với người đó đây?

.

Một cái khăn mặt trùm lên đầu, ngón tay thon dài của người nọ cách chiếc khăn mặt nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ướt đầm của Fiez, “Cậu hẳn là nên lau khô mồ hôi đi, nếu không sẽ bị cảm đó!”

Vốn muốn nở ra một nụ cười miễn cưỡng nói tiếng “Thật có lỗi, nhưng tôi đã cố hết sức rồi!”, cũng thật muốn đối mặt với anh ta nhưng câu nói đó lại trở thành, “Xin lỗi...Xin lỗi...” Tôi đã không thể gặp anh ở trận chung kết.

“Nhưng tôi đã nhìn thấy Fiez Khidr, người đã khiến cho tôi phải mê luyến!” Julianano nói khẽ.

Fiez cười cười, cậu đoán lúc này mình cười có lẽ rất khó xem, cũng may là Julianano không nhìn thấy, “Anh thất vọng lắm phải không, tôi cũng không lợi hại như anh đã nghĩ...Tôi cũng không có tiến đến vị trí mà anh hy vọng...”

“Vậy cậu hãy nói cho tôi biết, bại bởi Toby cậu cảm thấy tiếc nói sao?”

“Không có!” Fiez lắc lắc đầu, “Tôi chưa từng có cảm giác như thế...ngay cả đầu ngón tay cũng đều nóng lên...”

“Một khi đã như vậy, cậu không cần phải xin lỗi tôi!” Julianano nâng đầu Fiez lên, để cậu nhìn thẳng vào hai mắt anh, “Bởi vì cậu hiện giờ đã làm cho tôi cảm thấy sợ hãi, giống như chỉ trong nháy mắt sẽ tiến đến một vị trí khác xa hơn...Tôi cảm thấy thẹn vì ý nghĩ của mình, bởi vì cậu thua, tôi lại cảm thấy rất may mắn!”

“Juliano?” Fiez có chút kinh ngạc khi nghe câu nói đó, bởi vì trong mắt Fiez, Julianano Lars là người chưa bao giờ có biểu tình như thế.

“Đứng lên đi! Chúng ta trở về!”

Fiez ngơ ngác nhìn Julianano đang vươn tay về phía mình, chần chờ một chút rồi đưa tay lên, lại bị đối phương nắm chặt, đi ra phòng nghỉ, ánh nắng giữa trưa càng ngày càng trở nên gay gắt hơn.

Đêm đó, hai người nằm trên hai phần giường riêng biệt, Fiez vì trận đấu mệt mỏi mà nhanh chóng ngủ đi, ở phần giường bên kia Julianano tựa đầu vào gối xem tin tức tennis chiều nay, trên đó có đăng bài phỏng vấn của Toby Warren Will sau khi trận đấu kết thúc. Rất nhiều phóng viên hỏi Toby có suy nghĩ gì về Fiez, một tuyển thủ chưa tiến vào Top 30 lại có thể đánh ngang với mình cùng bước vào ván tie-break? Toby

kinh ngạc nói, cậu ấy không nằm trong Top 30 sao? Điều này sao có thể, Fiez Khidr tuyệt đối có thể xếp vào Top 10. Lúc các phóng viên hỏi anh có tán thưởng Fiez hay không, Toby chỉ mỉm cười nói, cho cậu ấy thêm ba năm nữa, cậu ấy nhất định có thể đứng ở vị trí của tôi hiện giờ, thậm chí còn cao hơn nữa.

Juliano cũng không đọc tiếp mà chỉ tùy tiện đặt tờ báo lên góc bàn bên cạnh giường, chút gió nhẹ nhàng do tờ báo tạo ra làm tóc trên trán Fiez khẽ lay động, lộ ra vẻ mặt điềm tĩnh cùng tiếng hít thở nhẹ nhàng. Vốn định đưa tay lên tắt đèn ngủ trên đầu giường, Juliano chợt ngừng động tác lại, nhìn gương mặt đang ngủ say kia.

Sáng ngày thứ hai trời bắt đầu mưa lác rác, lúc Fiez mở mắt nhìn ra bầu trời ngoài bức rèm, cậu thậm chí có ảo giác, có phải lúc này mới năm giờ hay không, nhìn nhìn lại đồng hồ, đúng là bảy giờ.

Fiez xoay người, thấy Juliano từ trong phòng tắm đi ra, chậm rãi nói với mình, “Cùng nhau đi thôi!”

Hôm nay là ngày thi đấu của Juliano và Claude, Fiez nhìn quanh phòng, phát hiện túi vật phẩm của Juliano đã thu xếp xong xuôi, gọn gàng ngăn nắp. Fiez nhìn người đang đứng trước mặt mình, mặc dù đối thủ của anh ta có mạnh như thế nào, thì bạn cũng không thể nhìn ra gì ngoài biểu tình kiên định trên gương mặt đó.

“Đương nhiên rồi!” Fiez mỉm cười, lúc này đến phiên tôi dõi mắt theo anh.

Fiez và Juliano làm vài động tác khởi động thân thể, sau đó nhìn theo bóng anh đi đến sân bóng. Nhìn thấy người kia đi càng lúc càng xa, Fiez thật muốn vươn tay ra, anh ấy giống như muốn đi đến một nơi mà cậu chỉ có thể đứng ở đằng xa trông theo.

Trong lòng có chút chua xót, bất an, Fiez nhú nhú mày.

Ngay lúc này, Juliano bỗng xoay người lại, Fiez có chút khó hiểu nhìn anh, anh bước tới, một tay kéo Fiez về phía mình, trong khoảnh khắc đó, hai phiến môi mềm mại dán chặt lên môi Fiez, còn chưa niếm đủ hương vị, phút chốc đã tách ra, âm thanh lạnh ngạo của Juliano vang lên, “Hiện tại, đến phiên tôi!”

Fiez khẩn trương nhìn xung quanh, không ai thấy...không ai thấy...tên chết tiệt này, tại sao mỗi lần làm chuyện này điều không xem trường hợp chứ! Nhưng ngay sau đó, Fiez lại nở nụ cười, những bất an khi nãy cũng bị xua tan đơn giản như vậy.

Ngay khi Fiez tìm được chỗ ngồi, ngồi xuống, lại phát hiện bên cạnh mình chính là Toby.

“Sao lại lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên như thế? Hay là bởi vì trận đấu hôm qua mà cậu không muốn nhìn thấy mặt tôi nữa?” Toby nở nụ cười trêu chọc, Fiez nhìn nhìn mặt cũng không khỏi đỏ lên.

“Không...Không phải, cho dù có thi đấu cùng, chúng ta cũng chưa từng ở gần như vậy!”

Nhìn thấy biểu tình lúng túng của Fiez, Toby cười to hơn nữa, “Tiểu tử, cậu thật là đáng yêu nha, ráng quan sát trận đấu hôm nay đi! Tôi biết cậu rất hi vọng Julianano thắng nhưng tôi biết đối thủ trong trận chung kết của tôi nhất định vẫn là Claude!”

“Cái...Cái này cũng không hẳn nha!” Fiez nói rất chân thật, trong mắt toát lên thần thái làm cho Toby chần động.

Chậm rãi, Toby chợt nhớ lại gì đó, nhìn lên bóng dáng Claude trên sân, “A, những lời này thật quen tai...Đường như là năm năm trước, cũng ở trên sân Australian...tôi cũng đã nói với London Stewart như vậy...”

” London Stewart? Là người đứng đầu thế giới năm đó?”

“Đúng vậy!” Toby nở một nụ cười sâu xa, sau đó đưa tay vỗ lên đầu Fiez, “Tiểu tử thôi, cậu bắt đầu làm cho tôi thấy nhớ lại chuyện lúc trước...nên biết rằng, hoài niệm chính là điềm báo cho tuổi già!”

Khi trận đấu bắt đầu, hai người cũng thu lại những suy tư mà nhìn về sân bóng.

Đầu tiên là Claude phát bóng. Điều bất ngờ là, Claude phát bóng cũng không nhanh, giấu lại tốc độ phát bóng của y rõ ràng ngang với Toby, nhưng tại sao lại không phát huy?

“Bởi vì sức bật của Julianano rất mạnh, một khi phát bóng với tốc độ cao mà bị đánh trả lại, như vậy lực phát bóng sẽ mạnh hơn Claude rất nhiều, điều này đối với Claude tuyệt không có lợi!” Toby tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Fiez, lập tức giải thích.

Quả nhiên, bóng vừa phát ra, liền bị Julianano đánh trả lại, tốc độ rất nhanh trực tiếp đánh thẳng vào Claude, nhưng khả năng phối hợp các bộ phận trên cơ thể của Claude thật khiến người khác phải tán thưởng, chân phải nâng lên, vợt móc bóng lên, đánh qua lưới, Julianano chạy nhanh lên đỡ, đập trả lại, nhưng giống như Claude đã tính toán kỹ lưỡng, bóng vừa qua khỏi lưới liền bị đập trở về phía bên trái Julianano.

“Hô...” Fiez thở ra một hơi.

“Ai nha, lúc thi đấu với tôi cậu cũng không có khẩn trương như vậy đâu!” Toby nhìn qua thiếu niên bên cạnh, không khỏi bật cười.

Mới vào ván thứ nhất mà tay Fiez đã đổ đầy mồ hôi, Toby nhìn cậu mỉm cười, “Juliano thật sự rất giỏi! Ngoài kỹ thuật ra, Claude còn rất am hiểu đường đi nước bước của bóng, ngay khi cậu nghĩ mình đã nắm giữ được nhịp độ của trận đấu, cậu cũng sẽ rất nhanh phát hiện, kì thật cậu vẫn đang bị kéo vào tiết tấu của anh ta.

Fiez nhú nhú mày, không sai, ngay khi Julianano sắc bén khống chế sân bóng, Fiez thật sự nghĩ anh sẽ từng chút từng chút một thắng set này, nhưng cuối cùng lại bị Claude liên tục chặn lại. Tỉ số 6:4, Julianano thua

trước một set.

36. Chương 36

“Cho nên, Fiez,” Toby quay đầu lại nhìn Fiez, “Đây là sở trường của Claude. Ngay khi những tuyến thủ khác muốn thích ứng thậm chí khống chế lại tiết tấu của trận đấu thì Claude lại có thể biến tiết tấu của người khác thành của mình, khiến cho họ cảm thấy mình mới thật sự là người bị áp chế. Ngay cả tôi cũng không biết khi nào mới là lúc mình thật sự nắm giữ tiết tấu trận đấu trong tay.”

Fiez gật gật đầu, trong lòng có một cảm giác rất phức tạp. Đây chính là hoàng đế Claude...

“Fiez, đừng suy nghĩ nhiều! Cậu xem sự hiện hữu của anh ta như thần thánh nhưng có lẽ, cậu chỉ cách anh ta có một chút, chỉ là cậu vẫn chưa ý thức được thôi!” Giọng của Toby lại vang lên bên tai Fiez, lời nói của y làm cho Fiez không khỏi thẹn thùng.

Đến set thứ hai, Juliano phát bóng rất mạnh, từ phía dưới phóng lên khá cao, ngay khi Claude muốn chạy đến điểm bóng rơi thì độ cao của bóng đã tới bả vai, mà năng lực ứng phó của Claude thật khiến cho người ta phải sợ hãi, từ trên mặt đất nhảy lên không trung, giơ vợt đập lên, bóng đã bay về phía trước, nhưng lúc bóng còn chưa rơi xuống Juliano đã vợt lên đánh về phía hậu trường trong khi hai chân Claude chỉ mới vừa chạm đất.

“Thời gian tính toán rất tuyệt!” Toby chống đầu lẩm bẩm nói, “Nhưng càng phấn khích như vậy sẽ càng khiến Claude muốn chinh phục!”

“Ai chinh phục ai vẫn còn chưa khẳng định được đâu!” Fiez cảm thấy vui sướng với những biểu hiện của Juliano khi này.

Hơn mười phút sau, Juliano lại đập một cú gọt bóng qua lưới, bắt lấy lượt phát bóng. Nhưng ngay sau đó, những pha bóng của Claude phát ra càng chú trọng vào biên độ xoay tròn, không để cho Juliano phát huy khả năng gọt bóng của mình. Hơn nữa còn bắt đầu điều động phương hướng di chuyển của Juliano, có khi sẽ đập bóng bay về phía bên phải đường biên ngang, có khi sẽ dừng ở phía trước, nhưng Juliano cũng kiên nhẫn đập trả lại, Fiez ở trên khán đài không khỏi cảm thán, ngoại trừ Toby, vẫn còn người có thể bỏ bóng chính xác ngay trên đường biên ngang và đường biên trên nha.

“Tên Claude này thật đáng ghét, cho tới bây giờ bất kể là tôi am hiểu thứ gì, anh ta cũng sẽ biến mình am hiểu y như thế, mỗi tuyến thủ không phải đều sẽ có những kĩ thuật riêng của mình hay sao, anh ta không nên biến mình thành người toàn năng như thế, đáng ghét thật!” Fiez không khỏi kinh ngạc nhìn qua, thấy Toby lộ ra biểu tình căm thù đến tận xương tủy.

“Bởi vì như thế sẽ khiến cho người ta cảm thấy đứng trước mặt anh ta không có ưu thế, phải không?” Fiez thử nói.

“Cậu cũng thật khiến người ta phải ghét nha!” Toby nhỏ giọng nói.

Mà ngay lúc này, Juliano lại đập bóng mạnh qua, tất cả mọi người đều cảm thán cho rằng thời cơ của quả này rất tuyệt nhưng lại thừa lực, lúc lao nhanh đến, trong lòng Fiez thầm nói: nó nhất định sẽ dừng ở đường biên ngang!

Quả nhiên, ngay khi Claude xoay người qua đỡ, bóng đã nện xuống ở đường biên ngang, bắn trở lên mà Claude cũng cứu lại không kịp.

“Đây không phải là trùng hợp,” Toby rút thanh chocolate trong túi ra, “Quả nhiên lòng dạ ăn miếng trả miếng của Juliano rất mạnh!”

“Đúng vậy, anh ta đã dùng phương pháp này nói cho Claude biết, khả năng khống chế bóng của anh ta tuyệt sẽ không thua y!”

Quả nhiên, mấy lượt bóng sau, điểm rơi bóng của Juliano rất tinh xảo, khi bóng bay lên, Claude cũng đuổi tới, độ cao đã đến mức không thể đánh trả lại, nhưng Claude vẫn là Claude, cuối cùng vẫn có thể dựa vào khả năng phản xạ linh hoạt phối hợp với cơ thể mình nhất loạt đập bóng trở về, hơn nữa còn không ngừng công kích khả năng phản đập của Juliano, mà Juliano cũng lập tức trả đũa lại ở cách phản đập của đối phương, thường xuyên qua lại, Juliano đột nhiên tăng tốc lên, tốc độ của bóng làm cho người ta phải kinh hãi, nắm lấy set này.

Trong lòng Fiez thở phào nhẹ nhõm, Juliano, đối mặt với Claude mà anh vẫn có thể bình tĩnh như thế, dường như anh đã tiến xa hơn nữa rồi...

Toby ở bên cạnh đồ hết mớ chocolate còn lại vào miệng, nhai nhóp nhép.

Đến set thứ ba, trận đấu cũng trở nên gay cấn hơn, số điểm không ngừng luân phiên tăng lên, mà ở ván cuối cùng Juliano đã trực tiếp đập bóng về phía ngực Claude, quá mức nhanh chóng khiến y chỉ có thể nghiêng người tránh né, bóng xoẹt ngang qua tay trái Claude, để lại một dấu hồng hồng. Fiez cũng hưng phấn từ trên ghế đứng lên, quá tuyệt vời, anh ấy có thể thắng được Claude hai set.

“Cậu ta phát huy tốt lắm,” Toby nhú nhú mày, “Tuy nhiên cũng đã để cho Claude có cơ hội hoàn toàn quan sát hết cậu ta. Cậu nên biết rằng, Claude và Juliano, cũng giống như kỹ thuật chênh lệch không lớn giữa tôi và cậu trong lúc đó, cũng bởi vì như thế, ai đoán được năng lực của đối thủ trước thì người đó càng mạnh, xác suất chiến thắng cũng sẽ cao hơn.”

“Ý anh là...Claude cố ý thua cho Juliano?” Fiez kinh ngạc.

“Đương nhiên không phải, Claude muốn Julianio trở hết bản lĩnh của mình ra, sau đó làm cho bản thân thích ứng với tiết tấu của Julianio ở mức cao nhất, rất nhanh, anh ta sẽ áp chế Julianio xuống, sau nữa, từ thể lực đến tinh thần của Julianio đều phải chịu áp lực rất nặng!” Toby rút trong túi ra một thanh chocolate khác, mở ra, “Lúc còn ở tổ thiếu niên, người này cũng làm cho tôi chịu không ít khổ cực!”

Nghe Toby nói như vậy, Fiez lại bắt đầu khẩn trương lên, Julianio...

Trong set này, Claude tung ra kỹ thuật phát bóng tốc độ cao của mình, cũng giống như Toby đã nói, trong nháy mắt Julianio dùng sức bật kinh người mạnh mẽ đập bóng trở lại, mà đối với quả bóng này Claude cũng chỉ nghiêng người qua, tùy ý để bóng bay ngang qua.

“Ra ngoài!” Toby vừa nói, thanh âm của trọng tài cũng vang lên như thế.

“Chẳng lẽ Claude đã tính được vị trí...bởi vì hướng bóng đi không phải là phía trước mà sẽ chuyển sang đường biên, hơn nữa còn xoay tròn, Julianio đã chạy nhanh tới cho nên không có cách thu hồi lực của mình, nên quả này sẽ ra ngoài...” Fiez cảm thấy có chút hoài nghi với suy nghĩ của mình, nếu là thật, Claude quả thật rất đáng sợ...

“Khả năng quan sát của cậu rất nhạy bén!” Toby nở nụ cười tán thưởng, đồng thời ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Claude như trước.

Tiếp đến, Claude cũng bắt đầu quen thuộc với tốc độ của Julianio, khi Julianio đánh bóng cao lên, rất nhiều tuyển thủ đã chọn cánh dùng cú smash đập lại nhưng Claude lại dùng sức bật kinh người nhảy lên, đập trở qua, làm cho người ta bất ngờ chính là bóng bay ngang qua bên tai Julianio, tốc độ thật không thể kinh thường.

“Đấu với anh ta là một tuyển thủ có phương thức xử lý không giống người thường...điều này càng khiến cho anh ấy khó có thể đoán trước được...” Fiez nuốt nước bọt, Toby nói rất đúng, có lẽ kỹ thuật của Julianio tuyệt không thua Claude nhưng xét về độ tinh xảo...có lẽ là chỉ cách nhau một chút, nhưng muốn vượt qua khoảng cách này không phải chỉ trong một hai trận đấu.

Tuy nhiên, Julianio lại dùng sức dẻo dai kinh người chống lại Claude, một cú đập tới lại bị Claude đánh trả lại, sau đó lại bức Claude phải đập bóng cao lên, nhảy dựng lên, lại là một cú smash, Claude lại đập bóng trở về, lần này là cú đánh thuận tay, Julianio lại phản đòn lại bằng cú đập trái tay tinh mỹ bức Claude phải đánh bóng lên cao, ngay khi mọi người nghĩ Julianio sẽ bật lên đập trở lại thì bóng lại bay về phía bả vai Claude, Claude lập tức lùi về sau, đỡ bóng đập trở về, ngay sau đó Julianio lại dùng sở trường tiến lên bổ nhé, tỉ số hiện giờ là 3:3.

“Tuyệt lắm!” Fiez và Toby đồng thời kêu lên.

Một bóng lại một bóng, cách đấu như vậy thật giống với phong cách của Claude, quả này của Julianio chẳng những đã gạt được Claude mà đồng thời cũng gạt được cả Toby cùng Fiez ở trên khán đài.

Nhưng càng đến những ván phía sau thì cũng càng không dễ dàng như phía trước.

37. Chương 37

Tốc độ di chuyển của Claude ngày càng nhanh, mà Juliano cũng nhanh chóng đáp lễ lại đối phương bằng khả năng phản ứng nhanh như chớp, nhưng ngay sau khi Claude đẩy nhanh tốc độ của Juliano lên đã nhanh chóng áp chế lại biên độ của đối phương bằng một cú bả nhỏ rơi ngay dưới chân khiến động tác của Juliano thay đổi, tuy rằng có thể miễn cưỡng chống lại nhưng bóng cũng chưa qua được lưới. Kế tiếp, Claude không ngừng dẫn dụ khiến Juliano liên tiếp mất điểm, đương nhiên cũng không vì thế mà hoảng loạn, anh lại dùng khả năng gạt bóng cùng những cú smash của mình điều động lại tốc độ của Claude, làm cho vị hoàng đế tennis này cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Claude trước sau tung ra những pha bóng qua hai bên trái phải điều động Juliano, cuối cùng sau khi đấu thêm ván tie-break, Claude lại thắng thêm một set.

Đến set thứ tư tình huống ngày càng biến xấu, Juliano không ngừng điều động tốc độ di chuyển của Claude sau đó bả nhỏ, cứ như thế, Claude vẫn tiếp tục duy trì sự kiên nhẫn cao siêu của mình, giữ vững điểm bóng rơi kết hợp với ngăn cản Juliano lên lưới, nhưng những đòn công kích của Juliano khá sắc bén khiến Claude bị áp bách vô cùng trầm trọng.

“Ha ha! Lâu rồi không nhìn thấy tên chết tiệt đó chật vật như vậy, xem ra anh ta nhất định sẽ bỏ qua set này rồi!” Toby chống đầu, nhủ mi.

“Claude là người dễ dàng buông tha như vậy sao?” Fiez có chút không tin.

“Đây không phải là vấn đề buông hay không buông, mà là việc chi phối thể lực. Tuy rằng anh ta bỏ qua set này, nhưng cũng không có nghĩa là anh ta sẽ có nhiều áp lực, cậu xem cách anh ta đánh bóng kia, không ngừng khiến Juliano tiêu hao thể lực, đến set tiếp theo, thể lực của Juliano sẽ không bằng Claude. Nếu set này tiếp tục cố sức e là phải tiếp tục đấu ván tie-break, hơn nữa còn mất đi khả năng điều chỉnh thời gian của bản thân!”

“Nhưng như vậy thật sự rất mạo hiểm!”

“Mạo hiểm?” Khóe môi Toby câu lên một nụ cười tự tin, “Đó là Claude, từ mạo hiểm này chưa bao giờ dùng trên người anh ta. Nếu anh ta bỏ qua set này, thì đó là bởi vì anh ta đã tính toán được set kế tiếp, anh ta nhất định sẽ thắng.”

Quả nhiên, khi set thứ năm bắt đầu, Claude đối mặt với khả năng phát bóng cực nhanh của Juliano phát ra một quả return Ace, mà Juliano cũng đang lao tới đỡ, tiếc là vợt vẫn chưa có cơ hội đụng tới bóng. Rất nhanh, Juliano bị Claude phá đi các thể phát bóng. Đến ván thứ hai, tốc độ phát bóng của Claude vẫn không giảm, Juliano cảm thấy kinh ngạc, rõ ràng đã trải qua bốn set đấu, tại sao Claude vẫn còn nhiều thể lực như vậy? Trong các tuyển thủ tennis thì Juliano là người có khả năng chịu đựng rất cao nhưng lúc này

trên mặt y cũng đã lộ ra trạng thái mỗi mệ.

Lúc này Toby cười khẽ một tiếng, chậm rãi nói, “Tên đó vì đánh cược với tôi mà từng đến Johannesburg chạy Ma-ta-tong còn đến cảng Victoria tham gia trận bơi lội một ngàn mét, tôi cá là anh ta không giành được quán quân nhưng đáng ghét nhất là anh ta lại thắng hết, có lẽ dù anh ta không làm vận động viên tennis vẫn rất có tiền đồ.”

“Đánh cược? Sao hai người lại đánh cược?”

“Nào có...vì cái gì...dù sao tên đó cũng không phải thứ tốt lành gì!” Về mặt Toby thoát nhìn có chút uể oải.

“Nhưng, cho dù là như vậy, Juliano cũng sẽ không để cho Claude như ý!” Fiez nhìn bóng dáng trên sân bóng, anh ta luôn đi rất cao rất xa, đến nỗi người ta nhìn vào không hiểu chiều sâu của anh ta cuối cùng là đến mức nào?

Tuy là khả năng di chuyển của Juliano không nhanh bằng những set trước đây, nhưng khả năng đập bóng trở về vẫn chuẩn xác như cũ không hề giảm xuống, bởi vì anh đã quan sát rất kỹ, chẳng hạn như hướng cổ tay của Claude, độ cung của vợt bóng để làm trước công tác chuẩn bị, giúp anh thường xuyên đập trả lại những pha bóng khiến Claude phải bất ngờ. Claude vừa đánh vừa quan sát Juliano, tăng dần tốc độ đập bóng, cố định Juliano tại chỗ, sau đó dùng kỹ thuật tạt bóng quấy nhiễu tần suất của Juliano, sau đó bỗng nhiên bỏ nhỏ, cuối cùng điểm thi đấu của Claude cũng vợt lên trên, Juliano cũng không từ bỏ hi vọng, đối mặt với pha đập bóng cao ngất của Claude, bật mạnh lên, Fiez trên khán đài ngưỡng cổ lên, mở to hai mắt, thời khắc ở trên không của Juliano khá dài, đây cũng là cơ hội cho anh ta đổi động tác, chuyển từ cú smash sang cú thuận tay, Claude đuổi theo không kịp, tiếc là quả này lại vượt ra ngoài biên.

Tỉ số 3:2, Juliano thua bởi hoàng đế Claude.

Mà Claude cũng thở phà nhìn quả bóng ở đằng xa, Juliano vẫn duy trì tư thế rơi xuống đất, một lát sau, trọng tài mới tuyên bố kết quả, Toby nhanh chóng chạy ra ngoài, ở trên sân thi đấu cùng Claude vỗ tay hoan nghênh chúc mừng, còn Juliano ở trong tiếng hô đó đi thu gom lại đồ đạc, ra khỏi sân thi đấu.

Fiez ở phía sau gọi tên anh, “Juliano! Juliano!”

Juliano giống như không nghe thấy gì, đi xuyên qua những tia loáng nhoáng của phóng viên, đi thẳng ra con đường bên ngoài sân vận động. Ngay khi Fiez sắp đuổi kịp, lại thấy anh ta chặn một chiếc xe taxi lại, bước vào.

Fiez bỗng cảm thấy bất an, cậu nhanh chóng bắt xe đuổi theo, mà chiếc xe taxi của Juliano cũng bắt đầu chạy vô mục đích trên đường, Fiez lấy điện thoại ra gọi cho Juliano, nhưng giọng nói bên kia truyền qua lại là âm thanh của tổng đài nói đối phương đã tắt máy.

Tại sao lại chán nản như vậy? Rõ ràng lúc thi đấu ở Thụy Điển bị Toby đánh bại anh cũng không có biểu tình như thế...

Bầu trời mất đầu kéo mây đen, theo như dự báo thời tiết thì có thể trưa nay sẽ có mưa rào và sấm chớp. Cũng vào ngay lúc này, một tiếng sấm vang lên ánh sáng rọi vào lớp kính xe, khiến Fiez càng bất an hơn.

Lúc này, chiếc taxi phía trước bỗng nhiên dừng lại, Julianio từ trong xe chạy ra ngoài, Fiez thấy thế vội kêu xe ngừng lại, rút tờ tiền có giá trị lớn hơn tiền xe đưa cho tài xế bảo không cần thối lại rồi lập tức đuổi theo.

Mưa bắt đầu rơi lộp bộp xuống mái nhà của cửa hàng bên ngã tư đường giống như nhịp trống, mà Fiez cũng không ngừng ở phía sau gọi tên Julianio, cậu vươn tay kéo túi vợt của anh, kéo vai anh lại, nhưng Julianio vẫn tiếp tục đi nhanh về phía trước, bỏ lại những giọt mưa xối xả sau lưng. Fiez nhìn vào cơn mưa trắng xóa không thấy đường đi, chỉ có thể nhận ra thân ảnh của Julianio.

Cuối cùng Fiez cũng vượt qua Julianio, một tay ôm lấy anh, nhưng đối phương lại hất cậu ra, ngã vào tấm bảng bên cạnh nhà ga, sau đó chạy vào con hẻm nhỏ ở hai bên công trình xây dựng.

Fiez cũng chạy theo vào, thấy Julianio đang dựa vào bức tường đá thờ phì phò.

Fiez cười cười, nói: “Má ơi, cuối cùng anh cũng không chạy nữa!”

“Cậu đuổi theo tôi làm gì!” Julianio cuối đầu, những giọt nước mưa chảy xuống hai bên má, mái tóc rũ xuống che khuất đôi mắt, Fiez chỉ có thể trông thấy chiếc mũi cao cao đang thờ phì phò kia.

“Bởi vì anh rất mạnh! Khiến những kẻ khát khao mạnh như anh phải chạy theo!” Fiez đưa tay đặt lên vai Julianio, sợ anh lại chạy tiếp.

“Còn có người mạnh hơn tôi...Toby và Claude...”

“Juliano, anh phải hiểu rằng,” Fiez đặt tay lên hai vai của Julianio, “Nếu chúng ta có thể trong một hai lần mà vượt qua bọn họ, như vậy bọn họ sẽ không đáng để chúng ta tốn làm đối tượng nhất định phải đánh bại!”

“Nhưng, người mà cậu muốn đấu là họ, mà không phải tôi!”

“Tôi muốn đánh bại Toby, rất rất muốn, bởi vì đánh bại anh ta tôi và anh có thể tiến vào trận chung kết tập trung nhìn vào đối phương...đây mới chính là điều mà tôi chờ mong nhất!” Fiez vén tóc Julianio lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Ngay lúc đó, Julianio đã đưa hai tay nâng mặt Fiez lên, kéo nó ấn vào chính mình, đầu lưỡi đẩy đôi môi Fiez ra, điên cuồng mút vào, Fiez không chịu nổi sức mạnh của anh, lui ngược về sau, lại biến thành Julianio đặt Fiez lên tường.

Giống như đã trải qua một thế kỉ, Juliano rút đầu lưỡi ra khỏi miệng Fiez, nhưng môi vẫn không rời đi, hai mắt mê ly, “Tôi yêu cậu...Fiez...Tôi yêu cậu...”

Những lời này Fiez đã nghe rất nhiều, vốn tưởng rằng nghe nhiều lần sẽ không có cảm giác nhưng lúc này đây, giọng nói dịu dàng đó lại làm cho trái tim Fiez phải đập mạnh lên.

38. Chương 38

Đầu Juliano gối lên cổ Fiez, Fiez dần xuống run động, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai anh, “Chúng ta trở về đi, anh cần phải tắm rửa lại cho sạch...sau đó ngủ một giấc...”

.

“Tôi không muốn gì hết...Tôi chỉ muốn cậu...” Giọng Juliano buồn bã.

Fiez bật cười, ngữ khí chân thành, “Tôi sẽ không đi đâu hết, ở lại bên cạnh anh, có được không?”

“Tôi muốn cậu ngay bây giờ!” Juliano ngẩng mặt lên, Fiez nhìn thấy trong ánh mắt đó toát ra thần thái không giống bình thường, giống như một cơn sóng lớn ập vào, điên cuồng va chạm như muốn phá hết thấy mà vọt ra.

Fiez vội vàng đẩy Juliano ra nhưng đối phương bỗng nhiên kéo cái áo thể thao của cậu qua khỏi đầu. Fiez giãy dụa, Juliano lại nhanh chóng lấy cái áo cột tay Fiez lại, Fiez định nhân lúc Juliano đang buột tay mình lại giãy ra nhưng đến lúc này, nút cũng đã buộc xong. Tiếp đến, Juliano kéo cổ tay Fiez túm cậu trở về, buộc hai tay cậu phải ôm trọn cổ mình, đầu lưỡi linh hoạt quấn lên, mãnh liệt kháng cản, khiến Fiez ngay cả hô hấp cũng điều chỉnh không được.

Ngay sau đó, tay Juliano đã dọc theo sống lưng Fiez đi thẳng xuống eo, cách chiếc quần thể thao ướt đầm vuốt ve cái mông tròn trĩnh, đầu ngón tay thỉnh thoảng còn ấn ấn vào giữa khe mông, Juliano rời khỏi khoang miệng Fiez, cắn cằm của cậu, lực mạnh đến nỗi Fiez không thể không nâng đầu lên, cái ót cơ hồ dính ở trên vách tường, đầu lưỡi ướt át kia lại bắt đầu liếm lộng quanh hầu kết Fiez.

“Dừng lại được không...Dừng ở đây...” Fiez gian nan ghé mắt nhìn ra ngoài đường, vì trời mưa nên có rất ít người, với lại nơi này lại ở sâu trong hẻm nhỏ, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ không bị phát hiện.

“Không được!” Juliano phun ra hai chữ, lạnh băng mà tuyệt đối.

Juliano hôn dọc xuống dưới, mút mạnh vào xương quai xanh của Fiez, trêu đùa hai thùy du trước ngực, liếm lộng, khê cắn, khiến Fiez phải ưỡn người về phía trước, ngay khi Juliano hôn tới hạ phúc thì Fiez cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất để mình né tránh, vừa định nâng chân lên hất Juliano ra, quần của cậu lại bị

cởi, lớp da thịt non mịn bên trong mép đùi bị đầu lưỡi Julianio lớt qua, Fiez theo bản năng muốn khép hai chân lại nhưng nơi yếu ớt nhất của cơ thể lại rơi vào trong một nơi ẩm ướt át bao bọc xung quanh, bị lực như vậy đánh sâu vào, Fiez cố gắng phản kháng lại nhưng thân thể cũng lập tức nhuỷ xuống, khoang miệng cùng đầu lưỡi đảo quanh đó như bức cậu điên lên, có đôi lúc chạm vào chân răng khiến Fiez kinh hãi rồi cũng không khỏi trầm mê trong đó, Fiez nhận không được cổ đưa hai tay đang bị trói khều khào người đang ở giữa hai chân như đang muốn nuốt mình vào. Nhưng đến lúc ngón tay cậu chạm được vào tóc người nọ thì lại không có sức lực kéo lên.

Mà lúc này, ngón tay Julianio cũng bắt đầu vuốt ve hông Fiez, ở cái nơi bí ẩn làm cho người ta bồi hồi mơ màng đó gầy nhẹ lên từng nếp uốn, đến khi ngón tay của anh ta tiến vào thì Fiez như tỉnh táo hẳn, liều mạng giãy dụa.

“Fiez...Fiez...” Julianio đứng thẳng lên, cắn cắn vành tai do vận vẹo mà rung động, hai tay anh sờ mó hai đầu vú Fiez, dùng thân thể ép Fiez sát vào tường.

“Juliano...Dừng lại đi...buông tôi ra...” Fiez cảm thấy sợ hãi chuyện sắp xảy ra, cũng vì chưa từng trải qua nên trong lòng cậu sinh ra một cảm giác sợ hãi không tên nào đó.

Mà đầu gối Julianio cũng thừa dịp Fiez giãy dụa xâm nhập vào giữa hai chân cậu, Fiez khóc không ra nước mắt, rõ ràng người đang áp bách mình nửa giờ trước mới trải qua một trận đấu đầy gian nan, sao lúc này lại có sức đến thế chứ?

Ngay khi hai chân Fiez bị nâng lên đặt hai bên hông Julianio thì Fiez như hồng mắt, cậu phát ra âm thanh gần như gào thét, “Trời của tôi ơi...”

Đến lúc thứ nóng rực cứng rắn của Julianio đặt ngay trước huyệt khẩu mình, tim Fiez như ngừng đập, mà Julianio cơ hồ cũng không có chút chần chờ gì lập tức chen vào, lúc ấy, Fiez đau đến há hốc miệng ra nhưng lại không thốt nên lời, hai má cậu nhả lại, mặt vì đau nhức mà đỏ bầm lên.

Juliano cũng không ngừng lại mà lập tức tiến quân, va chạm mạnh mẽ, Fiez cảm thấy thân thể mình đau rất giống như bị xẻ thành hai phần, những giọt máu tí tách chảy ra lại càng khiến cho Julianio ra vào thêm thông thuận. Mỗi một lần đỉnh vào đều khiến Fiez phải sợ hãi, cảm giác như niêm màng tràng bích bị Julianio kéo ra ngoài hết, Fiez nắm chặt bắp vai Julianio, sợ mình sơ suất một chút anh ta sẽ đâm thủng mình.

Fiez cảm giác được độ mạnh yếu từ cánh tay của Julianio đặt trên đùi mình, từ những đau đớn giản đơn bắt đầu tập hợp lại thành một hợp chất phức tạp khiến người ta nhận không được phát ra những tiếng rên rỉ khoái cảm từ trong cổ họng. Ngay khi Fiez phát ra những âm thanh rên rỉ nho nhỏ đó, Julianio giống như dã thú bị kích thích, luật động ra vào lại càng thêm điên cuồng.

Fiez chỉ có thể tận lực thả lỏng chính mình, đã tới nước này rồi, nếu còn không chịu thả lỏng, người thảm hại sẽ chỉ có thể là mình thôi.

Đột nhiên Julianio ôm Fiez rời khỏi sự chống đỡ của vách tường, Fiez kinh hoảng lại càng cố gắng bám chặt lấy cổ Julianio. Julianio đặt Fiez xuống mặt đất, trước mặt bọn họ là chỗ đậu của xe vận tải nên trên mặt

đất có một đồng thùng chứa hàng, Juliano kéo cổ tay Fiez lên đỉnh đầu, tiếp tục miệt mài luật động ra vào trong thân thể cậu...

Fiez chỉ cảm thấy đau đớn đan xen với khoái cảm, mấy thùng hàng kia theo động tác của Juliano mà cũng lung lay như sắp đổ. Lúc này, tần suất của Juliano cũng ngày càng nhanh hơn, anh nâng chân trái Fiez gác lên vai mình khiến cho chỗ tiếp xúc giữa hai người lại càng thêm chặt chẽ, mà Fiez thì lại có cảm giác mình như bị Juliano chọc thủng.

“Tôi yêu cậu...Fiez...Tôi thật sự rất yêu cậu...” Juliano cúi đầu xuống giống như đang tuyệt vọng giãi dụa, kéo Fiez vào trong cơn lốc không thể thoát ra.

Một lần lại một lần, dục vọng của Juliano giống như không có điểm tận cùng, cuối cùng Fiez không chịu nổi phải mở miệng cầu xin.

“Tha tôi đi...Xin anh...” Vừa dứt lời, Juliano cúi xuống hôn lên môi Fiez, phía dưới tiếp tục luật động hung mãnh thêm mấy cái, Fiez cảm giác như có một dòng nhiệt lưu mạnh mẽ phun vào trong người mình...

Juliano buông chân Fiez ra, cả người ghé vào ngực cậu, lúc này bên ngoài chỉ có tiếng mưa tí tách cùng tiếng hai người thở dốc kịch liệt.

“Tên chết tiệt này...đáng chết...” Fiez lấy tay che đi những giọt nước mắt trên khóe mi mình.

Juliano đưa tay tháo cái áo thể thao đang trói cổ tay cậu xuống, kéo cánh tay che trước mặt Fiez ra, hôn lên hai mắt cậu.

“Như vậy...anh an tâm chưa?” Fiez nắm chặt tóc Juliano, trừng mắt nhìn anh.

“Uhm!” Câu trả lời ngắn gọn của Juliano lại khiến người ta muốn đập cho anh ta một trận.

Fiez cho ngay một quyền vào khóe miệng Juliano, “Rút ra khỏi cơ thể tôi!”

Juliano chỉ sờ sờ khóe miệng bị đánh sưng tím của mình rồi ngoan ngoãn giữ chặt hai bên hông Fiez, từ từ rút ra, lúc này Fiez cảm giác như máu của mình và trọc dịch của Juliano đang tuôn ra ồ ạt.

Fiez cố sức khởi động nửa thân trên của mình, xem có thể đứng dậy được hay không, tuy nhiên nửa người dưới của cậu lại giống như bị xe tải nghiền lên thoát khỏi sự khống chế của đại não, hai chân lại còn đang mở rộng ra, cậu chỉ vừa định kẹp lại thôi mà đã đau đến chịu không nổi.

Nhìn thấy nơi riêng tư của mình chảy nhiều máu như thế, Fiez càng thêm oán hận, tại sao lúc này mình không đánh anh mạnh thêm một chút, “Mẹ nó! Tôi thà đi hiến máu còn sướng hơn!”

Fiez thử nửa ngày nhưng cũng không đứng dậy nổi, cậu ngẩng đầu, vốn định kêu Julianio đỡ mình lên, ai ngờ lại thấy tên chết tiệt đó đang nhìn chăm chăm vào hậu huyệt giữa hai chân mình, hạ thể lỏa lồ của anh ta lại bắt đầu có phản ứng.

“Mẹ nó, cái gì anh cũng dừng nghỉ! Đỡ tôi đứng lên!” Fiez tức giận đến đỉnh đầu như sắp bốc lên hơi nước.

39. Chương 39

Juliano kéo Fiez đứng lên, tất nhiên Fiez cũng chỉ phải dựa vào tường, không động đậy được chút nào. Fiez muốn cúi người xuống nhặt quần lên, vừa khom xuống một tí hạ thể bị xé rách lập tức đau đốn lên.

.

Juliano đi tới, Fiez nhìn anh ta không khỏi run run, cổ trắn tĩnh lại nói: “Anh muốn làm gì?”

“Giúp cậu mặc quần vào!” Julianio trả lời như đây là việc rất hiển nhiên.

Fiez nhích về phía sau, quát, “Tự anh mặc trước đi!”

Sau vài phút lôi lôi kéo kéo, nửa dưới của hai người cuối cùng cũng “ăn mặc chỉnh tề”. Julianio giữ cái áo thể thao của Fiez ra, tuy nhiên nó vẫn nhăn nhúm vụn vẹo y như cái bánh quai chèo bán trên phố người Hoa.

Fiez cảm thấy huyết Thái dương mình đang giật giật, cái áo đó của cậu chẳng những là hàng hiệu hơn nữa trên đó còn có chữ kí của ngôi sao bóng đá mà cậu thích...

Juliano giúp Fiez mặc áo vào, đỡ Fiez dựa vào tường, Fiez bị Julianio lăn qua lăn lại đến giờ mưa cũng đã ngừng, nhưng lúc này cũng sắp bắt đầu vào trận thứ hai.

Fiez nghe tiếng mưa rơi, bắt đầu điều chỉnh lại tâm trạng mình.

Đã đến nước này rồi, mình không muốn tiếp nhận cũng không được. Được rồi...Mình quả thật cũng có chút thích người này...được rồi, được rồi, là thật thích người này...kỳ thật lúc này nếu mình liều mạng giãy dựa thì cũng có đến 80% cơ hội chạy thoát nhưng trong tiềm thức của mình lại muốn dùng cách này để anh ta an tâm.

Tuy là đã phải trả một giá thật đau đốn nhưng Fiez thề sẽ không có lần sau đâu.

“Đi thôi...” giọng Fiez khàn khàn, “Thừa dịp không có ai...chú ý đến chúng ta...”

Juliano gật gật đầu, người này hiện tại giống y như đứa nhỏ làm sai chuyện lúc nào cũng chỉ biết im lặng, đi cùng với Fiez ra ngoài, đáng tiếc Fiez đi chưa được vài bước thì đã quỵ xuống, trong khoảnh khắc ngã xuống đó, Juliano đã khiêng Fiez lên vai.

“Trời đất ơi! Anh mau bỏ tôi xuống!” Fiez cảm thấy thẹn đến muốn té xỉu, cậu đường đường là một đại nam nhân một mét chín thể nhưng lại bị Juliano khiêng đi như vậy.

“Nhưng cậu như vậy thì đến khi nào chúng ta mới về tới khách sạn?” Giọng của Juliano vẫn nhẹ nhàng như trước, không hề có chút nào giống với con dã thú không biết kiềm chế trong thân thể Fiez khi này.

Lúc này, một chiếc taxi dừng ở ngay trước mặt bọn họ. Fiez bị Juliano đặt xuống ghế phía sau, lúc cái mông chạm vào xe, Fiez không khỏi hừ lạnh, Juliano nhú nhú mày, cũng ngồi xuống cùng.

Bất ngờ nhất chính là tài xế taxi lại là fans hâm mộ của Fiez, chẳng những không ngớt lời khen những trận đấu của Fiez trên sân Australian, mà còn vô cùng thân thiết hỏi tại sao sắc mặt Fiez lại kém như thế.

Fiez cũng không biết phải nói thế nào, Juliano lại nhanh chóng chen vào, “Vừa rồi trong lúc ra khỏi quán cà phê cậu ấy đã bị ngã cầu thang, trúng ngay vào cái mông!”

“Cái gì? Có nghiêm trọng không? Hay là tôi lái xe đưa các cậu đến bệnh viện chụp X quang đi!”

Fiez hung hăng trừng Juliano một cái, vội vàng cười nói: “Không cần, không cần! Không có gì đâu!”

Sau đó tài xế lái xe còn nhiệt tình kể ra một đồng vận động viên không cẩn thận bị thương, còn nhắc tới Toby, nói vào năm hai mươi bốn tuổi lúc thi đấu anh đã không cẩn thận làm bị thương ở vai phải, vì thế phải rời khỏi hai trận đấu lớn, thậm chí còn bị Claude đánh bại trên sân Mỹ.

Fiez đành phải cười cười, “Nhưng hiện tại Toby vẫn lợi hại như trước khiến người ta phải trở mắt nhìn theo!”

Tài xế có chút luyến tiếc nói: “Nhưng đây là tai họa ngầm, một ngày nào đó sẽ bùng nổ! Cũng giống như quán quân Steven Kian bởi vì khuỷu tay bị thương mà mới hai mươi sáu tuổi đã phải xuất ngũ rồi!”

Fiez cúi đầu, trước mắt hiện lên nụ cười tươi rói của Toby, thật không ngờ y đã từng chịu nhiều áp lực như vậy.

Về tới khách sạn, Juliano đỡ Fiez từ trong xe ra, tài xế lái xe còn với theo căn dặn cậu phải bảo vệ thân thể mình thật tốt.

Trở về phòng, Juliano đặt Fiez lên giường, rồi đi ngay vào phòng tắm pha nước ấm, sau đó đỡ Fiez vào.

“Anh ra ngoài đi...tôi tự tẩy rửa...” Fiez ngồi trong bồn tắm thấy Julianο đang cởi áo, có trời mới biết anh ta có lại nổi hứng chà đạp mình nữa hay không.

“Tôi giúp cậu tẩy!” Lúc này đôi chân thon dài của Julianο đã tiến vào, Fiez cả kinh lui ra sau, Julianο cũng không có trằm vào trong nước mà tựa vào thành bồn, kéo chân Fiez gác lên đùi mình. Fiez sợ tới mức ngay cả nói cũng lắp bắp, “Anh...Anh...Anh muốn làm gì?”

“Giúp cậu thả lỏng cơ thể!” Julianο nói khẽ, Fiez thấy cũng đúng, chân của mình quả thật có chút mỏi, thấy vẻ mặt thành thật của Julianο, Fiez cũng thả lỏng đi, từ từ nới lỏng phòng ngự, cảm giác các ngón tay Julianο mát xa trên chân thật êm ái, rồi mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng lung, cậu cảm thấy mình được Julianο ôm về giường, uống mấy viên thuốc, sau mới biết đó là thuốc hạ sốt, sau đó Julianο cũng lên giường ôm Fiez ngủ.

Lúc Fiez khôi phục lại ý thức đã là tám giờ rưỡi sáng ngày hôm sau, trời ả, Fiez kinh ngạc với năng lực ngủ của mình, đương nhiên cũng có liên quan tới chuyện bị người nào đó tra tấn. Cậu vừa mắg Julianο vừa quay mặt qua nhìn thấy đường cong trên cơ thể kia, đột nhiên ngáy ngẩn cả người. Ngay sau đó là một hồi nhớ lại cảnh điên cuồng hôm qua, ngay tức khắc cậu lại muốn nhốt mình trong chăn suốt đời, không cần phải đối mặt với sự thật này.

Nhưng, cậu còn chưa kịp chui lại vào chăn, Julianο đã hôn lên trán.

Giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo lại mang theo tình cảm trìu mến, “Đói bụng không? Chúng ta đi ăn vài thứ nha!”

Fiez có thể cảm giác được dạ dày mình đang rỗng tuếch, dù sao thì từ trưa qua đến giờ, cậu cũng chỉ ăn có mấy thỏi chocolate đậu của Toby thôi, vì thế cậu gật gật đầu.

Năng lực hồi phục của vận động viên quả là nhanh hơn người thường gấp mấy lần, sau khi ngủ đầy đủ một giấc, Fiez cảm thấy hai chân mình đã trở về phạm vi điều khiển của não bộ, trừ nơi riêng tư và bắp đùi còn có chút đau ra, cậu vẫn có thể đi lại như thường.

Hai người đi vào nhà ăn, thấy một số vận động viên đang dùng điểm tâm, lúc này hầu hết các tuyển thủ đã thi đấu xong trở về thậm chí là bắt đầu tham gia vào những trận đấu mới.

Rất nhanh, Fiez nhìn thấy Mathilde đang ngồi bên cửa sổ uống hồng trà, phản ứng đầu tiên của Fiez là không muốn cho anh ta thấy mình. Đáng tiếc điều không hy vọng nhất này đã vô tình xảy ra, âm thanh chào hỏi của Mathilde lại vang lên, “Hi, Fiez...” Fiez đành phải nuốt nuốt nước bọt, cố gắng duy trì thái độ bình thường đi tới trước mặt anh ta.

“Xin chào, Mathilde!”

“Ồ? Giọng của cậu sao khàn khàn thế? Có phải tại hôm qua mắc mưa hay không?”

“Ồ...Đúng vậy...”

Mathilde cười cười, đập mạnh lên vai Fiez một cái, nói đùa, “Cậu là vận động viên ưu tú, sao mới gặp mưa đã sinh bệnh như thế!”

Fiez bị anh ta đập một cái mắt mũi hoa cả lên, đúng là đụng phải người này không có chuyện gì tốt mà.

“Fiez...lại đây!” Julianano đứng cách đó không xa gọi.

“Ồ, đến ngay đây!” Fiez cảm thấy như được cứu, đi về phía Julianano, không ngờ Mathilde lại đập vào hông Fiez một cái, “Tên chết bẩm này, dám vút bỏ người bạn già như tôi!”

Trong nháy mắt, Fiez ngã rầm xuống đất.

Juliano cũng lập tức chạy lại đỡ Fiez lên, lia ánh mắt như dao găm về phía Mathilde.

“Ha ha...” Mathilde vô tội lắc lắc tay, “Tôi không ngờ cậu ta vậy mà...chịu không nổi một đòn...”

“Đến giải đấu tiếp theo, tôi sẽ cho anh đẹp mặt!” Julianano nâng Fiez lên, lẳng lặng nói.

“A...A...Đừng như vậy mà...” Tiếng của Mathilde ở phía sau gào rú thê thảm làm Fiez cảm thấy như trả được thù.

40. Chương 40

Cũng vào chiều hôm đó là trận chung kết giữa Claude và Toby, không biết có phải Mathilde sợ bị Julianano trả thù hay không mà mua hai vé ở vị trí tốt đưa cho Julianano, sau khi Julianano nhận lấy cũng chỉ “Hừ” lạnh một tiếng, còn Fiez thì đương nhiên rất hưng phấn.

.

Claude và Toby, rốt cuộc ai sẽ là người chiến thắng đây?

Vì cả hai đều đứng ở thế chân vạc, năm năm rồi không ai giành được hết bốn giải quán quân cả, đây là một tiếc nói, cũng là một thần thoại.

Fiez cơ hồ rất gấp gáp, vừa mới ăn cơm trưa với Juliano xong liền chạy vội đến hội trường thi đấu, khi đó vẫn còn hơn bốn mươi phút nữa mới bắt đầu. Fiez lôi Juliano ngồi xuống, hưng phấn nói, “Aizz, khi nào thì chúng ta mới có thể đứng trên sân đấu ở trận chung kết giải đấu cuối cùng của Grand Slam như vậy chứ?”

Juliano ần ần thái dương, “Rất nhanh!”

Fiez nhìn Juliano, nở nụ cười.

“Ai nha, hai người thật cho tôi mặt mũi nha? Hay là đến xem Claude?” Toby đứng trên sân bóng phát phát tay, trêu ghẹo.

Fiez sửng sốt, lập tức cười nói: “Đương nhiên là cả hai rồi!”

“Fiez, cậu sẽ thấy,” Toby vẫy vẫy tay, “Tên chết dẫm Claude đó nhất định sẽ là thủ hạ bại tướng của tôi!”

Vừa dứt lời, một quả bóng tennis ở phía đối diện bay tới nện vào lưng Toby một cái.

Claude buông túi vợt xuống, nở nụ cười trêu tức, “Toby yêu dấu của tôi ơi, không thể nói trước được chuyện gì đâu nha!”

Toby hừ một tiếng, nhú mào sắp xếp lại đồ vật của mình.

“Xem ra Toby và Claude thật thân thiết đó!” Fiez lắc lắc Juliano ngồi kế bên.

Đối phương rầu rĩ trả lời một câu, “Chúng ta cũng rất thân thiết!”

Trận đấu này người đến xem chật cứng đến không còn chỗ ngồi nào nữa, rất nhiều đài phát thanh, truyền hình đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ phát sóng trực tiếp, khi vào trận đấu, mọi người trên khán đài đều tự động im ắng lại.

Mà tinh thần của Fiez và Juliano cũng bắt đầu tập trung theo hai người trên sân bóng.

Mở màn là pha phát bóng tốc độ của của Toby, lúc bóng rơi xuống đất bật mạnh lên cao đã chứng tỏ được độ mạnh yếu của nó, và cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Claude đã đập bóng quay trở về, Fiez không khỏi nắm chặt cổ tay Juliano, cậu đã nhìn thấy được quá trình đập bóng đầy ma lực đó, độ cung của cổ tay và cánh tay đều tương đối lớn, đỉnh vợt tiếp xúc với bóng, tạo ra lực bẫy khiến tất cả lực của Toby đánh ra khi này không mất đi mà còn phản ngược lại, để có thể làm được điều này, phải nắm được thời điểm bóng bật lên mà đánh cho thích hợp. Muốn đập bóng lại được như vậy, rốt cuộc đã phải trải qua bao nhiêu lần quyết đấu, bao nhiêu lần luyện tập đây?

Điểm số giữa hai người luân phiên nâng lên, một bóng đánh ra bao gồm nhiều kỹ thuật, góc độ tạt bóng, độ cung gọt bóng, mọi động tác đều phải thật chuẩn. Mỗi giờ mỗi phút phải suy nghĩ tính toán đưa ra phản ứng thật chính xác, mỗi một lần mất bóng cũng không phải đơn giản là do sai lầm.

Trận quyết đấu của hai đương kim tennis, phát bóng cùng đánh trả nhanh nhất thế giới, áp chế đường biên ngang cùng đường biên trên chính xác nhất cùng với điểm rơi bóng tinh tế nhất. Lúc bọn họ đánh phát bóng đầu tiên, sợ là đã dự tính và thiết kế tiếp đợt bóng kế tiếp thậm chí là hai ba đợt. Mà mỗi một điểm ghi được đều khiến người ta phải hồi hộp đến không dám hô hấp.

Gần một giờ bốn mươi phút, trận đấu vẫn đang hòa nhau hai đều, trong đó có hai set phải đấu ván tie-break để phân thắng bại, đây là chuyện mà các tuyển thủ khác chưa hề trải qua.

Cuối cùng cũng đến set quyết định, tiết tấu cũng thường xuyên thay đổi hơn, cũng giống như lời Toby, mặc dù bản thân nắm được tiết tấu trận đấu, nhưng y vẫn muốn thay đổi tiết tấu này, bởi vì y thật sự không biết đây có phải là tiết tấu của Claude hay không. Ngay cả ván tie-break cuối cùng cũng kéo dài hơn nửa giờ, đối với mỗi vận động viên thì thể lực chính là khảo nghiệm lớn nhất. Tuy nhiên, tinh thần của Claude và Toby vẫn không chút giảm sút, mỗi một bóng phát ra vẫn phong độ như cũ, tốc độ bóng trong bóng của Toby vẫn rất cao, làm cho người ta có cảm giác như nó sắp bay ra ngoài. Nhưng Claude vẫn không buông tha mà lao tới đường biên ngang, quả nhiên bóng nện xuống ngay ở đó, Claude nhìn thấy Toby đã bắt đầu muốn lên lưới, liền thay đổi chủ ý đánh bóng quay về phía hậu trường, trong nháy mắt, Toby cũng thay đổi xu thế tấn công, nghiêng về phía sau, đập bóng qua bên đường biên trên bên phía tay trái của Claude, Claude dùng cú móc trái tay cứu bóng, nhanh chóng di chuyển, thừa cơ bỏ nhỏ, nhưng đối thủ của y cũng rất nhạy bén, nhanh chóng di chuyển từ phía sau lên phía trước, lao tới ngay, tuy thân thể mất đi cân bằng, nhưng lại có thể thành công đánh bóng qua lưới, Claude ở bên kia cũng chạy nhanh tới, đưa vợt ra, nhưng tiếc là bóng không chạm vào.

Fiez ngưỡng cổ lên, mắt đờ đẫn...

Cơ thể Toby đập vào thành lưới, “bình” một cái, ai cũng kêu rên sợ hãi.

Trọng tài tuyên bố Toby chiến thắng, Claude ở bên kia lập tức chạy nhanh qua, nâng Toby lên, bác sĩ trong sân bóng cũng tức tốc chạy tới, vây quanh vị quán quân của giải đấu Australian Open, xem tình hình này, thương thế của Toby thật không nhẹ chút nào.

Rất nhanh, xe cứu thương cũng đã tới, dưới ánh mắt của đông đảo khán giả Toby đã được đưa ra ngoài, trong lòng mọi người đều cầu nguyện vị quán quân này có thể bình yên vô sự.

Đêm hôm đó, các giới truyền thông cho hay tin tức, vị vương giả của giới tennis này đã “tử vong”.

Bởi vì bị thương ở bắp vai nên Toby đành phải rời khỏi giới tennis ngay khi sự nghiệp còn đang ở đỉnh cao.

Fiez và Juliano ngồi xem TV thấy huấn luyện viên của Toby tuyên bố tin tức khiến bao người tiếc nỗi này. Đợi cho vết thương của Toby ổn định lại, y sẽ mở họp báo tuyên bố giải nghệ, tuy nhiên các phóng viên vẫn hi vọng sau khi Toby giải phẫu xong có thể trở về với tennis.

“Tại sao lại như vậy...” Fiez xúc động đến muốn khóc, cảm giác này còn nặng nề hơn khi bị đánh bại trên sân đấu, “Anh ta mới hai mươi bảy tuổi...”

Juliano ôm chặt Fiez, kéo đầu cậu tựa vào ngực mình, “Đúng vậy...Chúng ta còn chưa có cơ hội thắng anh ta...”

Lúc này, bỗng nhiên di động của Fiez vang lên, Juliano nghe thay cậu, sau đó đưa điện thoại đến trước mặt Fiez, “Là Toby!”

“Toby!” Fiez vội vàng chụp lấy điện thoại, “Toby phải không? Giờ anh thấy thế nào rồi?”

“Vết thương không ngờ lại nghiêm trọng...” Âm thanh Toby mang theo ý cười, nhưng ai cũng đều có thể nghe ra sự uể oải trong đó, “Bác sĩ đề nghị tôi nên nhanh chóng làm phẫu thuật nối xương lại...Nhưng sau khi hồi phục, tôi cũng không thể xoay ngang linh hoạt như trước, cho nên đương nhiên là phải xuất ngũ!”

“Vẫn là như vậy sao...” Hy vọng lúc đầu của Fiez xem như tan biến, “Giờ anh thấy thế nào?”

“Aizz, không muốn gặp phóng viên...Nhưng tôi rất muốn gặp cậu và Juliano...Hai người có thể đến đây một chút không?”

“Đương nhiên!”

Fiez ghi lại địa chỉ bệnh viện và số phòng rồi kéo Juliano ra khỏi khách sạn.

Lúc vào cửa bệnh viện, quả nhiên ở đó có rất nhiều người, không ít các fans hâm mộ còn giơ cao biểu ngữ “Chúng tôi vĩnh viễn ủng hộ anh” “Anh vĩnh viễn là vương giả”, các phóng viên cũng bị chặn trước cửa bệnh viện, tuy nhiên lúc này nếu có ai dám vào quấy rầy Toby điều trị thì cũng sẽ bị các fans mắng là “Không có đạo đức nghề nghiệp”.

Fiez và Juliano đã được Toby chiếu cố đặc biệt nên sau khi chui lọt qua đám đông đã vào được bệnh viện.

.

41. Chương 41

Fiez đi trên hành lang thật dài của bệnh viện, không khí ở đây còn tràn ngập mùi thuốc tiêu độc khiến cho người ta không khỏi cảm thấy mệt mỏi. Lúc này chỉ có tiếng bước chân Juliano vang lên phía sau là có thể khiến cho cậu cảm thấy an tâm.

Trước khi bước vào phòng bệnh của Toby, Fiez đứng ở cửa, hít sâu một hơi, cậu không hiểu tại sao lúc mình đứng trên sân đấu đối mặt với Toby vẫn không thấy khẩn trương, còn bây giờ chỉ là đến thăm bệnh thôi mà trái tim mình lại đập nhanh tới như vậy.

Juliano vỗ vỗ lên vai Fiez, sau đó đẩy cửa phòng bệnh ra.

Fiez không ngờ Claude lại đang ở trong phòng, tuy rằng có chút bất ngờ nhưng lại cảm thấy cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Lúc này Claude ngồi ở bên giường Toby, cả người y ghé vào trên cơ thể Toby, đầu húc sát vào cổ Toby, Toby cũng ôm chặt y, hai người cơ hồ dán chặt đến nỗi ai cũng không thể tách bọn họ ra được.

Cơ thể Claude run lên nhẹ nhẹ, giống như đang cố gắng kìm nén đau khổ mãnh liệt, lưng y gấp lại thành một tư thế suy sụp, chán nản.

Sự bí ẩn tàng trong yên tĩnh, lắng lắng tràn ra.

Nghे thấy tiếng mở cửa Toby giơng mắt lên nhìn, thấy Fiez và Juliano tới, liền nở một nụ cười gượng gạo: “Hai người đến chậm quá, trễ thêm tí nữa có thể là lúc tôi đang ngủ đó!”

Claude chậm rãi rời khỏi người Toby, nhưng có thể thấy rất rõ ràng sự quyến luyến không muốn dứt ra kia. Y dựng gối lên thành giường, đỡ Toby ngồi dậy.

“Bả...bả vai của anh có phải đã thật sự...” Fiez nhìn thấy bộ dáng cẩn thận của Claude lập tức hỏi ra vấn đề đang lo lắng trong lòng.

Claude cúi đầu xuống, Toby vươn tay trái vỗ vỗ lên người y như an ủi, “Đúng vậy, cho dù có phẫu thuật đi chăng nữa, tôi cũng không thể vận động quá nhiều!”

Lòng Fiez bỗng chua xót, quả nhiên mà, chẳng lẽ mình đã hy vọng quá lớn rồi sao? Người đang ở trước mắt này được bao hậu bối mơ ước, đặt làm mục tiêu phấn đấu, thiên phú của y, tình yêu đối với tennis của y, y vì tennis mà trả giá hết thảy, nhưng cuối cùng lại không thể không rời khỏi giới tennis.

Nhìn thấy biểu tình của Fiez, Toby mỉm cười, lộ ra độ cung tuyệt đẹp, nhẹ giọng nói, “Ngốc quá, bất kể chúng ta ở nơi nào, cuộc sống vẫn đều đang tiếp diễn. Bất kể chuyện gì, có bắt đầu sẽ có lúc kết thúc, sinh mệnh chúng ta cũng như thế, đừng nói chi là cuộc sống tennis.”

Toby bình tĩnh như vậy khiến Fiez cảm thấy đỡ hơn một chút, cậu khẽ thở dài, “Đáng tiếc thật, tôi còn chưa đánh bại anh trên sân bóng!”

Toby chỉ chỉ bên giường, ý bảo Fiez và Juliano ngồi xuống, “Fiez, cậu đúng là một cậu bé nhân hậu, còn có cả đơn thuần, chấp nhất, cũng không ghen tị với tài hoa của người khác...”

“Cũng giống như cậu trước đây...” Về mặt ưu thương của Claude hiện ra nụ cười thần nhiên.

“Không giống, Fiez tài hoa hơn tôi rất nhiều!” Toby nhìn Fiez lộ ra biểu tình tán thưởng, “Cho nên tôi đã cảm thấy mãn nguyện khi giành được giải quán quân ở trận đấu cuối cùng này, chẳng những thắng được lão đối thủ nhiều năm qua của tôi mà còn cho tôi thêm sức mạnh đi tiếp nhận một cuộc sống mới! Fiez, cậu và Juliano phải tiến thật nhanh lên...”

Nhìn vào ánh mắt chân thành của Toby, Fiez bỗng chốc hiểu được điều chân chính mà y muốn nói.

Đừng để Claude cảm thấy cô độc.

Trở lại New York, Fiez ngồi trước TV xem tin tức Toby từ biệt với cuộc sống tennis. Cũng bởi vì chuyện xảy ra bất ngờ này, đã khiến Fiez cảm thấy càng thêm quý trọng hết thảy những gì mình đang có.

Lại một giải đấu mới bắt đầu, Fiez cảm thấy không nên lãng phí thời gian chìm đắm trong sầu não, cậu phải bắt tay vào thu xếp mọi thứ để chuẩn bị tham gia giải đấu ở Los Angeles, đang lúc thu dọn quần áo, thì có người đang dùng hết sức lực mà gõ cửa nhà cậu.

Fiez nhìn qua cái mắt mèo trước cửa, thấy một thùng giấy to bị người ôm trước ngực, mà mặt của người kia thì lại nhìn không thấy, nếu không phải nhận ra đôi giày thể thao nọ, Fiez thật không thể tin cậu ta là Rafael.

Nhìn thấy Rafael đặt thùng giấy xuống, vẻ mặt như vừa hoàn thành một nhiệm vụ cực kì gian khổ, Fiez nhíu nhíu mày, “Trời ạ, đây không phải là quà cậu tặng tớ nhân lễ Tạ ơn chứ, còn quá sớm đó...”

“Oa...Fiez, đây đều là những bảo bối mà tớ cất công sưu tập mấy năm mới được đó,” Rafael vỗ vỗ thùng giấy, bụi bặm lập tức bay lên làm người kế bên đánh mấy cái ách xì, “Tớ phải nén đau thương mang chúng đến gửi ở chỗ cậu, đương nhiên nếu cậu cần tớ cũng không ngại cho cậu mượn nghiên cứu nha...”

“Hả?” Fiez gãi gãi đầu, “Bảo bối của cậu sao phải đem lại gửi chỗ tớ?”

“Tớ và Kamille Pulls ở chung...” Rafael nở nụ cười hạnh phúc, “Cho nên đương nhiên sẽ dọn dẹp lại thứ nào nên để hay không nên để, cho nên đành phải gửi bảo bối ở chỗ cậu thôi!”

“Sao cậu không cùng Kamille Pulls chia sẻ bảo bối?” Fiez ngày càng không rõ ý tứ của Rafael.

“Haha, nội dung bên trong có chút cao cấp, mà Kamille của tớ lại ngây thơ như vậy,” Rafael đi ra ngoài cửa, trước khi đóng cửa lại còn nhớ bổ sung thêm một câu, “Nhưng nếu như vị kia của cậu thích nóng bỏng

như vậy thì cũng có thể đến lấy nghiên cứu...”

“Rafael! Cậu quay lại cho tớ!” Lúc này Fiez mới hiểu được trong cái thùng kia là cái gì, chết tiệt, đúng là cầm thú khoác cái mặt thân sĩ mà!

Fiez tức giận nhét thùng “hàng” vào góc phòng, thật là, chờ đến khi giải đấu ở Los Angeles kết thúc, thế nào cũng phải mang mớ tang vật này giao cho Kamille Pulls, phải để cho cô ấy thấy bộ mặt thật của Rafael mới được.

Ngay lúc Fiez đứng thẳng người lên, chuông cửa lại vang. Tuy nhiên, lần này không phải Rafael mà là Juliano.

Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ, đối lập với khí chất lạnh như băng của mình, thêm vào đó chiếc quần bò tôn vinh thêm vẻ đẹp cho đôi chân thon dài như ngọc.

“Ồ...Juliano...” Fiez ngẩn người, sau giải đấu ở Australian, gần nửa tháng nay bọn họ không có gặp mặt, mà hình như mình phải đi Los Angeles còn trận đấu của Juliano thì lại ở Milan...

Tay chân Fiez luống cuống lên, cậu ngó tới lui một hồi rồi đi vào bếp pha cà phê. Juliano nhìn thấy hành lý của Fiez đang thu xếp được một nửa thì đi tới giúp cậu xếp vào.

Lúc Fiez bưng cà phê vào thì thấy hành lý mình đã được thu xếp gọn gàng ngăn nắp, Juliano quả thật rất hiểu cậu, giống như việc biết mình sẽ mang đi cây mấy vọt tham gia trận đấu, cách xếp quần áo, vị trí đặt các vật phẩm...

Đúng vậy, chỉ còn mấy tuần nữa là bọn họ đã phải bay đến những nơi khác nhau để tham gia thi đấu, rất khó gặp nhau. Khi Fiez nhìn thấy túi hành lý của Juliano mang tới, mới hiểu được thì ra người này định trước lúc lên máy bay ở cùng một chỗ với mình.

Chiều nay TV không có gì hay, Fiez vắn vẹo thất lúng đề nghị hai người cùng xem phim điện ảnh, Juliano lập tức đứng dậy đi tới ngăn tủ cạnh TV chọn một bộ hay.

“Vậy mà tôi không biết cậu lại có hứng thú này nha!” Giọng của Juliano làm Fiez từ cơn buồn ngủ thoát ra.

“Cái gì?” Fiez thấy cái thùng giấy khi nãy cậu nhét vào góc tường lúc này bị Juliano rinh ra đặt trên bàn, “Mãnh long sủng vĩ...Cự mãng xuất sơn...Dục vọng cấm kị trói buộc...”

Fiez cảm thấy mặt mình giật giật lên, ngón tay xinh đẹp của Juliano đưa poster lên ngay trước mặt Fiez, Fiez hít sâu một hơi, hình ảnh cô gái trần truồng như nhộng đang mở hai chân hiện ra ngay trước mặt cậu.

“Cái này...Juliano...Thứ này không phải của tôi...thật sự không phải của tôi...” Fiez cảm thấy mình có nhảy

vào Đại Tây Dương cũng rửa không sạch nổi, Rafael! Tên chết dẫm này!

“Tôi biết không phải là của cậu!” Juliano lẳng lặng cất poster vào.

“Hử?” Fiez cảm thấy mơ hồ.

“Cậu rất bảo thủ, cho nên đó chắc chắn không phải là sở thích của cậu!” Juliano lấy DVD ra, xoay người đi về phía TV.

“Vây anh...anh...”

“Không muốn xem sao?” Juliano nghiêng đầu nhìn, “Bộ này đi!”

“Không thể nào...”

42. Chương 42

Phim bắt đầu chiếu, Juliano vẫn không có biểu tình gì, anh ngồi trước TV, vẻ mặt nhìn giống như đang xem một bộ phim tình cảm vô cùng “Ngây thơ”. Còn Fiez thì cầm bình cà phê mới vừa pha xong khi này trên tay bối rối không biết nên tìm chỗ ngồi xuống trước hay châm cà phê vào tách trước.

.

Tuy rằng không biết “bảo bối” của Rafael có phải cực phẩm hay không nhưng những gì trên màn ảnh lúc này đã vượt qua phạm vi có thể thừa nhận của Fiez.

Tiếng cô gái trong đó rên rỉ hô hoán làm cho Fiez đỏ mặt tía tai, cậu len lén nhìn trộm sắc mặt Juliano, thêm vào đó là các tư thế vận vẹo trên màn hình khiến cho Fiez thấy mà dựng tóc gáy, cậu đột nhiên nhớ tới chuyện lần đó giữa cậu và Juliano trong cái hẻm nhỏ ở Australian, từ đáy lòng bỗng dâng lên nỗi bất an, mong là Juliano đừng có làm giống như nội dung trong đoạn phim...

“Juliano...Tôi nghĩ...Trước lúc chúng ta lên máy bay hẳn là nên chuẩn bị tốt tâm lý để tham gia trận đấu...” Fiez cố gắng nhìn Juliano, trưng ra biểu tình “Anh biết tôi nói gì mà”.

“Fiez, sao cậu lại ngồi xa tôi như vậy?” Juliano đưa tay giảm âm thanh trên TV, việc này làm cho Fiez dễ chịu hơn một chút, “Sao không châm cà phê?”

Fiez từ từ đi qua, châm cà phê vào cái tách trước mặt Juliano, trời ạ, lúc này cậu lại nghĩ, liệu có phải đang

chuẩn bị tặng tình thú bằng chocolate nóng hay không?

Những hình ảnh kịch tính đó vẫn tiếp tục trình chiếu trên TV, mà ngay cả những nơi riêng tư cũng phóng to lên đến nỗi không thể phóng to hơn được nữa.

“Nữ diễn viên này hình như là Mara Salad Tiris, cô ấy cũng khá nổi tiếng!”

“Hả? Anh biết cô ta?” Fiez có chút “ăn giấm”, xem ra “hứng thú” của Juliano không hẳn đã kém hơn Rafael.

“Lúc còn ở tổ thiếu niên, có rất nhiều người thích cô ấy, trong đó có Kuller và Debby Stoke. Cho nên tôi cũng rất hiếu kì không biết cô ấy có thật gợi cảm đến vậy hay không!” (Con nít quý! Lúc ở tổ thiếu niên mỗi đứa chừng 13, 14 chứ nhieu >”<)

“Kuller? Có cả Debby Stoke? Chúa ơi! Chẳng lẽ tôi đã bị tụt hậu?” Lúc đó Kuller chính là thủ hạ bại tướng của cậu, còn Debby Stoke lại có năng lực tương đương, nhưng tính đến thời điểm này, theo như ATP thống kê, năm nay Fiez đã nhảy lên vị trí 26 trong bảng xếp hạng, đương nhiên Juliano cũng đã lọt vào Top 10 xếp ở vị trí thứ 9, cho nên có nói như thế nào đi chăng nữa, bọn họ cũng không đuổi theo kịp.

“Mara không có gợi cảm như cậu!” Juliano rất tự nhiên lấy DVD ra, sau đó lại lục lọi đồng “bảo bối” như đang tìm gì đó, Fiez vội vàng đề anh lại, bất đắc dĩ nói, “Tôi xin anh...”

“Từ trước tới giờ cậu không xem thể loại phim thể này với bạn bè sao?” Juliano không thèm nhúc nhích, tùy ý để Fiez giữ chặt tay mình.

“Đương nhiên là có!” Fiez thẹn thùng, “Có xem với Rafael, nhưng lúc đó cũng không có ”cao cấp” như vậy...”

“Cậu không thích?” Đầu Juliano nghiêng qua, lông mi bị sự phản xạ của ánh sáng tạo thành một vầng sáng.

“...Không thể nói là thích...” Fiez bĩu môi, muốn xoay người đi vào phòng mình.

Mà Juliano lại nhanh chóng chặn trước người cậu, cúi người, mắt nhìn thẳng vào mắt Fiez, “Còn tôi? Thích tôi sao?”

Fiez vừa định mở miệng nói “Anh làm sao vậy...” thì đã bị Juliano dùng môi chặn lại, Fiez cố sức tách ra, Juliano rút lưỡi ra khỏi miệng Fiez, liếm liếm khoe môi cậu, “Tôi thích nghe tiếng cậu rên rỉ, thử dốc...thích cậu nắm chặt lấy bả vai tôi...Thích da thịt của cậu dính chặt vào tôi...”

Fiez biết mình hẳn là nên đẩy Juliano ra, nhưng mỗi khi nhìn vào ánh mắt đối phương, cậu lại giống như đắm chìm trong mê được, như chết trong ánh mắt dịu dàng của anh ta.

Lúc Fiez ý thức được điều sắp xảy ra, lui về sau thì hông cậu đã chạm lên sô pha.

“Đừng như vậy...Chúng ta còn phải thi đấu...” Hậu quả của lần đó, Fiez vẫn còn nhớ rõ như mới xảy ra ngày hôm qua. Juliano lại nghiêng mặt đến, hôn lên môi Fiez, đầu lưỡi bắt đầu trượt vào hoạt động trong miệng Fiez, không có tàn sát bữa bãi, chỉ có ôn nhu vô về.

“Nửa tháng rồi...chúng ta không gặp nhau...” Ngón tay Juliano mơn trớn lên chân mày Fiez, hôn lên mũi cậu, đầu lưỡi đảo qua mũi, cảm giác ướt át, ấm nóng khiến Fiez phải ngửa ngáy khó chịu.

Juliano khẽ hôn dọc từ môi xuống cằm, trượt tay xuống mở cúc áo cậu ra, Fiez dè tay anh lại, nuốt nuốt nước miếng, “...Thật sự không cần phải làm như vậy...Trận đấu...”

Juliano liếm lên vành tai Fiez, liếm thẳng đến bên trong lỗ tai, “Đối thủ của cậu là Madekunla Inventory.....Cậu thắng anh ta mà không cần phải cố sức...”

“Tôi...” Lúc này Juliano đã cởi đến quần của cậu, Fiez đành phải liều mạng khép hai chân lại, “Juliano, đừng làm nữa được không...Tôi cam đoan...Tôi sẽ mang mấy thứ này trả lại cho Rafael...”

“Không liên quan đến những thứ này...” Juliano ngược mặt lên, “Tôi yêu cậu...”

Fiez thật muốn đưa tay ấn mạnh vào thái dương mình một cái, nhưng điều làm cậu kinh ngạc chính là Juliano không hề đối xử thô bạo với mình, anh ta chỉ ngậm hạ thể cậu vào miệng, nghiêng đầu liếm mút thứ tượng trưng cho nam tính của Fiez, giống như những hình ảnh khi nãy trên TV, nhưng lúc này những gì Juliano làm lại không khiến người ta cảm thấy ghê tởm, ngược lại còn có một loại hấp dẫn trí mạng, Fiez cảm thấy ý thức của mình bắt đầu rời xa não bộ, đặc biệt là lúc Juliano dùng đầu lưỡi liếm vào linh khẩu, Fiez cảm thấy âm thanh rên rỉ bắt đầu thoát ra khỏi cổ họng mình. Bị khoái cảm chi phối, hai chân Fiez bắt đầu thả lỏng, Juliano tách mạnh hai chân cậu ra, ngay khi không khí tiếp xúc với lớp da non mịn trên bắp đùi lạnh lạnh, Fiez mới giật mình tỉnh lại.

“Juliano...Tôi có thể dùng tay...giúp anh giải quyết...” Fiez rút lui lại, cậu biết một khi người nam trước mắt này bị châm dục hỏa thì sẽ có bao nhiêu đáng sợ.

Juliano ngẩng đầu lên, ngón tay vuốt ve mái tóc ngắn của Fiez, sau đó nâng hai chân Fiez lên, Fiez hoảng thân cố gắng lui về sau, Juliano lại nắm chặt cẳng chân Fiez không chịu buông ra, hai người cứ giằng co như thế và kết quả chính là Fiez ngã nhào từ trên sô pha xuống, lưng đặt trên sàn nhà, hai đùi gác trên sô pha, nơi riêng tư lại bị Juliano nhìn thấy rõ ràng.

“Cậu thật sự gợi cảm hơn Mara rất nhiều...” Ngón trỏ Juliano điểm điểm vào lớp thịt non mềm trong tiểu huyệt, Fiez cả kinh co cứng người lại.

“Đừng phá nữa!” Fiez định rút hai chân lại đứng lên, nhưng lúc này Juliano lại nắm lấy đùi cậu, kéo từ sàn nhà lên sô pha.

Fiez nắm chặt cạnh sô pha, làm cho mình không rớt xuống nữa, nhưng lúc này cái hông của cậu lại bị nâng lên, tóc của Julianio dao động trên lớp da mềm mại trong bắp đùi, Fiez có thể cảm nhận được đầu lưỡi mềm mại ướt át của Julianio đang mút bên trong đùi mình, nhẹ nhàng cắn cắn, thậm chí còn đùa giỡn xung quanh nếp uốn, liếm lộng xung quanh, sau đó chậm rãi đi vào.

“Đủ rồi...dừng lại...dừng lại...” Fiez vươn tay ra định kéo đầu Julianio lên. Nhưng Julianio vẫn không nhúc nhích gì, tiếp tục liếm lộng xung quanh tràng bách, đỉnh vào bên trong, cảm giác ngứa ngáy này khiến Fiez cơ hồ phải run lên.

Bị Julianio gây sức ép đến gần như mê muội đi, lúc này anh ta lại dùng đồ bao cổ tay buộc hạ thể Fiez lại, dục vọng nóng rực không có chỗ phát tiết, Fiez nghẹn đến mặt đỏ bừng, nước mắt sắp rơi xuống, nhưng đó cũng không phải vì thống khổ.

Juliano đứng thẳng người lên, dưới ánh sáng phản chiếu toát ra sắc thái thần bí mà tao nhã gợi cảm. Anh cởi bỏ quần, để lộ ra thứ khiến cho người ta phải kinh hãi.

Fiez quyết định đứng lên, xoay người chạy trốn, nhưng Julianio lại đè cậu xuống.

“Tôi không muốn đối xử với cậu giống như Mara trong TV!”

“Nói nhảm!” Giống Mara chẳng những bị trói mà còn bị nhiều gã đàn ông như vậy...lại còn trưng ra bộ dáng thích thú, cũng không biết là nên khen hành động cao siêu đó của cô hay nên nói cô không được bình thường đây?

43. Chương 43

Fiez chán nản đập đầu vào sô pha mấy cái, giờ chạy trời không khỏi nắng rồi, trước đó tại sao mình lại khờ khạo mở cửa cho anh vào chứ...Ngay khi Fiez đang chìm đắm vào cõi thần tiên, thứ nóng rực của Julianio đã đặt trước hậu huyệt, từng chút một mở rộng những nếp uốn ra, Fiez cắn chặt răng, hai tay giữ chặt sô pha, dù sao cũng chạy không thoát rồi, chỉ hy vọng lần “tra tấn” này có thể qua mau một chút.

.

Juliano cũng không hề gấp gáp như lần trước, anh hôn lên đầu gối đang giơ cao của Fiez, đầu lưỡi ướt át nóng ẩm làm Fiez giảm bớt sợ hãi.

“Fiez...thả lỏng...nếu không cậu sẽ bị thương...” hơi thở Julianio phả vào bên trong lớp đùi non mịn, làm cho người ta cảm thấy như bị dẫn dụ.

Hai mắt Fiez mờ đi, người trước mặt này chính là người mình thích...vậy tại sao phải sợ anh ta chứ...

Đợi cho tiểu huyết dần dần thả lỏng ra, Juliano lập tức đứng thẳng lên, chậm rãi tiến vào, Fiez ngửa cổ ra sau, cảm nhận xúc cảm ma xát do Juliano mang lại, cảm nhận thứ nóng rực không bằng phẳng, mạch máu đập từng nhịp, cảm nhận hai chiếc túi của Juliano chạm vào huyết khẩu mình, Fiez há to miệng thở phì phò.

Juliano cúi đầu xuống, tuy động tác va chạm rất nhẹ nhưng lại khiến Fiez run rẩy lên, Juliano hôn lên khóe mắt Fiez, đầu lưỡi liếm qua lông mi cậu, hạ thân rút ra sau đó lại tiến mạnh vào, góc độ va chạm không ngừng biến hóa, khiến Fiez có chút nôn nóng, bàn tay cậu đang nắm lấy sô pha cũng chuyển sang ôm lấy cổ Juliano.

Juliano kéo hai chân Fiez về trước cho đến khi ép sát vào ngực cậu khiến nơi tiếp xúc giữa hai người càng chặt chẽ thêm, đột nhiên, Juliano đỉnh trúng một nơi nào đó trong tiểu huyết, cả người Fiez co lại, cổ họng phát ra từng đợt rên rỉ.

Juliano cúi đầu xuống, cầm đế trên cổ Fiez, âm thanh mang theo chút khàn khàn cùng ản ản, “Là ở đây sao...”

Fiez không trả lời, quay đầu nhìn về tách cà phê.

Juliano cũng bắt đầu chậm rãi đỉnh vào nơi đó vài cái, Fiez lập tức run rẩy ngửa đầu lên, nhân lúc cậu hé miệng ra, đầu lưỡi của Juliano đã tiến quân thần tốc vào, bắt đầu dây dưa mạnh bạo, nhưng động tác phía dưới vẫn nhẹ nhàng như trước.

Fiez bị động tác từ tốn của Juliano làm cho ngứa ngáy khó chịu, rốt cuộc phải hô lên, “Nhanh...Nhanh một chút...Cũng không sao...”

Ngay tức khắc, Fiez nghe thấy âm thanh khàn khàn từ cổ họng Juliano phát ra, hưng khí đang ma xát vào vách tường kia bỗng nhiên rút mạnh ra ngoài, chỉ để lại linh khẩu ở lối vào, đang lúc Fiez cảm thấy thân thể hư không khó chịu thì Juliano lại nhanh chóng vọt tới, Fiez cả kinh bật dậy ôm chặt cổ Juliano, đương nhiên Juliano cũng nghiêng đầu mút vào động mạch ở cổ Fiez, mút mạnh đến nỗi khiến Fiez có cảm giác như máu của mình sắp bị mút phun ra ngoài. Juliano trực tiếp nâng mông Fiez lên, tạo thành một tư thế ngồi đối mặt, ôm chặt Fiez vào người.

“Juli...ano...” Fiez cảm thấy sợ hãi khi tiếp xúc sâu như vậy, lại càng dùng sức bầu lấy cổ Juliano. Juliano đưa tay xuống xoa nắn mông Fiez một chút, dùng sức mở rộng khe mông ra, buột cậu phải ngậm hết cả nam căn của mình, sau đó vuốt ve trên lưng Fiez, nâng hai bên hông cậu lên.

“Đừng sợ...tôi sẽ làm chậm một chút...” Juliano hôn lên hai bên má Fiez, hạ thân từ từ đỉnh lên, và lúc này Fiez cũng không còn nói ra lời nữa...

Fiez ngửa đầu lên nhìn trần nhà lúc xa lúc gần, cảm giác như Juliano đã đưa cậu đến một không gian khác...chỉ có tình ái và dục vọng...

Lúc Fiez hoàn toàn tỉnh hồn lại, cũng là lúc đang ở trên chuyến bay đến Los Angeles.

Cậu uống tách cà phê do tiếp viên mang tới, bỗng dưng nhớ đến chuyện tên đó sau khi phát tiết xong không chịu rút hung khí kia ra khỏi cơ thể mình, cứ như vậy mà nằm trên người cậu, vừa hôn môi, vừa trêu đùa mấy sợi tóc bên tai, còn nghiêm túc nói, “Lần sau sẽ tặng cậu bộ sô pha lớn hơn một chút!”

Còn mình nữa chứ? Thế nhưng lại ngậy ngốc ra mà gật đầu? Cam chịu với hành vi man rợ tiếp theo của anh ta nữa à?

Thượng đế của tôi ơi...Đến giờ mà nơi riêng tư của Fiez vẫn còn ẩn ẩn đau, tính ra thì cũng còn may là Julianio ra tay nhưng vẫn còn khá dịu dàng, nếu không thì e là lúc này cậu vẫn còn phải ở lại nhà “dưỡng thương”!

Mãi cho đến khi trận đấu bắt đầu, lúc cậu bật lên dùng cú smash thì chỗ đó vẫn phát đau lên làm cậu không khỏi oán hận. Tuy nhiên mọi việc vẫn giống như Julianio đã dự đoán, Inventory không phải là đối thủ của cậu, chẳng qua ngay khi mọi người nghĩ Fiez nắm hết toàn bộ các set đấu thì do “di chứng” để lại mà cậu phải mất oan một set.

Sau khi đấu xong, Fiez vừa sắp xếp lại đồ vật vừa oán hận chửi rửa trong lòng, ngay lúc này điện thoại lại hiện lên dãy số của Julianio, âm thanh của đối phương vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng như trước, “Thế nào rồi Fiez, cậu đang nhớ tôi phải không?”

Fiez nghiến răng đến run cả lên, “Tôi thật sự là nhớ anh đến muốn chết...Muốn đánh gãy răng anh, đập nát đầu anh, tốt nhất là một cước phể đi cái thứ chết tiệt không biết mặt kia!” Sau đó Fiez hung hăng ngắt điện thoại.

“A, Khidr tiên sinh, tôi còn đang thấy kì quái không hiểu tại sao biểu hiện của anh hôm nay lại kém như thế, thì ra là vậy nha...”

Fiez quay đầu lại, thấy Flavor mặt đầy ý cười ngồi trên lan can.

“Montgomery tiên sinh, chuyện của tôi không cần cậu phải quan tâm!” Fiez nhặt túi vợt lên, trong lòng không khỏi cảnh giác, chuyện của Flavor lần trước đến giờ cậu vẫn còn thấy sợ hãi.

Còn chưa đi được mấy bước, phía sau đã truyền đến tiếng nhảy xuống của Flavor, ngón tay cậu ta giữ chặt túi vợt khiến Fiez bực bội quay đầu lại, trừng mắt, “Còn có chuyện gì nữa à? Montgomery tiên sinh!”

“Xem ra trò đùa của tôi lần đó đã làm cho Khidr tiên sinh chán ghét tôi rồi!” Flavor vươn tay, sửa lại mấy sợi tóc bị gió thổi tán loạn của mình.

“Tôi không muốn tiếp nhận mấy trò đùa đó của cậu!” Fiez giật túi vợt lại, xoay người rồi đi.

“Fiez...đối thủ kế tiếp của anh là tôi, đến lúc đó anh sẽ không được may mắn như hôm nay đâu!” Tiếng của Flavor vang lên ở phía sau Fiez, không có ngữ điệu vui sướng khi người gặp họa cũng không có ngữ khí cao ngạo, ngược lại giống như một người bạn cũ có lòng tốt nhắc nhở.

Đến tối, Fiez nằm trên giường khách sạn, vừa xem tạp chí tennis kì này vừa ăn pizza, lúc này lão Kez bận việc nên vẫn chưa đến được, đương nhiên cậu phải nhân cơ hội hưởng thụ một chút đồ ăn vặt rồi. Lúc này, điện thoại lại vang lên, Fiez cầm lấy di động, trên màn hình hiện lên chữ “Đã thú”, lập tức ngắt máy ngay.

Nếu không phải tại anh ta, sao mình lại bị Flavor cười nhạo như thế chứ?

Đáng tiếc, còn chưa ăn được mấy miếng pizza, điện thoại lại vang lên. Fiez vốn muốn tắt máy luôn không thèm nghe nhưng chợt nhớ đến chuyện với cá tính của Julianio lại không biết sẽ làm ra những chuyện gì, cuối cùng đành phải bắt máy.

Quả nhiên, âm thanh lạnh lẽo phía bên kia truyền sang, “Sao không bắt điện thoại của tôi?”

Fiez nhún vai, quả nhiên mà, vốn muốn nổi cáu với anh ta một chút, nhưng không ngờ đối phương còn dữ dằn hơn cả mình, vì thế cậu đành phải nhẹ giọng giải thích, “Tôi đang ăn pizza, không nghe điện thoại được!”

Juliano giống như đã chấp nhận lời giải thích này, lập tức hỏi, “Trận đấu hôm nay thua sao?”

Fiez trầm nghĩ, có lẽ mình nổi giận với anh ta nên anh ta mới nghĩ là mình đã thua, “Không có thua, chỉ là không được tốt lắm thôi!”

“Uhm, tôi cũng vừa đấu xong...cũng không tốt lắm...”

“Sao vậy?” Fiez có chút lo lắng, Julianio ít khi lộ ra giọng điệu như vậy lắm.

“Tôi rất nhớ cậu...”

Fiez bất đắc dĩ thở dài một hơi, không phải mấy hôm trước anh mới làm tôi... “Đối thủ trận kế tiếp của anh là ai?”

“Mathilde Seedorf, nhưng cậu đừng lo, tôi sẽ xử đẹp anh ta!”

“Hử...” Mathilde đáng thương của tôi ơi, đây là đáng đời anh nha, ai bảo anh đắc tội với ai không đắc mà lại đắc tội với Julianio, lúc này Fiez cảm thấy thật vui sướng khi người gặp họa, “Đối thủ trong trận kế tiếp của tôi là Flavor!”

“Flavor sao...” Juliano ở bên kia ngừng một chút, “Cẩn thận cậu ta! Kỹ thuật của cậu không thua cậu ta nhưng cậu ta rất biết thiết kế bẫy, hơn nữa cũng rất kiên nhẫn, để không rơi vào trong bẫy của cậu ta phải chú ý cách cậu ta gạt bóng và đập bóng đến đường biên ngang!”

“Uhm, tôi sẽ thật cẩn thận!” Fiez chưa bao giờ xem thường Flavor, bởi vì ngay cả Juliano cũng không dám nói bản thân thắng cậu ta dễ dàng.

44. Chương 44

Fiez cảm thấy mình đã rất cẩn thận khi đấu với Flavor, hơn nữa cũng đã cố gắng hết sức, nhưng kết quả lại khiến cậu không thể nói gì.

.

Tỉ số 3:2, Fiez bị Flavor đánh bại.

Fiez nhìn Flavor đứng ở đối diện, bỗng nhiên cảm thấy mơ hồ.

“Tôi nói rồi, anh không thắng được tôi đâu!” Dưới ánh sáng mặt trời nụ cười của Flavor làm cho người ta cảm thấy hoa mắt, mà Fiez lại có cảm giác như mất hết sức lực, “Dù sao, trên thế giới này xứng làm đối thủ của anh không chỉ có Juliano Lars!”

Nói xong, Flavor từ tốn thu xếp lại vật phẩm của mình, đồng thời Fiez cũng thất bại ngay giải đấu đầu tiên sau giải ở Australian.

Flavor trên sân đấu, giống như đã đoán được hết các đường đi nước bước của cậu, lúc cậu đập bóng lại cậu ta đều phán đoán được hết, Flavor còn tìm cơ hội trong lúc giằng co, thiết kế bẫy rập giống như Toby, làm cho người ta không khỏi bất ngờ. Fiez trở về khách sạn, ngồi yên trên giường, trong đầu hồi tưởng lại hình ảnh thi đấu khi này.

Nhưng ngay sau đó, Fiez đã cảm nhận được cái gì gọi là “họa vô đơn chí”, bởi vì con gái của lão Kez đã gọi điện cho cậu.

“...Xin lỗi, cha tôi đột ngột bị nghẽn dây thần kinh não, sáng hôm nay vừa nhập viện, đến giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh...”

“Cái gì? Sao tự dừng lại như vậy?” Fiez cảm thấy choáng váng, “Mọi người đang ở bệnh viện nào? Tôi sẽ lập tức mua vé máy bay trở về!”

“Cái này sao được, không phải cậu còn phải thi đấu sao?”

“...” Fiez thở dài một hơi, “Trận đấu của tôi...đã xong rồi...” Nghĩ đến mình thua Flavor, bỗng nhiên Fiez cảm thấy không biết nên đối diện thế nào với lão Kez đang nằm trên giường bệnh.

Đến khi Fiez chạy tới bệnh viện, thấy lão Kez vẫn còn hôn mê bất tỉnh như trước, bất ngờ là khoảng nửa tiếng sau Mochein vốn luôn theo sát khi Julianos thi đấu cũng có mặt ở bệnh viện, thấy lão Kez phải thở bằng dụng cụ oxy, bên cạnh là tiếng vang tích tắc của máy đo nhịp tim, sắc mặt Mochein không khỏi ảm đạm.

“...Sao có thể như vậy...Có phải vì vài ngày trước tôi và ông ta cãi nhau...giận...” Nhìn thấy bộ dáng tự thì thào của Mochein, mọi người cũng không biết nên an ủi thế nào.

Tối hôm đó, lão Kez đã vượt qua thời kì nguy hiểm, Fiez ở bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, đêm cũng đã khuya, Fiez đưa Mochein đang suy sụp trở về nhà của mình. Nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà, không hiểu sao cậu lại cảm thấy tim mình như nhói lên.

Cậu bị Flavor đánh bại, huấn luyện viên lại đang nằm trên giường bệnh...Từ khi bắt đầu bước vào con đường tennis đến giờ, hôm nay là ngày cậu thấy mệt mỏi nhất.

Một lát sau, chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Fiez không hề suy nghĩ gì mà chạy nhanh ra mở cửa.

“Juliano...” Fiez còn chưa kịp nói hết đã bị người nọ ôm gọn vào lòng.

Trong màn đêm mênh mông, bên ngoài cửa kính là phố xá đầy màu sắc của New York, nhưng lúc này trong lòng Fiez những tiếng ồn ào đó như đã lắng đọng xuống.

Juliano nằm bên cạnh cậu, khuôn mặt tinh tế của anh nhẹ nhàng đặt trên cổ cậu.

“Sao anh lại tới đây...Không phải còn chưa đấu xong sao...” Nghĩ tới khi này mình vừa nhớ đến Julianos, trong lòng đột nhiên cảm thấy thẹn thùng.

“Tôi nói rồi, tôi nhớ cậu!”

Sau một hồi trầm mặc, Fiez hé miệng nói, “Tôi đã thua...Flavor...”

“Uhm!” Julianos trả lời rất bình tĩnh, trong phòng lại không mở đèn, Fiez chỉ có thể nhờ ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu vào cảm nhận biểu tình của Julianos.

“Cậu ta rất lợi hại...Đường bóng của cậu ta giống như khắc tinh của tôi...tôi...tôi...” Fiez thở dài một hơi.

Juliano ngồi dậy, khẽ hôn lên mi Fiez, chậm rãi nói: “Cậu ta đã tìm hiểu rất kĩ về đối thủ của mình, nếu cậu ta thắng cậu thì chỉ có thể nói là do cậu ta đã tìm hiểu rất rõ về cậu. Vì tôi biết cậu ta rất để ý cậu, cho nên cậu ta đã dùng rất nhiều thời gian và tinh lực để đối phó với cậu!”

Fiez nhú mào, cười khỏ, “Tìm hiểu về tôi...Anh thật biết nói giỡn, tôi cũng không phải Toby hay Claude...”

“Tin tưởng tôi, cậu rất đáng giá! Từ lúc tôi biết cậu tới giờ, tôi đã nghiên cứu kĩ thuật của cậu, đường bóng của cậu, cách cậu chơi bóng...Sau đó tôi mới có thể thắng được cậu, hơn nữa cho tới bây giờ cũng chưa từng thắng được dễ dàng, cũng không thể khẳng định sau này...còn có thể thắng được cậu hay không!”

Tim Fiez như run lên, có đôi lúc cậu không hiểu, trong ngữ điệu lạnh như băng của Juliano, tại sao lại mang theo nhiều chua xót như thế?

“Cậu thua Flavor là bởi vì cậu ta đã phân tích rất kĩ về cậu, cậu lại không bỏ ra nhiều thời gian như thế để quan sát cậu ta. Chẳng hạn như, cậu ta khống chế và làm suy yếu khả năng gạt bóng cùng gạt bóng của cậu!”

“Sao anh lại biết?” Fiez ngồi dậy.

“Còn giống như, cậu ta luôn điều động góc di chuyển của cậu, làm cậu tiêu hao thể lực, bởi vì so về khả năng di chuyển trước sau, trái phải, rất ít ai có thể là đối thủ của Fiez Khidr!”

Fiez không khỏi tìm kiếm đôi mắt của Juliano trong bóng đêm.

“Cậu ta sẽ bật cao lên gạt bóng của cậu trở về hậu trường, lúc cậu gạt trở lại cũng là lúc cậu ta nhẹ nhàng bỏ bóng ở đường biên trên, nhưng với năng lực của Fiez Khidr thì bóng này nhất định có thể gạt trở về, hơn nữa điểm rơi bóng cũng sẽ không tệ lắm, chẳng qua là phản ứng lúc đó của cậu hơi chậm, khiến cậu ta có thời gian tính toán cho lượt bóng kế tiếp!”

“Juliano...Anh đã xem đoạn thu hình trận đấu sao?”

“Đương nhiên là không! Trong đầu tôi không ngừng lập đi lập lại trận đấu với cậu, những hình ảnh như vậy thường xuyên xuất hiện. Fiez, cậu rất mạnh, Flavor không dễ dàng thắng được cậu đâu, cậu ta chỉ là quen thuộc cậu thôi. Nhưng cậu tiến bộ rất nhanh, tiếp theo, bất kể là cậu ta có nghiên cứu về cậu như thế nào, cậu ta cũng không thể thắng được cậu nữa!”

“Juliano...” Sự tự tin của người trước mặt làm Fiez cảm thấy yên tâm, đồng thời cũng thấy cảm kích.

Juliano xê dịch người một chút, ấn Fiez trở về giường, đặt tay lên eo cậu, nhẹ giọng nói, “Ngủ đi!”

Fiez gật gật đầu, bên tai là tiếng hô hấp vững vàng của Juliano, cũng nhờ vậy mà cậu có thể chìm vào

mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Fiez bị tiếng chuông điện thoại làm giật mình thức dậy, Julianio ở bên cạnh cũng đã không thấy, trên bàn chỉ để lại tờ giấy: Tôi trở về thi đấu.

Fiez cười cười, người này rõ ràng hôm nay phải thi đấu, vậy mà còn chạy trở về an ủi mình.

“Alo, tôi là Fiez, xin hỏi cô là ai?”

“Tôi là Petty, con gái của lão Kez, cha tôi đã tỉnh lại!”

“Thật à? Tôi sẽ tới ngay!”

Lúc vào bệnh viện, lão Kez đã được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng thường. Ông tựa vào giường, nhìn thấy Fiez bước vào, khuôn mặt vốn ảm đạm giờ như có tinh thần hẳn lên.

Fiez ngồi xuống bên người lão Kez, ông nắm lấy tay cậu ấy nãy, “Fiez à, sức...sức khỏe của tôi...”

“Tôi hiểu!” Fiez vỗ vỗ lên bàn tay lão Kez.

“Petty đã sắp xếp cho tôi đến Anh quốc an dưỡng, cho nên sau này...tôi không thể tiếp tục huấn luyện cho cậu nữa...”

Người Fiez như run lên, trong lòng chua xót, “Tôi biết...” Nhưng ông chính là người đã dạy dỗ, nhìn thấy tôi trưởng thành, tôi...tôi...tôi không biết mình còn có thể tìm được huấn luyện viên tốt như ông hay không.

“Cậu là tâm huyết...cả đời của tôi...ở trên người cậu tôi có thể nhìn thấy được...mình vẫn còn có thể đuổi theo vòng xoay của giới tennis...” Trong lời nói của lão Kez có vài phần kiêu ngạo, cũng có vài phần không đành lòng, “Cho nên tôi đã tìm một người khác tốt hơn để thay thế vị trí của tôi!”

“Là ai?” Fiez ngẩn người, không phải là Mochein chứ, không thể nào, ông ấy đã là huấn luyện viên của Julianio rồi nha.

“Giờ cậu đến sân huấn luyện ở câu lạc bộ đi, người đó hẳn là đang đợi cậu!”

Fiez nhìn thấy ẩn trong nụ cười của lão Kez chứa sự an tâm cùng chúc phúc.

45. Chương 45

Đi vào sân huấn luyện trong câu lạc bộ, Fiez nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy ai cả. Xem ra vị huấn luyện viên mới này vẫn chưa tới. Fiez ngồi xuống ghế, nhìn lên bầu trời xanh biếc.

.

Bỗng nhiên, đầu cậu bị gõ một cái, quay đầu lại, Fiez cảm thấy như không thể tin vào mắt mình, nụ cười ôn hòa đó, trên tay còn cầm thanh chocolate đậu...

“Toby! Sao anh lại tới đây...Bả vai của anh...”

“Ồ, sao tôi lại không thể tới?” Toby đi tới, ngồi xuống cạnh Fiez, “Hay là cậu cảm thấy tôi chưa đi thi lấy bằng chứng nhận tư cách huấn luyện viên, nên cậu không muốn được tôi chỉ dạy?”

“Toby...Toby! Anh là huấn luyện viên mới của tôi?” Fiez đứng phắt lên, nhìn trân trân vào người đang nở nụ cười ấm áp.

“Tôi cảnh cáo cậu, đừng nên kích động, càng không thể chụp lên bả vai tôi! Tôi mới phẫu thuật xong hai tuần thôi đó!” Đối phương nghiêm chỉnh nói.

“Toby...chẳng trách lão Kez lại an tâm giao tôi cho anh như vậy!”

“Ha ha, tôi hẳn là nên cảm ơn vì ông ấy đã tin tưởng tôi đến thế! Thành thật mà nói, lúc nghe lão Kez xảy ra chuyện tôi rất lo cho cậu, vì thế đã gọi điện hỏi thăm tình huống hiện giờ của ông ấy, nhưng chỉ mới nói được vài câu, ông ấy liền nhờ tôi! Trong giới tennis còn có rất nhiều huấn luyện viên nổi tiếng, bọn họ cũng rất muốn đến huấn luyện cho cậu, nếu cậu đồng ý tôi cũng có thể giới thiệu huấn luyện viên Mance Rough của tôi cho cậu!”

“Ồ, không cần, tôi không hiểu tiếng Nga đâu! Giống như phân tích đối thủ trên sân đấu, tôi biết anh cũng có thể phân tích đệ tử của mình y như thế!”

“Tốt lắm!” Toby chỉ về tòa nhà phía đằng xa, “Đó là phòng bệnh của tôi, hiện giờ tôi vẫn đang là bệnh nhân, hiện tại phải trở về rồi!”

“Hả?” Fiez nghiêng đầu.

“Còn không đi? Tôi tin là cậu cần có người cùng phân tích một chút về trận đấu cùng với Flavor! Tuy là cậu thua không đến nỗi thê thảm lắm nhưng thua vẫn là thua!” Toby nhìn Fiez nhú nhú mày.

Fiez có dự cảm, Toby có nụ cười ấm áp đó là một huấn luyện viên nghiêm khắc.

Toby về tới phòng bệnh thì thấy có người đang cắm hoa hồng vào bình trước đầu giường mình, mày Toby nhăn cả lại, kêu gào, “Nè, anh rảnh lắm sao? Cho dù có rảnh cũng đừng chạy tới phòng bệnh của tôi cắm hoa hồng chứ!”

“Chúng ta không phải là tình nhân sao?” Người nam đang cắm hoa xoay người lại, nụ cười chính chắn, trong mắt chứa đầy bao dung.

“Ồ,” Toby ần ần thái dương, “Nhưng tôi không phải phụ nữ!”

“Được rồi, vậy lần sau tôi sẽ mang chocolate, nhưng điều tôi lo lắng chính là...” Tay Claude vây thành một vòng tròn, “Hiện giờ cậu rất ít vận động, nếu ăn nhiều đồ nóng như vậy, tôi sợ là tôi phải mang cậu đi đi chữa chứng béo phì...”

“Chấm dứt,” Toby giơ tay cắt ngang, “Anh nên trở về trận đấu của mình đi, ở Miami hay New Jersey?”

Claude trưng ra biểu tình bị thương tổn, ôm ngực nói: “A, cậu có thật sự yêu tôi không đó? Ngay cả trận đấu của tôi ở đâu cũng không biết nữa...”

Toby lộ ra biểu tình “Tôi muốn nổi điên”, kéo Fiez vào phòng, “Đệ tử của tôi đến rồi, xin hỏi anh có thể đi được chưa?”

Claude nhún nhún vai, vừa đi tới cửa, bỗng nhiên xoay người lại, “Toby, dường như cậu đã quên một việc!”

Tay Toby run lên, mấy thanh chocolate rơi xuống, đơ người đi qua hôn lên môi Claude một cái, chậm rãi nói: “Mời anh nhanh chóng rút đi!”

Claude lộ ra bộ dáng thỏa mãn đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, Toby bỗng gọi y lại.

“Sao thế?”

“Claude, bất kể là Melbourne hay Wimbledon...Tôi chỉ biết chiến trường của chúng ta là ở nơi nào!”

“Uhm,” Claude nở nụ cười sâu xa, “Cậu yên tâm, tôi sẽ không thua!”

Nhìn thấy bóng Claude rời đi, tim Fiez bỗng run lên.

Toby xoay người lại, bắt đầu tiến vào trạng thái chuẩn bị, “Fiez, giờ chúng ta bắt đầu đi!”

Trong cả quá trình, Toby phân tích toàn diện các kỹ thuật của Flavor, lúc này Fiez mới phát hiện Toby còn

tỉ mỉ hơn cả lúc thi đấu, y đưa ra từng chi tiết có lợi cho Fiez, cho dù là nhỏ nhất.

Chẳng hạn như khi Flavor phát bóng qua góc bên trái, có thói quen hơi nghiêng cơ thể về bên phải, hay giống như tuy rằng Flavor không cố ý bắt chước cách tấn công lên đường biên trên của Toby nhưng lúc phản đập qua phía bên trái đường biên rất dễ dàng mắc sai lầm, cho nên khi gặp phải tình huống phản đập như vậy cậu ta sẽ gọt bóng về phía trên một chút...

Fiez cảm thấy kinh ngạc với khả năng quan sát của Toby.

“Không có gì phải kinh ngạc cả,” Toby hiểu Fiez đang nghĩ gì, cười cười, “Ở trên sân đấu cậu không có thời gian để quan sát kĩ cậu ta, nhưng sau khi đấu xong, chúng ta có thể!”

Fiez gật gật đầu.

“Còn nữa, trận đấu này cậu đánh có chút vội, bình thường cậu vẫn luôn rất bình tĩnh! Bất kể là đối mặt với tôi hay Mathilde hai tuyển thủ xếp ở Top 5 trên thế giới, khả năng phán đoán của cậu đều khiến chúng tôi khó giải quyết!”

Fiez ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Cho nên, bất kể là vì nguyên nhân gì, cũng đừng để bị Flavor chọc giận, bất kể là lời nói hay đường bóng cực đoan của cậu ta!”

“Tôi hiểu rồi!” Bởi vì cậu rất muốn giáo huấn tâm tính của cậu ta một chút, đến cuối cùng lại phát hiện mình mới chính là người bị giáo huấn nên có chút luống cuống trong lúc đấu.

“Đề nghị cậu luyện tập khả năng phản đập bóng cao một chút!” Toby cười cười, “Khả năng gọt bóng cùng tạt bóng của cậu rất tốt, giờ chỉ cần luyện thêm điểm này nữa là được!”

“Tôi đã hiểu!” Fiez gật gật đầu, “Cũng mong anh sẽ sớm xuất viện!”

Ngày đó, Fiez nằm trên giường, những lo lắng khi lão Kez bất ngờ ngã bệnh gần như đã bị Toby xua tan đi.

Ngủ chưa được bao lâu, chuông điện thoại lại vang lên, Fiez bắt đầu phán đoán, cầm điện thoại lên kêu tên người kia, “Juliano?”

“Uhm!” Giọng nói bình thản của đối phương đã chứng thực những gì cậu đoán.

“Biết gì không? Toby là huấn luyện viên mới của tôi đó!”

“Như vậy thì tốt rồi!” Giọng của Juliano vẫn thản nhiên như trước.

Fiez giống như chợt hiểu ra điều gì đó, “Là anh đã nói với Toby về chuyện của lão Kez? Anh xin anh ta làm huấn luyện viên cho tôi?”

“Đúng vậy! Nhưng vẫn phải có được sự đồng ý của lão Kez!”

Fiez ngậy người ra, nở nụ cười, “Cám ơn!”

“Fiez...”

“Tôi biết, anh không cần phải lo lắng! Tôi sẽ không trở thành một Toby Warren Will thứ hai mà sẽ là một Fiez Khidr có một không hai!”

Bắt đầu từ ngày đó, Fiez bắt đầu tập luyện cách phản đập bóng cao cùng với cách đập bóng sát bên người mình.

Không lâu sau, Juliano đã về tới New York, đương nhiên cũng mang về cả tin tức Mathilde bị chinh tả tơi bên kia. Và tức nhiên tin tức này cũng được tiết lộ sau khi Fiez bị con “Dã thú” nọ gây sức ép đến mơ mơ màng màng, thỏ thẻ vào tai.

Sau đó, Fiez lại tham gia hai giải đấu khác, ở cả hai giải cậu đều bị Juliano loại bỏ ở vòng bán kết, tuy nhiên cả hai trận này hai người đều đấu hết mình, khi kết thúc hầu như cả hai đều không còn sức lực.

Đồng thời Juliano cũng giành được quán quân ở giải đầu tiên, ở giải thứ hai anh bị bại bởi tuyển thủ xếp vị trí thứ ba Manse Rine trong ván tie-break.

Thêm vào đó, ở cả hai giải đấu Fiez đều không gặp phải tên đáng ghét Flavor, bởi vì tại vòng tứ kết ở giải thứ nhất cậu ta đã bị Jack Mafei loại bỏ, đến giải thứ hai lại bị Mathilde đánh bại.

Tuy nhiên, những chuyện này cũng không là gì, quan trọng là giải Roland Garros mỗi năm một lần sắp bắt đầu, nói thật Fiez và Juliano đều không thích thi đấu trên sân đất, tuy là theo Toby phân tích, thì bọn họ rất thích hợp với loại sân bóng này.

46. Chương 46

Fiez đứng trước gương, chỉnh chỉnh lại cà-vạt của mình, hết thấy đều thật hoàn mỹ, hôm nay là ngày huấn luyện viên mới của cậu Toby Warren Will xuất viện, đương nhiên, để có thể cùng mình hợp tác lâu dài, y đã ở trong bệnh viện nghiên cứu rất nhiều sách chuyên nghiệp, đợi sau khi đấu xong giải Roland Garros,

vương giả của giới tennis Toby sẽ khiêu chiến với đợt thi lấy tư cách huấn luyện viên, bắt đầu xuất phát trên một con đường mới. Tất nhiên, trước đó, Fiez đã nhận được không ít điện thoại trách cứ của Toby, hơn phân nửa nội dung là trong lúc y nghiên cứu những cuốn sách vô dụng đó cậu luôn trốn mất tầm không chịu nghe giảng...Được rồi, Fiez thừa nhận, phần lớn nguyên nhân khiến cho cậu mệt mỏi “cúp tiết” đều là lỗi của Julianano!

.

Đi vào bệnh viện, mới vừa mở cửa phòng Toby ra, liền thấy Claude nở nụ cười chính chắn nói với mình, “Khird tiên sinh thân ái của tôi ơi, hôm nay là cuối tuần, tôi muốn có một chút thời gian riêng tư với Toby nha!” Nói xong còn nhướn nhướn mi.

Fiez đành phải gật gật đầu nói, “Được rồi, tôi cũng chỉ muốn tới lấy mấy đoạn băng ghi hình trận đấu mà Toby tặng cho thôi!”

“Ghi hình? Haha, không ngờ hai người lại chuẩn bị sẵn sàng sớm như vậy!”

Toby đưa một cái túi thể thao cho Fiez, nói khẽ, “Đúng vậy, có cả trận đấu của tôi và anh, đương nhiên tôi cũng sẽ phân tích những kỹ thuật quan trọng cho Fiez biết, hy vọng ở giải đấu Roland Garros, Fiez sẽ cho anh đẹp mặt!”

Fiez buồn cười chạy khỏi chiến trường này, cậu thề, cậu thấy trên mặt Claude hiện lên biểu tình lúng túng.

Trở về nhà, Fiez phát hiện trong sổ băng ghi hình này ngoại trừ có một phần của Toby và Claude ra, còn lại đều là của Flavor, có lẽ là ý Toby muốn mượn những kỹ thuật trong trận đấu của Claude áp đảo Flavor.

Ngay khi Fiez đắm chìm trong việc phân tích trận đấu của Toby, chuông cửa bỗng vang lên, chắc chắn không phải là Julianano, Fiez nhớ là hôm nay anh ta phải đi tụ hội gia tộc, Fiez mở cửa ra, thấy khuôn mặt cười đến sáng lạn của Rafael.

“Ha...Bảo bối, cuối cùng cũng đợi được cậu!” Fiez xoay người đi vào phòng khách, ôm cái thùng giấy nhét trong góc kia ra, nện lên người Rafael, khiến bộ tây trang phẳng lì của cậu ta xuất hiện mấy vết nhăn.

“Ôi chà, sao thế anh bạn?” Rafael coi như thức thời, nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Fiez, “Chẳng lẽ cậu không tìm thấy khoái hoạt trong mớ bảo bối này của tớ sao?”

“Bảo bối của cậu...” Fiez xoay người lại, túm lấy cổ áo Rafael, “thật làm tớ ”khoái hoạt” đến không biết đường tả!”

“Hehe...” Rafael lui về sau hai bước, “Tớ thấy...Cậu cũng không phải rất khoái hoạt nha...”

“Đúng vậy!” Vì mấy thứ rác rưởi này mà cậu đã bị Julianio chỉnh cho mấy trận, “Mau mang nó đi cho tở!”

“Cái này...Tớ biết là cậu đang giận tớ, đương nhiên nếu cậu chịu giúp tớ chút chuyện, tớ sẽ lập tức lấy cục nợ này đi ngay...”

“Cậu!” Fiez gãi đầu điên cuồng, “Chút chuyện” của Rafael từ trước tới giờ luôn khiến Fiez phải lo lắng.

“Hi Hi, chỉ cần cậu giúp tớ, tớ tình nguyện mang đồng bảo bối của tớ về...” Rafael chỉ chỉ cái thùng giấy, “Chỉ một chuyện bé tẹo thôi, cậu chỉ cần đến một nhà hàng có không khí thật lãng mạn ngồi xuống, không cần nói gì cả, cũng không cần phải làm gì, chỉ cần ăn đồ ăn, uống súp, thưởng thức một ít bít-tết, nhắm nháp tí kem Ý thôi...”

Ngay khi Fiez nghe lời đi theo Rafael vào nhà hàng, cậu mới biết mình đã phạm sai lầm như thế nào, đây chính là một cuộc gặp gỡ “Table for six”. Nhà trai có Rafael, anh trai của Kamille Pulls Kevin và Fiez người chỉ đơn giản đến dùng bữa tối, nhà gái có bảo bối của Rafael Kamille Pulls cùng Lilith và Lindh Western. Đương nhiên, Rafael và Kamille Pulls gần như đá mọi người ra khỏi thế giới riêng của họ, còn Lilith cũng rất vui vẻ tự nhiên trò chuyện với Fiez về hai giải đấu tennis vừa qua.

Đối với Fiez mà nói, cậu y như đã bị Rafael và Kamille Pulls xem như bóng đèn chiếu sáng, cậu căn bản không quen với Kevin và Lindh Western, cũng may có Lilith nói chuyện phiếm với cậu, bằng không thật không biết cậu nên ăn bữa cơm này như thế nào đây.

Tuy nhiên, không khí giữa Fiez và Lilith ngày càng tốt, điểm ấy Fiez cũng phải thừa nhận, tuy là trước kia bị Lilith chủ động làm cho Fiez có chút xấu hổ nhưng cô rất vui tính, luôn tìm được chủ đề trò chuyện, đồng thời Fiez cũng ý thức được, mỗi lần mình và Lilith cười nói vui vẻ thì lập tức thu được ánh mắt như dao găm của Kevin, đồng thời Lilith cũng thường xuyên liếc về phía Kevin đang cắt bít-tết với vẻ mặt đầy bực bội.

A...Thì ra là như vậy...Trong lòng Fiez không khỏi nhúm mày.

Lúc này, ngón tay Lilith lại lướt qua khoe môi Fiez, “Dính bờ!” Nói xong còn cười khê nhìn Fiez. Fiez cũng biết miệng mình có lẽ đã dính bờ, vừa định đưa tay lau, lại bị Lilith lấy khăn ăn phục vụ cho mình, Fiez lại nhận được ánh mắt của Kevin, có lẽ cậu cũng đã trở thành miếng thịt bò nát vụn trong đĩa của anh ta.

Cuối cùng thì bữa tối đầy đao búa hôm nay cũng chấm dứt, lúc này, một nhân viên phục vụ đi tới, ôm một bó hoa hồng đi tới trước mặt mọi người.

“Xin hỏi hoa này đưa cho ai?” Lilith mỉm cười hỏi.

“Là cho vị tiên sinh này!” Đặt hoa hồng vào tay Fiez.

“Tôi? Hoa hồng?” Fiez như run lên, nhìn nhân viên phục vụ nọ, “Chẳng lẽ không phải là tặng cho

Lilith...Lindh Western hay là Kamille Pulls sao? Rafael, đây không phải lại là trò đùa quái ác của cậu nữa chứ?”

“Là vị tiên sinh ở đằng kia bảo tôi mang đến cho ngài!” Nhân viên phục vụ chỉ chỉ một bàn khác trong nhà hàng, Fiez cũng theo ngón tay đang chỉ nhìn qua, đôi chân thon dài quen thuộc, ánh mắt lạnh như băng như tỏa ra áp lực kinh người, ngón tay lơ đãng khuấy khuấy cà phê, cảm hơi nâng lên nhìn Fiez.

“Rafael...tớ bị cậu hại chết rồi...” Fiez lẩm bẩm.

Đối diện với Juliano vẫn mặc bộ âu phục khi đi họp mặt gia tộc, lơ đãng toát ra phong độ hơn người đã cướp đi hầu hết các ánh mắt trong cả nhà hàng, “Tôi nghĩ bữa tối của Khidr tiên sinh cậu cũng đã xong rồi phải không?”

“Phải...ha...” Fiez cảm thấy da đầu mình đang run lên, mong là một màn Lilith lau bơ cho mình không bị anh ta nhìn thấy.

“Như vậy, tôi nghĩ chúng ta nên bàn bạc một số chuyện quan trọng!” Juliano đi ngang qua người Fiez, thẳng về phía cửa.

Fiez thở dài một hơi, nhìn về phía Rafael ở đối diện, “Tớ...hận cậu chết đi được!”

Về tới nhà, dưới cái nhìn chăm chú mà lạnh lùng của Juliano, Fiez mở cửa ra, tất nhiên, người khách này cũng tự nhiên y như chủ nhà đi thẳng vào trong phòng khách, lấy món nước chanh mà Fiez thích uống nhất ra, ngồi xuống sofa, mở TV lên, thuận tiện vỗ vị trí cạnh bên, “Tôi cũng không biết cậu và Lilith lại hợp ý tới vậy!”

“Haha, tôi biết anh sẽ nghĩ như vậy!” Về chuyện ngồi chung sofa với Juliano luôn là điều tối kỵ nhất của Fiez, “Tôi chỉ muốn giúp Rafael một chút thôi, như vậy cậu ta mới chịu rinh cái thùng rác rưởi kia đi!”

Juliano trầm mặc không nói gì, điều này lại càng khiến cho Fiez không thoải mái.

“Tôi nghĩ anh không có lý do gì để tức giận!” Fiez lấy bình nước chanh trong tay Juliano tự rót cho mình một ly, “Anh có thể đi họp mặt gia đình, tôi đương nhiên cũng có thể đi ăn tiệc với bạn bè, không phải sao?”

“Table for six cũng là họp mặt sao? Nếu hôm nay không trùng hợp tôi đi ngang qua nhà hàng này, có phải đêm nay người nằm trên giường cậu chính là Lilith?” Juliano từ từ cời cà-vạt ra.

Tay Fiez run lên, tại sao cậu lại phải sợ anh ta? Cậu cũng không làm sai chuyện gì, huống hồ đây còn là nhà của cậu. Fiez vừa nuốt nuốt nước bọt vừa tự an ủi mình.

Lúc này, ngón tay khiến người ta say mê của Juliano cũng đã vươn tới, chạm lên môi Fiez.

“Sao vậy...” Fiez lui về sau.

“Dính bơ!” Nói xong, đầu lưỡi mềm mại của Juliano đã chạm vào môi Fiez, đảo qua khóe miệng, mở đôi môi Fiez ra.

47. Chương 47

Fiez ý thức được sự xâm lấn của Juliano, cố lui về sau, ý đồ tránh khỏi bàn tay ma quỷ này, nhưng cũng vô tình tạo cơ hội cho đối phương đặt mình lên sô pha, Fiez bỗng nhiên cảm thấy có chút thê thảm, sô pha, tại sao lại là sô pha?

.

Ngay khi Fiez đang cố sức chống trả cũng là lúc Juliano đã ngồi khóa trên người cậu, cởi nút áo ra, đến đây thì Fiez chỉ có thể ngửa ra nhìn đường cong tuyệt mỹ mang vẻ áp bách hiện ra ngay trước mắt mình. Fiez tựa hồ cảm giác được nhiệt độ không khí ở xung quanh hai người tăng lên, mà cậu chỉ cần nhìn thẳng là có thể cảm nhận được “con quái vật” khổng lồ ở giữa hai chân anh ta và cả ánh mắt cực nóng đang nhìn chằm chằm vào mình, mang theo hương vị phong tình. Lúc Juliano cúi người xuống, Fiez nhìn thấy chiếc mũi cao cao tinh xảo của anh, mái tóc xinh đẹp, chiếc cổ mang theo mùi nước hoa đậm chất nam tính, hôm nay anh ta có một loại trí mạng hấp dẫn, khiến cho người ta không khỏi trầm luân.

Ngay khi thứ cực nóng đó chạm vào giữa hai chân Fiez, ngay cả đứa ngốc cũng hiểu được thú tính của Juliano đang không ngừng tăng lên, lúc này dường như toàn bộ tế bào linh hoạt của Fiez bị hoại tử hết, cậu không biết nên làm thế nào để hóa giải nguy cơ trước mắt này, chẳng hạn như làm giảm bớt tâm trạng căng thẳng của gã đàn ông trước mắt luôn cường thế buột kẻ khác phải lùi bước này, hay giống như có thể kiềm chế dục vọng của bản thân đang dần dần mạnh mẽ, Fiez im lặng chìm trong suy nghĩ của mình.

“Juliano, giải đấu Roland Garros sắp đến rồi, hẳn là anh cũng không muốn mắc phải sai lầm gì!” Fiez âm thầm áp chế sự khác thường trong lòng, cau mày thử khuyên bảo Juliano. Nhưng khi cậu nhìn thấy hai tròng mắt của đối phương đang tràn ngập dục vọng thì Fiez rung mình một cái, nhận ra thân thể đối phương đã bắt đầu biến hóa, “Anh sẽ không...muốn dùng kiểu cường bạo đó chứ?”

Ngón tay Juliano vuốt ve lên hai bên hông Fiez, kéo góc áo sơ mi lên, “Cách giải đấu còn cả một tuần, tôi có thể tận tình yêu cậu!”

Tận tình? Để cho anh tận tình không biết tôi có còn mạng sống tới ngày thi đấu không nữa, “Juliano, tôi mong anh đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa có được không? Chúng ta đều là vận động viên, trước khi thi đấu không phải đều cố gắng tránh đi thương tích hay sao?”

Giọng Julianio có chút khàn khàn, ngón tay mơn trớn cầm Fiez, nói khẽ, “Cậu sợ tôi sao?”

Fiez biết lúc này mình tuyệt đối không được lơ lửng, âm thầm khởi động cơ thể, “Đương nhiên là không!”

“Tôi biết ngừng lại đúng thời điểm!” Hơi thở nóng rực phun lên mặt Fiez khiến tâm cậu không khỏi lạnh đi, điều này có nghĩa gì cậu đương nhiên rất rõ ràng, hiện tại không riêng gì tóc gáy, mà ngay cả tóc quần mềm mại tự nhiên cũng dựng thẳng cả lên.

Lúc này dục hỏa của Julianio đã tăng lên không ngừng, ngón tay anh bắt đầu trượt vào trong áo sơ mi, bắt đầu dò xét, vỗ về như không muốn làm kinh động đến con mồi của mình. Những cử chỉ vuốt ve nhẹ nhàng đó rất có lực sát thương với Fiez, cậu cắn mạnh vào môi mình để bảo trì thanh tỉnh, kết quả lại phát giác đối phương đã muốn công thành chiếm đất.

Ma sát khó nhịn, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn hai bên hông Fiez, khiến cậu bắt đầu sống lại bản năng nguyên thủy, từ eo đi tới bên trong đùi, từ chóp mũi đến cằm, từ tai đến mí mắt, Julianio nhẹ nhàng âu yếm, vuốt ve, ý đồ làm loạn ý thức con mồi, bàn tay đang dao động không ngừng nóng lên, đại biểu cho nguồn dục hỏa như sắp nổ tung.

Juliano đưa tay xuống dưới, cởi bỏ dây lưng của Fiez, tuy nhiên lại không kéo khóa quần ra mà trượt bàn tay từ trên eo thẳng vào trong quần, Fiez bắt đầu luống cuống, cổ giãy dụa, lúc này hai tay Julianio cũng đã bắt đầu chạm vào mông Fiez, nâng lên, làm hạ thân của Fiez cùng phần thân của Julianio dán chặt vào nhau, cảm nhận được mạch đập nơi đó, Fiez cảm giác dục vọng của mình dần dần không thể khống chế. Julianio bắt đầu xoa nắn mông Fiez, rất mạnh nhưng lại không làm đau, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn đảo xung quanh, đôi môi lại trêu đùa vành tai Fiez, khi thì hôn khi thì nhắm nháp.

Fiez cảm thấy khẩn trương lên, nghiêng răng nghiêng lợi, “Nếu anh không dừng lại...Đừng trách tôi không khách khí!”

Lúc này Julianio rõ ràng đang từ từ di chuyển thân thể của mình lên xuống, ma sát vào dục vọng sắp ngẩng đầu của Fiez, đầu lưỡi lại không ngừng khiêu khích khoe môi cậu, bao trùm lấy, nhẹ nhàng cắn cắn bờ môi, động tác hai tay ngày càng mạnh bạo, Fiez hoàn toàn có thể cảm nhận được ngón tay anh ta đang muốn đi vào nơi bí ẩn kia.

“Anh đứng lên cho tôi...” Fiez nổi điên lên.

Mà Julianio dường như không nghe thấy lời Fiez nói, hàm hồ đáp lại một tiếng, cắn lên cổ Fiez một cái, đột nhiên bị kích thích khiến Fiez thở loạn cả lên, tuy rằng còn chưa đến nổi bỏ vũ khí đầu hàng nhưng cũng đã gây chấn động rất lớn.

“Mẹ nó, tôi đúng là ngu ngốc mới tin anh biết dừng đúng lúc!” Tôi đã nhìn anh lâu lắm rồi! Bỗng nhiên Fiez nắm lấy vai Julianio, dùng sức một cái, Julianio lập tức ngã lên một phần sô pha khác, nhưng Fiez lại quên mất, hai tay Julianio vẫn còn đang xoa nắn mông mình, cho nên với động tác mạnh mẽ như thế, tuy là Fiez đã thành công hất được Julianio lên sô pha nhưng đồng thời cái quần lót của cậu cũng “roẹt” một cái, anh dừng hi sinh.

“Mẹ nó!” Fiez nổi điên lên vung tay cho Juliano một quyền nhưng tiếc là anh đã né được, nắm tay rơi vào sô pha mềm nhũn khiến cơn giận của Fiez càng dâng lên.

“Anh còn trốn!” Không biết Fiez lấy khí lực ở đâu ra, thô lỗ kéo mớ âu phục còn lại của Juliano xuống, đôi chân thon dài trắng kiết lập tức hiện ra ngay trước mắt cậu, “Không phải anh thích làm lắm sao? Tôi sẽ cho anh làm đủ!”

Fiez kéo chiếc quần lót màu trắng của Juliano xuống, nhìn thấy hung khí kia dựng thẳng trong không khí, hung hăng nói: “Xem ra anh đang rất có tinh thần nha!” Đúng vậy, mỗi lần đều chính là thứ chết tiệt này đã khiến mình đau đến gần chết, “Hôm nay tôi sẽ cho anh nếm thử mùi vị bị người khác làm!” Fiez tách hai đùi Juliano ra, mật huyết mờ mờ ảo ảo khiến cổ họng Fiez trở nên khô khốc, Juliano bị đè trên sô pha, tóc xả xuống hỗn độn trên mặt, đôi môi hé mở, đúng là một loại hấp dẫn không ngôn từ nào tả được.

“Cậu xác định là cậu muốn?” Juliano nhẹ giọng hỏi.

“Tôi muốn!” Fiez trừng mắt liếc anh một cái, ai bảo bộ dáng của anh khiêu gợi như vậy? Mọi khi đều bị anh tra tấn đến chết đi sống lại, lần này tôi sẽ cho anh biết tay!

Hai chân thon dài của Juliano câu lấy eo Fiez, giống như đang mời gọi, Fiez cảm thấy cổ họng mình như sắp nổ tung, cậu vừa mới đặt tay lên hông người dưới thân đã bị đôi chân đang kẹp lấy eo mình bật mạnh lên, rầm một cái, Fiez bị Juliano hất xuống sàn nhà.

Ngay sau đó, cả người Juliano đè lên người Fiez, cố định Fiez dưới sàn nhà, Fiez hậm hực liều mạng xoay người lại, khuỷu tay đánh vào mặt Juliano, Juliano nghiêng người tránh né, hai người bắt đầu giằng co trên mặt đất, chính xác là Fiez muốn hất Juliano ra còn Juliano thì lại muốn đè Fiez xuống. Những giây dựa, tấn công qua lại này từ từ cũng loãng dần, Juliano từ áp chế dần dần chuyển sang ôm ấp, mà Fiez cũng không dám đánh mạnh, lúc này những chống đỡ cùng thối lui lại vô tình làm các bộ phận trên cơ thể tiếp xúc nhiều hơn, ngay khi dục vọng của Juliano chạm vào bụng Fiez, cậu không khỏi kêu lên sợ hãi, “Anh đứng lên cho tôi! Đứng lên!”

Trả lời cậu chính là động tác liếm bên cằm của Juliano, đầu lưỡi ướt át khiến Fiez run lên, hơi thở rõ ràng mang theo tình dục, Fiez có dự cảm, mình càng giây dựa lại càng đổi lấy kết quả thê thảm hơn.

Bỗng nhiên, Juliano nói lỏng kiềm kẹp, Fiez hào hứng định đẩy anh ra, nhưng khi thứ nóng rực kia để vào nơi bí hiểm của mình, Fiez như nổi điên lên khi biết Juliano đặt ra cái bẫy hèn hạ như thế, khiến cậu để lộ nơi yếu ớt nhất ra ngoài. Lúc con quái vật to lớn đó bắt đầu tiến vào mật huyết, máu trong cơ thể Fiez cơ hồ đều từ đó mà tuôn ra ngoài.

Juliano ở phía sau hít sâu một hơi, nắm chặt lấy eo Fiez, cố kiềm chế xúc động muốn chiếm lấy cậu, đợi cho cậu thích ứng một lát, nhưng khi định tiến thẳng vào tận bên trong thì Fiez lại cố tình kẹp chặt, âm thanh khàn khàn của Juliano vang lên, “Để tôi đi vào!” Không phải thương lượng, đây hoàn toàn là mệnh lệnh.

Fiez cố sức giây dựa tiến về phía trước, cậu đương nhiên không hi vọng mình còn chưa kịp thì đầu mà hông đã nở hoa rồi, nhưng người phía sau lại giữ chặt cậu, không chịu buông tha.

“Juliano! Anh rút ra cho tôi!” Fiez kêu to.

Juliano cắn răng một cái, điên cuồng tiến lên, khiến Fiez sợ đến sắp khóc ré lên, thở từng ngụm phì phò, đồng thời tràng bích nóng ẩm của Fiez đã làm cho sự bình tĩnh thường ngày của Juliano bay tới chín tầng mây.

Thấy lời nói của mình với Juliano không có chút tác dụng nào, Fiez nâng khuỷu tay trái thúc mạnh về sau, tuy rằng Juliano bị cậu đánh trúng nhưng vẫn không có ý định lùi bước, lực trên cánh tay lại càng mạnh hơn, Fiez tức đến sắp ói máu ra.

“Mẹ nó! Juliano! Anh nhớ cho kĩ những gì anh đã làm với tôi hôm nay! Một ngày nào đó...Một ngày nào đó...” Đáp lại Fiez chỉ là tiếng gầm nhẹ của Juliano, tất cả dục vọng thoát ra khỏi lao tù, bắt đầu cuồng loạn chinh phạt, cơ hồ mỗi dây thần kinh đều bị Juliano xâm lấn mà run lên bần bật.

Juliano không chút do dự kéo tay Fiez qua, giữ lấy vai cậu, bắt đầu hôn mạnh lên, chà đạp tấn công, khẳng cắn mụt vào, lúc này Fiez mơ mơ hồ hồ tự nhủ với lòng, sau này cậu tuyệt đối sẽ không tham gia cái vụ table for six chết tiệt đó nữa.

48. Chương 48

Sau khi bị lấn qua lấn lại đến sống dở chết dở, trong lòng Fiez đương nhiên không khỏi hậm hực.

.

Sáng hôm sau, trong lúc còn đang vui đầu bù đắp thể lực, Toby đã điện thoại đến gọi Fiez từ xứ sở xa xôi nào đó quay về.

“Fiez Khidr tiên sinh thân ái của tôi ơi! Nếu tôi nhớ không lầm, hôm nay cậu hẳn là phải đến chỗ tôi tiến hành huấn luyện mà phải không? Và điều quan trọng là huấn luyện viên của cậu đã chờ đến trưa rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng cậu đâu!” Toby ở đầu dây bên kia nhàn nhã nói, Fiez đoán có lẽ là anh ta đang từ từ xé bao bì thanh chocolate ra ăn.

“Xin lỗi...Tôi...” Giọng có chút ách, nhìn qua bên kia thì thấy Juliano đang mở to đôi mắt nhìn chằm chằm mình, sợi tóc mềm mại xoắn trên chiếc gối trắng toát đã làm nổi bậc lên đường nét tinh tế của nó, đôi chân mày nhướn lên nhìn giống như đang trêu đùa.

“Giọng của cậu làm sao vậy?” Toby tựa hồ có chút lo lắng.

Ngay lúc đó, Juliano đã vươn tay qua, chụp lấy điện thoại của Fiez, chậm rãi nói, “Cậu ấy cần nghỉ ngơi!”

“A, Chúa ơi, tôi nghĩ là tôi đã biết nguyên nhân...” Giọng Toby có chút bất đắc dĩ làm cho Fiez ở bên này cũng cảm thấy khốn quẫn, “Ít nhất trước khi bắt đầu vào giải đấu, tôi hy vọng mình có thể nhìn thấy cậu ấy!”

“Có thể!” Julianio trả lời rất ngắn gọn, cúp máy.

Fiez lại bắt đầu nổi điên lên, âm thanh khàn khàn đầy bất mãn, “Đây là điện thoại của tôi, anh đừng có tùy tiện nghe như thế, cũng không cần phải thay tôi trả lời, lại càng không được phép tắt máy! Tôi thật không dám tưởng tượng, lúc này trong mắt Toby hình tượng của tôi đã trở thành như thế nào rồi!”

Juliano cũng đã ngồi dậy, trên mặt anh không có chút mệt mỏi nào, Fiez nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của anh ta trong lòng không khỏi trách thượng đế bất công, người ta thì khỏe như trâu trong khi mặt sau của cậu thì lại đang đau buốt. Julianio bước xuống giường, đi vào phòng tắm, “Sau giờ ăn trưa công ty nội thất sẽ chuyển đồ đến!”

“Làm gì?” Fiez nhú nhú mày, bỗng nhiên có dự cảm xấu.

“Đổi sofa, giường và cả TV!”

“Tại sao?”

“Vì tôi muốn đem tới!”

“Tôi cần anh đem tới khi nào?” Fiez lo lắng muốn đi xuống giường nói rõ ràng với Julianio, cơn đau ở eo và đùi trong hiện thời đã nhắc nhở cậu ở cùng với Julianio nhất định sẽ không có kết quả tốt, “Tôi nghĩ cả tôi và anh đều cần có không gian riêng của mình...Còn nữa, tôi cũng không muốn ở cùng một chỗ với anh!” Fiez bước vào phòng tắm nhìn Julianio đang đánh răng gào to.

Juliano chậm rãi lau miệng nói: “Sau đó cậu có thể cùng phụ nữ hoặc một gã khác đi hẹn hò?”

“Juliano!” Fiez thật muốn đánh anh ta một trận cho biết mặt, “Tôi thừa nhận là mình có chút thích anh! Nhưng cũng không có nghĩa là anh có quyền xen vào việc tôi muốn ăn cơm hay đi cùng với ai!”

“Chỉ có một chút thích thôi sao?” Julianio xoay người lại nhìn thẳng vào Fiez, “Điều này lại càng khiến tôi thấy quyết định của mình là chính xác! Fiez, khi nào cậu nói có một nửa yêu tôi, ắt hẳn tôi sẽ hạnh phúc mà chết mất!”

Fiez trầm mặc không nói, tôi yêu anh Julianio, nhưng bản thân tôi cũng không biết mình yêu anh bao nhiêu, là không thể mất đi anh hay vẫn còn giống như trước đây có thể nhìn thấy bóng dáng rời đi của anh?

Bất kể Fiez có kháng cự bao nhiêu, Julianio vẫn đổi một bộ sofa rộng hơn, điều này khiến cho phòng

khách vốn không to của Fiez lại càng thêm chật hẹp, đồng thời cái giường lớn đó cũng xem chút đã không để vừa phòng ngủ. Điều duy nhất khiến Fiez thấy thích là chiếc TV cùng đầu DVD kiểu mới nhất đúng như ao ước của cậu, như vậy cậu có thể xem TV và băng ghi hình thoải mái rồi, đương nhiên nếu là ngồi trên chiếc sofa rộng như vậy, Fiez vẫn cảm thấy có nguy cơ tứ phía.

Ngay khi Fiez ngồi trên chiếc giường rộng lớn mềm mại ần ần thái dương thở dài không biết là đang phiền lòng hay cảm động, Julianio đã nhẹ nhàng ngồi xuống bên người cậu, “Chúng ta thường phải tham gia những trận đấu ở những nơi khác nhau, rất ít khi được đấu cùng một giải, nếu không ở cùng một chỗ, cơ hội gặp mặt sẽ ngày càng ít!”

Tim Fiez đập mạnh một cái, cậu chợt hiểu được những bất an và ghen tị của Julianio. Nghiêng mặt qua nhìn người thanh niên tuấn đỉnh bên cạnh, Fiez thở dài bất đắc dĩ, cứ như vậy, kỳ thật cũng không có gì là không tốt.

Lúc lên máy bay đi Paris, Toby vẫn ngồi bên cạnh Fiez, thành thật mà nói cậu có chút không quen, bởi vì từ trước đến giờ ngồi cạnh cậu luôn là lão Kez lải nhải không ngừng, giờ lại đổi thành Toby yên lặng, trầm tĩnh.

Đi đến khách sạn đã đặt phòng trước, Fiez nhận mệnh thu xếp hành lý còn Toby thì một mỗi ngã lên giường xem TV, không lâu sau, Claude giống như cảnh khuyến (chó cảnh sát >”<) ngửi được mùi hương của Toby mà gõ cửa phòng, bày ra phong độ thân sĩ mời mọi người đi ăn, Fiez thở dài một hơi, cự tuyệt ngay, làm bóng đèn chiếu sáng cho Rafael cũng đã đủ khổ rồi, giờ lại tới Claude và Toby...Tha cho cậu đi...

Đợi Toby bọc dọc theo Claude ra ngoài rồi, Fiez đang định nghỉ ngơi một chút cho lại sức, lúc này cửa lại bị gõ, Fiez biết lần này ắt hẳn là Julianio.

Quả nhiên, vừa mở cửa ra thấy Julianio xách tới một hộp gì đó, điều khiến cậu bất ngờ là anh ta cũng giống như lão Kez đều rất coi trọng những thức ăn lành mạnh nhưng thứ trong tay đó hẳn là pizza...

Hai người cùng ngồi trên giường ăn pizza, thương hiệu pizza mà Fiez thích nhất là “Hương Vị Địa Trung Hải”, cậu biết đây không phải là trùng hợp, Julianio luôn rất am hiểu những thứ cậu thích, tuy là cậu chưa bao giờ nói với anh ta.

“Đối thủ ở vòng thứ nhất của cậu là ai?” Julianio mở miệng hỏi.

“Horsell!” Fiez nuốt mớ pizza trong miệng xuống, “Có chút chờ mong, không biết qua mấy tháng nay cậu nhóc đó có trở nên lợi hại hơn trước hay không, còn anh?”

“Teetor!” Juiano trả lời rất ngắn gọn.

Fiez bỗng có một cảm giác rất kì quái, “Ha, anh nói sau khi bị chúng ta loại bỏ, liệu hai đứa nhóc đó có giống như chúng ta ngồi ăn pizza cho hả giận? Sau đó còn tưởng tượng chúng ta là pizza mà ăn sạch hay không?”

“Bọn họ không ăn thức ăn vật!”

“Nói cũng phải...” Fiez nghĩ nghĩ cảm thấy hai đứa kia cũng “bảo thủ” không kém nha! Cậu vừa định theo thói quen đưa tay gãi gãi đầu, lại chợt nhớ trên tay mình toàn là dầu mỡ, vừa định dùng miệng liếm đi, Julianο lại kéo tay cậu qua đặt bên miệng, ngay khi Fiez ý thức được anh ta muốn làm gì, đầu lưỡi Julianο đã đảo qua ngón tay Fiez, cũng không phải kiểu trêu chọc mang sắc thái nhục dục mà chỉ là liếm lộng một chút, trong nháy mắt Fiez cảm thấy toàn bộ tế bào trong cơ thể mình đều run lên.

“Đừng như vậy...” Fiez muốn rút tay về nhưng lại không cách nào thoát khỏi sự kiềm chế của Julianο.

“Fiez...” Khuôn mặt được thượng đế điêu khắc tinh xảo của Julianο nghiêng qua tạo nên độ cung làm mị hoặc lòng người, đôi môi kia hé mở như đang hút người đối diện vào trong vực thăm dục vọng của mình, “Nếu như lần này cậu và tôi chạm trán trên sân đấu, nếu cậu có thể thắng được tôi, tôi sẽ để cậu ôm!”

Fiez ngây ngẩn cả người, dục vọng đang nảy sinh trong lòng bỗng phút chốc tan thành mây khói, nhưng dường như có một dòng nước ấm áp nào đó đang lan tràn trong tim cậu.

Fiez rút tay lại, cầm lấy tay Julianο, nghiêng người dựa vào anh, “Nếu như lần này tôi và anh chạm trán, anh lại có thể một lần nữa đánh bại tôi, tôi sẽ đổi từ ‘thích một chút’ thành ‘yêu một chút’!”

49. Chương 49

Đúng như Julianο đã đoán, Fiez đánh bại Horsel đồng thời Julianο cũng thắng Teetor.

.

Tuy nhiên, lần này Horsel đúng là tiến bộ rất nhanh, thắng Fiez một set, khi trận đấu chấm dứt, mặt mày cậu nhóc này nhăn nhúm lại, lúc bắt tay lại dùng sức khá mạnh, xem ra là vẫn chưa cam lòng mà.

“Kĩ thuật của cậu ngày càng nhuần nhuyễn!” Fiez cũng không vội vàng rút tay về, mỉm cười nhìn ánh mắt quật cường của cậu nhóc đối diện.

“Vậy anh cảm thấy khi nào tôi có thể đánh bại anh!”

“Một ngày nào đó!”

Horsel im lặng nhìn Fiez vài giây, buông tay ra.

Fiez nhìn bộ dáng thu gom đồ vật của cậu nhóc này, xem ra cậu ta vẫn rất khó chấp nhận, dù sao cậu ta cũng là người Pháp, vậy mà lại bị loại bỏ ngay vòng đầu tiên ở giải đấu trên quê hương mình.

Trên đường trở về khách sạn, Fiez gặp Rafael, cậu lập tức bước tới vỗ vỗ lên vai người bạn thân này, “Hi, Rafael, trận đấu hôm nay thế nào rồi?”

“Tiêu rồi!” Rafael cúi đầu.

Mắt Fiez giật giật vài cái, nguy rồi, hội chứng thua cầu của cậu ta không biết có phải lại phát tác hay không nữa, nhưng nhìn thấy bộ dáng suy sụp của cậu ta, Fiez đương nhiên là không thể không an ủi cậu ta rồi nha.

“À...Đối thủ của cậu là ai?” Có thể đánh bại Rafael, xếp hạng đương nhiên là nằm trong Top 70.

“Flavor Montgomery...” Rafael bỗng dừng lại, túi vợt theo bờ vai của anh rơi xuống, “Haizz, ông trời ơi, chẳng lẽ tôi đã già rồi sao? Nên xuất ngũ chẳng? Tôi bị một đứa nhỏ miệng còn hôi sữa chinh cho chật vật đến thế!”

“Chính xác mà nói, Rafael, cậu mới 22 tuổi, đây là thời kì hoàng kim của tuyển thủ tennis...Hơn nữa giữa 22 và 18 chênh lệch cũng không nhiều...Tôi còn nhớ năm cậu mười tám tuổi cũng như thế, nhiều đối thủ nằm trong Top 80 bị cậu đánh cho te tua...” Flavor đã đánh bại độ linh hoạt của Rafael, hơn nữa dường như còn khiến Rafael thua rất thảm. Cậu lại tiến bộ rồi sao, Flavor?

“Hiện tại đến lượt tôi bị một tuyển thủ 18 tuổi khác đánh bại đến thảm hại như thế, đây là báo ứng sao?” Chân mày Rafael nhăn lại, rất có hiệu quả gây hài.

“Cái này đương nhiên không phải là báo ứng rồi, đây là trận đấu...mà đã là trận đấu thì sẽ có thắng có thua!” Fiez thật không biết nên khuyên thế nào khi Rafael lại bắt đầu để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, giống y chang như trước đây.

“Haizz, tôi mất hết mặt mũi rồi, đây mới là vòng thứ nhất của giải đấu Roland Garros...Tuyển thủ xếp vị trí 32 bị loại bỏ, đêm nay toàn bộ báo chí sẽ xuất hiện tin tức này!”

“...” Fiez biết mình có nói thêm gì nữa cũng vô dụng, quan trọng nhất là phải gọi Kamille pulls đến, nếu không cậu cũng sẽ bị Rafael kéo vào cái hội chứng đáng sợ kia.

Fiez lôi Rafael lên taxi, chịu đựng những lời lảm bảm của cậu ta suốt dọc đường, cuối cùng cũng có thể đưa cậu ta về tới khách sạn giao cho người có thể trị được cậu ta.

Hôm sau, Fiez biết đối thủ kế tiếp của mình là Flavor, cậu vốn nghĩ lần này nhất định mình cũng sẽ chạm mặt với người này nhưng không ngờ lại nhanh đến thế.

“Về mặt tính cách, cậu hiểu cậu nhóc đó được bao nhiêu?” Toby hỏi Fiez.

“Cậu ta không chỉ là một đứa nhỏ,” Fiez nhún vai, “Cậu ấy rất có kiên nhẫn, luôn tạo nên rất nhiều bẫy rập, từ cái này đến cái khác, làm tôi không thể đối phó kịp, điểm này quả thật rất giống Claude!”

“Rất có kiên nhẫn sao?” Toby nhíu mày, “Nếu cậu không theo ý của cậu ta lao vào những cái bẫy đó, hết lần này đến lần khác luôn tránh khỏi, cậu đoán xem cậu ta còn có thể làm được gì?”

“Nhưng thực tế là bẫy rập của cậu ta rất lợi hại...” Fiez gãi gãi đầu.

“Như vậy cậu cứ nghĩ đi nghĩ lại trong đầu, xem cậu ta làm cách nào để dụ cậu đến nơi mà cậu ta muốn,” Toby đứng dậy, dường như đang muốn đi tắm, “Còn nữa, Fiez thân ái của tôi, đừng mang cậu ta so sánh với Claude, lúc Claude đặt bẫy đối thủ, trong đầu anh ta đã nghĩ ra rất nhiều cách đập bóng trở lại, và đó cũng không phải là cách duy nhất, cho nên dù cậu có đánh trả lại được một bóng đó, cậu vẫn nằm trong tầm ngắm của anh ta!”

Fiez ngã xuống giường, nhắm mắt lại, trong đầu là hình ảnh đập bóng của Flavor.

Trước khi ngủ, Fiez nhìn đồng hồ, mười giờ hai mươi, cảm giác có chút buồn bã, giống như có chuyện gì đó không giống thường ngày.

Rốt cuộc chuông điện thoại cũng vang lên, Fiez cầm lấy microphone, bên kia truyền tới âm thanh bình thản của Julian, Fiez bỗng nhiên cảm thấy rất đầy đủ.

“Chiều mai đấu với Flavor?”

“Uhm, đúng vậy. Đối thủ của anh là ai?”

“Darcy Liersite!”

“A, nghe nói là một tuyển thủ trẻ tuổi rất lợi hại, đã loại bỏ lão tướng Maciej.”

“Uhm, tôi sẽ khiến cậu ta phải dừng lại ở đây! Nhưng Fiez, cậu vẫn luôn là một người mau thay đổi trạng thái, tính cách và tennis của cậu rất giống nhau!”

“Thế nào? Anh chán ghét?” Fiez bật cười.

“Không, tôi rất thích!” Julian thở dài, “Nhưng khi đập bóng qua lưới cậu cần phải nhẫn nại hơn nữa!”

“Tôi hiểu rồi, nếu như Flavor đã gian xảo như thế thì tôi sẽ càng gian xảo hơn cậu ta!”

Ngắt điện thoại, Fiez cảm thấy tinh thần mình ngày càng tỉnh táo, sáng hôm sau, trước trận đấu, Fiez kéo Toby đang ngủ say sưa khỏi giấc mộng đẹp.

“Cho anh hai lựa chọn, nhìn Claude của anh trên sân đấu phát huy sức mạnh và xem trận đấu của tôi cùng Flavor, thực hiện chức trách huấn luyện viên của anh.”

“Cậu đã nói như vậy, tôi còn có đường nào để lựa chọn nữa sao?” Toby uốn éo, đứng lên, “Đi thôi, môn sinh đặc ý của tôi...”

Hai người đi vào hội trường, lúc Fiez chặn bị tiến vào sân đấu, Toby túm Fiez lại nháy nháy mắt, “Fiez, nhớ kĩ...phải kiên nhẫn!”

Fiez không nói gì, chỉ mỉm cười đáp lại.

Trước lưới banh, Flavor thoạt nhìn rất trầm tĩnh, nở một nụ cười rất tự tin, cậu ta đương nhiên có lý do để tự tin như thế, “Lại gặp mặt, Khidr tiên sinh!”

“Đúng vậy, Flavor,” Fiez kéo vợt ra, “Mấy tháng không gặp cậu lợi hại hơn rất nhiều, tuy nhiên nếu muốn đánh bại tôi cũng không phải là chuyện dễ dàng!”

Flavor vẫn mỉm cười như trước, lùi về sau mấy bước, làm cái thủ thế “đến đây đi”, trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Ván đầu tiên do Flavor phát bóng.

Vẫn là tư thế xinh đẹp như trước, điểm rơi bóng chuẩn xác, lại rất hung hiểm, nhưng thị lực của Fiez rất tốt, trong nháy mắt đã xác định được đường bóng đi tới, đập lại với một tư thế thật đẹp mắt, chuyển bóng sang phía bên trái Flavor, buộc cậu ta phải đập bóng trái tay, tuy nhiên, năng lực khống chế của Flavor cũng không tồi, bóng quay trở lại ngay tức khắc, Fiez đã đoán được quả này nhất định sẽ qua lưới nên thủ thế chờ đập trở lại, đưa tay móc qua, nhanh chóng cứu bóng.

Điểm rơi lần này cũng không xa, độ cao cũng không đủ, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ chọn bỏ nhỏ, nhưng qua lần thi đấu trước cùng Flavor, Fiez biết sức bật của cậu ta rất tốt, quả nhiên đúng như cậu dự đoán cậu ta đã bật lên đập bóng trở về, lúc này Fiez cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, đập thẳng bóng về phía Flavor.

Bóng lao tới sát bên người, Flavor muốn đập trở lại, nhưng tiếc là quả này lại đi thẳng vào lưới.

Ở ván thứ nhất, Fiez đã chiến thắng, nhưng cậu cũng hiểu, cách chiến thắng thật sự còn một khoảng rất xa.

50. Chương 50

Trận đấu vẫn tiến hành như trước, Flavor không ngừng đập bóng trở về phía Fiez, điều này làm cho Fiez có chút kinh ngạc, dù sao nếu muốn phản đập lại cho đối phương lộ ra sơ hở cũng không phải là chuyện dễ dàng, cũng may kỹ thuật phản đập của Fiez rất tốt, đặc biệt là kể từ khi được Toby hướng dẫn kỹ xảo đập bóng trái tay sát bên người, Fiez liên tục tung bóng trở lại cho Flavor, cậu biết mục đích dẫn mình mắc sai lầm của Flavor không phải ngừng ở đòn tấn công này mà là sau nhiều lần phản đập đột nhiên bật người đập bóng lên cao làm cho mình không kịp phòng bị.

Tôi cũng không phải dê con chỉ biết đợi ngày làm thịt, Fiez nhú nhú mày, đánh ra một cú Cross-court shot (bóng đi theo đường chéo ngang mặt sân) định kéo Flavor về phía đường biên, nhưng Flavor cũng không cam lòng, đập bóng về phía đường cuối sân của Fiez, ý đồ tiến lên phía trước, Fiez giảm tiết tấu lại, tạo cơ hội cho Flavor tiến lên, đồng thời cũng bắt ngờ hất bóng đến bên đường biên, làm Flavor quay về không kịp, Fiez lại thắng thêm ván nữa.

Tình hình sau đó, Fiez không ngừng điều động tốc độ di chuyển của Flavor, không cho cậu ta có cơ hội đặt bẫy mình, nhanh chóng giành thêm một ván. Đến lượt Flavor phát bóng, trạng thái của Fiez cũng vô cùng dũng mãnh, ăn đứt hai quả return ace, ép khí thế Flavor xuống điểm thấp nhất. Sau ba ván, Flavor mới dần dần lấy lại tiết tấu, không ngừng tung ra những cú Lob (cú đánh có vòng cung rất cao), điểm rơi bóng cũng bắt đầu có sự thay đổi, hơn nữa cũng đã khôi phục lại kiên nhẫn, bắt đầu đáp trả lại Fiez, thậm chí còn lần lượt dụ Fiez rơi vào bẫy.

Kiên nhẫn, kiên nhẫn...Để đối phó với Flavor cậu càng phải kiên nhẫn hơn cậu ta...Fiez không ngừng hít ra thở vào, giương mắt lên, nhìn thấy ý cười trong mắt Flavor, giống như đang nói “Anh vẫn là con mồi của tôi!”

Sau khi Fiez bắt đầu thích ứng với tiết tấu của Flavor, bỗng nhiên đập mạnh một cái, bóng đi sát qua bên người Flavor, và Flavor lại không thể quay qua cứu bóng kịp, đây đúng là cơ hội cho Fiez, bóng dừng trên đường biên, Flavor chỉ có thể đứng ở xa nhìn chằm chằm, cứ như vậy Fiez đã thắng được một set.

Lúc đổi sân, Fiez nhìn thoáng qua Flavor đang đi sát qua bên người mình, khẩu hình miệng giống như đang nói: “Hiện giờ chỉ mới bắt đầu thôi!”

Flavor phát bóng, Fiez cảm thấy sau khi trải qua set thứ nhất, ở set này dường như cậu ta càng trở nên linh hoạt hơn, Fiez nghiêng người đập bóng trở lại, nhưng điểm rơi bóng cũng không ưng ý lắm, ngay khi bóng tới trước người Flavor, cậu ta lại chuyển sang bỏ nhỏ làm cho Fiez trở tay không kịp, dù sao quả này hoàn toàn có thể dùng cú phản đập sát bên người để xử lý nhưng cuối cùng cậu ta lại chọn cách bỏ nhỏ, dụng ý của cậu ta cũng đã nhanh chóng được phơi bày khi Fiez tiến lên móc cầu đưa qua lưới, mà lúc này Flavor lại cúi người, phản đập ngang qua, bóng bay ngang qua bên tai Fiez, cho đến lúc Fiez xoay người lại, quả nhiên đã không còn kịp rồi. Bóng tốt, trong lòng Fiez không khỏi thầm tán thưởng. Từ đó về sau, Flavor không ngừng áp chế Fiez, dùng cú Lob cùng smash hạ tiết tấu Fiez xuống, điều này làm Fiez buồn bực vô cùng, cảm giác giống như mình là con mồi đang bị một con rắn hổ mang quấn quanh, bất kể là giây

dựa thế nào, cũng đều không thoát khỏi trói buộc kia. Vấn đề mà Fiez cảm thấy lo lắng nhất chính là làm thế nào để lấy lại tiết tấu của mình. Flavor không chút sơ suất, hết lượt bóng này đến lượt bóng khác đưa Fiez vào chiến thuật của cậu ta, làm cho Fiez sau khi gian nan thắng được hai ván lại liên tiếp thua đi bốn ván.

Không thể tiếp tục như thế nữa, nếu không set này nhất định sẽ thua. Fiez lau đi mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn lên vẻ mặt đang khấn trương của Toby. Toby đã từng nói, kĩ xảo đặt bẫy của Flavor tuy khá giống với Claude nhưng về độ tỉ mỉ lại không được như thế, lúc Claude đánh ra một bóng trong đầu đã nghĩ được đường đi nước bước cho những lần đập tiếp theo, mà Flavor thì chỉ đơn giản muốn dụ mình rơi vào bẫy.

Lúc này, Fiez cũng đã bắt đầu tính toán các đường bóng mà cậu ta có thể đập trở về...

Fiez đột nhiên tăng vận tốc đập bóng lên, làm Flavor đáp trả không xuể, đường bóng không ngừng biến hóa, khiến Flavor đáp trả mệt mỏi, tuy rằng với tốc độ như thế cũng khiến điểm rơi bóng của Fiez không được chuẩn cho lắm, bị mất mấy điểm, nhưng cũng đã dần dần lấy lại được tiết tấu của mình, Flavor cũng không có thời gian đặt bẫy, những đợt bóng mà Fiez đánh trở về hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cậu ta.

Fiez lại dùng một cú Lob, bóng bay ngang qua đỉnh đầu Flavor, lúc này Flavor có thể bật người lên dùng cú Smash, cũng có thể đánh tạt ngang, nếu là đánh tạt ngang thì cách duy nhất là phải đi xuyên qua bên trái mình, đương nhiên cũng có thể đập bóng qua sát bên mình...Quả nhiên, Flavor đã bật lên dùng cú Smash, Fiez chạy nhanh về phía trước, trong phút chốc Flavor cảm thấy như ngừng thở, bộ dáng Fiez lúc này giống như con báo sẵn mồi lao nhanh về phía trước, khí thế gọt bóng qua lưới sắc bén giống y như của Juliano, quả smash của Flavor còn chưa xuống tới đất đã bị Fiez đập trở về, lúc này Flavor cũng chưa kịp lấy lại tinh thần đáp trả lại, đứng ngây ra tại chỗ, Fiez cầm vợt cũng không khỏi chấn động, cậu đã thắng được set này.

Flavor thở phì phò, nhìn về phía Fiez, tất cả đã ra ngoài tính toán của mình, cậu ta bắt đầu lau lau mồ hôi bên thái dương, vẻ mặt căm tức.

Đến set thứ ba, Flavor không ngừng kéo lại tiết tấu của mình, nhưng mà cậu ta cũng rất nhanh phát hiện, tiết tấu này đúng như Fiez đã muốn, liên tục rơi vào đường bóng mà Fiez tính toán, tâm trạng cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Cậu quả nhiên vẫn là một cậu nhóc, mới như vậy đã luống cuống rồi sao? Fiez bật cao lên, Flavor ngẩn đầu lên bắt đầu do dự, đây rốt cục là cú smash hay cú Lob muốn đập bóng tới đường biên? Do dự khiến Flavor mất đi thời cơ. Fiez nhìn vào đôi mắt đang mê hoặc của cậu ta kiên định đánh ra cú smash, ngay khi bóng bay đến phía bên trái Flavor, cơ hồ còn sát bên chân trái mình, Flavor mới kịp phản ứng đập trở lại, tuy nhiên vợt vẫn không thể chạm vào bóng.

Xin lỗi, Flavor, trận này tôi sẽ thắng.

Fiez biết bản thân không thể để cho Flavor bất kì cơ hội nào, phát bóng rất mạnh, quả thật là đang bắt chước đường bóng của Flavor, điểm rơi bóng dừng ngay ở đường biên trên, ngay khi Flavor có thể miễn cưỡng đánh trả lại, trong nháy mắt lại bị Fiez đập bóng qua sát bên người, Flavor ngã xuống đất nhanh

chóng đập bóng quay lại, Fiez đương nhiên cũng đoán được quả này sẽ không qua lưới, điểm số của Fiez lại được nâng lên.

Flavor cau mày, trong suốt set này cơ hồ không nhìn thấy nụ cười của cậu ấy, tuy nhiên Fiez cũng biết, hiện giờ Flavor cũng đang bắt đầu tập trung cao độ.

Fiez lại bật lên cao, phát ra một cú bóng xoáy thẳng vô cùng xinh đẹp, tôi không nghi ngờ cậu sẽ đón được nó nhưng khi rơi xuống tôi hoàn toàn có thể đoán được cậu sẽ đánh tạt ngang hay xoáy thẳng. Tuy nhiên, Fiez cũng kinh ngạc, Flavor thể nhưng lại đập bóng ngang qua người mình, lúc này Fiez dừng lại, cơ thể lùi về sau, gạt bóng trái tay, lúc bóng chuẩn bị rơi xuống, Flavor lại móc trở lên bỏ nhỏ, Fiez lao tới trước mặt Flavor móc cầu bay ngang qua đỉnh đầu cậu ta, nhưng lại trùng hợp tạo cơ hội cho Flavor đập quay trở lại, cậu ta vươn tay đập bóng mạnh qua, nhưng chớp mắt lại bị Fiez đánh tạt về phía bên trái mình.

Flavor ngẩng đầu lên, lúc này mới hiểu được sở dĩ Fiez đập bóng ngang qua đỉnh đầu mình không phải vì muốn cứu bóng mà là muốn tạo cơ hội cho mình, đồng thời cũng phản đập lại đường bóng cao của mình về phía đường biên làm cho mình không kịp di chuyển.

Cho nên đến cuối cùng, rốt cuộc là ai đang tính toán ai đây?

Sau khi kết thúc trận đấu, hai tuyển thủ đến bắt tay hữu nghị, Flavor lại cố tình chỉ chạm nhẹ vào ngón tay Fiez, Fiez không khỏi bật cười, chẳng qua chỉ là thua một trận mà ngay cả chút phong độ này cũng không có, xem ra cậu quả nhiên chỉ là một đứa nhóc.

“Haha, còn chưa kết thúc đâu!” Trước khi Flavor ra khỏi sân bóng, đã bắn về phía Fiez một ánh mắt vô cùng kì quái.

Fiez còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, đã bị Toby gọi qua.

“Aizz, bọn nhóc bây giờ đều như vậy...”

“Phải á, thua rồi sẽ không chịu bắt tay với tôi!” Fiez gãi gãi đầu.

“Tôi đang nói cậu ớ, cách chơi bóng giống y như tên kia,” Toby bĩu bĩu môi, “Thật làm cho người ta chán ghét!”

“Tên kia...” Fiez như tỉnh ngộ, “Không còn cách nào khác cả, là anh bảo nếu so sánh giữa Flavor và Claude, thì Claude lại càng gian xảo hơn mà thôi!”

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy thân ảnh bị ánh sáng phản quang cao cao trên khán đài, Fiez cười cười, lấy điện thoại ra bấm một dãy số dài lằng ngoằn tưởng chừng như không thể nhớ nổi nhưng lại nhớ rất rõ vào.

“Đến khi nào?” Fiez nhìn thấy ở xa xa người kia đang đưa điện thoại lên tai nghe.

“Hai mươi phút trước!”

“Ồ, vậy xem ra Darcy Liersite vẫn còn non tay rồi?”

“Uhm, Fiez...cứ tiếp tục thắng cậu ta như thế!”

“Đương nhiên!” Fiez nở một nụ cười tươi rói.

Tôi sẽ cố gắng làm cho khoảng cách giữa chúng ta ngày càng ngắn đi, cho đến khi có thể đối mặt nhìn thấy rõ lẫn nhau mới thôi.

51. Chương 51

Lên taxi trở về khách sạn, Toby ngồi bên cạnh nói đùa, “Thích Kevin hay Jack Mafei?”

.

“Hả?” Đối với câu hỏi bất ngờ của Toby, Fiez thật sự không hiểu gì hết.

“Tôi đang đoán, đối thủ ở vòng kế tiếp của cậu là ai!” Toby nhún vai, “Haizz, không cần giải thích tôi cũng biết toàn bộ tâm trí của cậu giờ đã hoàn toàn bay về phía Juliano rồi, đáng thương cho huấn luyện viên Warren Will, hoàn toàn bị cậu ném sang một bên!”

“Nào có!” Mặt Fiez đỏ bừng lên, “Anh mới nhớ Claude đến phát điên lên ấy! Nghe nói anh ta đã loại bỏ tuyển thủ người Thụy Sĩ Rosie!”

“Mới vào trận thứ hai mà thôi, con trai của tôi, cậu cảm thấy tên Claude đó có thể gặp được đối thủ chân chính trước trận chung kết hay sao?” Giọng Toby có chút đắc ý.

“Đúng vậy, ngay cả anh cũng đã xuất ngũ, không biết còn có người nào có thể ngăn cản anh ta giành vị trí quán quân...” Fiez nhìn qua Toby, thấy y nở nụ cười bất đắc dĩ, trong lòng như hiểu ra được điều gì, mới mở miệng ra nhưng lại không biết nên nói gì để an ủi người đang cô đơn trước mặt mình.

“Cho nên, Fiez, cậu và Juliano phải càng lợi hại hơn nữa!” Toby vỗ vỗ bả vai Fiez, quay đầu đi, nhìn ra cảnh vật bên ngoài kính xe.

Fiez cũng không nói gì nữa, nhưng cậu hiểu được ý nghĩa trong câu mà Toby đã nói với cậu, đó là sự ăn ý giữa các tuyển thủ với nhau.

Khi chia bảng bước vào vòng thứ ba, đối thủ của Fiez đúng như Toby đã đoán, là anh của Kamille Pulls - Kevin, còn đối thủ của Julianio cũng chính là người đã từng giành đi giải quán quân của anh tuyển thủ người Nga Manse Rine.

Chiều hôm đó, Julianio và Fiez đi tản bộ ở khu phụ cận gần khách sạn, khi ấy, người đi lại trên đường cũng không nhiều lắm.

“Tôi cảm thấy lần này rất thú vị, dường như anh đều gặp phải đối thủ cũ của mình vào những vòng cuối, chẳng hạn như trước là Jack Mafei, lần này lại là Manse Rine, giống như ông trời đang cho anh cơ hội đánh bại những người đã từng đánh bại mình!” Fiez đi về phía trước, bỗng nhiên cậu cảm giác dường như Julianio không có đi bên cạnh mình, vì thế xoay người lại, thấy Julianio đang đứng cách đó không xa, khẽ thở dài một hơi, “Sao thế?”

“Đối thủ của tôi chỉ có cậu mà thôi!”

Nghe thấy giọng điệu khẳng định của Julianio như thế, Fiez ngẩn ra, cảm thấy không biết nên làm thế nào, mỗi lần Julianio đều nói tới nói lui vài câu như thế, nhưng mỗi một lần nghe, đều làm cho tim cậu run lên.

Fiez xoay người, cảm thấy có chút buồn bực, đi nhanh về phía trước, “Tôi đói bụng, tìm chỗ ăn cơm đi!”

Tất nhiên, Julianio ở phía sau cũng giống như cậu đã đoán, chạy nhanh lên phía trước, đi song song với cậu, sắc trời cũng tối dần, ngón tay Julianio chạm vào ngón tay Fiez, Fiez thở mạnh một cái, cũng không có rút tay ra, ngón tay Julianio dần dần len lỏi vào kẽ tay Fiez, nắm thật chặt.

Lúc này, một âm thanh rất không biết “thức thời” lại vang lên, Fiez ngượng ngùng nhìn Julianio, liếc một cái, “Tôi thật sự đói bụng!”

Vì thế, hai người bọn họ đã tìm một nhà hàng trên một con đường nhỏ lằng mạn ghé vào. Nhà hàng không xa hoa, nhưng rất yên tĩnh, ngay cả nhạc nền cũng rất êm tai, đặc biệt nhất là ngọn đèn với ánh sáng mờ mờ, rất ấm cúng. Điều duy nhất khiến Fiez ngượng ngùng chính là tuy khách ở đây không nhiều nhưng đa số đều là các cặp tình nhân, bọn họ ôm nhau, có người môi kề môi, môi kề tai...vô cùng thân thiết khiến cậu không biết nên dời mắt mình đi chỗ nào. Cuối cùng Fiez đành phải dời tầm ngắm ra ngoài cửa sổ, xem ra người Pháp đúng là nhiệt tình hơn người bên mình nhiều nha, ngay cả hôn nhau mà cũng tập trung thành hàng ngũ như vậy.

Julanio ngồi đối diện không cẩn thận làm rơi khăn ăn xuống đất, lúc Fiez quay đầu qua, thấy anh vẫn còn đang lay hoay dưới bàn ăn.

“Sao thế? Còn chưa tìm thấy à? Hay là kêu nhân viên mang tới một cái khác đi!” Fiez cũng gỡ khăn trải bàn, chui đầu xuống, lúc này mới thấy Julianio đã sớm cầm cái khăn trong tay. Fiez vừa định chui đầu ra,

lại bị Juliano tóm lại.

“Sao vậy?” Fiez có chút khó hiểu, “Còn thứ gì không tìm thấy nữa...”

Còn chưa nói xong, Fiez đã cảm giác mặt mình bị đối phương nâng lên, lời chưa kịp thốt ra, đã bị một bờ môi ấm áp ngăn lại, Fiez hơi lui người về sau, nhưng đối phương cũng không cho cậu chạy thoát, càng kéo cầm Fiez lại, đầu lưỡi khẽ liếm qua bờ môi Fiez, ngay khi Fiez muốn đưa tay đẩy đối phương ra, đầu lưỡi Juliano đã nhanh chóng tiến quân vào, đảo quanh khoang miệng Fiez, trong nhà hàng vốn rất yên tĩnh, ngoài tiếng nhạc êm dịu ra, tiếng mút vào của Juliano cứ quanh quẩn bên tai cậu, giống như một chất xúc tác tình ái kì lạ, khiến Fiez đưa tay ôm lấy cổ Juliano, động tác này lại khiến đối phương càng thêm mãnh liệt. Fiez cũng học bộ dáng của Juliano, cuốn lấy lưỡi anh ta, mút nhẹ vào, được Fiez đáp lại Juliano càng trở nên điên cuồng hơn, anh hơi nghiêng mặt qua một tí để đầu lưỡi hai người càng tiếp xúc chặt chẽ hơn, Fiez cơ hồ cảm giác được nước bọt do nuốt không hết mà chảy từ trên khóe miệng mình xuống, cho đến khi Fiez cảm thấy dường như toàn bộ không khí dự trữ trong ngực mình đã bị Juliano hút hết, đối phương mới luyến tiếc rút lưỡi ra.

Lúc này Fiez mới giật mình phát hiện mình và Juliano giống như đang ở dưới bàn vụng trộm yêu đương, vội vàng chui ra, đầu nện lên bàn cái “rầm”, quay ra nhìn thấy chén đĩa trên bàn mỗi cái nhân ra thành mấy cái.

Tuy nhiên, Juliano giống như chưa từng xảy ra việc gì, cầm dao nĩa lên bắt đầu xử trí mấy món ăn trước mặt, điều này khiến Fiez cảm thấy có chút bất bình, sao anh ta lại có bộ dáng bình tĩnh như thế trong khi tìm cậu còn đang đập loạn xạ, đầu còn đụng ngay vào bàn nữa chứ!

Fiez cúi đầu ăn, mớ thức ăn hoàn toàn đủ tiêu chuẩn mấy sao này không hiểu sao cho vào miệng cậu cứ nhạt như nước ốc, đúng là không tập trung vào chuyên môn mà. Ngược lại, câu đầu tiên Juliano mở miệng nói là: “Trận đấu của cậu và Kevin khi nào thì bắt đầu?”

“Buổi...Buổi sáng...”

“Trận đấu của tôi vào buổi trưa, cậu tới xem đi!”

“Được!”

Tối hôm đó, trở về khách sạn, Toby và Fiez phân tích kĩ thuật của Kevin, cuối cùng bọn họ đều đưa ra một kết luận chung là Fiez có hơn 60% khả năng thắng Kevin, điều này làm Fiez cảm thấy rất tự tin với trận đấu sáng hôm sau.

Trận đấu hôm sau, cơ bản giống như Toby đã phân tích, Kevin là đối thủ rất có thực lực, nhưng Fiez cũng không phải không hiểu gì về đối phương, dù sao năm ngoái cậu cũng đã từng giúp Rafael đánh thắng Kevin, Fiez không ngờ mấy buổi tối nghiên cứu đó, hiện giờ lại rất có tác dụng.

Không thể nghi ngờ, đường bóng của Kevin khác với lúc trước rất nhiều, đặc biệt là tốc độ gọt bóng xoay

tròn của y đặc biệt rất nhanh, mỗi khi nghe thấy tiếng hô của y, Fiez có dự cảm mình sẽ không dễ dàng gì chống chế được độ phản bóng. Nhưng, kể từ khi đấu với Flavor, Fiez càng trở nên khiên nhẫn hơn, cậu có thể đánh hết bóng này đến bóng khác dụ Kevin tiến lên phía trước rồi bất ngờ đập bóng về đường biên, biến công kích của y thành đường bóng tấn công của mình, thậm chí còn có thể vừa điều động nhịp độ của Kevin vừa tung ra những đường bóng rất chính xác. Nói thật, Fiez cũng rất hiểu cảm giác của Kevin đang đứng đối diện sẽ cảm thấy bức bối thế nào khi bị mình ép sát như thế, nhưng Fiez cũng biết y rất bình tĩnh, mình chứng là ngay sau đó y đã nhanh chóng đoạt lại một set trong tay cậu. Fiez nhớ đến những màn phân tích kỹ thuật tối qua với Toby, nên luôn vào những lúc tưởng như rất bình thường dùng cú smash khiến Kevin trở tay không kịp.

Tỉ số 3:1, Fiez đánh bại Kevin.

Ngay khi Toby đi tới, câu đầu tiên mà Fiez nói chính là: “Đi ăn cơm trưa thôi, 2h20” chiều là trận đấu của Julianio, đối thủ là Manse Rine!”

Toby nhún vai, trưng ra tư thế nhận lệnh, “Được rồi, cùng đi, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau phân tích kỹ thuật của Julianio, nói không chừng đối thủ trong trận kế tiếp của cậu sẽ là cậu ta!”

“Tôi nghĩ anh càng muốn xem trận đấu của Claude hơn...”

“Tôi đã giằng co với anh ta hơn mười lăm năm, tôi tin trên thế giới này sẽ không ai hiểu rõ kỹ thuật của anh ta hơn tôi! Cho nên đối với một Julianio mới lạ như thế, tôi vẫn có hứng thú hơn!”

“Aizz, hẳn là tôi nên cảm thấy đau lòng cho Claude vì đã không còn sức hút với Toby anh...”

Tuy nhiên, đến giờ ăn trưa vẫn chỉ có một mình Fiez ngồi chiến đấu, còn Toby thì bị một cú điện thoại gọi đi rồi. Fiez đành phải nâng chén nhìn vào kính tự an ủi mình, ăn đi, Fiez cảm thấy mình ngày càng mệt mỏi, xem ra trận đấu với Kevin đã tiêu hao không ít thể lực của cậu rồi.

“Đường như trông anh rất buồn ngủ nha, Khidr tiên sinh!” Cái ghế đối diện bị kéo ra, có người ngồi xuống, Fiez ngẩng đầu lên, lại thấy Flavor đang nhàn nhã chống cằm, mỉm cười nhìn mình.

Fiez thấy đúng là cậu đang rất mệt, “Flavor...”

“Còn nhớ tôi đã từng nói với anh ”còn chưa kết thúc” hay không?”

Fiez cũng không còn nghe thấy Flavor đang nói với mình cái gì, đầu gục xuống.

52. Chương 52

Cả người mê man, dường như Fiez còn nghe thấy Flavor nói gì đó vào tai cậu, sau đó lại nghe loáng thoáng tiếng thang máy, cuối cùng Fiez cảm thấy mình không còn nghe được gì nữa, cũng không muốn suy nghĩ thêm bất cứ vấn đề gì.

Cho đến lúc mở to mắt ra, thấy Flavor đang ngồi bên giường, người nghiêng xuống, mắt đang nhìn chăm chăm mình.

“Tôi chỉ bỏ chút thuốc vào thức ăn của anh, không ngờ anh lại ngủ một hơi hơn hai giờ, nếu như anh còn không tỉnh lại, tôi đang nghĩ không biết mình có nên dùng cách hoàng tử đánh thức công chúa ngủ trong rừng để gọi anh dậy hay không!”

Fiez nhú nhú mày, từng chút một tiêu hóa những lời mà Flavor vừa nói, cái gì mà “Tỉnh lại”, cái gì “Hai giờ”, đầu đau quá, Fiez vốn định đưa tay lên ấn ấn thái dương lại phát hiện tay mình bị buột vào đầu giường, hai chân cũng bị bó lại thành một cục.

“Flavor...Đây rốt cuộc là chuyện gì? Cậu muốn gì?” Fiez bỗng nhớ tới chuyện trong lúc mình mê man Flavor luôn ngồi trước mặt nhìn chăm chăm mình, trước đó người này còn bảo cái gì “Còn chưa kết thúc”, nhưng cậu ta trối mình ở đây làm gì? Không lẽ là muốn vợ vét tài sản, tiền của mình không hẳn là nhiều hơn cậu ta bao nhiêu đâu nha!

“Hiện tại là 2h10”, còn mười phút nữa trận đấu bắt đầu rồi, hiện tại nếu gọi cho anh ta một cú điện thoại, hẳn là rất đúng lúc!” Flavor không thèm trả lời câu hỏi của Fiez, nâng cổ tay lên xem chiếc đồng hồ thể thao một chút rồi lấy điện thoại ra bấm một dãy số thật dài.

Trận đấu...Hiện giờ là 2h10”? Chẳng lẽ cậu ta đang nói đến trận đấu của Juliano?

“Ha, Juliano, tôi còn nghĩ là anh sẽ không nghe máy nữa chứ!” Flavor mỉm cười, nhìn về phía Fiez đang cố giãy giụa, hung hăng trừng mắt mình, “Đang đợi Fiez đến xem anh thi đấu sao? Nhưng dường như là anh ta không đến được, vì sao à? Bởi vì tôi đã cột anh ta trên giường rồi!”

“Flavor! Rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Fiez phẫn hận hét to lên, lúc này Flavor cũng nhàn nhã đưa điện thoại đến bên miệng Fiez, Fiez nghe thấy giọng Juliano như đang giảm xuống còn dưới không độ.

“Fiez, cậu đang ở chỗ Flavor sao?”

“...Đúng vậy, tôi không biết cậu ta muốn làm gì, cậu ta trối tôi lại...” Fiez còn chưa nói xong, Flavor đã lấy điện thoại đi.

“Juliano thân ái của tôi ơi, tôi chỉ đưa Khidr tiên sinh đến phòng tôi mà thôi, hiện giờ anh có ba lựa chọn, thứ nhất là trong vòng một giờ đánh bại Manse Rine, chạy tới phòng của tôi; thứ hai là anh bỏ qua trận đấu với Manse Rine mà chạy tới phòng tôi liền bây giờ; thứ ba là một giờ sau lại đến, tôi cũng không ngại hưởng thụ món ăn ngọt ngào như Khidr tiên sinh đây đâu, anh cũng biết đó, từ nhỏ đến lớn tôi và anh đều thích những thứ giống nhau. Tôi nghĩ tôi cũng đã cho anh rất nhiều thời gian, đủ để anh có thể đưa ra lựa chọn, nếu anh muốn báo cảnh sát tôi cũng không ngại đâu, dù sao lúc cảnh sát chạy tới cũng sẽ thấy Khidr tiên sinh đáng yêu đang cả người trần trụi ánh mắt mê li nằm trong vòng tay của tôi!”

“Cậu đang nói bậy bạ gì đó! Trong vòng một giờ làm sao có thể kịp từ sân đấu trở về đây, như thế làm sao có thể thắng được tuyển thủ xếp ở vị trí thứ ba Manse Rine!” Fiez điên cuồng hét lên, tên nhóc này rốt cuộc đang phát điên gì vậy! Chẳng qua mình chỉ loại bỏ cậu ta thôi, chẳng lẽ cậu ta muốn dùng cách này để trả thù mình! Hay là, cậu ta đang muốn trả thù Juliano!

“Chắc! Chắc!” Chóp mũi Flavor chạm vào mặt Fiez, nở nụ cười mờ ám, “Chỉ khi nào biến một việc không thể thành có thể mới có thể chứng tỏ tầm quan trọng của anh trong lòng của Juliano!”

“Cậu đang nổi điên cái gì vậy! Đây là giải Roland Garros! Juliano, không cần lo cho tôi, nhất định phải thắng Manse Rine...” Fiez há to miệng lên la lại bị Flavor chặn lại, đảo khắp khoang miệng cậu, dùng sức khẳng cắn, mút vào, Fiez không ngừng giãy giụa, lại bị Flavor đè mạnh xuống ép phải nhận cái hôn sâu hơn, đến nỗi đầu Fiez dán chặt vào gối không thể động đậy gì.

Lúc Flavor rút đầu lưỡi ra khỏi miệng Fiez, cậu quả thật muốn nôn hết toàn bộ mấy món Ý vừa ăn hồi trưa ra ngoài.

“Bây giờ, thời gian chính thức bắt đầu!” Flavor ngắt điện thoại, chỉnh lại mớ tóc hỗn độn trên trán, nằm xuống bên cạnh Fiez, cầm di động cười cười, vẻ mặt và bộ dáng của cậu ta làm Fiez vô cùng khó chịu.

Fiez muốn la to lên xem có ai có thể đến cứu mình hay không, dù sao cũng không có ai quy định nam giới thì không được kêu cứu, nếu có người phát hiện mình bị Flavor bắt trói ở đây, vậy Juliano có thể an tâm mà thi đấu tiếp. Fiez hít sâu một hơi chuẩn bị la to lên, Flavor bỗng nghiêng người qua, tay ép mạnh vào ngực Fiez, khiến cậu thiếu chút nữa nghẹt thở mà chết.

“Anh muốn kêu cứu? Lúc này đã hơn hai giờ, trên hành lang hầu như không có người nào, nếu anh còn kêu lên, tôi sẽ lột vớ nhét vào miệng anh.”

Fiez hơi run lên, cho dù chỉ có một chút cơ hội nhỏ nhoi cậu cũng muốn giãy giụa, Fiez cố gắng hét to lên, “Cứu...”

Nhanh như chớp, Flavor đã đè lên người Fiez, cậu ta cũng không có cớ vớ cho vào miệng cậu, mà giữ chặt cằm, chen đầu lưỡi vào mút lấy lưỡi Fiez cho đến khi cậu run rẩy lên, Fiez nghiêng mặt qua một bên, đầu lưỡi của Flavor cũng nhanh chóng đuổi theo, ngay lúc Fiez muốn cắn vào lưỡi cậu ta một cái, lại bị Flavor cắn lên môi, đau đến muốn chảy cả nước mắt.

Flavor ngẩng đầu lên, liếm liếm môi, “Tôi cũng không ngại anh lại cho tôi thêm cơ hội ngăn cái miệng nhỏ

nhấn của anh lại!”

Fiez thở hổn hển, môi sưng phù lên, lửa giận trong lòng cũng theo đó mà cháy lên hừng hực, “Mẹ nó, cậu muốn làm cái gì? Là vì trả thù chuyện cậu bị cha mình mang đi mà Juliano lại không bỏ qua trận đấu để trở về giữ cậu?”

Trong tích tắc, Flavor trợn to mắt lên, một chút biểu hiện khác thường chợt lóe lên, cậu ta nằm trên người Fiez, nói khẽ: “Juliano nói với anh như thế?”

“Tôi cũng không ngại nếu cậu muốn cho tôi biết nguyên do khác!”

“Đúng vậy, tôi hận anh ta! Tôi thừa nhận mình là một người thù dai,” Flavor nghiêng đầu, ngón tay khẽ vuốt ve mái tóc trước trán Fiez, “Vào lúc tôi rơi từ cây quýt xuống anh ta có thể bỏ mặc tất cả để bảo vệ tôi, lúc tôi bị người ta ức hiếp anh ta đã dẫn tôi đi học karate, anh ta thích tập tennis với tôi thay vì cùng luyện tập với những đứa nhỏ khác, nhưng vào lúc tôi cần anh ta nhất anh ta lại luyến tiếc một trận đấu mà bỏ rơi tôi, anh có biết chuyện này nói lên điều gì không?”

“Nói cậu đang ghen tị, cậu khát vọng được anh ấy bảo vệ, cậu hi vọng anh ấy xem cậu là độc nhất vô nhị, cậu bắt chước thích những thứ mà anh ấy thích là bởi vì cậu muốn mạnh mẽ như anh ấy, nhưng cuối cùng cậu vẫn làm không được!”

“A ha! Trả lời rất đúng!”

Điều này làm cho Fiez ngậy ra, cậu không ngờ Flavor lại có thể thừa nhận dễ dàng như thế.

“Anh ta giống như một thần tượng vĩ đại đã đi vào cuộc sống của tôi, vì thế tôi bắt đầu để ý những thứ mà anh ta thích...Những món anh ta thích, tennis anh ta thích, còn có cậu trai mà anh ta thích...” Flavor cúi đầu xuống, trán chạm vào trán Fiez, mắt nhìn thẳng mắt, “Có một lần, tôi đẩy cửa phòng anh ta ra, thấy anh ta tập trung nhìn vào hình ảnh trên màn hình TV, anh ta khẽ tới gần, hôn lên cậu trai trên màn hình đó, lúc đó cả người tôi như ngậy ra, bởi vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ta có biểu tình mê luyến như vậy, nhất là ở thời điểm đánh tennis nhất định sẽ không thể nhìn thấy được. Về sau tôi mới biết cậu trai đó cũng là tuyển thủ ở cùng một tổ thiếu niên với anh ta.”

“Được rồi, cậu trai đó là ai, tôi tin là cậu rất muốn nói cho tôi biết!” Xem ra việc Juliano thích con trai đã là chuyện rất sớm trước kia rồi, nghĩ đến đây, Fiez như nổi điên lên.

“Fiez Khidr!” Flavor nhìn Fiez nói khẽ.

“Hử?” Fiez thật không hiểu, cậu gọi tên tôi làm gì, hai giây sau, bỗng nhiên bình tĩnh, “Cậu trai kia là tôi...”

“Đúng vậy, chính là anh! Lúc đó tôi cũng không biết tại sao Juliano lại thích anh như vậy, vì thế tôi cũng

bắt xem lại những đoạn ghi hình ở tổ thiếu niên của anh. Sau đó tôi đã nhìn thấy mái tóc xoăn màu nâu bay trong gió như sóng biển nhấp nhô không ngừng, nhất là lúc thi đấu, ánh mắt của anh hầu như không có bất kì vật gì tồn tại trong đó. Nếu có thể để ánh mắt đó chỉ nhìn chăm chú vào mình, còn có cả tình yêu, nhất định là một chuyện rất hạnh phúc!” Trong mắt Flavor toát ra vẻ mơ mộng như thiếu nữ hoài xuân.

“Cậu...Đó là ảo giác của cậu mà thôi...Bởi vì cậu sùng bái Juliano, cho nên...”

“Cho nên thế nào? Cho nên thích cả thức ăn, tennis, thậm chí là thích cả cậu trai mà anh ta yêu?” Ngón tay Flavor điểm điểm lên môi Fiez, “Tôi biết từ nhỏ mình đã vô thức bắt chước theo những sở thích của anh ta, nhưng mà Fiez, chắc anh cũng hiểu thích một người không phải chỉ bắt chước là có thể được...”

“Nhưng cho dù cậu có trối tôi ở đây...Tôi cũng sẽ không thích cậu...” Fiez phát hiện càng ngày mình càng không hiểu Flavor đang suy nghĩ cái gì.

“Đương nhiên anh sẽ không dễ dàng thích tôi như vậy! Anh rất nghiêm túc, Fiez, bất kể là trong tennis hay trong tình yêu, cho nên khi anh đã thích Juliano thì sẽ không chuyển sang yêu người khác nhanh như vậy! Nhưng Juliano thì thế nào? Anh ta có thể vì trận đấu bỏ đi đứa em mà anh ta đã chăm sóc rất lâu, vậy anh có nghĩ hiện giờ anh ta cũng có thể vì giải đấu Roland Garros mà bỏ anh hay không?”

Fiez nhìn Flavor, vẻ mặt của cậu ta vẫn bình thản như trước, thậm chí còn dịu dàng hơn, đó là biểu tình mà từ trước tới giờ cậu chưa hề thấy trên người cậu nhóc này.

“Như vậy, nếu Juliano đến hoặc là không đến, cậu sẽ làm thế nào?”

“Nếu anh ta đến, đã chứng tỏ trong lòng anh ta anh quan trọng hơn tennis, như vậy xem như trong trò chơi này tôi là người thua cuộc; nhưng nếu anh ta không đến, tôi sẽ ôm anh, yêu thương anh, để cho anh ta vĩnh viễn mất đi anh, đó xem như là sự trả thù của tôi dành cho anh ta!”

53. Chương 53

“Cậu đang phát điên cái gì đó! Tôi không muốn bị cậu ôm! Cậu xem, tôi rõ ràng là một đại nam nhân!” Fiez nghe được mấy câu của Flavor, mắt trừng to lên, càng giãy giụa dữ dội hơn.

.

“Xem ra anh không định ngoan ngoãn nằm yên rồi!” Flavor nhú mi, lộ ra biểu tình tiếc nói, thuận tay cầm lấy đồ bao cổ tay trên bàn nhét vào miệng Fiez, lúc này Fiez cũng chỉ biết há miệng thở dốc kèm với âm thanh nước nở.

“Đã qua hơn nửa giờ, anh nói anh ta có tới hay không?” Flavor nghiêng người, một chân đặt lên người Fiez,

đề tới cậu không thể động đây.

“Ô...Ô...”

Fiez cố lấy đầu lưỡi đẩy thứ đang nhét trong miệng mình ra, nhưng tay Flavor lại cố tình đặt ngoài miệng cậu, làm cậu không cách nào phun ra được. Tay kia của Flavor không chịu ở yên bắt đầu kéo vạt áo thể thao của Fiez lên, từng chút từng chút một kéo lên trên, Fiez ngẩng đầu lên muốn đập vào cái mặt tươi cười chết tiệt đó một cái. Nhưng Flavor lại nghiêng đầu ra sau, tránh khỏi đòn công kích bằng đầu của Fiez, cũng không quên chơi trò ác ý cố tình nhéo lên đầu vú của Fiez một cái, Fiez hốt hoảng, cả người như run lên. Flavor mỉm cười, lấy ngón tay vẽ mấy vòng tròn trước ngực Fiez, rồi dần dần đi trở xuống, Fiez hoảng sợ, cả thân mình đều uốn cong lại, Flavor cười khê, ngón tay đi dọc theo sống lưng Fiez, chậm rãi vuốt ve. Một lúc sau, lại đi thẳng xuống bên mép quần, nhanh chóng duỗi vào.

Flavor! Tên chết tiệt này! Fiez tức giận đến máu như sắp dồn hết lên não, hai chân lại bị trói chặt không cách nào cựa quậy, càng không thoát khỏi lòng bàn tay của Flavor. Ngón tay Flavor gõ nhẹ lên bụng Fiez mấy cái như đang báo trước điều gì đó, dần dần xâm nhập vào trong quần lót của Fiez, kéo xuống một chút, đến nước này Fiez cũng chỉ biết không ngừng vặn vẹo thất lưng, vừa nghiêng đầu qua thì nhìn thấy khuôn mặt đầy ý cười của Flavor.

“Fiez, tôi thật sự rất thích anh!”

“Ừm...Ô ô!” Ai cần cậu thích chứ! Đồ chết tiệt!

Ngón tay Flavor từ từ vuốt xuống từng sợi lông của Fiez, điều này khiến Fiez cảm thấy vô cùng nhục nhã, đầu ngón tay Flavor còn thường xuyên chạm vào túi cầu hai bên, nhưng lại không chịu chạm vào ngay, nói là âu yếm chi bằng bảo là tra tấn thì đúng hơn.

“Chỉ còn mười phút nữa nha,” Flavor vươn lưỡi liếm lên vành tai Fiez, cố ý để hơi thở của mình phả trên cổ Fiez, “Nếu như Julianio của anh còn không xuất hiện, tôi sẽ thật sự ôm anh!”

Fiez nhắm mắt lại, thở dài một hơi, hiện giờ cả người cậu túa ra mồ hôi lạnh, khổ không nói nổi. Tuy cậu rất muốn Julianio đứng vì mình mà bỏ lỡ trận đấu với Manse Rine, nhưng xét về một phương diện khác, cậu lại thật mong Julianio có thể đến cứu mình thoát khỏi bể khổ...Nhưng bất kể là như thế nào, cậu cũng đều sẽ cho tên Flavor này một bài học!

Nhưng mà...Hiện tại...Hiện tại là ai cũng được, nhanh đến cứu tôi đi!

Ngón tay Flavor đã bắt đầu chạm vào thứ đang mềm nhũn của Fiez, từ từ trêu đùa, thẳng nhóc này quả thật là cao thủ về khoản này, nếu Julianio không đến, e là tiểu huynh đệ của cậu cũng duy trì không nổi!

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, lúc này cả người Fiez như tỉnh ra hẳn, cậu nhớ rất rõ tiếng bước chân này, thậm chí còn có thể cảm nhận được sức dân của nó, trong chớp mắt, cửa bị phá tung ra, Flavor và Fiez đều quay qua nhìn, thấy thân hình cao lớn thon dài, khuôn mặt đầy mồ hôi, còn có cả đôi

mắt u lỉnh.

Anh đi tới từng bước một, mỗi một bước đều chứa đầy cảm giác áp bách không nói nên lời, sau đó đi tới bên cạnh Fiez túm Flavor kéo lên, dùng tốc độ kinh người quăng Flavor ra ngoài, đụng ngay vào cửa sổ, nước khoáng và đồ gạt tàn cũng lần lượt rơi xuống người cậu ta.

“Trò chơi của cậu đã đủ chưa?” Juliano liếc nhìn Flavor đang từ từ gượng dậy trên mặt đất, rồi quay qua tháo đồ bao cổ tay ra khỏi miệng Fiez, không khí từ bên ngoài tràn vào phổi làm cả người Fiez thoải mái hơn rất nhiều.

Juliano nhanh chóng cởi bỏ dây trói trên người Fiez, lúc này Flavor cũng đã đứng lên, lau lau vết máu bên thái dương do bị đập vào cửa, miệng nở nụ cười lơ đãng, “Chỉ khi nào chơi một trò như vậy, anh mới có thể đến đây!”

Mắt Juliano lúc này sắc như dao, tựa hồ bầu không khí ở xung quanh đều bị anh chém nát, nhưng vào lúc này, Fiez lại đứng phắt dậy, nhảy đến trước người Juliano, túm lấy cổ áo Flavor, cho ngay một đấm vào mặt cậu ta, bấy giờ cái mũi của Flavor bắt đầu chảy máu, nửa bên mặt cũng sưng vù lên.

“Mẹ kiếp, cậu nghĩ cậu là ai! Tổng thống Mĩ hay Thủ tướng Anh! Toàn bộ thế giới này đều phải chuyển động quanh cậu sao? Juliano là anh họ của cậu, anh ta có thể bảo vệ cậu, nhưng chẳng lẽ cậu muốn anh ta dùng cả đời này để đi theo bảo vệ cho cậu à! Chẳng lẽ nhân sinh của cậu thế nào cũng muốn anh ta đến gánh vác? Lúc cha cậu đến đưa cậu đi, cậu muốn Juliano bỏ đi trận đấu của mình để giữ lại cậu, vậy sao chính cậu lại không phản kháng? Đó là cha của cậu! Là nhân sinh của cậu! Nếu phản kháng không được vậy thì cứ chấp nhận! Hơn nữa tôi thấy hiện tại cậu cũng không có gì là không tốt!” Tròng mắt của Fiez tưởng chừng như sắp rời khỏi hốc mắt mà rơi ra ngoài.

Flavor ôm lấy bên mặt đã bị đánh sưng của mình, nở nụ cười mỉa mai, “Thấy chưa, Juliano anh lúc nào cũng cường đại như thế, luôn cướp đi ánh mắt của người khác, bất kể là tennis hay là trong tình yêu...”

“Tôi đã đến rồi, cậu muốn chứng minh cái gì?” Juliano không chút dao động, đứng yên, lạnh nhạt nhìn thiếu niên đang đứng trước mặt.

“Chứng minh trong lòng của anh tennis có phải là thứ quan trọng nhất hay không!”

“Chứng minh được rồi thì thế nào?”

“Trước kia tôi vẫn nghĩ anh rất tự cao tự đại luôn chấp nhất chuyện thắng thua, ở trong mắt anh không có gì quan trọng hơn tennis!” Flavor nhún vai, đưa tay túm lấy cái khăn lau máu trên mũi, “Nhưng hiện giờ đối với anh Fiez còn quan trọng hơn cả tennis, anh đã phân tâm...Nhưng anh vẫn cao xa như trước làm cho người ta đuổi theo không kịp, đây rốt cuộc là làm sao?”

Nhìn thấy Flavor nghiêng đầu suy nghĩ dường như rất thương tâm, Fiez cũng nhìn về phía Juliano, không hiểu sao trong lòng cậu lại có chút mong chờ câu trả lời của anh.

“Bởi vì tôi đã yêu một người giống như tôi không ngừng theo đuổi vị trí tối cao, nếu không muốn bị cậu ấy bỏ lại phía sau, tôi chỉ có thể không ngừng chạy nhanh về phía trước, càng xa càng tốt, càng cao càng yên tâm!”

Juliano xoay người lại, nắm chặt lấy tay Fiez, kéo cậu ra cửa, trước lúc đi cũng không quên quay đầu lại, “Nếu cậu muốn chứng minh chính mình, vậy hãy cầm lấy vợt của cậu đánh bại tôi trên sân đấu!”

Nói xong, Juliano nhanh chóng kéo Fiez ra khỏi không, đi dọc theo hành lang, ngay khi Fiez còn đang sợ hãi với hành vi của Flavor, bỗng nhiên chợt nhớ tới một chuyện, “Sao anh tới nhanh như thế? Trận đấu của anh và Manse Rine thế nào?”

“Tôi rút lui!” Juliano ấn nút thang máy, giọng điệu không có chút cảm xúc gì.

“Cái gì...” Fiez túm lấy áo Juliano, hét lớn lên, “Anh rút lui! Đây là giải Roland Garros đó! Chỉ chút nữa thôi anh đã lọt vào vòng tứ kết!” Ngay sau đó Fiez buông Juliano ra, không ngừng cào cấu tóc mình, cho đến khi mái tóc xoắn mềm mại tự nhiên biến thành một cái tổ chim, “Trời ạ...đều tại tôi! Đều tại tôi cả! Nếu không vì tôi anh nhất định sẽ đánh bại Manse Rine! A! A!”

Lúc này cửa thang máy mở ra, Juliano đưa tay kéo Fiez còn đang trong quá trình ảo não vào, cửa thang máy đóng lại, hai tay Juliano lập tức giữ lấy mặt Fiez, hôn lên, va chạm bất ngờ khiến Fiez không kịp phòng bị, đập ngay vào vách tường phía sau, tiếng kim loại va chạm vang lên, Juliano cũng không để ý tới mà tiếp tục mở khoang miệng Fiez ra, điên cuồng đảo khắp mọi nơi, buộc đầu lưỡi Fiez cùng mình quấn chặt lại, lúc này Fiez như mất hết sức lực trượt dọc theo vách tường xuống, cánh tay lực lưỡng của Juliano đã nhanh chóng giữ chặt cậu lại, tiếp tục mút mạnh vào, giống như là muốn đem hết tất cả những thứ tưởng chừng như sắp mất đi đoạt lại toàn bộ.

Chuông thang máy vang lên, Juliano cũng rời khỏi khoang miệng Fiez, cửa thang máy từ từ mở ra, Juliano buông Fiez ra, bước ra ngoài.

“Cả đời tôi còn rất nhiều lần tham gia giải Roland Garros, tôi tuyệt đối sẽ không cho bất cứ ai có chút cơ hội nào chạm vào cậu, dù chỉ một lần!” Juliano nghiêng người nhìn Fiez, “Nếu cậu thấy áy náy, vậy hãy thay tôi đánh bại Manse Rine đi!”

54. Chương 54

Fiez ngơ ngác nhìn theo bóng dáng cao ngất của Juliano đang đi về phía trước, thở ra một hơi, đây chính là Juliano Lars, anh ta luôn biết điều mình muốn nhất là gì.

.

Trở về phòng, mở cửa vào liền nhìn thấy Toby. Vừa gặp Fiez, Toby cũng chạy tới hỏi han, “Juliano bỏ thi

đầu, cậu có biết vì sao không? Có phải cậu ta bị thương hay không?”

“Oa, tin tức truyền thật là mau nha!” Fiez bắt đắ dĩ ngồi xuống sô pha.

“Không phải là mau, mà là tôi vốn nghĩ có thể tìm thấy cậu ở trận đấu của Juliano, thế nhưng tìm mãi vẫn không thấy, ngay cả điện thoại cũng không ai nghe, cho nên tôi vừa phải lo lắng cho Juliano lại vừa phải lo lắng không biết cậu thế nào!”

Fiez nhìn thấy khuôn mặt Toby nhăn lại, liền kéo y xuống sô pha, ôm lấy cổ y, nói khẽ: “Toby, anh đúng là một người tốt!”

Toby bị hành động của Fiez khiến không biết phải làm sao, hai ba giây sau liền hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Aizz, xem như cuộc đời của tôi đã trải qua một trận phong ba dữ dội,” Fiez buông Toby sắp bị mình ôm gãy cổ ra, “Nếu như trận tới tôi thắng, tôi sẽ đấu với Manse Rine sao?”

“Nếu như trận tiếp theo cậu thắng được Mathilde...”

Fiez ngã người xuống sô pha, thì thào, “Chúng ta phải cùng nhau thắng trận tới...”

Toby không hỏi gì nữa, chỉ phớt lờ rất ăn ý, “Cố gắng chuẩn bị tốt trận đấu với Mathilde, về phần Manse Rine, tôi sẽ cố gắng nghiên cứu về anh ta! Cho nên phải thắng được Mathilde, đừng để cho sự chuẩn bị của tôi trở nên vô ích!”

Đến bữa tối, Juliano đến phòng Fiez, Toby lắc lắc đồng băng thu hình trong tay, “Hai cậu cứ ra ngoài tâm sự đi, tôi còn rất nhiều việc!”

Juliano thật hiếm khi gật gật đầu, lên tiếng: “Cám ơn!”

Fiez và Juliano vừa đi tới cửa khách sạn, lập tức bị mấy phóng viên vây kín lại, ngay cả microphone cũng đã đưa tới.

“Lars tiên sinh, xin hỏi nguyên nhân anh vội vàng rời khỏi trận đấu với Manse Rine là gì?”

“Chẳng lẽ là do anh từng bị y đánh bại cho nên cảm thấy không đủ tự tin để tham gia trận đấu này?”

“Có phải vào trận đấu trước anh đã bị thương?”

Một đồng âm thanh vang lên ở phía sau làm cho Juliano cùng Fiez cảm thấy khó chịu.

Thấy Juliano trầm mặc, khối không khí lạnh cũng bắt đầu lan ra, các phóng viên nhanh chóng dời tầm mắt, đưa microphone về phía Fiez đang đi xuống bậc thang.

“Là bạn tốt của Lars tiên sinh, đối với chuyện anh ấy rút lui khỏi trận đấu, anh có cảm tưởng gì?”

“Anh có thể tiết lộ một chút nguyên nhân mà Lars tiên sinh rút khỏi trận đấu hay không?”

“Nếu như hiện tại anh muốn an ủi Juliano Lars tiên sinh, anh sẽ nói câu gì?”

Ở trong giới tennis Fiez ít được chú ý, tuy một năm đã tiến bộ rất nhanh, được không ít tuyển thủ nổi tiếng thừa nhận, nhưng bị nhiều phóng viên vây quanh đưa ra một đồng lớn câu hỏi như vậy, chẳng những khiến cậu không biết làm thế nào mà cảm giác áy náy đối với Juliano cũng không ngừng dâng lên.

“Xin lỗi...Nếu không phải tôi...” Giọng thì thào của Fiez làm các phóng viên yên tĩnh lại, lúc này Juliano cũng xoay người đẩy mấy phóng viên ra, nắm lấy tay Fiez.

“Cậu nhanh một chút, còn chậm chạp như thế lúc vào tới nhà ăn sẽ không còn chỗ nữa!”

Các phóng viên đành phải nén lại lòng hiếu kỳ, nhìn hai người rời đi ngày càng xa nhưng cũng không dám ở trong khối khí lạnh Juliano tiếp tục hỏi thêm gì nữa.

Ngồi trước bàn ăn, Fiez nhìn thấy Juliano cầm dao quét bơ lên bánh mì đưa qua cho mình, trong lòng như đau lên từng cơn. Juliano buông dao ăn xuống, nghiêm mặt nói: “Cậu đừng áy náy nữa!”

“Tôi cũng không muốn như thế!” Fiez cúi đầu.

“Đối với tôi mà nói, chỉ cần cậu thắng được Manse Rine thì cũng giống như tôi đã thắng, bởi vì tôi và cậu rất giống nhau!”

Fiez ngẩng đầu lên, vô tình nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng dưới ánh đèn trong nhà ăn của Juliano.

“Nếu như lúc này là Claude đứng trên sân bóng, người hầu như không còn đối thủ nào nữa, cậu cho rằng anh ta vì cái gì mà tiếp tục cầm lấy vợt đập bóng?”

Fiez ngẩn người, bỗng nhiên tâm trạng nặng trĩu của cậu rơi vào một chiếc nệm thật mềm mại, chỉ thấy nhẹ nhàng, dễ chịu. Cậu cầm ổ bánh lên, cắn một ngụm, mỉm cười, “Trận tiếp theo là Mathilde!”

Lúc này Mathilde đang ở trong nhà ăn nhàn nhã hưởng thụ món bơ đậu phộng bỗng nhiên hắt xì một cái.

Về tới phòng, Toby đang ăn mì Ý ngẩng đầu lên nhìn Fiez, lộ ra một nụ cười quyến rũ, “Ây, nhóc, cuối cùng tâm tình của cậu đã ổn định lại!”

Fiez ngượng ngùng, cười cười, “Đúng vậy, nếu Claude thấy anh đang ngồi ăn mì như thế, nói không chừng anh ta sẽ cho tôi một trận vì tội ngược đãi huấn luyện viên!”

Đêm hôm đó, Fiez ngủ rất ngon, cho đến buổi sáng hôm sau cùng Mathilde gặp trên sân đấu.

“Ha ha, Fiez, đã lâu không gặp! Tuy nhiên trận này cậu sẽ không dễ dàng thắng tôi như trước đâu nha!” Mathilde cười cười.

Fiez cũng cười cười, cậu vẫn rất tôn kính vị tiền bối đã từng chỉ dạy mình rất nhiều điều này, “Tôi cũng rất chờ mong trận đấu với anh, bởi vì khi đó tôi sẽ học được rất nhiều thứ hữu ích, tuy nhiên tôi tuyệt đối không thua!”

Mathilde ngẩn người, Fiez của hôm nay làm cho y cảm thấy như bị áp bách, không khỏi thì thào, “Thật là, ở cùng với Juliano một thời gian, cậu cũng trở nên đáng ghét giống y như cậu ta!”

Bắt đầu từ cú phát bóng đầu tiên khiến mọi người sợ hãi, Mathilde liền hiểu được trạng thái của Fiez hôm nay rất tốt, smash cùng Lob nối tiếp nhau, tốc độ gọt bóng, tạt bóng, tấn công, phòng thủ quá mức tự nhiên, tuy là Mathilde đã sớm có dự cảm, cậu nhóc mà y gặp trên sân đấu lần trước đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng cho tới lúc này, y mới hiểu được, hiện thực cùng dự đoán của y cách nhau rất xa.

Một cú đập bóng thật mạnh dừng ngay trước mặt y, thiếu chút nữa Mathilde không đập lại kịp, tiểu tử thôi, cậu cho là sẽ dễ dàng thắng tôi như vậy hay sao! Bóng dừng ngay bên chân phải Fiez, Fiez lập tức nghiêng người đập bóng lại, trận đấu cứ tiếp tục kéo dài, cả hai người đều bước vào thế hòa hai đều.

Mathilde hít sâu một hơi, cậu nhóc này đã lớn dần làm cho người ta cảm thấy rất áp lực, nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất may mắn, ít ra mình có thể tập trung toàn bộ tinh thần phát huy hết khả năng của mình.

Cuối cùng cũng đến set quyết định, Fiez cũng không vì ở những set trước tiêu hao nhiều thể lực mà lộ ra thần sắc mệt mỏi, đương nhiên, sức chịu đựng của Mathilde cũng rất lớn. Với kinh nghiệm lâu năm của y trong việc khống chế bóng, y luôn đưa bóng đến những vị trí mà Fiez khó có thể ứng phó kịp, tuy nhiên khả năng phán đoán của Fiez ngay cả Toby cũng phải khâm phục, chỉ trong nháy mắt cậu đã nhanh chóng lao đến nơi mà bóng đi tới, nếu những tuyến thủ khác thấy khó mà bỏ qua thì cậu lại cố chấp đuổi theo, điều này làm Mathilde thật đau đầu. Đến ván cuối cùng, tuy Mathilde dẫn trước hai điểm, nhưng y lại cảm thấy không an tâm, đối diện với y là vẻ mặt bình tĩnh của Fiez, y rất hiểu, nếu cậu nhóc này không nắm chắc phần thắng sẽ không bình tĩnh như thế.

Quả nhiên như Mathilde đã đoán, Fiez nhanh chóng san bằng hai điểm này, đưa hai người vào thế cân bằng.

Một lát sau, Fiez cẩn thận dụ Mathilde bỏ nhỏ, trong nháy mắt lại đập bóng qua bên người Mathilde.

Mathilde bật cười, chỉ có Fiez mới có thể đánh ra một quả vừa phiêu lưu vừa phần khích như vậy. Lúc này điểm thi đấu lại nghiêng về phía Fiez. Mathilde tự nhủ với mình, phải phòng thủ, phải phòng thủ...nếu không sẽ tiêu liền.

Lực phát bóng của Fiez vô cùng mạnh mẽ, Mathilde cũng dùng hết toàn bộ sức lực của mình, một bóng này rất có phong thái của Toby, tuy nhiên, Mathilde tốt xấu gì cũng đã thi đấu cùng Toby gần mười năm, sao có thể dễ dàng bỏ lỡ một bóng như thế, bóng bị đập trở về, tốc độ rất nhanh, đánh thẳng về phía Fiez, Fiez nghiêng qua, đập bóng trở lại, Mathilde tạt bóng qua, Fiez lại gạt bóng tới, Mathilde đành phải tiến lên phía trước cứu bóng, lúc ý ngược mặt lên, Fiez cũng đã đi tới phía trước, đột nhiên đập bóng về phía bên trái y.

Mathilde đứng trước lưới banh, chống đùi, thở phì phò, cúi đầu cười rộ lên.

“Fiez, tôi nghĩ không phải do tôi già...Mà là cậu trưởng thành quá nhanh...”

Fiez ngẩn ngơ, đưa tay qua cầm lấy tay Mathilde, “Như vậy không tốt sao, về sau trong sự nghiệp tennis của anh sẽ ngày càng phần khích hơn!”

“Tiểu tử thôi!” Mathilde cố tình bóp chặt tay Fiez, Fiez đau đến lông mi đều dựng ngược cả lên.

Vào thời khắc đó, Fiez đã biết chắc, đối thủ trong trận sau của mình sẽ là tuyển thủ người Nga xếp ở vị trí thứ ba trong bảng xếp hạng thể giới - Manse Rine.

55. Chương 55

Trở lại phòng khách sạn, Fiez vọt vào tắm rửa rồi rơi vào giấc ngủ nặng nề, cậu biết đến tối Toby sẽ bắt đầu “lên lớp” cho mình. Không biết đã ngủ mấy tiếng đồng hồ, lúc tỉnh dậy, bầu trời đã bắt đầu tối đen lại, Julianio đang ngồi bên giường, bàn tay vuốt ve chân mày cậu, nói khẽ: “Tỉnh!”

.

Fiez gật gật đầu, ngồi dậy, “Toby đâu?”

“Đi gặp Claude, anh ta nói trong suốt thời gian này anh ta hầu như không có thời gian trò chuyện với Claude nhiều!”

Fiez cười cười, “Tôi biết ngay mà!”

Tuy nhiên, thật bất ngờ là Toby và Claude đi “trao đổi tình cảm” thế nhưng trước bữa tối đã trở lại, thế là cuộc nghiên cứu và thảo luận về Manse Rine cũng chính thức bắt đầu.

Trong phòng nồng nặc mùi pizza, còn có cả mùi chocolate ngọt ngào.

Toby phóng hình ảnh Manse Rine phát bóng lên thật lớn, quay đầu lại nói với Fiez, “Cố gắng quan sát cách anh ta tạt bóng!”

Mà trong trận đấu này, đối thủ của Manse Rine chính là Julianio.

“Lực tạt bóng của anh ta khá lớn, hơn nữa cũng không chú ý đến góc độ cùng điểm rơi bóng cho lắm, giống như đang muốn dùng tốc độ quấy nhiễu tiết tấu của đối phương!” Sau khi Fiez xem xong set thứ nhất, quay sang nhìn Toby.

“Nếu nói như vậy, sao anh ta có thể thắng được Julianio?” Ý của Toby là bảo Fiez tiếp tục xem nữa, “Nên biết rằng tốc độ và sức mạnh của Julianio ngay cả Claude đều cảm thấy rất đau đầu, nếu là dùng lực đấu lực, tốc độ đấu tốc độ, Julianio sẽ không thua!”

Fiez nhíu nhíu mày, bắt đầu quan sát màn hình tiếp. Rất lâu sau, Fiez quay đầu lại nhìn Julianio, “Đợi đến khi sức lực cùng tốc độ của đối phương do ứng đối mỗi mệt mà giảm xuống, anh ta lại bất ngờ đánh ra một quả thật chuẩn làm cho đối phương không kịp thu lại tốc độ đã bật ra?”

“Đây là một điểm khá quan trọng!” Julianio gật gù đầu.

“Khá bình tĩnh, thấy rõ lực cả hai phía, không dễ dàng rơi vào trong cạm bẫy của người khác. Chẳng hạn như Julianio đưa bóng đến gần người anh ta dụ anh ta đánh trái tay nhưng anh ta lại hạ thân tạt bóng qua lưới...” Trong lòng Fiez thầm đổ mồ hôi lạnh, những bẫy rập của Julianio đều bị đối phương nhìn thấu hết, nếu là chính cậu, e là không thể đánh được những đường bóng hay như thế.

“Đúng vậy, chính là điểm ấy! Khiến tôi và Claude gặp phải Manse Rine đều cảm thấy rất mệt mỏi, người này không phải dễ rơi vào bẫy thế đâu!”

“Vậy các anh đối phó anh ta như thế nào?” Fiez thuận miệng hỏi một câu.

“Tùy theo tình huống mà đập bóng!” Toby cũng giống như đang tùy tiện trả lời một câu.

Hai ngày sau là trận đấu cùng Manse Rine, không ngờ lúc này lại nhìn thấy Claude.

“Tôi còn nhớ trận đấu của anh là vào chiều nay nha!” Fiez kinh ngạc.

Claude nở một nụ cười tao nhã, “Bất kể là Manse Rine hay là Fiez cậu, cũng đều có thể trở thành đối thủ trong trận chung kết với tôi, nên tôi đương nhiên phải cẩn thận quan sát rồi! Tuy nhiên, thành thật mà nói, tôi rất mong có thể chạm mặt với cậu trong trận chung kết!”

“Hử? Là bởi vì huấn luyện viên của tôi là Toby sao?”

“Ha ha...” Claude thở dài một hơi, “Đấu với Manse Rine sẽ làm tôi mất đi không ít nhiệt tình với tennis, bởi vì đối phó với anh ta y như đang vật lộn, rất mệt mỏi! Ngược lại, nếu đối thủ là Fiez cậu, có thể sẽ càng khó đối phó hơn Manse Rine, bởi vì cậu giống như một khối xốp, chỉ cần thấm vào một chút nước sẽ bành trướng đến kinh người, bên cạnh đó lại khơi gợi lên dự vọng chinh phục của người khác!”

“Tôi sẽ cố gắng hết mình!” Fiez nở một nụ cười, kỳ thật trong lòng cậu đang rất khẩn trương, đây là trận đấu một người đánh nhưng quyết định vận mệnh cho cả hai người, nếu như cậu thua, như vậy có nghĩa là Julianio cũng thua, nghĩ đến chuyện này, không hiểu sao tim Fiez lại nhói lên.

Đầu bị gõ một cái, Fiez ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt bình tĩnh của Julianio.

“Chỉ cần làm tốt Fiez Khidr là được rồi! Nhớ rõ mục đích cầm vợt tennis, không phải vì thắng thua trong từng ván đấu!”

Fiez mở to mắt, nhìn về phía Julianio...Đúng vậy, mình là Fiez Khidr, mỗi ván đấu của mình không phải vì thắng thua, mà là vì qua những ván đấu ấy mình có thể phá được giới hạn của chính mình, đi càng xa càng cao hơn.

Fiez nhìn Julianio mỉm cười, giơ giơ tay lên, nói khẽ, “Như vậy, tôi đi, nhớ ở chỗ này chờ tôi!”

Trong giới tennis, Manse Rine cũng được xếp vào một trong những tuyển thủ có thân hình cao lớn, với chiều cao hai mét đó, nếu đi bên ngoài sân tennis nói không chừng người ta còn hiểu lầm là vận động viên bóng rổ, cái mũi vừa cao vừa lớn làm người ta có cảm giác y có chút khờ khạo, trên cảm y có rất nhiều râu nhìn vào rất có tư thái của một người đàn ông thành thực, mấy hôm trước mami của Fiez còn gọi điện thoại nói cảm thấy Manse Rine thật gợi cảm, đương nhiên, đối với Fiez mà nói, phụ nữ là một loài động vật không thể nói lý.

Ở ván đầu tiên, Fiez phát bóng, Fiez hít sâu một hơi, bắt đầu từ lượt bóng đầu tiên nhất quyết không thể lơ là!

Quả này tốc độ kinh người, Manse Rine ở đối diện nghiêng người qua nhưng lại không cứu được bóng, điểm đầu tiên của trận đấu Fiez cứ như thế mà lấy được. Manse Rine nhú nhú mày, xem ra y chưa thật sự hiểu về Fiez nhiều lắm.

Lần thứ hai, Fiez lại phát bóng qua lưới, Manse Rine chạy nhanh tới, mạnh mẽ đập bóng lại, ở đối diện, Fiez cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đập lại bằng cú đánh thuận tay, góc độ không tồi nhưng tiếc là lực không chế bóng lại không đủ, ra ngoài.

Qua một hồi đánh qua, phản đập lại, Fiez và Manse Rine bắt đầu nắm bắt được lực lượng cùng tốc độ của nhau.

Lúc này, Fiez có thể thích ứng được sức lực của Manse Rine, không ngừng đập bóng về phía đường biên, áp chế Manse Rine lên lưới, hơn nữa còn hạ tiết tấu cùng tốc độ của y xuống. Tuy nhiên, đối với sự áp chế của Fiez, Manse Rine đột phá cũng không vất vả lắm, kiên nhẫn đánh trả lại từng lượt bóng, Fiez biết đối phương đang chờ mình tạo ra sai lầm. Manse Rine không thể tiến lên phía trước, mà Fiez cũng bị y dời lên, sau đó, Manse Rine tung ra một cú trái tay đưa bóng sát qua người Fiez, Fiez tạt bóng trở qua, đường bóng này khá thấp, Manse Rine chạy tới bóng cũng vừa qua khỏi lưới, y cúi người xuống đập ngược trở lại, Fiez bật lên dùng cú smash, Manse Rine không cứu được bóng. Trong lòng Fiez vẫn còn sợ hãi, từ đường biên đến phía trước, vậy mà Manse Rine vẫn còn có thời gian cứu được bóng, điều này chứng tỏ năng lực phản ứng cùng tốc độ của y đúng thật là kinh người, hơn nữa thân hình cao lớn kia cũng không khiến cho động tác của y trở nên nặng nề.

Ở set thứ nhất, Fiez thắng với tỉ số 6:4 nhưng điều này cũng không khiến cậu cảm thấy thoải mái, qua một set, thể lực của hai bên đều tiêu hao rất nhiều, không biết đến sau cùng sẽ như thế nào đây.

Vào set thứ hai, đường bóng của Manse Rine càng trở nên phức tạp, nặng nề, lực chặn bóng trước lưới ban đầu khiến người ta không thể khinh thường, thêm vào đó là những cú bật đập bóng lên cao bất ngờ cùng những cú bả nhỏ khiến đối thủ khó lòng phòng bị. Thần kinh mẫn cảm của Fiez vừa phải thừa nhận công kích của Manse Rine, đồng thời phải cẩn thận đặt bẫy y, giống như Toby và Juliano đã đoán, Manse Rine đúng là không dễ dàng gì có thể kéo vào bẫy. Sau hai lượt bóng đi về hai bên góc trái phải, đột nhiên lại đưa bóng về phía đường biên trên, không ngờ Manse Rine lại dùng cú Lob phá vỡ chiếc bẫy của Fiez, khiến Fiez đang ở phía trước phải chạy nhanh về phía đường biên, tuy rằng kịp đáp trả lại nhưng đường bóng phản lại không tốt, bị Manse Rine đập bóng trở lên đường biên trên, Fiez không chạy đến kịp. Cứ như thế, với tỉ số 3:6 cùng 4:6, Fiez bị Manse Rine hạ cả hai set.

Không hổ là đối thủ đã đánh bại Juliano, muốn thắng y đúng là một chuyện không dễ dàng chút nào, tuy nhiên.....Mình không thể thua, tuyệt đối không thể thua, Fiez ngẩng đầu lên, nhìn thấy Juliano đang ngồi trên khán đài nhìn mình.

Nếu anh có thể vì tôi mà bỏ cả trận đấu, vậy tôi sẽ vì anh mà thắng nó.

Fiez nắm chặt vợt bóng trong tay, câu nói của Juliano như vang vọng bên tai cậu: “Làm tốt Fiez Khidr!”

Đúng vậy, mình là Fiez Khidr, mình đã từng đấu với điểm rơi bóng tuyệt vời của Toby, những cú gọt bóng sắc bén cùng sức bật mạnh mẽ của Juliano, sự bình tĩnh phân tích rõ tình huống của Mathilde...Nhưng không có bất kì ai chỉ trong những đòn đơn giản như vậy đã có thể hạ được mình!

Fiez xoay xoay bóng trong tay, ném nó lên không trung, phát ra một đường bóng xinh đẹp khiến Manse Rine phải vất vả chạy nhanh tới đập lại, mà lúc này Fiez cũng đã tiến lên phía trước, bật lên không trung đập bóng về một góc khác bên đường biên của Manse Rine.

Tôi muốn thắng, tôi muốn khoảng cách giữa tôi và anh ấy ngày càng gần, ai cũng đừng nghĩ có thể ngăn cản!

56. Chương 56

Vào set thứ tư, Fiez bắt đầu tấn công quyết liệt, khiến Manse Rine phải chạy tới chạy lui liên tục, tốc độ cùng sức lực của y vẫn như trước, nhưng điểm chính xác khi bóng rơi cũng bắt đầu giảm xuống, đến lúc này tỉ số đã vào thế hòa hai đều. Fiez kéo kéo áo thể thao, nhớ tới câu nói của Toby vào đêm trước.

“Tùy theo tình huống mà đập bóng!”

Đúng vậy, cho dù Juliano có đặt ra những cái bẫy tinh vi cỡ nào cũng chưa chắc có thể ám toán được Manse Rine, vậy mình sao phải cố chấp tính toán hạ bẫy nữa làm gì? Chỉ bằng tùy theo tình hình trận đấu mà phối hợp tấn công, phòng thủ, không cần phải tính toán nhiều, chỉ cần tùy cơ ứng biến, cũng có thể tránh khỏi cái bẫy do Manse Rine đặt ra.

Trận đấu vẫn tiếp tục tiến hành, lúc này Manse Rine cũng dần dần phát hiện mình không dễ dàng gì mà đoán được đường bóng của Fiez, ngược lại vào những thời điểm bất ngờ còn bị cậu phản một đòn trở tay không kịp. Những cú tạt bóng của Manse Rine vừa vuông góc vừa mạnh mẽ, nhưng Fiez lại có thể xem như những đường bóng chuẩn phản đập trở qua lưới, để làm được như vậy cần phải có nhãn lực tốt phối hợp với sức bật cùng sự dẻo dai khá cao. Fiez gọt bóng về phía đường biên khiến Manse Rine không khỏi ngạc nhiên, tuy là y có nghe nói huấn luyện viên của Fiez là Toby, nhưng nếu Fiez không có thực lực cùng thiên phú, chỉ sợ Toby có lợi hại đến đâu đi chăng nữa cũng không thể luyện cho cậu có khả năng đánh ra đường bóng chính xác như vậy. Quả bóng Fiez đánh ra xoay tròn mạnh mẽ, độ cao cùng góc độ đều khiến Manse Rine phải dùng hết sức để đánh trả, tuy rằng đã khá chật vật để đánh trở về nhưng đường bóng vẫn rất chuẩn, Fiez lại đập bóng đến sát bên người Manse Rine, sau lại gọt bóng trái tay, điều này khiến Manse Rine trở nên luống cuống.

Cậu nhóc này thật đáng sợ, cậu ta giống y như Mathilde ghim chặt đối thủ, tìm hết tất cả các khe hở để tập trung tấn công vào đó, cậu ấy cũng có năng lực khống chế bóng cùng thị giác tốt như Toby, thậm chí lúc cậu gọt bóng còn làm cho y sản sinh ra một ảo giác, giống như đứng trước mặt y là “Băng đao” Juliano...Có phải chính mình rồi đây cũng sẽ trở thành dinh dưỡng giúp cậu bé này lớn dần lên?

Đến ván cuối của set thứ tư, Fiez ở cuối đường biên bật lên thật cao, Manse Rine chạy thật nhanh về phía trước, chẳng lẽ cậu nhóc này muốn dùng cú smash? Khoảng cách quá xa mà!

Đợi đến khi Manse Rine hiểu ra, Fiez đã đánh ra một cú Lob tuyệt đẹp, góc độ của bóng làm cho người ta phải há hốc mồm ra không nói được câu nào.

Cuối cùng cũng đến set quyết định! Fiez thở phì phò, cậu biết bản thân đã rất mệt, bất kể là thân thể hay là tâm linh, nhưng đây không phải là lúc có thể thả lỏng. Còn Manse Rine cũng thật kinh ngạc khi thể lực của mình giảm xuống đến gần như cạn kiệt như thế, trừ Toby và Claude, cộng với Juliano vừa gặp ở giải đấu năm nay, y chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ gặp phải đối thủ khiến mình vào set cuối cùng mà lại mệt như vậy.

Kiên trì một chút nữa, Fiez, phải tiếp tục kiên trì.

Fiez kéo cổ áo lau lau mồ hôi trên mặt mình, cậu có thể cảm giác được ánh mắt trầm ổn vững vàng như thái sơn đang ở phía sau nhìn mình, đây là trận đấu của tôi và anh, tôi sẽ không thua!

Đối mặt với cú phát bóng vô cùng mạnh mẽ của Manse Rine, Fiez cắn răng tiến lên, gạt bóng thuận tay, bóng bay về phía bên trái Manse Rine, mới vào ván đầu tiên của set mới mà đã ăn ngay quả return ace khiến mọi người đều sợ hãi. Nhưng Manse Rine cũng không cam yếu thế, đánh lại một cú bóng thẳng, mạnh mẽ đến mức như muốn bật văng cả vợt của Fiez ra, sau đó lại gạt bóng qua phía bên trái Fiez khiến động tác của cậu mất cân đối, đập bóng chạm vào lưới. Trận đấu vẫn kéo dài cho tới ván tie-break, tuy rằng lúc này đối với người có sức trụ dẻo dai như Manse Rine mà nói càng thêm có lợi, nhưng Fiez lại ép chặt y, khiến Manse Rine không khỏi cảm thấy kính nể đối với tuyển thủ nhỏ tuổi nhưng quyết tâm không nhỏ này.

Một bóng cuối cùng, Manse Rine đập bóng lên đường biên trên, Fiez lập tức xoay người chạy nhanh tới, nhưng bóng lại cách quá xa, Fiez vợt mạnh lên, trong nháy mắt theo bản năng phối hợp động tác giữa cả vai cùng cánh tay, trong ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người tung ra một quả bả nhỏ giành lấy kết quả cuối cùng.

Fiez quỳ rạp trên mặt đất, thở nặng nề, cậu thật sự là mệt muốn chết đi được, gần một phút đồng hồ sau, Fiez mới từ từ đứng dậy, bắt tay với Manse Rine đang đứng ở đối diện.

“Cậu rất tuyệt vời!” Manse Rine dùng giọng Nga nói tiếng Anh, nhưng lúc này Fiez chỉ còn biết thở phì phò gạt đầu tỏ lòng cảm ơn.

Fiez run rẩy trở về phòng ngủ, tay cậu run đến nỗi ngay cả chai nước khoáng cũng mở không ra.

Sau đó, có người cầm lấy chai nước, mở nắp, đưa tới trước mặt Fiez.

“Tôi đã thắng Manse Rine rồi sao...Anh ta xếp vị trí thứ ba đó...” Fiez ngẩng đầu lên, cảm thấy mình giống như đang nằm mơ.

Ngón tay đối phương từ từ nâng cằm Fiez lên, khẽ vuốt ve, “Đúng vậy, cậu thắng!”

“Đúng, chúng ta thắng!” Fiez cười sáng lạn.

Hai tay đối phương nâng mặt Fiez lên, khẽ đẩy mở tóc dính đầy mồ hôi của cậu ra, cẩn thận chạm vào bờ môi cậu, “Cậu chói mắt như vậy, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cậu...Làm tôi cảm thấy lo lắng, cũng cảm thấy thật vinh hạnh!”

“Ha ha...Nhưng trong mắt tôi, anh cũng rất chói mắt...” Tiếng của Fiez biến mất trong nụ hôn của Juliano, không bá đạo như trước, mềm nhẹ, dịu dàng giống như cậu là món bảo vật dễ vỡ mà anh cất giấu trong

lòng.

“Thêm một lần nữa tôi lại hiểu được...Tại sao bản thân lại yêu cậu như vậy...” Giọng thổn thức của Juliano quanh quẩn bên tai Fiez.

Ngay khi Fiez ra khỏi phòng nghỉ, mới cảm thấy phóng viên nhiệt tình như thế nào.

“Lần đầu tiên bước vào trận chung kết một trong những giải đấu lớn của Grand Slam, cảm giác của anh thế nào?”

“Anh luôn đánh bại những đối thủ xếp cao hơn mình, nhưng đối thủ trong trận chung kết mà anh phải đối mặt là hoàng đế Claude, anh cảm thấy bản thân còn có thể tiếp tục sáng tạo kì tích hay không?”

Fiez gãi gãi đầu, “Trên sân tennis không có kì tích...Bất kể là tôi hay Manse Rine, chúng ta chỉ biết đi về phía trước mà thôi!”

Ngay khi Fiez bị các phóng viên vây đến không biết phải làm thế nào, Claude lại đi ra cứu cậu một mạng.

“Hi, Fiez, tôi chờ biểu hiện của cậu trong trận chung kết đó!” Claude đứng cách đó không xa phất phất tay, các phóng viên liền chạy nhanh lại quần lấy ý, thấy Claude nháy nháy mắt, Fiez vội vàng leo lên taxi chạy trốn chết.

Trở về khách sạn, Fiez lập tức vùi đầu vào ngủ, nhưng lúc cậu tỉnh dậy, lại thấy mình mặc đồ tắm nằm trên giường.

“Ai nha! Trận đấu của Claude!” Fiez ngồi dậy, cầm lấy cái đồng hồ trên đầu giường nhìn nhìn, đã năm giờ hai mươi rồi, e là trận đấu đã kết thúc. Nhìn quanh phòng, Fiez phát hiện người đang nằm trên giường đối diện với mình không phải Toby mà là Juliano.

Anh nghiêng người, chống đầu, nhìn Fiez, “Đừng lo, Toby đã giúp cậu ghi hình lại. Đến tối chúng ta có thể cùng nhau xem!”

“Ồ...” Fiez thả lỏng xuống, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, “Ai nha! Là anh tắm cho tôi?”

“Đương nhiên, dù sao cũng không phải chưa từng thấy!” Juliano lơ đãng đứng dậy, khoác áo sơ mi vào, “Toby đã đổi phòng với tôi, để cho tôi ở cùng cậu hai ngày!”

“Hả?” Fiez ngẩng đầu lên.

“Đừng lo lắng, trước khi trận chung kết kết thúc, tôi sẽ không đối với cậu như vậy!”

“Ai lo lắng chuyện này chứ!” Fiez nhìn Julianano rống lên.

Đến bữa tối, Fiez cảm thấy mình rất đói, ăn cũng nhiều hơn bình thường gấp mấy lần. Julianano chỉ từ từ cắt từng miếng thịt bò rồi lại từ từ cho vào miệng, ngẫu nhiên sẽ ngừng lại nhìn Fiez đang ăn như một đứa nhỏ.

Đêm nay trên báo thể thao có đăng bài phỏng vấn của Manse Rine, Fiez nhìn nhìn rồi mỉm cười, Julianano ngồi đối diện nhìn thấy liền hỏi: “Cái gì khiến cậu vui vẻ như thế?”

“Manse Rine nói, không ngờ trong số các tuyển thủ trẻ hiện nay ngoài Julianano Lars, còn có Fiez Khidr khiến cho người ta không thể khinh thường!”

“Anh ta chỉ đang khen cậu mà thôi!”

“Nhưng, tên tôi và anh đều có trong một câu nha!”

Juliano ở đối diện ngây ra, nhìn hai tròng mắt thiếu niên trước mặt như đang phát sáng, tự nhiên cũng trở nên rất dịu dàng, nói khẽ: “Đồ ngốc, chúng ta vốn đang ở cùng nhau mà!”

Đến tối, hai người ngồi trước TV xem Claude đấu với Pals, Claude đã đánh bại Pals bằng tỉ số 3:1.

Fiez thở dài một hơi, nhìn Julianano đang ngồi cạnh bên, “Claude ngày càng trở nên lợi hại!”

“Khẩn trương sao?”

Fiez lắc đầu, cười tươi, “Rất vui mới đúng, có thể thi đấu với một tuyển thủ như vậy, cảm giác như mình lại chạy nhanh lên phía trước!”

“Đúng là làm cho người ta thất vọng, nếu cậu nói khẩn trương, tôi có thể an ủi cậu!”

Fiez ngây người, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng mình sắp thi đấu với Toby, khẩn trương không ngủ được, Julianano chui vào trong chăn “Trấn an” mình.

“Anh đang nghĩ cái gì thế!” Fiez lập tức túm lấy túi vớ to dùng ném vào mặt Julianano.

57. Chương 57

Sáng sớm thức dậy, Fiez tiếp tục nghiên cứu trận đấu của Claude và Pals.

.

Nói thật, Fiez không thể không bội phục năng lực phân tích của Toby, y cũng không trực tiếp chỉ ra những đặc điểm trong kỹ thuật của Claude mà bảo Fiez cẩn thận quan sát nguyên nhân Pals mất bóng, đặt biệt là lúc di chuyển cùng với khi đập bóng trái tay sẽ sinh nhiều sơ hở dẫn đến nhiều nguyên nhân gây mất bóng khác. Đây là chuyện mà không phải một tuyển thủ trẻ như Fiez có thể tự mình hoàn thành trong một hai ngày, nhưng Toby lại làm được, và có lẽ cũng chỉ có mình y mới làm được.

Nhìn vào băng ghi hình, Toby cũng nhắc tới, “Fiez, về mặt kỹ thuật thì những gì tôi có thể dạy cho cậu quả thật là có hạn, bởi vì kỹ thuật của cậu hiện giờ cũng đã khá hoàn thiện rồi, không có điểm nào có thể trở thành nhược điểm của cậu cả. Điều mà cậu cần chính là cùng những tuyển thủ đỉnh cao thi đấu để tăng thêm độ linh cảm đường bóng và kinh nghiệm cho bản thân. Qua trận đấu của cậu cùng Manse Rine cho thấy lực cánh tay và cổ tay của cậu cũng không thua gì anh ta, nhưng nguyên nhân khiến lực bóng anh ta đập ra mạnh hơn cậu là bởi vì lúc đánh anh ta đã nghiêng người về phía trước, cánh tay và khuỷu tay tạo thành lực bẩy khá lớn, nhưng cũng không phải chỉ có sức của cánh tay, mà là sức của cả toàn thân cũng được dồn vào vợt. Cũng giống như lúc cậu học cách phát bóng của tôi, tôi hy vọng cậu có thể học được cách phản đập của Manse Rine, có thể sử dụng hết toàn bộ sức lực của cả cơ thể!”

Xem xong băng ghi hình, Fiez nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra hình ảnh lúc mình cùng Claude giao bóng, Julianio ở một bên từ lúc bắt đầu xem trận đấu trên băng ghi hình tới giờ, vẫn luôn im lặng.

Cho đến giữa trưa, bụng của Fiez giống như chiếc đồng hồ báo giờ vô cùng chính xác lại réo lên inh ỏi, Julianio vuốt nhẹ lên mái tóc Fiez, ý bảo cậu ra ngoài ăn cơm.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào con suối giả chảy róc rách trong hồ phát ra ánh sáng rực rỡ, trên con đường đá không ít những đôi tình nhân trẻ tuổi mười ngón tay đan xen vào nhau, lần vấy theo động tác bay lên, mấy nam nữ mặc lễ phục màu đen ở trong đám đông lặng lẽ kéo lên những cung bậc từ chiếc vĩ cầm.

Bọn họ đi ngang qua một quảng trường nhỏ, thấy những vị khách du lịch đang cùng nhau chụp ảnh lưu niệm, điều bất ngờ là những việc tưởng chừng như đơn giản như thế lại tỏa ra một hơi thở nghệ thuật thật tự nhiên. Fiez đứng một bên xem đến ngẩn người, cậu biết trên thế giới này ngoài tennis ra vẫn còn rất nhiều thứ tốt đẹp, chính là bản thân cậu không chịu bỏ ra thời gian để thưởng thức mà thôi.

Trên khuôn mặt cả nam lẫn nữ ở đó đều toát ra nụ cười say đắm, thỉnh thoảng còn ngửi thấy hương vị của Champagne lẫn vào trong không khí, là một buổi lễ rót rượu Champagne! Fiez đang muốn quay đầu lại hỏi Julianio xem có thể dừng lại xem hay không, lại phát hiện Julianio đang đứng cách đó không xa mua chả nướng và hot dog trên một quầy hàng lưu động.

“Cậu rất muốn xem phải không?” Julianio đặt cơm trưa vào trong tay Fiez.

Fiez ngăn người một chút rồi nở nụ cười. Hai thiếu niên ngồi trên quảng trường vừa ăn chả nướng, uống cà phê giá rẻ, vừa xem vũ điệu tăng-go, bên người Fiez còn có một Juliano đang từ từ thưởng thức món chả, lúc này trong lòng Fiez bỗng cảm thấy như đã thỏa mãn rồi.

Ăn xong, hai người vẫn ngồi đó xem cho đến khi vũ điệu kết thúc, đôi chiến thắng sẽ nhận được một cặp Champagne lâu năm cộng với một số tiền thưởng cũng không cao lắm. Sau đó người dẫn chương trình hô lên một câu: “Mọi người mau cùng đến đây đi!”

Không ít người đi đường cùng du khách đã bị bầu không khí ở đó cuốn hút vào, bất kể bên cạnh là bạn bè hay là tình nhân cũng đều nắm tay khiêu vũ hòa lẫn trong tiếng nhạc, những động tác, những âm thanh khác nhau nhưng lúc này lại hòa vào nhau một cách kì lạ.

Fiez ngồi dưới đất ngẩng đầu lên nhìn động tác khiêu vũ có chút buồn cười của mọi người, nở nụ cười, sau đó cảm thấy tay trái của mình bị độ ẩm của một người khác bao trùm, quay đầu lại, Juliano khẽ nói với cậu: “Cùng nhau đi!” Fiez cảm giác mình bị kéo nhẹ lên, hòa vào trong đám đông.

Tiếng nhạc phát ra từ vĩ cầm không biết khi nào thì biến thành bài “Chỉ còn một bước nữa”, Fiez có chút ngưỡng ngừng cùng sợ hãi bị người khác nhìn thấy cậu đang thân mật với Juliano, lúc này Juliano lại kéo cậu lại, ôm sát vào lòng, nói khẽ vào tai cậu: “Giữa chúng ta...”

Lễ rót rượu tiến vào cao trào, hơn mười chai Champagne được khui ra cùng lúc, âm thanh “bang bang” vang lên giống như pháo hoa, làm ù cả tai Fiez.

“Juliano! Vừa rồi anh nói gì?” Fiez hỏi lớn lên.

Bên cạnh, không ít người bị Champagne bắn vào người ướt đẫm, cười vang cả lên.

Juliano dựa sát vào Fiez, đôi môi nhanh chóng chạm vào môi Fiez, nhanh đến nỗi làm cho người ta không phản ứng kịp, mặc dù chỉ trong títt tắt nhưng xúc cảm mềm nhẹ đó tựa hồ vẫn còn lưu luyến trong tâm trí của Fiez.

Fiez nghĩ mình hẳn là nên làm theo thói quen, thủ thế đập anh ta một trận, nhưng không hiểu sao lúc này cậu lại ngậy ra để Juliano tùy ý nắm lấy tay mình, rất lâu, rất lâu, lâu đến như thiên trường địa cửu.

Đêm đó, Juliano không có “An ủi” hay “Quấy rầy” Fiez, nhưng cậu vẫn ngủ rất ngon, ngon đến không giống như một đêm trước trận chung kết giải đấu Grand Slam.

Chín giờ rưỡi sáng hôm sau, Fiez tạm biệt Juliano, đeo túi vọt bước vào sân thi đấu, hai người không nói gì, Juliano chỉ ngâm khẽ khúc nhạc ở quảng trường ngày hôm qua.

Âm thanh trầm thấp nhưng lại tao nhã, chỉ còn một bước nữa.

Claude đứng ở đối diện nở nụ cười chín chắn.

“Fiez, tôi sẽ không để cậu thắng được tôi!” Ngữ khí bình tĩnh, không có chút ý tứ khiêu khích hay khinh thường gì.

Fiez nở nụ cười đáp lại: “Vậy hãy để tôi xem bản lĩnh của anh đi!”

Trận đấu bắt đầu, Claude phát bóng trước.

Claude quả nhiên là một thiên tài “Săn người”, đường bóng biến hóa rất nhanh, làm cho Fiez cảm thấy có chút khống chế không được, khó có thể đạt được điểm rơi bóng chính xác như bình thường. So với Toby, Claude càng am hiểu việc điều tiết nhịp độ trong trận đấu hơn, trong lúc di chuyển tới lui thường tạo ra nhiều sơ hở để y tấn công vào. Tuy rằng liên tục mất điểm, nhưng Fiez cũng không nôn nóng, thỉnh thoảng lại bất ngờ tung về phía Claude một đường bóng vô cùng hóc búa, khiến Claude không thể nào đón được, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn. Nhưng như vậy cũng không thể bù lại số điểm đã mất, tỉ số 3:6, Fiez thua ngay set đầu.

Không cần gấp, không cần phải cố chấp thoát khỏi cái bẫy của Claude, bởi vì cái bẫy của y không giống như Flavor, bẫy rất tự nhiên, nếu như vậy, mình cũng nên tự nhiên mà đáp lại.

Đến set thứ hai, Fiez phát bóng, cậu cũng không sử dụng đường bóng nhanh như chớp của mình, chỉ đánh bóng vào đường giữa sân, Claude cơ hồ không hề phán đoán mà đã chạy nhanh tới, xem ra y rất hiểu năng lực khống chế bóng của Fiez. Bóng rơi bên chân trái Fiez, đây là tình huống mà Fiez đã tưởng tượng trước đó rất nhiều lần, Fiez cũng không đập lại bằng khả năng gọt bóng như mọi khi vẫn làm, mà nhanh chóng lùi về phải hai bước, từ trái tay chuyển thành thuận tay, đánh ra một đường bóng sát bên người, Claude không thể không lùi lại, người nghiêng ra sau một tí, tạt bóng trở lên đường biên trên. Fiez lập tức chạy lên, đập bóng qua lưới, mặc dù Claude có nghĩ tới trường hợp Fiez sẽ đuổi kịp một bóng này, nhưng lại không ngờ lại nhanh đến thế, bóng Claude đập lại còn chưa kịp rơi xuống, Fiez đã bật lên tung một cú smash. Đuổi tới điểm bóng rơi, trong lòng Claude vẫn còn đang toát mồ hôi lạnh, không ngờ tốc độ cùng độ cao của cú smash này lại vượt ra ngoài dự đoán của mọi người như thế, tuy là tiếp được bóng, nhưng cũng không đập trở qua lưới được. Claude thầm thở dài một hơi, đúng là một đường bóng nguy hiểm nha. Tuy nhiên, theo như lời Toby đã nói, lúc đập bóng nếu mượn được độ cong của cơ thể sẽ nâng được rất nhiều mặt đặc biệt là có thể giảm đi những bước chân dư thừa. Tuy rằng tính ổn định không cao, nhưng đối với tuyển thủ có năng lực phối hợp tốt các bộ phận trên cơ thể như Fiez mà nói, đúng là càng làm cho đường bóng của cậu phát huy đến mức tối đa hơn.

Một lúc sau, Fiez thử khống chế lực tay của mình, Claude là một tuyển thủ rất giỏi quan sát, y đương nhiên biết lực bóng quay lại của Fiez tăng lên là vì nguyên nhân gì, cho nên ngẫu nhiên Fiez sẽ phối hợp đường bóng với độ nghiêng của cơ thể, nhưng chủ yếu dùng sức của khuỷu tay nhiều hơn, khiến lực bóng đập trở qua giảm lại, cũng làm cho Claude khó đoán được hướng bóng tới, đương nhiên cách này đôi khi cũng sẽ xảy ra tình huống vô cùng xấu hổ là bóng không qua khỏi lưới. Lúc này Fiez tạm dẫn đầu với tỉ số 2:1, nhưng cậu cũng hiểu với năng lực của Claude sẽ rất nhanh thích ứng được, cho nên ở trên sân đấu mà dùng những kĩ thuật chưa được tập luyện nhiều như thế này cũng không phải là hành động sáng suốt.

58. Chương 58

Fiez đương nhiên còn nhớ Toby đã từng nói với mình: Khi cậu đang cố vùng vẫy thoát khỏi tiết tấu trong tính toán của Claude, nói không chừng cậu lại đang rơi vào trong tiết tấu của anh ta.

.

Một khi đã như vậy, Fiez cũng quyết định bỏ qua cố chấp giành lại nhịp độ trận đấu của mình, dù sao thì Fiez cũng là một tuyển thủ có năng lực thích ứng tiết tấu trận đấu khá nhanh. Lực tạt bóng của Claude tương đối lớn, Fiez chạy nhanh đổi đỡ bóng, cậu biết một bóng này cũng không phải là sát chiêu của Claude, quả nhiên khi bóng bay qua ngang tai y, y đã nhanh chóng vọt tới điểm bóng rơi đập thẳng qua bên người Fiez, Fiez đoán chắc là Claude đã đoán trước mình sẽ dùng cú đánh trái tay gạt bóng trở lại, cậu cũng không hề thay đổi phương thức dự định của mình, gạt bóng trái tay đưa bóng qua lưới, Claude lại đập bóng ra phía sau Fiez, Fiez lùi nhanh về sau, bật lên dùng cú smash, bóng này dừng ở đường biên trên phía bên phải Claude, y chạy tới điểm bóng rơi đập trở lại, lúc này Fiez cũng đã đến vị trí gần điểm bóng rơi chờ đợi.

Đúng vậy, Claude có thể đoán được đường bóng của Fiez rồi phán đoán đủ kiểu phản đập lại, nhưng trong nháy mắt đường bóng mà Fiez đánh ra lại khiến Claude chỉ có thể dùng một cách duy nhất đập lại, Fiez lại tiến lên bỏ nhỏ, làm Claude phải đổi sang một chiến thuật khác. Fiez vẫn cẩn thận duy trì tình huống như thế, tuy nhiên, Claude lại nhanh chóng kiểm kẹp Fiez gắt gao, khiến cả hai đều bước vào thế chân vạc, set này kéo dài cho tới ván tie-break, ngay khi điểm số nghiêng về phía Fiez, tay Fiez như run lên.

Bình tĩnh...bình tĩnh lại, đây mới chỉ là điểm số chênh lệch lúc đầu chứ không phải là điểm quyết định.

Fiez dùng tốc độ cao phát bóng qua lưới, lực bóng quay về của Claude cũng cực mạnh, chỉ cần mình không để lộ một chút sơ hở nào, như vậy Claude sẽ không tìm thấy cơ hội. Fiez di chuyển tới điểm bóng rơi, nhướn mi lên nhìn thấy Claude hơi nghiêng người về sau, nếu như bóng này đánh thẳng vào đường biên dưới của y có lẽ y sẽ có cơ hội, không phải y đã sẵn sàng rồi sao? Fiez đập bóng trở qua phía bên phải đường biên của Claude, sau đó nhanh chóng chạy trở vào chính giữa, ở vị trí này này bất kể là Claude đập bóng lên đường biên hay tạt bóng sát qua người thì cậu cũng đều có lợi, ha ha, quả nhiên không hổ là Claude, thế nhưng lại tạt bóng xuống đường biên ngang! Fiez nhanh chóng lao tới điểm rơi bóng, một bóng này nhất định phải đập xuống đường biên ngang của y, nếu không y sẽ đập bóng trở lên phía trước, cậu sẽ không đuổi theo kịp, Fiez tạt bóng mạnh qua, bóng lướt qua đỉnh đầu Claude, Fiez cố gắng nắm bắt thời gian, chạy nhanh về phía trước, Claude cũng bật lên, ngay khi bóng còn chưa đạt tới độ cao tối đa đã đập trở qua, mà nghênh đón y chính là Fiez đã có mặt ngay phía trước tung ra một cú bỏ nhỏ cực kì xinh đẹp, Claude muốn chạy lên cứu bóng, nhưng lúc này bóng cũng đã rơi xuống đất, bật ra xa, vọt bóng không cách nào chạm vào nó.

Fiez thở ra một hơi, cậu đã giành được một set từ trong tay Claude.

Ở trên khán đài Toby nhìn cậu làm động tác tán thưởng, Juliano ngồi kế cũng làm một tư thế ôm quyền khâm phục.

Nhìn như rất bình tĩnh, kỳ thật trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Tôi sẽ cố gắng, Julianano, tính cả phần của anh.

Lúc đổi sân, Fiez thấy Claude hơi cúi đầu, thật rất khó nhìn thấy biểu tình như vậy trên người một người đầy tự tin như y, cũng không phải là nổi giận mà là đang âm thầm quyết tâm.

Sau khi vào trận, Fiez cảm thấy bản thân phải chịu áp lực trước nay chưa từng có, mỗi một bóng đều phải tính toán thật cẩn thận, nếu không sẽ khiến Claude bắt được sơ hở. Thần kinh của cậu trở nên căng cứng vô cùng, đập bóng, tạt bóng, gọt bóng, bật lên cao, đường bóng đánh trả phải biến hóa liên tục và trong sự biến hóa đó phải tìm ra được yếu điểm đột phá, hoặc là bị đối thủ đột phá.

Đây là Claude, Fiez cảm thấy mình có thể đánh trả lại mỗi một bóng của y, thậm chí còn có thể giành được ưu thế, tuy nhiên bất kể là giao tranh như thế nào, cậu cũng vẫn như trước không thể rút ngắn lại khoảng cách giữa hai người.

Mệt mỗi quá...Thật sự mệt mỗi quá...

Không phải về mặt thể năng mà là về phía thần kinh.

Những đường bóng đập trở lại của Claude luôn kéo dài không dứt, Fiez cảm thấy dường như mình đang bị vây vào thế bị động, khi cậu không ngừng muốn nhân cơ hội tiến lên, thì điểm số cậu mất đi lại càng nhiều. Quả thật cậu rất muốn buông lơ cho những toan tính, hoàn toàn làm theo cảm giác của mình. Ở set thứ ba, Fiez cảm thấy chính mình như hồng mất, điểm số hiện thời đã nghiêng về phía Claude.

Dù sao set này cũng không thể cứu kịp nữa, cứ như vậy đi, Fiez nuốt nuốt nước bọt.

Tâm trí của cậu như thoát ly khỏi não bộ, trước mắt bỗng hiện lên đám đông đang khiêu vũ, hơn mười chai Champagne bắn vào không trung, đối diện là Julianano đang kéo cậu sát vào người, cúi người, nói khẽ vào tai,

“Giữa tôi và cậu, chỉ còn kém một bước nữa thôi!”

Chỉ còn một bước nữa...Vậy sao có thể dễ dàng từ bỏ như thế chứ?

Vì thế trong khi mọi người đang khấn trương đến toát mồ hôi hột, Fiez lại lần lượt đánh trả lại các đường bóng của Claude, số điểm chênh lệch cũng bắt đầu được rút ngắn, lúc này Fiez cũng ý thức được, Claude ở phần lưới đối diện cũng không vì thế mà mất đi kiên nhẫn.

Đúng vậy, để có thể bước lên đỉnh cao khiến người ta phải ngửa mắt nhìn lên như thế, trước đó Claude cũng đã từng bị đánh bại ở rất nhiều trận đấu.

Quan sát y, Fiez, Claude có thể khiến cậu học được rất nhiều thứ.

Giống như cách y dùng cú gạt bóng qua sát bên người đến điều động đối thủ, cách gạt bóng cùng bỏ nhỏ khiến đối phương ở cách lưới rất xa không kịp đập bóng trở lại còn cả cái cách phối hợp các động tác cơ thể đánh lừa đối phương khiến đối phương tưởng y không cứu kịp bóng.

Dần dần, Fiez cảm thấy dường như mình đã bình tĩnh lại, bắt đầu phân tích đối thủ một cách rất tự nhiên.

Tuy rằng set này cậu vẫn thua, nhưng từ 5:1 đuổi tới 7: 5 thì cũng không đến nỗi tệ.

Đến set cuối cùng, đây cũng là set quyết thắng của Claude, tuy là y luôn dẫn đầu, nhưng Fiez cũng không cam yếu thế, luôn bám sát theo. Tỷ số 1:2...2:3...3:4...

Trận đấu này khiến cho người ta có cảm giác như hai tuyển thủ có cùng thực lực đang giằng co nhau. Claude bị Fiez gắt gao bám lấy khiến cho cả người mỗi nhừ ra, mà lúc này Fiez lại rất bình tĩnh, nhìn chăm chú vào từng động tác của Claude, ngay cả những cử động nhỏ như xoay khuỷu tay, nghiêng người đều rơi vào trong mắt giúp cậu phán đoán đòn kế tiếp của y sẽ là đường bóng thế nào, rơi ở đâu. Tuy Claude không để lộ chút sơ hở nào nhưng Fiez cũng đã học được cách vào những thời điểm bất ngờ giúp y tạo ra sơ hở. Điểm số bắt đầu lên tới năm đều.

Claude ẩn ẩn thái dương, gõ nhẹ vợt vào tay, đây là động tác mà Toby thường hay làm, sau đó cắn chặt răng, tiếp tấu của trận đấu cũng trở nên vội vã hơn. Một cú phát bóng tốc độ cao được đánh ra, thị giác của Fiez cũng bắt đầu phát huy hết khả năng, kết hợp với não bộ đưa ra kết quả phân tích trong chớp nhoáng, cơ thể cũng theo đó mà phản ứng, nhưng ngay khi cậu đập trở lại, Claude đã nhanh chóng đập trở qua bằng một cú gạt bóng sát bên người, Fiez đập bóng qua bên trái Claude, Claude cũng lập tức đập bóng lên đường biên ngang phía bên phải Fiez, Fiez chạy tới điểm rơi bóng gạt bóng lại, bóng còn chưa kịp rơi xuống đất, Claude đã vung vợt bỏ nhỏ ngay trước lưới.

Quá nhanh...

Thiếu chút nữa Fiez đã quên, trên lưng cậu là đoạn đường tiến vào chung kết bị đứt quãng của Juliano, nhưng trên lưng của Claude cũng đang mang theo cả giấc mộng tennis của Toby. Lại tiến vào ván tie-break, Fiez cẩn thận đánh trả, nhưng lại khó mà ngăn cản được sự cố chấp thắng thua của Claude.

Một bóng đó, Fiez đã dùng hết toàn bộ sức lực đánh ra, Claude lại dùng hết sức lực đuổi theo, cũng giống như Toby ngày đó, bóng bay qua sát bên lưới, Fiez nhanh chóng đáp lại bằng cú bỏ nhỏ, Claude lại dùng vợt móc bóng lên, Fiez đuổi theo, bóng rơi xuống đường biên, xoay tròn.

Claude quỳ rạp trên mặt đất, vợt tennis trên tay vẫn như trước bị y dùng hết sức nắm thật chặt, gian nan đứng lên, khi nghe trọng tài tuyên bố tên quán quân đã chiến thắng ở giải đấu Roland Garros, trên khuôn mặt y hiện đầy nét vui mừng.

Fiez ngơ ngác đứng trơ ra tại điểm rơi bóng, rốt cuộc sao lại như thế? Là may mắn hay là thực lực, trong lúc cơ thể hoàn toàn không giữ được cân bằng mà vẫn có thể đập bóng rơi đúng vào đường biên?

Ở đằng xa, Claude đã đi đến khán đài, Toby như không thể chờ đợi được nữa, tựa vào lan can vỗ tay chúc mừng trong tiếng hoan hô của mọi người.

Thật sự... Vẫn còn kém một bước nữa...

Fiez quay đầu lại, thấy Juliano đang ở trên khán đài nhìn mình, cậu thật muốn chạy nhanh qua bên đó, nhưng không hiểu sao bước chân cứ nặng nề.

Juliano nhảy từ trên khán đài xuống, đi tới, ôm Fiez vào lòng.

“Xin lỗi... Tôi thua rồi!”

“Không sao cả! 3:6, 7:5, 5:7, 5:7, cậu đã khiến Claude cảm nhận được cái gì là sức cùng lực kiệt!”

“Juliano, còn nhớ ”Chỉ còn một bước” không? Nhưng một bước này dường như rất khó vượt qua...”

“Không sao, tôi sẽ đi cùng cậu, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua!”

Đêm hôm đó, trên bìa tờ “Hồi Kịch” là hình ảnh Claude cùng Toby vỗ tay hoan nghênh và ảnh chụp Juliano ôm lấy Fiez, tuy trên tiêu đề là đang tán dương tình hữu nghị giữa các tuyển thủ với nhau, nhưng lại khiến cho người biết rõ nội tình - Mathilde đang cầm tạp chí nhếch miệng cười thâm, tuy nhiên cũng không thể phủ nhận, hình ảnh đó chân thật đến mức làm cho người xem cũng cảm thấy từng đốt ngón tay như đang nóng rần lên.

59. Chương 59

Về tới New York, Fiez cảm thấy cuộc sống của mình thay đổi rất nhiều, bởi vì Juliano đã chính thức vào ở chung nhà với cậu.

.

Cuộc hành trình mới cũng bắt đầu tiến đến gần, còn không đến một tháng nữa thì đến giải đấu Wimbledon (giải vô địch quần vợt Anh). Nhưng điều khiến Fiez bất ngờ là cậu lại được xếp vào tuyển thủ hạt giống số chín. Điều này khiến Fiez vừa cười vừa đại ra một hồi, cho đến khi Juliano đang ần ần điều khiển từ xa chịu không nổi nữa, nện đệm dựa sofa lên mặt cậu.

Sáng sớm mỗi ngày, Fiez đều cảm thấy có ngón tay đang nhẹ nhàng vuốt ve, vỗ về mái tóc mình, vừa kiên nhẫn vừa dịu dàng, đợi cho đến khi cậu mở to mắt ra, nhìn thấy đôi mắt của Juliano đang rũ xuống nhìn mình, biếng nhác đến không giống thật.

Tất cả đều tốt đẹp như vậy, Fiez nhìn thấy Julianio ở trong phòng bếp - nơi mà cậu rất ít khi mò vào - chiêm trửng, không khỏi cảm thấy: kỳ thật được một người yêu như vậy cũng không có gì là không tốt, đương nhiên suy nghĩ này chỉ có trước khi cậu ăn phải cái trửng chiêm khét đen như than kia.

Hai tuần huấn luyện chặt chẽ, Toby quả là một huấn luyện viên làm đúng với chức trách của mình, y chưa bao giờ nghiêm khắc quát mắng gì Fiez, nhưng khi y thay người tập cùng Fiez tự mình ra sân thì Fiez biết Toby đang muốn sửa lại những nhược điểm của mình hoặc là đang muốn cho cậu xem một kĩ thuật mới nào đó. Đối với chuyện y chỉ có thể chơi tennis trong một thời gian ngắn mà vẫn cố gắng làm tròn nghĩa vụ của mình như thế, Fiez vô cùng cảm kích.

Lúc đó, Toby cũng chỉ nhìn cậu mỉm cười, “Cậu ở trên sân bóng ngày càng lợi hại, tôi lại càng cảm thấy an ủi!”

Fiez gật gật đầu. Cậu còn nhớ buổi tối khi mới từ giải đấu Roland Garros trở về, lúc rời khỏi sân bay chuẩn bị đón taxi về nhà, Toby đã nói khẽ, “Có đôi lúc tôi cảm thấy rất đau lòng, là tôi đã bỏ lại Claude một mình ở nơi đó, tôi vẫn nghĩ chúng ta đã cùng nhau bắt đầu thì sẽ cùng nhau kết thúc...Fiez, cậu càng phải mạnh hơn nữa, đừng để anh ấy đứng một mình trên sân bóng!”

Mỗi khi nhớ tới những lời này, dường như Fiez có thể mơ hồ hiểu được nỗi khổ chìm sâu trong đó.

Cho đến cuối tuần thứ ba, Julianio phải bay đến Manhattan dự tiệc sinh nhật của anh trai còn Fiez lại được mời làm khách quý của một buổi tổ chức từ thiện nên không thể ở cùng nhau.

Dưới ánh đèn không ngừng chớp nhoáng của các phóng viên, Fiez ngồi trong đại sảnh của buổi từ thiện cười tủm tỉm xem báo chí tuần mới nhất, lại vô tình nhìn thấy tin tức của Julianio. Bên phải anh là một cô gái thanh nhã mặc trang phục dạ hội màu xanh biếc, tiêu đề của tin là chuyện vui của con trai út nhà tài phiệt, nội dung là tuyển thủ tennis nổi tiếng đồng thời cũng là con trai út của tập đoàn tài chính Lars - Julianio cùng thiết kế sư nổi tiếng cũng là con gái cưng của chủ tịch công ty gì đó xứng đôi như thế nào.

Fiez nhìn thấy những chuyện thù ghét vô căn cứ của báo chí cũng chỉ biết cười trừ, nhưng mà vào lúc đó, tìm cậu lại nhói lên, cơn đau đến bất ngờ và không rõ nguyên nhân.

Lúc này, có người lấy cuốn báo ra khỏi tay cậu, Fiez ngược lên, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Flavor Montgomery, lúc đầu cũng chỉ hơi nhú mày, giờ thì như sắp đầu lại một chỗ.

“Không ngờ lại có thể gặp cậu ở đây, Montgomery tiên sinh!” Fiez đặc biệt thêm hai chữ “tiên sinh” vào để biểu thị sự xa cách giữa hai người.

“Quả nhiên còn giận,” Flavor nở nụ cười bất đắc dĩ, kéo ghế ngồi xuống cạnh Fiez, “Nhưng anh chưa bao giờ giả vờ hòa đồng với người mà mình chán ghét, đây cũng chính là cá tính của Fiez Khidr anh!”

Sau đó không biết gã phóng viên nào nhiều chuyện lại chạy tới chụp ảnh hai tuyển thủ tennis nổi tiếng ngồi chung với nhau, Flavor lộ ra biểu tình trêu chọc, nhìn Fiez nói khẽ, “A...Xem ra có đôi lúc vẫn phải chịu

khổ mà chụp chung với người mình ghét nữa!”

Fiez nhướn mi lên, khoác tay lên vai Flavor, trên thực tế là đang cố tình bóp mạnh lên bả vai cậu ta, mỉm cười phối hợp với các phóng viên.

Flavor nén cơn đau xuống, nhỏ giọng nói, “Đã xem báo chí trong hội trường hôm nay? Đôi trai tài gái sắc đó thật khiến người ta vô cùng hâm mộ phải không?”

Fiez cảm thấy miệng mình đang giật lên mấy cái, “Nếu cậu có thể thắng tôi ở giải Wimbledon mà không phải là ở trong này chọc tức tôi, tôi nghĩ tôi sẽ càng vui hơn!”

“Fiez Khidr tiên sinh,” Flavor cũng khoác tay lên vai Fiez, “Ở trong lòng của Julianio tennis quan trọng đến tưởng chừng như tuyệt đối, nhưng anh ta lại có thể buông bỏ cả tennis để chọn một người, vậy người đó đối với anh ta sẽ quan trọng bao nhiêu?”

Fiez ngây ra, nhìn thấy Flavor vỗ vỗ lên vai mình rồi rời đi, trước khi đi còn không quên bổ sung một câu, “Kỳ thật, tôi cũng không phải đáng ghét như vậy, hẹn gặp lại ở Wimbledon, Khidr tiên sinh!”

Không sai, Fiez biết Julianio để ý đến mình bao nhiêu, không hề nghi ngờ anh sẽ vì cậu mà buông bỏ cả gia tộc với nhiều ích lợi, thậm chí vứt bỏ cả họ Lars, chẳng sợ rời bỏ cả tennis, chỉ cần có thể nắm lấy tay cậu, sợ là Julianio không tiếc gì nữa cả.

Nhưng, cho dù là kiên định như vậy, trong lòng Fiez vẫn cảm thấy bất an. Cậu không muốn anh ấy vì mình mà phải trả giá đắt như vậy, vì như thế sẽ khiến cậu cảm thấy không đủ sức để chống đỡ đoạn tình cảm này.

Trở về căn nhà trọ nhỏ bé của mình, Fiez không thêm tắm rửa mà ngã ngay lên giường trong phòng mình, nhìn lên trần nhà, giang hai tay hay chân ra. Thì ra chiếc giường đôi này lại lớn như vậy, nhưng tại sao trước kia cậu lại không cảm giác được?

Fiez cảm thấy cả người như lơ lửng, không muốn cởi quần áo, cũng không muốn đi tới phòng tắm, chỉ thấy chiếc điện thoại bên giường và trong đầu tràn ngập dự vọng muốn cầm lấy nó, nhưng cuối cùng lại buông tay xuống không làm gì.

Bên tai là tiếng tích tắc của tiếng đồng hồ báo giờ.

Giữa tôi và anh đến khi nào thì kết thúc? Giống như tennis của chúng ta, đến một ngày nào đó sẽ phải buông vợt xuống.

Trong mơ màng, Fiez cảm thấy có người đang cởi nút thắt trên cổ áo lễ phục của mình, đôi môi ấm áp lưu luyến không nỡ rời khỏi môi Fiez.

“Juliano...” Fiez mở to mắt ra, thấy sóng mũi tao nhả quen thuộc, “Sao anh về rồi? Không phải ngày mai...”

“Nhớ cậu!” Đối phương trả lời rất ngắn gọn, sau đó lần lượt cởi bỏ từng chiếc cúc áo của Fiez, không ngừng hôn lên cổ Fiez.

Fiez cười cười, đưa tay ôm lấy gã đang ở trên người mình, “Anh sẽ kết hôn sao? Vào một ngày nào đó!”

“Đương nhiên rồi!” Juliano dừng lại, hai tay vói vào trong tóc Fiez.

Trái tim Fiez giống như bị một mảnh băng lạnh buốt đâm vào, “Đợi đến ngày đó...chúng ta sẽ kết thúc!”

“Sao phải kết thúc?” Juliano nghiêng đầu qua, “Nếu tôi và cậu kết hôn, không phải chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau sao?”

“Với tôi...” Hai mắt Fiez mở to ra, “Gia tộc của anh...”

“Tôi muốn ở cùng ai là chuyện của tôi, nếu bọn họ không tiếp nhận thì tôi sẽ theo họ của cậu, Khidr...Khidr...Juliano Khidr...”

Fiez nhìn thấy bộ dáng như đi vào cõi thần tiên của Juliano, liền lay tỉnh anh, “Cái gì mà theo họ tôi chứ, nếu như để công chúng biết anh không sợ bị kì thị sao?”

“Nếu có một ngày tôi nắm được cả bốn giải quán quân của Grand Slam, chuyện đầu tiên mà tôi làm chính là đứng ở đó hô to tên người tôi yêu!”

“Anh là đồ ngốc à, sao có thể có cơ hội đó được?” Fiez kéo kéo tóc Juliano, trong mắt như đang cười nhạo một tên ngu ngốc.

“Tại sao?”

“Bởi vì còn có tôi, anh làm sao có thể thắng được cả bốn giải đấu?” Fiez nhướn mi lên, kéo đầu Juliano xuống, hôn nhẹ lên môi người trước mặt.

Một màn “lau” súng “lửa” lại diễn ra... (==))

60. Chương 60

Sáng hôm sau, Fiez xoa xoa cái eo đau nhức bò ra khỏi giường, nghe thấy tiếng máy nướng bánh mì từ trong phòng bếp truyền ra. Fiez mang đôi dép lê ra ngoài phòng khách thấy Julianano đang quét một lớp bơ lạc thật dày lên bánh, cùng với mùi thơm phức lan tỏa ra khắp nhà làm cho cậu muốn chảy cả nước miếng.

.

Ngay khi Fiez ngồi xuống bàn và bắt đầu ăn trứng kèm Lạp xưởng, cậu không thể không cảm thán, chỉ mới vài ngày thôi mà tay nghề của Julianano càng trở nên cao siêu.

“Fiez,” Julianano ngồi ở đối diện ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng ăn ngon lành của đối phương, “Sau khi kết thúc giải đấu Wimbledon, chúng ta cùng nhau tham gia Thế vận hội Olympic đi!”

“Ồ, được...” Fiez cho miếng Lạp xưởng đã được chiên giòn thơm phức vào miệng.

“Ý tôi là đánh đôi!”

“Được...” Fiez giật mình, ngẩng đầu lên, “Cái gì? Đánh đôi?” Đánh đôi cùng Julianano? Không phải mục tiêu của anh ta là đánh đơn để nắm bắt hết toàn bộ cơ hội đánh bại Claude sao?

“Tôi vẫn hy vọng có một ngày có thể cùng cậu đứng trên cùng một mặt sân đối mặt với đối thủ, mà không phải một mình chiến đấu!”

“...” Fiez muốn đưa tay gỡ đầu, cho nên thiếu chút nữa đã quăng cả miếng Lạp xưởng lên đầu mình, “Nhưng chúng ta không có kinh nghiệm đánh đôi, phải tham gia dự tuyển thi đấu, sẽ không được làm tuyển thủ hạt giống...”

“Ừm, giống mới bắt đầu! Giống như lúc chúng ta mới bước vào giới tennis!” Julianano vẫn duy trì tư thế nhìn về phía Fiez.

Fiez ngẩn người, ngón tay run rẩy, bỗng nhiên cảm thấy có cảm giác xúc động không rõ nguyên do, không khỏi bắt đầu tưởng tượng đến cái cảm giác được đứng cùng trên một mặt sân bóng với người ngay trước mắt này là như thế nào.

“Tôi sẽ bàn bạc lại...với Toby một chút, nhưng thầy Mochein thì sao? Chỉ sợ là y sẽ không vui khi thấy anh phân tâm cho việc đánh đôi. Dù sao thì đánh đôi cũng không được coi trọng lắm, tiền thưởng cũng không nhiều...”

“Nhưng nó có giá trị để tồn tại. Nếu chúng ta tham gia đánh đôi, nó sẽ có giá trị!” Giọng của Julianano như chứa một loại tự tin khó có thể nói thành lời, cứ như anh là siêu sao siêu cấp của giới tennis.

Buổi sáng sau khi tập luyện xong, Fiez cũng không biết nên nói với Toby thế nào về chuyện cậu muốn tham gia đánh đôi ở Thế vận hội Olympic sau giải đấu Wimbledon kết thúc, vì thế đến bữa trưa, Fiez quyết định nói ý tưởng này với người bạn tốt Rafael.

Nhưng cậu ngàn lần cũng không ngờ phản ứng của Rafael lại là phun hết mớ thịt lươn thái nhuyễn kho tiêu cùng món sườn chiên ra ngoài, cũng may là Fiez đã kịp thời bưng đĩa cơm của mình tránh sang một bên, không thì bữa cơm trưa đơn giản của cậu đã bị tên này hủy diệt mất.

“Cậu...Cậu...Cậu đánh đôi chung với anh ta? Vậy chi bằng hợp lại đánh đôi với tớ nói không chừng phần thắng sẽ lớn hơn! Nhớ tới cái bộ dáng siêu cấp luôn lấy mình làm trung tâm của anh ta, có thể phối hợp với ai chứ!”

Lúc này mặt Fiez đen như than...Quả thật, đúng là có đôi lúc Julianio chẳng thèm quan tâm gì đến suy nghĩ của người khác.....

“Nhưng mà...” Rafael dừng một chút, liếm liếm môi, “Nếu hai người các cậu hợp lại, tớ cảm thấy có chút chờ mong...Bởi vì, hai người có rất nhiều điểm giống nhau...Bạn tốt của tớ, bất kể cậu quyết định như thế nào, tớ đều ủng hộ cậu!”

Có lẽ là nhờ sự “cổ vũ” của Rafael, sau khi buổi tập luyện vào đầu giờ chiều kết thúc, cậu đã rủ Toby đến một quán cà phê gần đó, gọi một phần bánh chocolate và hai ly nước chanh.

Toby giống như đã biết được Fiez đang muốn bàn bạc với mình chuyện gì, cho nên vẫn im lặng chờ cậu nói trước.

“Tôi muốn đánh đôi với Julianio...Ở thế vận hội Olympic...”

Toby ở đối diện ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Fiez, thấy Fiez đang chột dạ, nghĩ thầm, có lẽ cậu nhóc này sợ mình không đồng ý chuyện cậu ta phân tâm vào chuyện đánh đôi nên mới ấp úng như thế, khóe miệng Toby cong lên, cười nói: “Vậy được rồi, trước khi tham gia dự tuyển thi đấu tôi sẽ giúp các cậu huấn luyện thật tốt, nhưng lúc đó thời gian rất gấp, e là cũng không đủ đâu. Tuy nhiên, hiện tại việc quan trọng nhất của cậu là phải chuẩn bị tốt cho trận đấu ở giải Wimbledon đã!”

Fiez nghe câu trả lời của Toby, cơ hồ xúc động đến nỗi muốn bật dậy mà ôm chầm lấy y.

Tuy tới đó, Fiez từ chỗ Julianio biết được huấn luyện viên Mochein quả thật có chút không vừa lòng quyết định của Julianio nhưng với tính cách của anh ta, ai có thể ngăn cản được chứ.

Khó có được ngày cuối tuần thư thả, Fiez rúc vào trong chăn, ngay cả đầu cũng không muốn lộ ra, còn Julianio lại đang dựa vào gối xem báo chiều qua, đúng là một thời khắc nhàn nhã tuyệt vời, nếu không có cú điện thoại bất ngờ của Toby.

Ngay khi Juliano kéo microphone đưa vào chần, Fiez nhăn nhó nghĩ thầm, đừng nói là vì sắp tham gia Wimbledon mà ngay cả ngày nghỉ cuối tuần cũng bị bóc lột nha.

“Ha ha, Fiez, thời tiết tốt như vậy, ra chơi tennis đi!” Từ giọng nói cho thấy Toby đang rất phấn chấn.

“ ... ”

“Cậu và Juliano đấu với tôi và Claude! Nhanh tới đi! Chúng ta đã thuê sân bóng ở câu lạc bộ tennis Imperial Capital rồi!”

“Khoan đã...Claude cũng đến?” Fiez chui ra khỏi chần.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Các cậu tới mau đi!” Nói xong liền cúp máy.

Một giây sau, Fiez vội vàng lăn ra khỏi giường, không thèm quay đầu lại mà kêu to, “Nhanh lên, Toby đã hẹn với Claude rồi, cơ hội thử sức hiếm có đó!”

Cho đến khi hai người đi vào sân bóng, thấy Toby đang cầm vợt quơ quơ, kế bên là một người nam với bộ đồ thể thao gọn gàng, lộ ra nụ cười mê người, trêu chọc, “Hai ngôi sao các cậu làm chúng tôi chờ thật lâu nha!”

Fiez định hỏi trận đấu hôm nay sắp xếp như thế nào, thì giọng nói trầm tĩnh của Juliano đã vang lên, “Là đánh đôi!”

“Đúng vậy, là đánh đôi, phải quý trọng nha, đánh đôi với Claude và Toby!” Toby cầm vợt chỉ chỉ vào hai người đang đứng đối diện.

Claude nhìn thấy Toby đang tiến vào trạng thái hưng phấn, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, nói phụ theo, “Đúng vậy, phải quý trọng, bởi vì bả vai của Toby, cho nên trận này chỉ đấu một set định thắng bại, sẽ không có cơ hội đảo ngược tình thế đâu nha!”

“Chúng tôi...Đánh đôi với hai người...” Tim Fiez bỗng đập mạnh lên, nghiêng mặt qua nhìn thấy Juliano đang ở trước lưới làm mấy động tác vận động trước khi thi đấu, vẻ mặt còn rất chăm chú cứ y như đây là một trận đấu thật sự.

Đúng vậy, Fiez bỗng nhiên nhớ tới, hai người ở đối diện đã từng đứng vị trí đầu trên thế giới về đánh đôi, hơn mình và Juliano rất nhiều, bất kể là về kỹ thuật, chiến thuật hay là về kinh nghiệm chiến đấu.

Đây là Toby...Không, đây là phương thức mà Toby và Claude dùng để ủng hộ cho mình và Juliano, bọn họ muốn thông qua set đấu này chỉ cho mình và Juliano biết như thế nào mới là “Đánh đôi”.

“Đừng xem thường chúng tôi!” Juliano nghiêng đầu, đập bóng qua cho Fiez đang đứng bên cạnh.

Claude nở nụ cười đầy ý tứ, nói: “Chúng tôi chưa bao giờ xem thường hai cậu!”

61. Chương 61

“Nếu vậy, bắt đầu phát bóng!” Toby lộ ra vẻ mặt tự tin, chạy tới vị trí phát bóng trong đánh đôi, còn Claude thì nghiêng người đợi trước lưới.

.

Ngay khi bóng bị đánh ra, Fiez cùng Juliano mới bắt đầu hiểu được nguyên nhân mà tính công kích trong đánh đôi mạnh hơn đánh đơn rất nhiều. Bởi vì Claude đã đứng ngay trước lưới, thừa cơ đập lại đòn đánh trả của Juliano, khiến Juliano chịu áp lực rất lớn, cú đập lại của anh phải có góc độ cao hơn Claude, mà kèm theo đó đòi hỏi phải thật chính xác, nhanh chóng, nếu không sẽ bị Claude chặn lại. Nếu Toby phát bóng xong rồi lập tức chạy lên chặn trước lưới song song với Claude, như vậy tính uy hiếp sẽ càng cao hơn nữa, giống như lúc Juliano lỡ tay đập bóng thấp xuống một chút, Claude sẽ ăn điểm.

Trong lòng Fiez không khỏi cảm thán, chỉ mới phát bóng thôi, mà hai người ở đối diện cũng đã khiến cậu cảm thấy rất áp lực.

Ngay khi Juliano chạy tới đường biên cứu quả đập cao của Toby, Fiez lại bị Claude kéo lên phía trước. Với khoảng cách khá xa giữa hai người lúc đó, Toby đã nhanh chóng ghi điểm bằng đường bóng xinh đẹp của mình.

Toby ở phần sân bên kia hét lớn lên, “Nè! Nè! Hai người các cậu tập trung tí có được không! Nếu làm không tốt bị bọn tôi xem thường ráng chịu đó nha!”

Fiez quay qua nhìn Juliano, đối phương cũng nhìn cậu gật đầu, không có bất kì ngôn ngữ hay động tác dư thừa nào, nhưng Fiez lại cảm thấy dường như mình có thể hiểu được ý tứ của Juliano. Đợt bóng tiếp theo, Toby vẫn tung ra đường bóng cao như trước, giống như đang cố ý để bọn họ tìm ra phương pháp công kích, lúc này Fiez cũng không để Claude dụ mình đến trước lưới mà lập tức lui về sau giúp Juliano cứu bóng, từ đó về sau, hai người bắt đầu hình thành thể phòng thủ khá vững vàng, mặc dù có hơi bị động, nhưng ít ra khi Claude bỏ nhỏ, hai người cũng có thể nhanh chóng di chuyển lên phía trước, hình thành thể trận tấn công rất có tính uy hiếp. Khi hai người bọn họ bắt đầu ghi được điểm số đầu tiên thì Claude và Toby ở bên kia sân nhìn nhau cười.

Đây là đánh đôi, Juliano vờ nhẹ lên vai Fiez, nói: “Trong đánh đôi, hai người ngoài việc phải nhất trí với nhau trong việc di chuyển, khoảng cách cũng không thể vượt quá ba bốn mét!”

“Giống như bị một sợi dây thừng buộc vào lưng, cùng nhau di chuyển xung quanh!” Fiez tiếp lời.

“Ha ha, hiểu là một chuyện nhưng có làm được hay không lại là một chuyện khác!” Claude cười cười, không hề che dấu sự tán thưởng hiện ra trên mặt.

“Tuy nhiên...Còn có rất nhiều biến hóa nha...!” Toby trở về vị trí cũ, phát đợt bóng kế tiếp, Claude vẫn tiếp tục bảo trì việc áng ngay trước lưới, nhằm chặn Fiez đánh trả bằng cú Lob, những phán đoán nhanh chóng của y đã tạo không ít áp lực cho Juliano. Lúc này, Toby lại đánh một đường bóng thuận tay kéo Fiez lui trở về đường biên phía sau, lúc đó khoảng cách giữa hai người lại giãn ra khá xa, Claude lại nhân cơ hội đập một bóng vào khoảng trống ấy, ăn điểm.

Fiez không khỏi quay đầu nhìn Juliano đang đứng trước lưới, đối phương cũng quay đầu lại, ánh mắt vẫn trầm tĩnh như trước.

Chúng ta cũng có phương thức phối hợp riêng của chúng ta, Fiez mỉm cười. Không giống với đánh đơn, Fiez phát hiện ra mình không thể di chuyển trước khi Claude đánh trả lại Juliano, như vậy sẽ khiến phương hướng di chuyển của mình bị đối phương nắm bắt, hướng chỉ lại còn là Claude và Toby - hai người có kinh nghiệm vô cùng phong phú. Cơ thể hơi nghiêng về trước chờ bóng, chuẩn bị tốt tư thế đập lại bóng, khi bóng bay về phía bên phải, chân trái cậu đập về sau một chút lấy thế chạy đến vị trí đập bóng lại. Lúc này phạm vi giao tranh trước lưới rất lớn, cho nên bất kể là thuận tay hay trái tay gì thì tốc độ đều phải rất nhanh.

Một set này chỉ kéo dài có mấy chục phút thôi, nhưng nó đã để lại ấn tượng rất sâu trong tâm trí của Fiez, tuy nhiên cũng không phải bởi vì cậu và Juliano thua có chút thê thảm 0:6...Được rồi, so với bị bại hoàn toàn thì không có khác gì mấy, nhưng đây là lần đầu tiên mà cậu và Juliano đánh đôi. Chỉ mới một set thôi, mà cơ hồ Claude và Toby đã vì bọn họ, trình diễn rất nhiều chiến thuật trong lối đánh đôi, đây không chỉ là bài học “Vỡ lòng” mà còn là sự “Kế thừa” khiến bọn họ cảm thấy vô cùng vui sướng.

Sau khi trận đấu kết thúc, Toby đang định xé túi Chocolate ra ăn, lại bị Claude ngăn lại, y cầm túi kẹo nhét vào tay Fiez, nháy nháy mắt nói: “Xem như phần thưởng an ủi cho biểu hiện ”rất đẹp” của hai người hôm nay!”

Fiez nhìn nhìn Toby đang ầm ỨC, mỉm cười, cậu hiểu ý của Claude, bởi vì hôm trước Toby đã phải đến nha sĩ khám răng.

Trên đường đi dùng cơm trưa, Fiez vừa đi vừa trút chocolate vào miệng. Lúc này, Juliano đang đi ở phía trước có chút bất mãn khi Fiez luôn vì túi kẹo đó mà bỏ khoảng với mình, vì thế anh đi tới, túm lấy Fiez kéo đi một hơi, không ngờ số kẹo trong túi đều rơi lịch bạch xuống đất hết. Fiez tức giận cầm miệng túi đứng yên không nhúc nhích, Juliano thấy thế càng ra sức kéo cậu đi, kết quả là thiếu chút nữa cậu đã ngã úp mặt xuống đất, lúc này Fiez không ngừng hét ầm lên, còn Juliano lại chẳng nói câu nào lôi Fiez đi một hơi.

Nhìn thấy hai người bọn họ như thế, Claude phát ra âm thanh buồn cười, Toby đứng bên cạnh vỗ vỗ lên vai anh, “Thế nào? Hâm mộ sao?”

Claude không lập tức trả lời ngay, anh chỉ nhìn theo hai người kia cho đến khi họ khuất sau góc đường mới thì thào, “Tôi chỉ đột nhiên nhớ tới...Lúc chúng ta đoạt giải quán quân về đánh đôi trong Thế vận hội

Olympic năm đó!”

“A...Giờ mới nhớ tới...Bọn họ thật làm cho người ta ghen tị mà!” Toby cũng nhìn về phía góc đường nở nụ cười đầy ý tứ.

Về tới nhà, Fiez và Juliano đột nhiên nhận được cú điện thoại của Lilith, ngay khi Fiez ngồi trên sofa ôm microphone bà tám thì cậu có thể cảm giác rất rõ ràng ánh mắt cực kì “không tốt” của Juliano đang ngồi bên cạnh, ai bảo báo chí đã từng đăng âm ĩ vụ Lilith hôn mình làm chi chứ? Chẳng qua đến giờ Fiez mới hiểu, lúc đó Lilith tiếp cận mình là vì muốn chọc tức Kevin!

Ngắt điện thoại, Fiez buồn cười nhìn bộ dáng nặng nề của Juliano, cố ý không nói gì, chạy vào phòng mở tủ quần áo mình ra, thử tới thử lui, cho đến khi Juliano chịu không nổi nữa đẩy cửa vào, giống như muốn nói gì đó rồi lại không thốt nên lời. Fiez nhú nhú mày, cầm một bộ đồ Tây ướm thử lên người, quay đầu lại, cố ý cười đến thật rực rỡ, “Hi hi, thấy bộ này thế nào?”

“Cổ áo xưa quá rồi!” Giọng Juliano có chút lạnh lẽo.

“Vậy bộ này thế nào?”

“Nút cài trên tay áo khó coi quá!”

“À, hôn lễ của Lilith sẽ tổ chức ở Wimbledon, sau khi chúng ta đến đó đăng kí thi đấu xong sẽ đi tham dự hôn lễ của bọn họ nha!”

“Lilith? Cô ta muốn kết hôn?” Trong mắt Juliano chứa đầy kinh ngạc.

“Đúng vậy! Là với Kevin! Anh không biết là bọn họ đã mất đi mấy năm nay rồi hay sao?” Fiez gom tất cả quần áo lại, “Người được mời cũng không nhiều lắm đâu, có chúng ta, Rafael và Kamille Pulls, có cả Mathilde và một số bạn thân nữa, hôn lễ rất đơn giản, tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy hẫng là mình nên ăn mặc cho đàng hoàng một chút...”

“Đi thôi!” Juliano đi tới kéo Fiez ra khỏi phòng, lái xe đến một trung tâm thương mại nổi tiếng ở New York, sau đó lại kéo Fiez vào một cửa hàng độc quyền về các mẫu thiết kế của Armani (**Giorgio Armani** - một nhà tạo mẫu thời trang người Italia), bắt cậu thử hết bộ này đến bộ khác, cho đến khi Fiez cảm thấy mình sắp điên mất là lúc Juliano quẹt thẻ mua không dưới hai mươi bộ quần áo, Fiez nổi điên kéo kéo tóc, sau đó không ngừng xin lỗi nhân viên bán hàng, trả đồ lại, chỉ giữ lại một bộ đồ Tây.

“Chúng ta đi tham dự hôn lễ của bạn thân, không phải chuẩn bị bước lên thảm đỏ Hollywood...” Fiez nắm tay Juliano, kéo ra cửa.

“Tại sao? Hôm đó cũng sẽ là ngày quan trọng của chúng ta mà!” Về mặt vô cùng tự nhiên.

Fiez thừa nhận lúc đó cậu cũng không có chú ý gì đến ý tứ trong câu nói của Julian, cho đến khi bước vào giáo đường tham dự hôn lễ của Kevin và Lilith, gặp phải lão hồ ly Mathilde và bạn của y, Fiez cảm thấy chân mày mình đang giật lên mấy cái.

“Ha, nhìn phong cách ăn mặc của hai vị thật là xứng đôi nha, tôi còn tưởng mình là người quê nhất rồi chứ!” (Ý là mấy ảnh mặc đồ tình nhân á =))

“Juliano,” Fiez nở nụ cười tà ác, “Anh có nghe vừa rồi Seedorf tiên sinh nói cái gì không? Anh ta nói gu thẩm mỹ của tôi thật sự quá kém, không biết sao lại mua phải món đồ rẻ tiền như thế này...”

Áp suất lập tức giảm xuống, “Không sao cả, đến giải Wimbledon tôi sẽ cho anh ta biết thế nào là thưởng thức!”

Fiez quay đầu lại, thấy mặt Mathilde xám ngắt, không khỏi hưng phấn.

Lời thề giữa cô dâu và chú rể trong lúc kết hôn giống y như trong TV, Fiez cơ hồ có thể đọc ra những câu đó, điều duy nhất không giống chính là tay mình bị người bên cạnh nắm chặt, cảm giác cứ như mình mới là người đứng trên lễ đường, khẩn trương đến độ thân nhiệt trên cơ thể như không ngừng tăng lên tựa hồ muốn làm chảy cả kim loại ra, mắt cậu bỗng cảm thấy cay cay, trái tim giống một ngôi sao đã bay lượn suốt mấy trăm triệu năm ánh sáng ngoài vũ trụ cuối cùng cũng tìm được nơi thuộc về mình, liều lĩnh đâm đầu vào.....Trong khoảnh khắc ấy, cậu hiểu rất rõ.

Cậu và anh ấy sẽ không bao giờ kết thúc, cho đến khi bọn họ không còn tồn tại trên thế giới này nữa mới thôi.

Hoàn

62. Chương 62: Phiên Ngoại : Mỗi Tình Đầu (thượng)

Khi trái tim bắt đầu rung động...

Với Julian Lars mà nói, hôm nay cũng không phải là một ngày đặc biệt gì. Cậu tham gia vào trận đấu ở vòng thứ nhất của giải US Open thiếu niên, và thật dễ dàng loại bỏ tuyển thủ 15 tuổi người Hà Lan - cùng tuổi với cậu - McCaw Lint ra khỏi cuộc thi. Nhìn thấy khuôn mặt ủ rũ của McCaw Lint, Julian cũng chỉ bước tới bắt tay đối phương cho có lệ, đây là trận đấu, thực lực quyết định hết thảy.

Đến giờ ăn trưa, huấn luyện viên của cậu - Mochein lại nhắc tới một vấn đề mà ông vẫn thường nhắc, ông hy vọng Juliano có thể giống như những cậu trai cùng tuổi, khi thắng thì vui sướng, lúc thất bại thì để người khác an ủi.

Juliano ngẩng đầu lên, hỏi: “Tại sao phải làm vậy?”

“À...” Mochein hơn bốn mươi tuổi lộ ra vẻ mặt phức tạp trước mặt một cậu nhóc, “Nói như thế nào nhỉ? Những đứa trẻ có vẻ mặt ôn hòa luôn sống rất thoải mái!”

“Hiện giờ tôi cũng rất thoải mái!” Juliano lại cúi đầu xuống.

Mochein không nói tiếp nữa, từ trước tới giờ đối với những đề nghị mà ông đưa ra trong quá trình huấn luyện, Juliano đều tiếp thu, còn về những phương diện khác...Có nhiều lúc ông thật muốn nói: Cậu thật sự thoải mái sao? Ngay cả một người bạn cũng không có!

Tuy nhiên, ông cũng không biết, thật ra thì Juliano vẫn luôn để tâm tới câu nói của ông.

Vui vẻ hòa nhã...Có đôi lúc Juliano cũng muốn được như vậy, giống như lúc đối tác làm ăn của cha cậu gặp cậu, đối phương đều cau mày bảo: “Con trai út của anh nhìn thật khó tính!” Nhưng anh hai của cậu lại có thể ở trước mặt những người khác nhau trưng ra vẻ mặt khác nhau, chẳng hạn như quan tâm, kính ngưỡng, khiêm tốn, thậm chí anh ta còn mỉm cười với đối thủ lâu năm của cha mình cứ như đối phương mới là cha anh ta.

Có nhiều lúc Juliano tự hỏi chính mình, nếu trong lòng tôi cảm thấy không vui, vậy tại sao tôi lại phải biểu hiện ra bên ngoài thật vui vẻ?

Tôi có tình yêu cuồng nhiệt với tennis, tôi liều mạng rèn luyện bản thân, cho nên mỗi lần đánh bại đối thủ đều là kết quả mà tôi xứng đáng có được, vậy tại sao tôi phải trưng ra vẻ mặt tiếc nỗi đến an ủi đối phương mới có thể cho là kết bạn?

Tôi chỉ là tôi mà thôi, Juliano.

Không ai nhìn thấy biểu tình gì trên khuôn mặt của cậu, cũng vì thế mà không ai biết trong lòng cậu thiếu niên thiên tài đã trải qua bao nhiêu lần tự hỏi. Cậu đã suy nghĩ thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn không thể hiểu được.

Cậu đeo vợt trên lưng, đi vào sân bóng, đứng đối diện với vách tường một lần lại một lần luyện cách đập bóng, gọt bóng.

Chỉ cần cậu vẫn tiếp tục thắng là được rồi, như thế cho dù người khác có bàn tán gì thì cũng vô nghĩa?

Trong bất giác, trời đã tối dần, đèn trên sân bóng cũng đã được thắp sáng lên, cậu đưa tay lau đi mồ hôi trên trán. Trong lơ đãng, cậu nhìn thấy bên ngoài lưới sân có một cậu trai, vì phản quang nên cậu không thể thấy rõ khuôn mặt của cậu ta, nhưng cậu trai đó lại nhìn cậu nở một nụ cười, trong mơ hồ dường như nụ cười ấy lại khiến bầu không khí xung quanh trở nên nhẹ nhàng hơn một cách kì lạ. Juliano ngẩn người, cậu cúi đầu xuống đánh bóng đi, bóng bật trở về nhưng cậu lại không tiếp được, cậu thừa nhận mình có hơi phân tâm, vì ít có người nào tươi cười với cậu như thế. Juliano sinh ra trong gia đình đại tài phiệt, từ nhỏ cậu đã gặp không ít những người trong thương giới, cậu rất hiểu ý nghĩa thật sự phía sau những nụ cười ấy, nhưng nụ cười của cậu trai khi nãy, đã khiến cậu cảm nhận được cái gì là thật lòng “Thường thức”, Juliano ngẩng đầu, “Cùng nhau chơi tennis nha?” Nhưng những lời này lại bị ế lại trong cổ họng cậu, bởi vì cậu trai ấy đã xoay người rồi đi.

Ở trận đấu vào ngày hôm sau, Juliano dễ dàng chiến thắng tuyển thủ Boston người Mỹ - Alvine Alsom, cậu vẫn giống như trước đây, không có chút biểu tình gì bước tới nắm tay đối phương rồi ra khỏi sân bóng.

Đến con đường nhỏ ngoài sân bóng, mấy cậu nhóc trong tổ thiếu niên ôm chầm lấy nhau, có lẽ là đang an ủi Alvine vừa bị cậu đánh bại khi nãy.

“Hừ, cái tên Juliano Lars đó thật sự là đáng ghét mà! Tớ đoán sau mỗi lần mà cậu ta chiến thắng, nhất định cậu ta rất xem thường đối thủ của mình!”

“Nhìn cái mặt của cậu ta thật khó ưa! Ngay cả lúc bắt tay cũng không biết là thật tình hay giả ý nữa!”

“Chẳng qua là thắng có mấy trận đấu mà thôi, vậy mà lúc phóng viên phỏng vấn, cậu ta cũng trưng cái vẻ mặt xa cách đó ra! Quán quân Roland - Garros Claude cũng không có vẻ mặt ngông như thế!”

“Ngạo mạn vô lễ! Không coi ai ra gì! Đúng là càng nhìn càng thấy ghét!”

Juliano cũng không ra mặt ngăn bọn họ lại, cậu biết cậu chỉ có thể ngăn một người mà không thể cản được cả đám người, huống chi đó chỉ là những lời oán giận của người thất bại.

“Có lẽ...Cậu ta chỉ quá chăm chú đuổi theo mục tiêu của mình mà thôi...”

Juliano dừng bước lại, quay đầu qua, cậu thấy cậu trai nọ bị người bạn bên cạnh túm cổ, khuôn mặt cười cười, mái tóc xoăn ngắn màu nâu phấp phồng trong gió khiến người ta có một loại dục vọng muốn với ngón tay vào trong ấy.

“Tiểu tử thôi! Cậu còn nói tốt cho cậu ta, tớ tuyệt giao với cậu đó nha!”

“Tớ không phải nói tốt cho cậu ta! Tớ chỉ cảm thấy vậy mà thôi...Ồi...Rafael, tớ sắp không thở nổi...”

Juliano nhớ rất rõ nụ cười ấy, trong phút chốc cậu cảm thấy thật vui sướng, giống như một món báu vật mất đi mà tìm lại được. Cảm giác ấy đến một cách thật kì lạ. Cậu tự nhủ với mình, đó là vì cậu cảm giác

được bọn họ là cùng một loại.

Juliano phải đến xem trận đấu vào buổi chiều vì theo như Mochein phân tích, người thắng ở trận này có thể sẽ trở thành đối thủ của cậu ở vòng tiếp theo, huống chi một trong hai người còn là tuyển thủ 16 tuổi người Nga Anjieliefu - tuyển thủ được giới truyền thông khen ngợi.

Nhưng lúc tới hội trường, Juliano phát hiện người hấp dẫn cậu không phải là Anjieliefu mà là đối thủ của cậu ta, cậu trai có nụ cười thanh thuần. Trước giờ Juliano không bao giờ bắt buộc chính mình phải nhớ kỹ tên hay gương mặt của người nào, nhưng khi cậu nghe cha mẹ của cậu trai đó hưng phấn gọi tên “Fiez”, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cậu lại đọc thầm cái tên đó.

Fiez cũng không thắng được Anjieliefu, nhưng Juliano lại cho rằng kỹ thuật của cậu ấy tốt hơn Anjieliefu nhiều lắm. Cậu ta xử lý bóng rất tốt, cái cậu ta thiếu chính là tính ổn định trong kỹ thuật và kinh nghiệm cọ xát. Chỉ cần cho cậu ta thời gian, cậu ta sẽ làm mọi người phải kinh hãi.

“Cưng à! Rõ ràng con đã đánh được bóng trở về, sao trọng tài lại không cho con điểm?”

“Mami yêu dấu, con không đánh bóng tới nơi được tính...” Fiez thấy mẹ mình đang bất bình, bất đắc dĩ giải thích.

“Vậy tại sao khi này con phát bóng cậu bé kia không tiếp được mà trọng tài lại bảo con không đạt bắt phát bóng lại?”

“Đó là bởi vì con không phát bóng vào khu vực có hiệu lực,” Fiez khoát lên vai mẹ mình, “Được rồi, thực lực của con thật sự không bằng Anjieliefu, cho nên chỉ bằng khi về nhà mami nướng cho con một ít bánh puff để con có thêm thật nhiều sức lực tập luyện, vậy con sẽ có cơ hội đánh bại cậu ấy ở trận sau nha...”

Juliano cũng không lập tức rời khỏi hội trường như mọi khi, cậu lẳng lặng ngồi đó nhìn hai mẹ con cậu ta đứng cách đó không xa. Cậu thừa nhận khi nghe thấy sự bình thản trong câu nói sau khi thất bại của cậu trai ấy ẩn tượng của cậu về cậu ta thật tốt, nhưng khi ánh mắt của đối phương lơ đãng quét qua, cậu ý như người có tật giật mình, nghiêng mặt sang chỗ khác...Đến lúc cậu quay đầu lại, hai người đó đã đi rồi.

Juliano căm giận chính bản thân mình, tại sao mình lại phải trốn tránh ánh mắt của cậu ta? Mình sợ nhìn thẳng cậu ta sao?”

Về đến nhà, căn biệt thự càng to lớn dường như càng trở nên trống trải. Anh cậu đang học đại học ở Manchester, cha cậu có lẽ đang bận việc làm ăn mà không biết đã đi công tác ở nơi nào...Có lẽ cậu không nên trở về đây, trở về căn nhà tràn ngập bóng dáng của mẹ cậu, có lẽ đó là một sự tra tấn khôn cùng.

Xem xong tin tức, TV bắt đầu tường thuật lại trận đấu của cậu trai tên Fiez đó và Anjieliefu. Tuy là cậu đã xem trận đấu này ở hội trường rồi, nhưng không hiểu tại sao cậu lại nhìn không được mà xem thêm lần nữa.

Lúc màn ảnh đảo qua khuôn mặt của cậu trai đó, tim Julianio như chấn động, vẻ mặt của cậu ta rất chuyên chú, chuyên chú đến nỗi khiến người ta có cảm giác phải dồn hết toàn lực ứng phó.

Juliano giật dỗi, bước tới tắt TV, sau đó ngả lên giường, nhắm mắt lại. Kỳ lạ là cậu lại thấy hình ảnh cậu trai đó phát bóng, sau đó lại tạt bóng...như quyển sách giáo khoa đặt ngay trước mặt cậu. Julianio ngồi dậy, mở TV, chỉnh điều khiển, cuối cùng vẫn dừng lại ở cái kênh đó. Cậu trai ấy lao tới điểm bóng rơi ở một góc sân - Đồ ngốc, đã biết đuổi không kịp rồi còn chạy theo làm gì cho phí thể lực chứ?

Nhưng cậu vừa mắng người ta là ngốc trong lòng cậu lại vừa nghĩ, có lẽ không đến bước cuối cùng không thể buông tha chính là tính cách của ta đi. Trận đấu kết thúc, Julianio lại dạo một vòng TV, nhưng không thấy có kênh nào tường thuật lại nữa.

Cậu phiền muộn bứt bứt tóc, tại sao mình lại để tâm tới trận đấu của cậu trai kia như thế chứ? Phán đoán điểm rơi bóng của cậu ta không tinh chuẩn bằng mình dù phản ứng của cậu ta cũng coi như nhanh nhẹn...Xử lý bóng sát biên của cậu ta thật tệ dù chặn đánh trước lưới xem như không tồi...Kỹ thuật đánh bóng sát bên người của cậu ta quá kém nhưng khả năng phối hợp các động tác trên cơ thể của cậu ta thật tốt khiến trong chớp nhoáng đã đánh bật lại được một đòn...

Được rồi, cậu ta cũng không tệ lắm, nếu so với mình thì chắc chắn là không bằng.

Cho nên, không cần phải nhớ tới cậu ta nữa...Ngủ đi, Julianio, có lẽ gần đây cậu thắng quá thoải mái rồi.

63. Chương 63: Phiên Ngoại : Mỗi Tình Đầu (trung)

Khi đôi chân ấy nâng lên còn có thể lơ mơ trông thấy nơi khiến người khác phải mơ màng...

Mochein vẫn luôn lo lắng Julianio sẽ bị Anjieliefu đánh bại, nhưng sự thật đã chứng minh lo lắng của ông là dư thừa, thậm chí trận đấu của Julianio và Anjieliefu còn kết thúc sớm hơn nửa giờ, điều này cho thấy trận đấu này Julianio đánh rất tập trung.

.

“Đối thủ ở trận chung kết là ai?”

Mochein ngẩng ra, nhìn cậu trai mang túi vợt trên lưng vừa đi về phía trước vừa hỏi mình, lúc này ông mới giật mình, trả lời, “Ồ, có lẽ là New York - Rafael Potter, đề nghị cậu cẩn thận một chút, cậu nhóc đó đánh rất khá!”

Juliano không nói gì mà chỉ gật đầu, cậu thừa nhận lúc cậu nghe Mochein bảo phải “cẩn thận một chút”, cậu cũng không để ý gì nhiều, nhưng đến khi nhìn thấy cậu trai tên Fiez ấy vừa cười vừa đi vào hội trường

cùng Rafael, lúc đó cậu cảm thấy hệ thống phòng thủ kiên cố nhất trong tim mình như chấn động.

Rafael câu lấy cổ Fiez, trông rất thân thiết, cậu ta đang nói thao thao bất tuyệt chuyện gì đó. Fiez cũng đưa tay gõ lên gáy Rafael một cái, rồi kê sát vào tai cậu ta thủ thủ điều gì, sau đó hai người nhìn nhau cười.

Mi Juliano nhăn lại, quay đầu đi, cảnh tượng như thế cậu cảm thấy thật ngứa mắt, không biết tại sao, cậu thấy dường như mình đang tức giận, nhưng lại không biết rốt cuộc mình đang giận chuyện gì.

Trong trận đấu đó, Juliano cảm thấy cậu không thể không chế cảm xúc của mình và Rafael đang ở phần lưới đối diện lại giống như bìa ngấm mà cậu phải hạ. Tuy nhiên, cậu không thể không thừa nhận Rafael là một đối thủ cứng đầu, nếu xét về mặt kỹ thuật thì Rafael chắc chắn cao hơn Anjelielfu một bậc, nhưng Juliano cảm thấy mỗi lần mình đập bóng, gọt bóng thậm chí ngay cả những lúc tạt bóng đều tràn ngập lực lượng. Nhưng, khi ấy trong đầu cậu vẫn rất bình tĩnh, cậu phân tích cách di chuyển của đối phương, trong lúc lơ đãng nhìn lên khán đài cậu lại phát hiện Fiez đang ngóng cổ cao lên như vừa tập trung vừa lo lắng, đáng tiếc tất cả lại chẳng phải dành cho cậu.

Đúng lúc này, Rafael đập bóng trực diện qua, thiếu chút nữa quả này đã nện vào mặt cậu, trong nháy mắt, cậu thật buồn bực. Cậu chưa bao giờ phân tâm trong lúc thi đấu, ai có thể nói cho cậu biết tại sao lại như vậy không?

Sau khi trận đấu kết thúc, trên đường về nhà, di động của Juliano không ngừng vang lên, cậu lấy ra nhìn nhìn, sau đó tắt đi, nhưng lát sau di động lại vang lên, tắt đi, cứ như thế lặp đi lặp lại hơn mười lần. Cuối cùng Mochein ngồi cạnh bên chịu không nổi, đưa tay ra làm động tác đầu hàng, “Được rồi, cái này là do cá nhân tôi đề nghị, cậu có hai cách chọn, một là tắt nguồn để nó không reo được nữa, hai là bắt máy, tôi nghĩ cú điện thoại này là do anh cậu Andrew gọi tới, cậu ta nhất định sẽ gọi cho đến khi cậu bắt máy mới thôi!”

Juliano liếc Mochein một cái, bắt điện thoại, nhưng cậu lại im lặng không nói câu nào.

“Hi! Juno yêu dấu (Tên gọi tắt của Juliano), trước khi về nhớ ghé Pizza Hut mua cho anh một cái Pizza napoletana nha!”

“Anh có thể gọi điện thoại bảo họ mang tới nhà!”

“Ồ, em phải biết là nếu nó do em trai yêu dấu của anh mang về, nó sẽ rất có ý nghĩa...”

Ngay khi Andrew chuẩn bị thao thao bất tuyệt, Juliano nhanh chóng ngắt điện thoại, đương nhiên cậu cũng không muốn đi mua pizza cho ông anh mình chút nào. Tuy là nghĩ như vậy nhưng cậu vẫn ghé cửa hàng pizza, bởi vì chỉ cần nghĩ đến cảnh cậu tay không đi về nhà, có lẽ cậu sẽ bị Andrew bức điên mất...

Vừa bực bội vì chờ lấy pizza, cậu vừa lắng tai nghe tiếng hai cậu trai đang nói chuyện ở kế bên.

“A....A... Tổ thua...Tổ thua rồi...”

“Đúng, cậu thua, vậy cho nên cậu phải cố ăn thật nhiều pizza vào để lấp đi tâm hồn trống vắng của cậu!”

“Fiez, chỉ có cậu là tốt nhất, Lina Nate và Emily đều không chịu đến an ủi tớ...”

Nghe câu này, Juliano lập tức quay đầu lại, nhưng tiếc là lưng ghế dựa rất cao, cậu chỉ nhìn thấy hai chóp đầu lộ ra ngoài, nhưng mái tóc xoăn màu nâu đỏ, cậu nhớ rất rõ nó thuộc về ai.

“Đó là bởi vì các cô ấy đều phải thi đấu nha...”

“Fiez...Tớ chỉ còn lại mình cậu...Tớ thật yêu cậu...Cậu có yêu tớ không...”

“Hả? Nếu như cậu chưa hết cái hội chứng thua cầu của cậu, tớ sẽ rất yêu cậu...Van cậu, hãy bắt đầu ăn cái gì đó đi...”

Câu nói ấy vừa bắt đầu dĩ lại vừa chứa đầy sự quan tâm, Juliano bỗng cảm thấy đau đớn như có ai đó đâm mình bị thương, giống như cái lúc cậu và em họ Flavor trèo lên cây quýt bị gai đâm vào tay có vết thương nào cũng không ra chỉ có thể đứng nhìn, nhưng hiện tại cậu lại không biết mình đau ở chỗ nào.

Cậu vọt ra ngoài giống như đang chạy nạn, cậu chạy dọc theo con đường trước mặt, khi đó ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt cậu, trông thật cô đơn. Nhưng, bên tai cậu vẫn còn lẩn quẩn câu nói ấy, cậu lấy tay che tai lại, nhưng nó vẫn cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Về đến nhà, lúc đi ngang qua căn phòng khách rộng lớn, bác quản gia Todd bảo cậu ăn cơm nhưng cậu lại không nói câu nào mà đi thẳng lên lầu hai, Adrew cũng vươn đầu ra khỏi phòng hỏi, “Pizza của anh...”

Trả lời anh là tiếng đóng cửa phòng của Juliano, đến nỗi cả khu biệt thự đều chấn động.

Juliano ngã lên giường, cho đến khi có người đẩy cửa ra ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Mỗi lần anh từ Manchester trở về, em đều trưng cái mặt thối đó với anh,” Adrew cũng ngã xuống giường, nằm bên cạnh Juliano, “Đấu thua à?”

Juliano xoay mặt sang chỗ khác.

“À...Xem ra không phải thế! Vậy sao em lại không mua pizza về cho anh?”

“Tôi hận pizza!”

“Sao lại giận?” Adrew buồn cười, nghiêng người qua vỗ lên cánh tay của em trai mình.

“Tôi không có giận!”

“Có phải là em cảm thấy mình bị thương?”

Juliano nghiêng người sang chỗ khác, không thêm chú ý tới anh ta.

Đường như Andrew cảm thấy không thú vị nên ngồi dậy đi ra ngoài. Lúc sắp đóng cửa phòng lại, Andrew quay đầu nói khẽ, “Juno, nếu vẫn không biết nguyên nhân khiến em khó chịu, em sẽ phải khó chịu như thế mãi có biết không!”

Juliano vẫn không nhúc nhích gì.

Một giải đấu đã nhanh chóng kết thúc như thế.

Ngày đó, Maurice Greene bạn thân của cha cậu đến nhà làm khách, cùng đi với đối phương còn có cô con gái Margaret. Đó là một cô bé khá hoạt bát, bắt đầu từ lúc cô nhìn thấy Juliano, cô đã quẩn quanh người cậu, không ngừng hỏi cậu thích làm gì, học ở trường nào, ngay khi cô biết Juliano tham gia trận đấu ở giải US Open thiếu niên cô vô cùng hưng phấn, mặc dù Juliano có thể nhìn rõ trong lĩnh vực tennis cô bé này dốt đặc cán mai.

Andrew từ trong phòng đi ra, vừa nhìn anh đã biết ngay Juliano không thích cô bé này cho mấy, nhưng đáng giận nhất là anh ta còn cười nói, “Xem ra Margaret rất có hứng thú với tennis, hay là em dẫn em ấy đến câu lạc bộ McCain đánh vài ván đi!”

Vừa dứt lời, cha của Juliano cũng nói thêm vào, “Đúng đó, Juno đi với Margaret đi, con xem con đến từng tuổi này mà còn chưa có người bạn nào cả!”

Juliano liếc nhìn cha mình một cái, sau đó là người anh hưng trí bùng bùng gọi lái xe đưa hai người đi, cuối cùng Andrew còn đi ngang qua mặt cậu, nở một nụ cười vô cùng gian xảo.

Trong xe, Margaret vẫn không ngừng đưa ra câu hỏi cho Juliano và điều Juliano nghĩ lúc này là: Cô gái này có thể im lặng một chút hay không chứ? Tôi chỉ muốn đánh tennis của tôi mà thôi!

Lúc vào sân bóng, cậu đánh qua cho Margaret ở phần lưới bên kia mấy lượt bóng, tội cho cô bé đó chỉ biết đứng tại chỗ không nhúc nhích gì, cuối cùng cô chịu không nổi sự xem thường của Juliano mà quẳng vợt về phía cậu rồi chạy ra ngoài.

Aizz, cuối cùng người đáng ghét đó cũng đi rồi, nhưng hứng chơi tennis của cậu cũng đã bị phá hủy toàn bộ.

Vì thế cậu cho vợt vào túi chuẩn bị về nhà, ngay khi đi ngang qua một phần sân khác, cậu lại nghe thấy

tiếng cười vang lên.

“Haha, Rafael, lần sau cậu phải thông minh một chút, sao có thể hẹn cả hai cô bạn gái cùng một nơi gần như thế chứ?”

“Tớ đã biết tớ sai rồi...”

“Hở? Vậy cậu sai ở đâu nào?”

“Tớ không nên trêu chọc phụ nữ, bọn họ hay thay đổi thất thường...Vẫn là Fiez cậu tốt nhất!”

Cách lưới sân, Juliano thấy Fiez đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi, một chân của cậu ta gác lên trên thành ghế, đôi chân ấy vừa khỏe mạnh lại vừa thon dài, hàm chứa sức bật lẫn một vẻ đẹp nào đó. Thân thể một cậu trai mười lăm tuổi vẫn chưa phát dục đầy đủ có vẻ yếu ớt nhưng lại rất có độ cong, chiếc quần thể thao của cậu ta cũng không phải bó sát lắm, cho nên khi đôi chân ấy nâng lên còn có thể lơ lơ trông thấy nơi khiến người khác phải mơ màng...

Đợi cho tới lúc Juliano giật mình, cậu mới phát hiện cho dù mình có cố gắng như thế nào, cậu cũng không có cách gì dời ánh mắt khỏi cái nơi đó được.

Cũng giống như bị trúng độc, nhưng cậu lại chẳng biết thuốc giải ở nơi nào.

64. Chương 64: Phiên Ngoại : Mỗi Tình Đầu (hạ)

Loạt báo mới ra vào sáng thứ hai hôm đó khiến Juliano nhăn mặt nhíu mày và một cái tên nằm trong danh sách những người bị tai nạn trên đường cao tốc ấy đã khiến cậu chú ý.

.

Johnny Efulaite, nếu không nhìn thấy ảnh đăng trên báo, có lẽ cậu sẽ không có chút cảm xúc gì với tin tức này, nhưng cậu còn nhớ rõ, ông ấy là huấn luyện viên của Fiez. Nếu trước giải đấu Australian Open không tìm được huấn luyện viên thích hợp, Juliano thật có thể nghĩ đến cảnh cậu trai tên Fiez đó sẽ khốn đốn thế nào.

“Sao thế, Juno, bộ mặt của em khi này giống y như lúc cha nhìn thấy tin tài chính biến động!” Adrew ở phía sau bưng tách cà phê, trưng ra vẻ mặt như phát hiện một chuyện động trời.

“Không liên quan tới anh!” Juliano nhét miếng bánh mì bơ sữa vào miệng, quảy túi vợt ra ngoài.

“Em đúng là ngày càng không đáng yêu tí nào!” Andrew huýt sáo một tiếng rồi tiếp tục nhăm nháp bữa sáng của mình.

Hôm nay trong lúc huấn luyện, Juliano hoàn toàn không thể tập trung tinh thần.

Không biết khi cậu ta biết huấn luyện viên của mình xảy ra chuyện sẽ như thế nào đây? Đau lòng...Khổ sở...Nói không chừng còn khóc, vì cậu biết cậu ta là một người lương thiện dễ mềm lòng...

Cũng vào hôm nay, huấn luyện viên Mochein cũng nhận nhạo tinh thần, nói trắng ra là còn chưa tới mười phút ông lại gọi một cú điện thoại, và mỗi lần nói chuyện điều cãi cọ ồn ào với người ở đầu dây bên kia.

Cho đến khi hết giờ huấn luyện, Juliano mới biết đối tượng mà ông khắc khẩu là ai.

“Trời ạ, lão Kez chết dẫm đó đúng là không được bình thường, đệ tử mà ông ta huấn luyện một tháng chỉ đến muộn có ba lần mà ông ta lại hủy bỏ hợp đồng! Tôi đã gặp cậu nhóc đó rồi, rất có tiềm lực, vậy mà ông ta lại khai trừ cậu ấy!”

“Vậy ”một tháng đến muộn ba lần sẽ hủy bỏ hợp đồng” có ghi trong bản hợp đồng huấn luyện sao?” Juliano vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi, trong lúc huấn luyện nếu không cố gắng thì cho dù có “thiên phú” đi chăng nữa cũng sẽ trở thành đồ bỏ.

“Ồ, chắc là có ghi trong đó!” Mochein suy nghĩ một chút rồi đáp.

“Nếu một tháng huấn luyện muộn ba lần, tôi cũng sẽ luộc ông!” Juliano quảy túi vợt đi ra sân bóng bỏ lại Mochein mém ngất vì nghe mấy câu của cậu.

Đến lúc lái xe đến đón hai người, Juliano bỗng mở miệng, “Người bạn tên lão Kez của ông là một huấn luyện viên rất giỏi sao? So với ông thì thế nào?”

“Tuy rằng cái tính khó ưa của ông ta luôn khiến người khác phải đau đầu...Hai người chúng tôi vừa thấy mặt nhau sẽ cái không ngừng...Nhưng...Ông ta là một huấn luyện viên rất tốt...” Mochein còn nghĩ Juliano sẽ hỏi thêm cái gì nữa, nhưng cậu chỉ quay đầu nhìn ra ngoài kính xe, không nói câu nào.

Về đến nhà, việc đầu tiên mà Juliano làm là mở máy tính lên tìm tư liệu về huấn luyện viên Sarkez Raymond, xem ra người này rất nghiêm khắc, nhưng ông ta cũng rất có kinh nghiệm, lại từng là huấn luyện viên vỡ lòng của không ít tuyển thủ nổi tiếng trong giới tennis. Juliano lấy mấy cuộn băng ghi trận đấu của Fiez cho vào túi rồi bảo lái xe đem gởi đến nhà lão Kez. Nhưng lúc lái xem trở về bảo mấy cuộn băng đó đã được gởi đi, Juliano cảm thấy hối hận.

Sao mình lại nhiều chuyện như thế, mình và cậu trai tên Fiez đó ngay cả nói chuyện với nhau cũng chưa từng.

Tại sao mình phải xen vào chuyện của người ta như thế? Tại sao mình lại lo cậu ta không tìm được một huấn luyện viên tốt? Tại sao mình lại cảm thấy mình chưa bao giờ ngốc như lúc này?

Cỡ khoảng một tuần sau, Juliano nghe Mochein bảo lão Kez đã làm huấn luyện viên cho một cậu nhóc tên Fiez, một khắc đó, Juliano cảm thấy trái tim đang treo lơ lửng của mình như tìm được chỗ dựa, bình lặng xuống.

Có một huấn luyện viên giỏi, cậu sẽ tiến bộ nhanh hơn, sau đó nhanh chóng...Nhanh chóng vượt qua tôi...

“Hôm nay trông em vui lắm!” Adrew ngồi trên bàn ăn ở đối diện cười nói.

Trông rất vui? Juliano ngẩn người, có thể trông thấy biểu tình trên mặt cậu cũng chỉ có mình anh trai cậu Adrew mà thôi, “Anh có thời gian quan sát tôi như thế chỉ bằng anh dành thời gian đó lại làm cho xong cái luận văn chết tiệt của anh rồi rút về Manchester đi!” Juliano từ tốn đáp lại.

Ngay khi Juliano nguôi dần đi chuyện của cậu trai đó, Mochein lại bảo với cậu vào cuối tuần này lão Kez sẽ dẫn đệ tử của mình đến thi đấu với cậu.

Juliano nghe Mochein nói xong thì ngậy ra, cậu ta sắp tới rồi sao? Cậu có thể đánh tennis với cậu ấy? Cậu thừa nhận khi ấy cậu cảm thấy rất vui, thậm chí những lúc nghĩ đến chuyện cuối tuần này sẽ được gặp cậu ta, mặt đối mặt đứng cùng một sân với cậu ta tim cậu sẽ đập thật nhanh...

Cậu cố lê hết bốn ngày, cuối cùng thì cái ngày cuối tuần ấy cũng đã đến. Vào buổi tối trước hôm đó một đêm cậu đã thu xếp sẵn đồ đạc, ngay cả vợt cũng chỉnh lại thật kĩ, giày thể thao cũng lau lại một lần.

Sáng sớm, sau khi thay xong bộ đồ thể thao, cậu còn đứng trước gương ngắm nghía nửa ngày, cho đến khi Adrew nãy giờ chờ ăn sáng, chịu không nổi chạy lên, trên chóc, “Juno yêu dấu của anh, trông em giống như đang hẹn hò với cô bé mà em thầm thương trộm nhớ lắm đó!”

“Hôm nay tôi có buổi đấu thử!” Juliano quay đầu lại trừng anh mình một cái, sau đó đi thẳng xuống phòng khách.

“À, vậy đối phương là tiểu mỹ nữ nào của giới tennis vậy?” Andrew còn chưa từ bỏ ý định, bám theo phía sau Juliano, trông bộ dạng anh ta y như con sên, tức nhiên đây là suy nghĩ của Juliano thôi.

“Đối phương là nam!”

“Nam?” Adrew nhìn cậu em đang nổi giận đùng đùng đi xuống lầu, cười bảo, “Em xác định mình không có cảm giác tim đập thật nhanh, rất mong mỗi được gặp cậu ta cộng với thật lo lắng sợ mình không đủ xinh trai chứ?”

Juliano mở túi vợt, ném một quả tennis ra ngoài, chỉ chút nữa thì khuôn mặt đẹp của Adrew đã bị em mình hủy mất.

Cậu không thèm để ý tới những gì Andrew nói, hôm nay là ngày mà cậu chờ mong nhất, nhưng lúc cậu vào sân bóng lại nghe Mochein bảo lúc Fiez ra khỏi nhà không cẩn thận bị ngã cầu thang ảnh hưởng tới mắt cá chân.

“Cậu ta có nghiêm trọng lắm không?” Đó là câu nói đầu tiên của Juliano khi nghe tin này.

“Nghe nói là bị sưng lên, giờ đang ở bệnh viện chờ kết quả chụp xương chân, nhưng cho dù thế nào thì e là cả tuần nữa cũng không thể luyện tập!”

“Ở bệnh viện nào?”

Mochein nhìn Juliano bằng ánh mắt quái dị, ông chưa bao giờ thấy cậu nhóc này quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài tennis, “Tôi không có hỏi...”

Juliano xoay người đi.

“Cậu đi đâu?” Mochein hỏi.

“Về nhà!” Tuy Juliano trả lời như thế nhưng thật ra cậu lại bảo lái xe chạy hết mười mấy cái ngã tư.

Đó là một căn hộ màu vàng nhạt, đương nhiên tất cả những căn hộ ở khu này đều có một màu như thế.

Cậu đứng bên ngoài cửa sổ, từ góc độ này cậu có thể nhìn thấy cậu trai đó đang nằm trên sofa, tập trung tinh thần xem trận đấu trên TV, trên mặt của cậu ấy thấm đầy vẻ cô đơn.

Chỉ thiếu một chút nữa cậu đã gõ lên cánh cửa sổ đó, nhưng khi cậu đưa tay đến một nửa cậu đã ngừng lại, tim cậu đập thật nhanh. Cậu biết lúc này mình không thể nói được gì nữa, giống như một con thú kinh hãi, cậu vội vã xoay người lại, mở cửa xe, trốn vào.

Về đến nhà, cậu chạy một hơi lên phòng mình, đóng cửa lại, nhào lên giường, giấu mặt vào đầu gối.

Juliano, cậu đang lo lắng chuyện gì? Đang sợ cái gì? Rốt cuộc thì cái gì đã khiến cậu không giống cậu nữa?

Nhưng quan trọng nhất chính là tại sao cậu trai đó chỉ không tới tập luyện mà cậu lại cảm thấy thất vọng đến muốn khóc.

Không biết qua bao lâu, bác quản gia Todd lên gọi cậu xuống ăn cơm chiều, cậu chỉ nói một câu không muốn ăn rồi lại nhốt mình trong phòng.

Cậu nằm trên giường, mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà, cậu không muốn có người nào ảnh hưởng tới mình! Julianò bật dậy, lấy hết mớ băng ghi hình trong ngăn tủ bỏ vào túi, cậu muốn vứt hết những thứ này, sau đó quên hết tất cả, tiếp tục làm một Julianò trong lòng chỉ có tennis.

Nhưng lúc cậu cầm túi đi ngang qua phòng sách của cha mình, cậu nghe thấy tiếng nhạc từ bên trong truyền ra, một giọng nữ thật nhẹ nhàng, êm ả. Cậu đẩy nhẹ cửa ra, thấy cha mình đang đứng trước bàn nhắm hai mắt, vẻ mặt thật hiền hòa, hai tay ông làm một tư thế ôm, từ từ di chuyển theo tiếng nhạc...

Some say love it is a river

That drowns the tender reed

Some say love it is a razor

That leaves your soul to bleed

Some say love it is a hunger

An endless aching need

I say love it is a flower

And you it“’s only seed

It“’s the heart afraid of breaking

That never learns to dance

It“’s the dream afraid of waking

That never takes the chance

It“’s the one who won“’t be taken

Who cannot seem to give

And the soul afraid of dying

That never learns to live

And the night has been too lonely

And the road has been too long.

And you think that love is only

For the lucky and the strong.

Just remember in the winter

Far beneath the bitter snow

Lies the seed that with the sun“”s love,

In the spring, becomes a rose

Juliano cảm thấy mắt mình cay cay, cậu bỗng nhớ tới mẹ cậu hồi còn sống, khi ấy mỗi khi cha cậu dùng xong cơm chiều ở nhà, bà sẽ tựa đầu vào vai cha cậu, hai người ôm nhau từ từ xoay tròn theo điệu nhạc này, giống như mãi mãi không ngừng.

Juliano cảm thấy trái tim đang đóng băng của mình bị thứ ấm áp gì đó làm tan ra...Cậu bỗng hiểu được thứ mình muốn là gì.

Ôm một người, đi dọc theo một con đường, cứ như thế đi mãi, giống như cha mẹ cậu...

Bữa sáng ngày hôm sau, Juliano vừa mới ngồi xuống, ông anh Andrew ngồi kế bên tiếp tục trêu chọc, “Ai nha, xem ra chuyện ”hẹn họ” ngày hôm qua của em đã thất bại triệt để rồi!”

Juliano cũng không để ý đến anh ta, cho đến khi ăn hết những thứ trong đĩa, nhấp một ngụm sữa tươi, cậu mới vươn tay gõ trước mặt bàn Andrew, đối phương lập tức rút đầu ra khỏi tờ báo sáng.

“Bất kể thế nào anh cũng phải tốt nghiệp đại học, gia tộc Lars đều dựa hết vào anh đó!”

“Gi?”

“Bởi vì cho dù có bỏ cả dòng họ này tôi cũng muốn đạt tới mục tiêu của mình!” Juliano không thèm để ý tới miệng Adrew há ngày càng to, cậu quơ lấy túi vợt đi thẳng ra cửa.

Juliano đẩy mấy sợi tóc trước mặt ra, vai quảy vợt tennis, không ai trông thấy cậu đang nở nụ cười.

Tôi đang đợi cậu, đợi cậu ngày càng đến gần tôi, nhưng cậu phải cẩn thận đó, vì một khi cậu bước tới lĩnh vực của tôi, tôi sẽ bắt lấy cậu, không cho cậu có cơ hội đi nữa!

65. Chương 65: Phiên Ngoại : Nửa Đời Ước Hẹn:... (thượng)

Nếu bị tôi đánh bại, cậu cũng đừng chui vào toilet khóc nữa nha...

Hôm nay là vòng thứ hai của giải đấu Australian Open thiếu niên, Claude nhanh chóng loại bỏ đối thủ của mình một cách dễ dàng, rồi bước vào trong toilet ở hội trường, mở vòi phát nước vào mặt.

.

Ở buồng vệ sinh phía sau truyền tới giọng khe khẽ.

“Trời ạ, mình ngốc thật, lúc cậu ta tạt bóng sát bên người mình phải phản đập mới đúng...Còn đường bóng kia nữa, theo lẽ mình phải đánh tạt xuống cạnh mới phải bằng không sẽ bị anh ta dùng cú smash...A...Mình ngốc quá mà...Ngốc quá đi...”

Claude xoay người lại mỉm cười, xem ra là một tên thua bóng đang ở bên trong tự cảnh tỉnh chính mình.

Aizz...Cậu thật muốn nói với cái cậu ở cánh cửa bên kia đừng có chấp nhất chuyện thắng thua thế chứ. Về tennis, mặt dù cậu không ghét nhưng cũng chưa phải là thích lắm, cho nên dù có thắng được đối thủ cậu cũng không vui mừng gì cho mấy, còn những lúc thua...Thua thì thua...Trong cuộc sống bất kể là ai cũng phải trải qua những trận đấu có thắng có thua, hà tất phải đặt nặng trong lòng?

Cậu suy nghĩ một hồi, đột nhiên cửa phòng vệ sinh đó mở ra, Claude vốn nghĩ cậu nhóc chấp nhất đó sẽ có tướng tá...Nói như thế nào nhỉ? Ít ra thì cũng không phải có một khuôn mặt búp bê như thế này, đặc biệt là bờ môi của cậu ta, rõ ràng là cậu có thể nhìn thấy được vẻ khấn trương trong ánh mắt đó, nhưng khóe miệng kia lại cong cong lên nhìn vào giống y như là đang mỉm cười.

Cậu ta rõ ràng vẫn còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, thậm chí còn không thèm ngó tới Claude đang đứng cạnh bên, cậu ấy nhìn vào gương hô một tiếng lấy tinh thần, “Cố lên!” Sau đó đi thẳng ra ngoài.

Claude ngẩn người, người trong gương mà cậu nhìn thấy khi này không chỉ có vẻ mặt rất khấn trương mà

còn có sự tập trung cao độ, đó là điều mà đó giờ Claude chưa hề có...

Bước ra toilet, Claude đi theo Clark Montreal - huấn luyện viên của cậu. Nếu như nghe thoáng qua thì cái tên ấy giống y như siêu nhân Clark Kent, cho nên có nhiều khi Montreal bị tính cách cà rồn của cậu chọc cho muốn nổi điên, những lúc ấy Claude sẽ trưng ra một nụ cười chính chắn trên khuôn mặt cậu bé mười lăm tuổi, bảo: “Có một siêu nhân như ông bên cạnh tôi, tôi còn gì phải lo lắng nữa chứ!”

Lúc này đây, huấn luyện viên siêu nhân của cậu mong cậu có thể đi xem trận đấu tiếp theo, Toby Warren Will đấu với Mathilde Seedorf.

“Hai người họ lợi hại lắm sao?” Claude hỏi câu này xong, lập tức thấy mặt huấn luyện viên siêu nhân của cậu xám xịt, xem ra cậu đang hỏi một vấn đề cực kì ngu ngốc rồi.

“Bất kì ai trong bọn họ đều có thể hạ cậu đo ván!” Siêu nhân gằn lên từng tiếng nghe như đang cảnh cáo.

Claude biết mình không thể không đi.

Lúc vào sân bóng, Claude mới phát hiện trong hai người đó có một người là cậu trai có khuôn mặt búp bê khi nãy cậu gặp, thì ra tên cậu ta là Toby... “Không phải cậu ta đánh thua rồi sao?” Claude chỉ vào Toby rồi quay qua hỏi huấn luyện viên của mình.

“Thua? Sao có thể chứ?” Siêu nhân liếc Claude một cái, “Ở trận đấu trước cậu ta đã loại bỏ Pals, cậu nên nhớ là khi cậu còn đang luyện tập chuẩn bị cho trận đấu, cậu còn bị cậu nhóc đó đánh bại nha!”

Claude nhún nhún vai, quay đầu lại làm bộ như đang chăm chú xem trận đấu, mong là huấn luyện viên siêu nhân của cậu đừng lải nhải như thế mãi chứ.

Khóe môi của Toby khiến người ta có cảm giác như cậu ta đang mỉm cười, lại giống như rất am hiểu về đường bóng của Mathilde. Tuy nhiên, Claude có thể thấy rõ hai người này có thực lực ngang nhau.

Mới ban đầu cũng không hề để tâm tới, giờ phút này Claude đã hoàn toàn bị trận đấu hấp dẫn.

Ngay khi khán giả nghĩ Mathilde sẽ dùng cú smash thành công thì Toby lại bật người lên, dùng cú cross đập lại đường bóng đó, Claude cảm thấy hai mắt của cậu đang không tự chủ được nhìn theo...nhìn theo...Ngay khi quả bóng đó đập vào thành lưới “Bình” một cái, cậu cảm thấy tim mình như chấn động, tuy Toby đã cố gắng hết sức để cứu quả này nhưng vẫn không qua khỏi lưới, khi ấy Claude cảm thấy mình như quả bóng đó, rơi xuống, lăn tròn, mất mát.

Claude lại không kìm lòng được rướn người, nhìn Toby đập bóng lên đường biên trên điều Mathilde chạy tới chạy lui. Lúc này trong lòng cậu thầm tán thưởng cậu trai đó, không ngờ cậu ta lại có thể khống chế bóng tốt như vậy, khi ấy Claude cũng biết cậu trai ấy có bao nhiêu tập trung, bao nhiêu cố gắng. Tuy nhiên, Mathilde cũng là một trong những tuyển thủ xuất sắc, cuối cùng ở ván tie break, Toby đã thua trận.

Giây phút tuyên bố kết quả trận đấu, Claude như ngây ra, cậu tự hỏi chính mình cậu trai ấy sao lại thua chứ? Cậu không thể tin được cái kết quả ấy, khi phục hồi tinh thần lại, cậu lấy tay che hai mắt mình, aizz, cậu đang làm cái gì vậy Claude, đây là trận đấu...Mà đã là trận đấu thì phải có thắng có thua, hơn nữa người cố gắng hết mình cũng chưa hẳn là người sẽ chiến thắng cuối cùng...Nhưng mà...Đúng thật là đáng tiếc...

Claude đứng lên, đi được vài bước rồi lại quay đầu, lúc đó cậu thấy cậu trai ấy cúi đầu, nhưng lại không lau đi lớp mồ hôi trên trán, cậu ta chỉ lẳng lặng thu dọn đồ đạc, hình ảnh như thế không hiểu sao lại khiến tim cậu nhói lên.

Ở đằng xa cậu lại thấy cái cậu tên Toby đó vọt vào toilet, Claude lại mỉm cười, nhìn huấn luyện viên siêu nhân phát tay một cái rồi đi theo phía sau cậu ta. Quả nhiên Toby lại rầu rĩ bước vào, mở cửa phòng ra rồi đóng lại. Claude đứng ngoài cửa cười khế, lờ đi tầm mắt của những kẻ xung quanh. Cậu cứ nghĩ Toby sẽ lại tuôn một trào tự cảnh tỉnh mình nữa nhưng không ngờ cậu lại nghe loáng thoáng tiếng nước nổ, nghẹn ngào.

Trời đất, chẳng lẽ cậu nhóc đó khóc? Claude thở dài một hơi, đẩy cửa ra, đi vào, ngồi lên bồn cầu, ghé đầu vào tường, quả nhiên cậu thấy thân thể cậu trai đó đang run nhè nhẹ.

“Hi, cậu đang khóc à?” Claude dùng cử chỉ tự cho là thân thiện chào hỏi.

Đối phương ngẩng đầu lên, ánh mắt ướt sũng nhìn chằm chằm Claude, rồi lại ngấn ra, phán cho Claude một câu làm tổn thương trầm trọng đến lòng tự trọng của cậu, “À, cậu biến thái sao?”

“Biến thái?” Claude nhú mi, “Biến thái sẽ không rảnh đi lo cho một đứa con nít đánh thua trốn vào WC khóc đâu!”

“Vậy cậu không phải con nít à?” Toby đứng lên, khuôn mặt đó càng đến gần Claude hơn nữa.

“Được rồi, mình đều là con nít!” Hết cách rồi, nếu bạn không nhường nhịn bọn trẻ một tí, bạn sẽ phát hiện mình không có cách nào tiếp xúc với chúng được, “Thế tại sao cậu khóc? Chỉ thua một trận thôi mà!”

“Nếu cậu rất cố gắng, rất cố gắng, rất cố gắng...Nhưng cuối cùng cậu vẫn thua, cậu sẽ không buồn sao?” Toby liếc Claude một cái, đẩy cửa phòng ra rồi đi thẳng một hơi ra ngoài không thèm quay đầu lại.

Claude thở dài một hơi, xin lỗi, tôi chưa biết cái cảm giác đó...

Vì tôi chưa bao giờ thật sự cố gắng.

Ở vòng kế tiếp, Claude bị Jack Maffei đánh bại, chính thức kết thúc hành trình ở giải đấu Australian Open của mình. Nhưng với một tuyển thủ mười lăm tuổi mà nói, biểu hiện của cậu như thế quả thật là rất khá.

Trải qua hai cái cuối tuần sau khi trở về New York, huấn luyện viên siêu nhân của cậu lại sắp xếp cho cậu một đối tượng luyện tập, lúc đó ông còn dặn đi dặn lại bảo cậu phải nắm chắc cơ hội này để học hỏi kinh nghiệm,...Tuy rằng Claude không tin vào chuyện tình cờ nhưng lần này cậu thật không ngờ, đối tượng luyện tập của cậu lại là cậu trai tên Toby Warren Will đó.

“Nếu bị tôi đánh bại, cậu cũng đừng chui vào toilet khóc nữa nha...” Claude nói một câu mà cậu tự cho là lời mở đầu đầy thân thiện với đối phương ở phần lưới bên kia như thế.

Toby bị giẫm trúng chỗ đau nhưng vẫn mỉm cười (Tuy là Claude vẫn cảm thấy vẻ mặt cậu ta không giống cười cho lắm) bảo, “Cậu không thể thắng được tôi!”

Quả nhiên kết quả của trận này giống y như Toby đã nói, Claude thua.

Tuy nhiên, Claude cũng không phủ nhận, mỗi lần cậu nhìn thẳng vào đôi mắt của Toby, nhìn thấy cậu ta đập bóng tới nơi mà cậu không có khả năng đuổi tới, cậu lại bất ngờ cố hết sức chạy theo, sau đó lại cảm nhận được cái gì là tiếc nỗi khi không chạm được vào nó.

Lúc huấn luyện viên siêu nhân của cậu nói chuyện phiếm với huấn luyện viên của Toby, ông thở dài bảo: “Aizz, tư chất của Claude thật sự không thua Toby, nhưng cậu ta lại thiếu đi một thứ rất quan trọng...”

“Hử? Thiếu thứ gì?” Claude trưng ra bộ dáng tò mò, nghiêng đầu sang hỏi.

“Tự cậu biết là gì mà!” Ông liếc xéo Claude một cái rồi đi ăn cơm trưa với ông bạn kế bên.

“Nhưng trên đời này có nhiều thứ đáng để tôi chú ý như vậy, tôi làm sao có thể chỉ lo cho một thứ chứ?” Claude nói khẽ.

“Haha!” Toby đang đi ở đằng trước bỗng nhiên xoay người lại, “Trên đời này có lẽ có rất nhiều thứ mà cậu thích, nhưng có thể gọi là ”yêu nhất” thì e là vẫn chưa thấy rõ! Đợi đến một ngày cậu cố gắng hết mình để thực hiện một mục tiêu nào đó nhưng nó lại không thành công, khi ấy, cậu sẽ hiểu tại sao tôi khóc!”

66. Chương 66: Phiên Ngoại :nửa Đời Ước Hẹn:... (trung)

Tôi đã rất cố gắng, sao tôi vẫn chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cậu?

Claude không đáp lại, cậu chỉ im lặng nhìn theo bóng Toby.

.

Trong những ngày tháng sau này của Claude, cậu lại càng có nhiều cơ hội nhìn thấy Toby hơn. Nguyên nhân rất đơn giản, vì sau khi Toby chuyển từ Boston đến New York, cậu ấy đã đến câu lạc bộ của cậu thuê sân tập và giữa hai người họ chỉ cách nhau năm cái sân bóng mà thôi.

Trong tổ thiếu niên lúc ấy, Toby cũng khá nổi, dĩ nhiên điều này là hoàn toàn nhờ vào sự tương quan mật thiết giữa thành tích và cố gắng 100% của cậu ta. Nếu như đứng trên góc độ của người xem mà nói, Claude có thể thấy rõ tư chất của Toby, nhưng điều quan trọng hơn là tính chấp nhất một lòng theo đuổi tennis của cậu ta còn cao hơn cả tư chất của mình, ánh mắt mà cậu ta nhìn vào quả bóng khi nó bay vào không trung rõ ràng ngoài nó ra những thứ khác đều không có chỗ đứng.

Claude cũng phát hiện, mỗi khi cậu nhìn thấy Toby như thế, tim cậu sẽ đập thật nhanh...Cậu rất muốn dời tầm mắt sang chỗ khác, nhưng cuối cùng vẫn không thể làm được.

À...Đương nhiên là ngay sau đó, cậu chỉ phải nở nụ cười bất đắc dĩ.

Chiều thứ sáu hôm ấy, sau khi Claude tập luyện xong, lúc cậu quảy túi vợt đi ngang qua sân huấn luyện của Toby, vô tình bị cậu ta gọi lại.

“Claude...”

“Hử? Toby, có chuyện gì thế?” Thấy Toby chạy tới ngày càng gần, Claude cảm thấy tim mình sắp không thể khống chế được nữa, nó như sắp nhảy khỏi lồng ngực cậu, mặc dù khi đó cậu vẫn giữ nụ cười hờ hững bên khóe môi.

“Mình đang tập cách phản đập, cậu có thể đập bóng qua giúp mình không?”

“Uhm! Nhưng có thể vào một ngày nào đó chúng ta sẽ phải gặp nhau trên sân đấu, muốn tôi giúp đối thủ của mình luyện tập, ít ra cậu phải cho chút lợi ích gì đó chứ?”

“Được rồi, nếu như có một ngày chúng ta gặp nhau trên sân đấu, tôi sẽ cho cậu một bóng!”

Claude cười cười, “Cậu dám khẳng định cậu sẽ thắng được tôi sao?”

“Nếu như cậu có thể đấu nghiêm túc một chút!” Toby nhún vai, đi trở về sân bóng.

Trong nháy mắt, Claude thật muốn chạy tới túm cậu ta lại, bảo: “Cậu không thắng được tôi đâu....” Chính cậu còn cảm thấy câu này buồn cười như thế nào. Nhưng, nếu như cậu vẫn không có khát khao chiến thắng, có lẽ cậu mãi mãi không thể vượt qua giới hạn đó và chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Toby. Chỉ cần nghĩ như thế, không hiểu sao cậu lại cảm thấy đau lòng.

“Chúng ta tập một lát đi!” Claude vừa nói xong câu đó, ngay cả chính cậu còn giật mình đến phải dùng nụ

cười để giấu nó đi.

“Cũng đúng, tới đây đi, trước khi trời tối phải kết thúc đó!” Toby quay đầu lại.

Chỉ có như thế...Mới có thể khiến cậu xoay người lại sao?

Claude lại mỉm cười và cả Toby cũng không hiểu được ý nghĩa của nó.

Ở trận này, Claude cảm thấy dường như mình đang có một khát vọng: Khát vọng muốn chinh phục cậu trai ở phần lưới đối diện, muốn ánh mắt vừa trong suốt vừa quật cường của cậu ta phải dõi theo mình, muốn nhìn thấy cậu ta lột hết mớ kiên cường nguy trang đó để lộ ra bộ dáng yếu đuối.

Vì thế cậu chạy nhanh tới, mặc cho đường bóng đánh tới đường biên của cậu ta có tuyệt mỹ cỡ nào cậu cũng không muốn bỏ qua, cậu bắt đầu tính toán tỉ mỉ từng chi tiết nhỏ, bình tĩnh phân tích cử động của đối phương...Đầu óc và thân thể của cậu quả thật chưa bao giờ tập trung vào một chuyện như thế, giống như đó mới là động lực khiến cậu tồn tại. Cậu kinh ngạc, thì ra mình lại có thể chạy nhanh như vậy, nhảy cao như thế, và cậu còn có thể cẩn thận tính toán cả đường bóng của đối phương...

Cho nên khi Toby tung ra một cú gọt bóng đi thẳng qua trực diện giành lấy thắng lợi...Claude cảm thấy khó hiểu, sao cậu lại thua?

“Cậu rõ ràng lợi hại như vậy, thế tại sao lần trước đấu với tôi lại không chơi hết mình?” Toby ở đối diện hét to lên chứng tỏ cậu ta đang tức giận.

Claude ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Toby, tay cậu vẫn còn nóng rực như lúc này, “Tôi...Tôi cũng đã chơi hết mình...”

“Tên chết dẫm này! Lần trước là cậu cố tình chọc tôi phải không? Cút ngay!” Toby cầm vợt đẩy Claude ra rồi đi khỏi sân bóng.

Claude rùng mình một cái, cậu cảm thấy cơ thể mình đang lạnh dần...Tôi đã rất cố gắng, sao tôi vẫn chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cậu?

Những ngày tập luyện sau này, Claude thường xuyên mượn cớ chạy đến sân tập của Toby, cậu thật muốn giải thích rõ với cậu ấy rằng cậu không cố ý, cho dù ngay cả cái liếc Toby cũng không thêm cho cậu. Đến giờ nghỉ, Claude lại đứng ở mé lưới bên kia gọi to tên Toby nhưng hành vi này lại vô tình chọc giận đối phương, Toby nhìn cậu mỉm cười, “Xem ra ngay cả những lúc luyện tập cậu cũng thật an nhàn ha!” Kèm theo đó là một quả bóng bất kể là tốc độ hay sức lực đều khiến người ta phải sợ hãi đập ngay vào lưới sân, khiến đầu Claude như có một rừng sao xoay quanh.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc Toby cầm vợt bước ra ngoài sân, Claude lập tức túm cậu ta lại.

“Bạn muốn thế nào mới chịu tha thứ cho tôi?” Cũng lâu rồi Claude không nhìn mặt nhú mày như hôm nay.

“Bạn không nhiệt tình với tennis, nếu bạn thật lòng với nó, bạn sẽ không thể không quan tâm thắng thua như thế! Vì sau mỗi một lần bạn thi đấu hết mình, đều khiến bạn tiến đến một vị trí cao hơn! Xem trận đấu như có lệ, là nhục nhã lớn nhất của người vận động viên đã vất vả tôi luyện chính mình!” Toby đẩy Claude ra rồi đi nhanh về phía trước.

“Nếu từ đây về sau tôi đều cố gắng hết mình thì thế nào? Bạn vẫn không chịu tha thứ cho tôi sao?” Claude hô to lên, ngay cả chính cậu cũng không hiểu được tại sao mình lại sợ Toby bỏ đi như thế.

“Được, nếu như ở giải US Open Washington bạn có thể đánh bại tôi, tôi sẽ tha thứ cho bạn!” Toby đi thẳng một hơi không thèm quay đầu lại.

Sau đó, ngay cả huấn luyện viên siêu nhân cũng cảm thấy không biết ông có đang nằm mơ hay không, thái độ luyện tập của Claude thay đổi 720 độ. Nếu như trước đây ông bảo cậu ta tập luyện một trăm lần phát bóng, cậu ta tuyệt đối sẽ không phát một trăm lẻ một cái, đặc biệt là sẽ không giống như hiện giờ, quay qua hỏi ông một câu, “Lúc phát bóng có phải bả vai nên ngả về sau một chút hay không?” Và cậu ta lại tập hơn một trăm cái. Trước đây nếu như ông sắp xếp cho cậu ta đấu thử, nếu ông không theo dõi kỹ càng, chỉ sợ là cậu ta còn đang nằm nướng, vậy mà hôm nay lúc ông chạy tới sân bóng, cậu nhóc này lại còn làm xong cả động tác làm nóng người.

Trước đây, Claude cảm thấy tập trung là một chuyện rất phiền phức nhưng đến hiện giờ cậu lại cảm thấy thời gian trôi đi quá nhanh, cậu có cảm giác như nó không đủ để cậu dùng. Đồng thời, lối suy nghĩ đó cũng khiến cuộc sống của cậu càng trở nên bận rộn hơn, nhưng kì lạ là cậu lại không cảm thấy mệt.

Cậu chợt nghĩ: Có phải cậu đã tìm được chính mình rồi không?

Vòng thứ nhất của giải đấu US Open thiếu niên được tổ chức ở Boston, ở vòng này đối thủ của Claude là Laitelike Duchovny - Người được giới truyền thông ca ngợi. Trận này Claude đấu rất vất vả, cậu thật không ngờ mình lại có nhiều mồ hôi để đổ như vậy, có nhiều khát khao chiến thắng như vậy. Lúc cậu lạnh lùng loại bỏ Duchovny, chỉ nhém chút nữa huấn luyện viên siêu nhân của cậu đã ôm cậu nghẹt thở và chính cậu vẫn đang cười, cười, cười như một thằng ngốc.

Trong lơ đãng cậu nhìn thấy Toby ở lối ra, dường như cậu ấy đang cong khóe môi lên, mượt mà và thâm thúy.

Như vậy, cậu đồng ý dừng lại...Nhìn tôi?

Sau trận đấu đó, Claude tiếp tục làm huấn luyện viên siêu nhân kinh ngạc không thôi. Ở vòng thứ hai cậu đã loại bỏ Pals - đối thủ cũ của mình, giành được thắng lợi sau cùng. Ở lối nhỏ ngoài sân thi đấu, Claude tình cờ gặp phải Toby cũng vừa thi đấu xong bước ra, cậu kim lòng không được vọt tới, túm lấy dây an toàn trên túi ba lô của cậu ấy, “Bạn vẫn ghét tôi như thế sao?”

Toby quay đầu lại, nhìn cậu, lần đầu tiên cậu bị tầm mắt đó nhìn đến khăn trương không thể cười nổi. Toby đưa tay lấy chiếc khăn đang vắt trên cổ mình xuống thấy lên đầu Claude, nói khẽ, “Nhìn cậu thật khó coi!”

Toby vừa đi khỏi, Claude cảm thấy tim mình đang đập lên diên cuồng, diên cuồng còn hơn cả những lúc Pals không đánh lại được những đòn bóng đập trở về của cậu.

Chỉ cần chúng ta có thể tiếp tục thắng như thế, vậy chúng ta sẽ gặp nhau ở trận chung kết, có đúng không?

67. Chương 67: Phiên Ngoại : Nửa Đời Ước Hẹn:... (hạ)

Cậu và cậu ấy ở cùng nhau thật đẹp, đẹp đến nỗi đã khiến cậu quên mất giới hạn giữa hai người...

Và giới hạn đó, rất khó vượt qua.

Nhưng tiếc là sự thật luôn không trọn vẹn giống như tưởng tượng. Ở vòng thứ ba của giải đấu, sau ba giờ thi đấu ác liệt với Karl Murdoch, cậu vẫn chiến bại.

.

Vào những giây cuối cùng đó, Claude đuổi theo một cú tạt bóng bay về phía đường biên, nhìn thấy cả quá trình nó phóng ra và xoay tròn dưới nền đất, sau đó cậu đứng tại chỗ, hít sâu một hơi...Thì ra đây là cái cảm giác hụt hẫng khi đã cố gắng hết mình nhưng vẫn thất bại...

Nhưng điều càng khiến cậu hụt hẫng hơn là cậu không thể chạm mặt với Toby trên sân đấu nữa, nó đồng nghĩa với việc cậu đã mất đi cơ hội chứng minh bản thân mình.

Thu dọn đồ đạc xong xuôi, huấn luyện viên siêu nhân đã đi tới cho cậu một cái ôm, thật ra với một người làm huấn luyện viên như ông, biểu hiện của Claude như thế quả thật đã khiến ông rất hài lòng, thậm chí ông còn vui sướng mà khóc lên, “Trời ạ! Cậu lại có thể đấu với Karl Murdoch tuyệt vời như thế, tôi biết cậu rất có tư chất, nhưng không ngờ cậu lại có thể tiến xa như vậy!”

Đối diện với người huấn luyện viên đang vui sướng, cậu chỉ có thể lấy nụ cười chính chắn của mình ra để báo đáp cho tấm lòng của ông ấy, nhưng cậu vẫn hiểu, khung ngực vốn rất lạnh lặn của cậu giờ như hờm thành một cái hố, trống rỗng đến mất cậu đều cay cay.

“Tôi có chút việc chưa làm xong, ông về trước đi!” Claude lễ phép từ biệt với huấn luyện viên của mình, lúc này điều cậu muốn duy nhất là đến xem kết quả trận đấu của Toby, cậu muốn biết có phải cậu ấy lại đi tới một nơi xa hơn nữa không.

Nhưng, cậu cũng không ngờ...Hoặc là nói sự thật chính là như thế, Toby lại bị Mathilde - đối thủ cũ của mình đánh bại. Sau khi trận đấu kết thúc, Claude lại nhìn thấy Toby quỳ túi vọt lên và lại đang có “xu thế” đi về phía WC, cậu mỉm cười. Claude chạy nhanh tới, vồ lên bả vai Toby.

Đối phương vai đầu lại, khuôn mặt ấy vẫn cô đơn giống như cậu đã đoán, “Có chuyện gì à? Hay là cậu muốn cười nhạo tôi bị Mathilde đánh bại?”

“Hử? Nếu như vậy thì cậu cũng có thể cười tôi bị Karl Murdoch hạ đo ván!” Claude vung vai, “....” Toby há to miệng ra, vừa giật mình lại vừa có vẻ buồn bã, rồi lại nhú mày, “Đừng nói là cậu lại không tập trung cho nên mới bị thua nha?”

“Trời ạ...Thượng Đế sẽ tha thứ cho cậu! Tôi đã cố hết sức, nhưng Murdoch quả thật rất lợi hại, tôi thừa nhận là tạm thời tôi chưa phải là đối thủ của cậu ta!”

“Thế à!” Toby xoay người lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Lại muốn chui vào WC, đóng cửa, sau đó khóc tiếp à?” Claude không đi theo, nhưng cậu đã cố tình nói lớn lên để những người ở xung quanh nghe thấy.

“Câm cái miệng của cậu lại...” Toby quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lúc tâm trạng không tốt cậu có thể ăn một ít đồ ngọt!” Claude lấy một túi chocolate hạt trong túi ra lắc lắc, “Nếu như muốn tự kiểm lại những gì mình đã thất bại trong lúc thi đấu, tôi có thể ở cùng cậu, dù gì thì WC cũng không phải là lựa chọn tốt nhất!”

“...” Toby nhìn Claude một hồi rồi vọt tới, chộp lấy túi chocolate, xé miệng túi rồi cho vào miệng giống như đang trút giận.

Lúc này, Toby cũng không chui vào WC nữa, hai người ngồi ngây ra trên chiếc ghế dài ở hội trường, Claude ăn hot dog còn Toby thì đang cố liếm hết mớ chocolate dính vào kẽ răng.

“Cũng may là cậu không thắng được Mathilde!” Claude nghiêng đầu sang nhìn bộ dáng trẻ con của Toby.

“Là sao? Chẳng lẽ cậu muốn tôi thua?” Toby nhú mày.

“Ha ha!” Claude cúi đầu, cười khẽ, “Nếu như thấy cậu tiếp tục chiến đấu hăng say trên sân đấu, tôi sẽ rất cô đơn!”

Toby không nói gì, cậu chỉ đứng dậy ném túi giấy vào thùng rác rồi xoay người lại nhìn Claude đang nuốt miếng hot dog cuối cùng vào bụng, bĩu môi, “Cậu cười thật khó coi quá đi, nếu như không muốn cười thì đừng ép bản thân phải cười!”

Claude lắc lắc đầu rồi quảy túi vợt đi theo phía sau Toby.

Ánh nắng giữa ban trưa, chói chang đến làm cho người ta phải mờ mắt, cũng như bóng lưng của Toby trong mắt Claude khi ấy.

Trở lại New York, đã có một sự thay đổi nhỏ trong cuộc sống của Claude. Tuy rằng rất nhỏ, nhưng không hiểu sao lại khiến cậu thật vui.

Chẳng hạn như, thỉnh thoảng sẽ nghe tiếng gọi của Toby cách mấy sân bóng, “Đến sân tập thi đấu đi...”

Khi đó, Claude sẽ làm bộ như không nghe thấy, “Cái gì...”

“Tôi nói chúng ta thi đấu đi...”

“Cậu nói cái gì?”

Sau đó, Claude sẽ trông thấy khuôn mặt bức bối của Toby, cách lớp lưới sân trường mắt hét, “Tôi nói chúng ta đến sân tập thi đấu đi!”

“Được!”

“Claude, cậu bị lão hóa rồi à? Tôi gọi lớn tiếng như vậy mà cậu còn không nghe thấy!”

“Xin lỗi!” Nhưng chỉ có như thế, tôi mới cảm thấy cậu ở gần tôi.

Sau khi tập luyện xong, cũng có khi hai người sẽ hẹn nhau đến nhà Claude xem mấy đoạn băng ghi hình, nguyên do đơn giản là vì màn hình TV nhà Claude rất lớn.

Cho đến một ngày nào đó, Claude đuổi theo Toby đang đi đến cửa câu lạc bộ chuẩn bị nói với cậu ấy tối nay bố mẹ cậu đi vắng cả và bọn họ có thể cùng nhau xem băng ghi hình thỏa thích, nhưng không ngờ Toby lại bảo mình đã có hẹn.

“Xin lỗi nha, Mary đã hẹn tôi đi xem bộ phim điện ảnh ”Sức Lốc” rồi, ngay cả vé cũng đã mua xong!” Thật hiếm khi nhìn thấy bộ mặt ra chiều có lỗi của Toby.

Lúc này Claude mới chợt nhớ hai ngày trước Mary đã đến tìm Toby nói chuyện gì đó, khi ấy mặt Toby còn đỏ cả lên. Lúc này Claude xem như hiểu ý, cười cười: “Không sao cả! Cậu đi xem phim đi! Mary vừa xinh đẹp, tính tình lại vui vẻ hoạt bát, hơn nữa cô ấy cũng là tuyển thủ tennis, nếu như cậu đi cùng với cô ấy sẽ thấy vui hơn nhiều!”

Toby ngậy ra, cậu nhìn Claude như muốn nói gì đó rồi lại thôi, “Cám ơn nha!”

Claude nhìn thấy bóng Toby cách mình ngày càng xa, cậu vén lên mấy sợi tóc trên trán và... tim cậu đang nhói lên từng cơn.

Cậu và cậu ấy ở cùng nhau thật là đẹp, đẹp đến nỗi đã khiến cậu quên mất giới hạn giữa hai người...Và giới hạn đó, rất khó vượt qua.

Claude về đến nhà nhìn thấy chiếc bánh sinh nhật đặt trên bàn kèm tờ giấy áy náy của cha mẹ cậu. Cậu cười cười, lấy chiếc bánh vị dâu tây trong lò vi ba ra, nằm xuống sofa, mở TV.

Trong bất giác, cậu phát hiện mặt mình ươn ướt, cậu vươn tay sờ, thì ra là nước mắt của mình.

Khi nào thì cậu đã biến thành người hay sầu não như thế?

Bất chợt có tiếng ai đó gõ vào cánh cửa sổ, Claude ngồi dậy, không ngờ cậu lại nhìn thấy khuôn mặt của Toby đang dán vào lớp thủy tinh.

“Sao cậu lại tới đây? Không phải cậu đã hẹn với Mary rồi sao?” Claude mở cửa ra đón vẻ mặt như đang giận dỗi của Toby.

“Ai bảo cậu trưng cái khuôn mặt đó ra chứ! Báo hại tôi mất cả hứng xem phim!” Toby đẩy Claude ra rồi đi một hơi vào phòng khách. Sau đó đột nhiên quay đầu lại nhìn Claude đang đứng ngậy ra đó, “Nếu sau này cảm thấy buồn, đừng cười như thế, khó coi lắm!”

Claude thở dài một hơi, đóng cửa nhà lại. Ngón tay vốn đang lạnh lẽo của cậu giống như đã chạm vào nguồn nhiệt, trong thoáng chốc các cơ máu trong đó bắt đầu khởi động và kèm theo đó là tiếng hét của Toby, “Sao lại có bánh sinh nhật ở đây? Tên chết đấm này, sinh nhật mà cũng không thèm cho tôi biết!”

Tối hôm đó, hai người nằm trên sofa, Claude cũng chỉ biết ngồi nhìn Toby ôm nửa cái bánh sinh nhật, vẻ mặt phần hận lấy thìa quậy mớ bơ trên bánh thành một đồng nát bét.

“Hừ! Là cậu nói lúc tâm trạng không tốt thì có thể ăn một ít đồ ngọt! Hiện giờ tâm trạng của tôi vô cùng không tốt, cho nên nửa cái bánh này thuộc về tôi hết nha!” Toby trừng Claude một cái, nhưng ở trong mắt Claude, cái trừng ấy chẳng có chút uy lực nào.

Trong bản tin thể thao tối hôm ấy đã cho biết thiên vương của giới tennis Rio Terrace Smith tuyên bố giải nghệ, chuyện này cũng vô tình khiến hai kẻ đang ăn bánh ngọt phải phì cười.

Toby nhồi một đồng bơ vào miệng, rồi đưa chân đá Claude một cái, lẩm nhẩm: “Đừng buồn nữa, bất kể là chuyện gì, có mở đầu thì phải có kết thúc!”

“Chúng ta cũng sẽ giống như thế sao?” Claude hỏi khẽ.

“Đến một ngày nào đó chúng ta cũng phải rời khỏi sân bóng ấy,” Toby ghim cái thìa trở vào bánh ngọt, “Nhưng mà lúc này chúng ta vẫn sẽ tiếp tục đi về phía trước, mãi cho đến điểm cuối cùng!”

Claude sờ sờ mũi của mình rồi nhìn về phía Toby ở đối diện, “VẬY, cậu có nghĩ khi nào thì cậu sẽ rời khỏi nơi đó không?”

“Chưa nữa, chuyện đó còn xa lắm!”

“Tôi thì nghĩ rồi! Vào năm tôi ba mươi tuổi tôi sẽ tuyên bố giải nghệ!”

“Sao thế? Ba mươi tuổi...Cũng không phải già lắm nha!”

“Năm mười lăm tuổi tôi gặp được cậu,” Claude hơi nghiêng người về trước một tí, môi cậu chạm vào khóe môi đầy bơ của Toby, “Và tới năm tôi ba mươi tuổi, thời gian tôi quen biết cậu cũng vừa lúc là một nửa cuộc đời của tôi!”

Claude nhìn thẳng vào đôi mắt như đang đại ra của Toby, cướp lấy khóe môi đầy bơ của cậu ấy, đó là hẹn ước nửa đời của cậu và cậu ấy và cậu sẽ dùng cả đời mình để thực hiện nó.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-vong-khuynh-tam>